

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

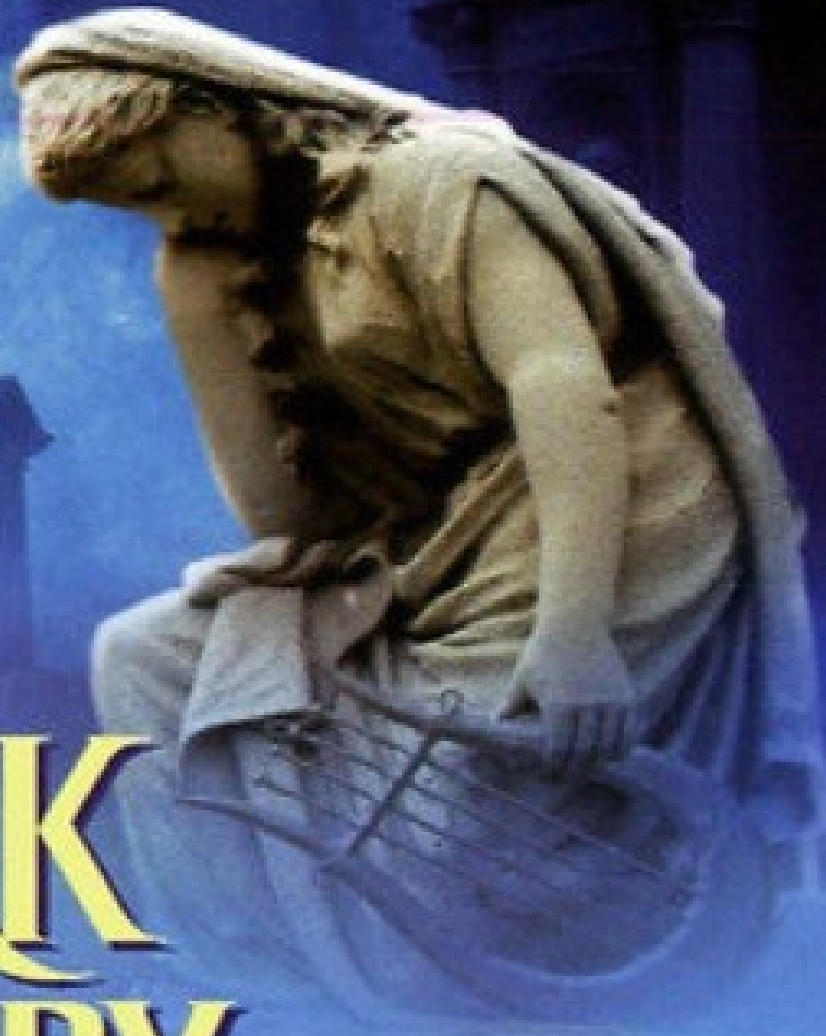
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times Bestselling Author

CHRISTINE FEEHAN

DARK MELODY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KARANLIK MELODİ

Christine Feehan

Karanlık Seri - 12. Kitap

**Kızım Denise Feehan ve Cody için
Tucker,
Diğer pek çok şeyin yanı sıra büyük bir müzik
sevgisini paylaşan iki insan.**

Bölüm 1

İhtiyaç bedeninde geziniyor ve zihninde bir ritim tutturuyordu. Müzik kaynadı ve kükredi, büyük barı doldurdu, sinirli, zorlayıcı bir melodi onun kadar karanlık ve azimliydı. Notalar ruhunun derinliklerinden kopup geliyor, parmaklarının arasından geçerek bir kadını kucaklar gibi kollarında tuttuğu gitara ulaşıyordu. Müzik ona hayatta olduğunu ve ölümsüzlerden biri olmadığını hatırlatan birkaç şeyden biriydi.

Başını hiç kaldırmamasına rağmen bakışları hissedebiliyordu. Kalabalığın nefes alışını duyabiliyordu, hava ciğerlerinde bir yük treni gibi hareket ediyordu. Kanın çekildiğini, damarlarda aktığını, çağırdığını, tatlı bir baştan çıkarıcı olduğunu, özlemi ruhunun üzerindeki gölge kadar karanlık ve amansız bir saplantı haline gelene kadar duyularıyla alay ettiğini duyuyordu.

Fısıldaştılar. Yüzlerce konuşma. Sırlar. Tavlama cümleleri. Barlarda müziğin örtüsü altında fısıldanan şeyler. Birlikte çaldığı genç ve hevesli grupla sahnede otururken her kelimeyi net bir şekilde duyuyordu. Onunla tartışan kadınların fısıltılarını duydu. Dayan. Dark Troubadours'un baş gitaristi. Onu tüm yanlış nedenlerle yatağa atmak istiyorlardı ve o da onları dehşete düşürecek nedenlerle istiyordu.

Şarkı sona erdi, kalabalık kükredi, tepindi, alkışladı ve onay çığlıkları attı. Dayan barda bekleyen adama baktı. Cullen Tucker bir bardak suyu ona doğru kaldırmış, tek kaşını kaldırmıştı. Burada ne işimiz var? Dayan ifadeyi net bir şekilde okudu, adamın aklından geçenleri anladı. Orada ne yapıyorlardı? Onu bara girmeye, gitarını alıp kalabalığa çalmaya iten şey neydi? Performansı sadece onlara yersiz bir dikkat çekecekti. Güvenli değildi. Avlanmışlardı ama Dayan'ın başka seçeneği yoktu. Bu barda olması gerekiyordu. Bir şey bekliyordu... birini.

Dayan'ın parmakları çoktan başka bir ritim tutturmaya başlamıştı. Karanlık. Moody. Melodi onu ele geçirmiş, serbest bırakılmasını talep ediyordu. Sesi kalabalığı sakinleştirdi, çağırdı, baştan çıkardı, cezbetti. Onu çağırdı. Ona emretti. Sevgilisi. Hayat arkadaşı. Diğer yarısı. Kendisini tamamlaması için onu çağırdı. Ruhundan kaybolan duyguları ona vermesi, onu giderek büyüyen karanlıkta boş bir kabuk olarak bırakması için. Gölgelerde yaşayan, çömelmiş canavara karşı savunmasız bir yaratık. Kurtar beni. Bana gel. Bu sözler onu dinleyen kalabalığın nefesini kesti, kadınların gözlerini yaşarttı.

Sahneye yaklaştılar, bunu yaptıklarının farkında değillerdi. Sesinin, gözlerinin gücünün farkında olmadan. Onları büyüledi. Onları baştan çıkardı. Onları zorladı. Kolay avların arasında tehlikeli bir avcı gibi büyüsünü yaptı. Kurtar beni. Lütfen kurtarın beni. Sesi onların üzerinde yıkandı, gözeneklerine sızdı, beyinlerine işledi, böylece tamamen büyülenmiş bir şekilde ona baktılar. Açlık, artan duyularına bir yanıt olarak yükseldi. Gözlerini kapalı tuttu, kalabalığın görüşünü engelledi, ona söylediği şarkıda kendini kaybetti. Hayat arkadaşına. Onu kurtarabilecek tek kadın. Neredeydi?

Kapı açılarak gece esintisinin odaya girmesine izin verdi ve çok küçük bir alanda bir araya getirilmiş çok fazla bedenin kokusunu dağıttı. Başını kaldırmasına neden olan şey bir kalp atışının sesiydi. Kalp zayıf ve düzensizdi, çok hızlı atıyor, çok zor çalışıyordu. Dayan başını kaldırdı ve kelimenin tam anlamıyla nefes alma yetisini kaybetti. İşte oradaydı. Aynen böyle. Ciğerleri hava almak için yanıp tutuştu ve parmakları eski ritmini kaybetti. Kalbi onunkinin garip ritmine uymaya başladı.

Dayan vücuduna zorla bir nefes aldırıldı. Önce bir, sonra ikinci. Orkestra belirsiz bir şekilde ona bakıyordu. Parmakları daha önce hiç çalmadığı bir melodiye başladı, her zaman orada, kalbinde kilitli olan bir melodi. Belli belirsiz, grubun ondan işaret aldığı için, onu takip ettiğinin farkındaydı ama diğerlerine aldırış etmedi. Gözlerini başka tarafa çeviremiyordu.

Açık renk saçlı arkadaşı birkaç tanıdığıyla konuşurken durup onu izledi.

Kalbinin nesi vardı?

Siyah gözleri onun üzerinde sahiplenici bir şekilde geziniyor, onu işaretliyor, sahipleniyordu. Kadın ufak tefekti, kıvrımlıydı, gür siyah saçları ve kocaman gözleri vardı. Onun hareketlerini, kalçalarının salınımını izledi. Dayan'a göre inanılmaz derecede güzeldi. Ve o bir insandı. Kendi türünden birinin, bir Karpatyalı'nın, insan bir hayat arkadaşı olmasının mümkün olduğunu biliyordu ama diğer yarısının bir insan olacağını hiç düşünmemişti.

Bir an durup şaşkınlıkla ona baktı, geniş bakışları kısa bir an için onunkilerle çarpıştı. Onu tanıdığında mükemmel ağzı yuvarlak bir O şeklini aldı. Başını ona eşlik eden uzun boylu sarışına doğru çevirdi. Diğer kadın gülerek ona sarıldı ve kalabalığın arasından geçerek kulübün karanlık bir köşesindeki bir kabine doğru ilerledi. Kadının sesinin yumuşak mırıltısını duydu ve bir anda dünyası değişti. Daha önce sadece gri tonlarında görebildiği kulüp şimdi canlı, göz kamaştırıcı renklerle ışıltıyordu.

Duygular hızlı ve sert bir şekilde üzerine geliyordu, o kadar çoktu ki onları ayıramıyordu. Parmakları çok sevdiği gitarının üzerinde yanıp sönerken sadece kıpırdamadan oturabiliyordu. Bunu hissetti. Gitarını. Bu onu o kadar şaşırtmıştı ki, gözlerinin arkasında yanan yaşların farkındaydı. Dayan onu bombardımana tutan farklı uyaranlar yüzünden neredeyse felç olmuştu. Müzik. Açlık. Renkler. Şehvet. Bir yanardağ gibiydi, erimiş sıcak, sinirli hislerine katkıda bulunuyordu. Ve kıskançlık vardı. Karanlık. Tehlikeliydi. Onun standının etrafında toplanan, onunla konuşmak için eğilen erkekleri görmekten hoşlanmadığını fark etti.

Bu düşünce bir anda içindeki canavarın yükselişini tetikledi ve onu bastırmak zorunda kaldı. Bu durumda çok tehlikeliydi. Müzik içinden, içinden akıyordu; vahşi duygular onu neredeyse boğuyordu; sayısız renk onu kör etmişti. Derin, sakinleştirici bir nefes aldı, kontrol için savaştı ve kazandı.

Kalbinde ne sorun vardı?

Başını gitarının üzerine eğmişti ama boş siyah gözleri avına, onun için önemli olan tek kadına sabitlenmişti. Ona çaldı, kalbini ona döktü, müziğinin güzelliğinin onunla konuşmasına izin verdi. Onun içindeki şairi görmesini istiyordu, avcıyı değil. Karanlığı değil. Çaldığı süre boyunca onun yaptığı konuşmayı dinledi, sesini duydu.

"Bunun gerçekten o olduğuna inanamıyorum, Lisa. Bu Dayan, Dark Troubadours'dan. Müzisyenler arasında neredeyse bir tanrı. Onun gibi çalan birini daha önce hiç duymadım. Bu grupta ne işi var?" Bu onun sesiydi, yumuşak ve kadınsı. Saygılı bir tonda konuşuyordu.

Parmakları onun gitar riffini takip ederek masanın üzerinde bir ritim tutturuyordu.

Lisa bardaki gürültüden sesini duyurabilmek için kabine doğru eğildi. "Yakınlarda tatil yaptığını duydum. Sanırım bu gece burada çalacak Corinne. Müziği ne kadar sevdiğini biliyorum ve sana bir sürpriz yapmak istedim."

Bu onun adıydı. Corinne. Adı bile Dayan'ın zihnindeki müziğe uyuyordu. Öğrenebileceklerini öğrenmek için utanmadan kulak misafiri oldu. Corinne müziği dinliyordu, vücudu doğal bir şekilde tepki veriyordu ama bardaki diğer kadınların baktığı gibi hayranlıkla ona bakmıyordu. Onun istediği gibi.

"Ama nereden biliyorsun? O sıradan biri değil, Lisa. O çalarken bir dahi. Bu gece burada olacağını nereden bildin?"

"Bruce - Bruce'u hatırlarsın Corinne - fotoğrafçım için çalışıyor. Bruce senin büyük bir müzik hayranı olduğunu biliyor. Bir içki içmek için uğradı ve bana Dark Troubadours'un bir üyesinin bu gece burada çalacağını söyledi. Bruce bardaki adamın baş gitaristin arkadaşı olduğunu ve Dark Troubadours ile seyahat ettiğini söyledi." Lisa

Cullen'ı belirtti. "Herkes bunun Troubadours'un çalacak yeni yerler aradığı anlamına geldiğini umuyor."

"Evet, daha küçük, daha samimi kulüpleri tercih ediyorlar ama burada alacakları kimin aklına gelirdi ki?" dedi Corinne. Bakışları Dayan'a kaydı, gözleri karşılaştı ve aceleyle gözlerini kaçırdı.

Darbe onu sarstı. Parmakları neredeyse ritmini kaybediyordu; midesi tuhaf bir şekilde sarsıldı ve nefesi ciğerlerinden dışarı fırladı.

"Gerçekten o kadar ünlü mü?" Lisa Corinne'e sırtarak sordu. "Kesinlikle ünlü, seni kafir." Corinne'in kahkahası sevecen ve alaycıydı. "Grubunun herhangi bir plak şirketiyle sözleşmesi yok. Bazı insanlar müziklerini kasete kaydetmeye çalışır. konserlere gidiyorlar. Kasetler bir servet değerinde."

"Eski bir plağınız ve birkaç kasetiniz var, değil mi?" Lisa sordu.

Corinne'in yüzünü renk kapladı. "Ssh! Tanrı aşkına Lisa, o kasetler karaborsada satılıyor. Ya biri seni duyarsa?" Sesinde suçluluk duygusu vardı. "Grup seyahat ediyor ve çoğunlukla küçük yerlerde çalıyor, eski moda ozanlar gibi. Muhtemelen ismi de böyle bulmuşlardır."

Lisa çenesini elinin üzerine yasladı. "Bu tarafa bakıyor. Yemin ederim Rina, gerçekten bizi fark ettiğini düşünüyorum."

"Muhteşem biri. Hiçbir fikrim yoktu." Corinne hiçbir zaman aktör, müzisyen ya da sporcu olsun, göz önündeki erkeklere aşık olan biri olmamıştı. Bu onun tarzı değildi; o fazla ayakları yere basan biriydi. Ama Dayan bir Yunan tanrısının heykelini andırıyordu. Uzun boylu ve kaslıydı, hantal kasları olmadan büyük bir güç ve kuvvet izlenimi veriyordu. Saçları çok uzundu ama bakımlıydı, kuzgun kanadı gibi parlıyordu, ensesinde geriye doğru toplanmış ve deri bir tangayla sabitlenmişti. Ama Corinne'in dikkatini çeken ve onu tutan şey yüzüydü. Mermerden yontulmuş olabilirdi. Büyük bir şehvet ya da büyük bir zalimlik yeteneğine sahip bir adamın yüzüydü. Ona baktığında aklından tehlike izlenimini çıkaramıyordu.

Ağız güzeldi, mavi-siyah sakallarının gölgesiyle çenesinin şekli de öyle - bir erkekte bunu her zaman sevmiştir - ama onu esir alan gözleriydi. Doğrudan ona bakma hatasını yaptı. Gözleri çok güzeldi, bir kedinin gözleri gibi şekillenmişti, karanlık ve gizemliydi, boştu ama binlerce sırta doluydu. Neredeyse onun bakışlarının içine çekildiğini, tüm zamanlar için esir alındığını hissetti. Gözlerini ondan alamıyordu. Büyülenmişti.

Bu kelime bir anda aklına geldi. Onun tarafından kesinlikle büyülenmişti. Başını gitarına doğru eğmişti ama bakışları Lisa'nın yüzünde sabitlenmiş gibiydi. Lisa, çarpıcı görünüşüyle dikkatleri kolayca üzerine çekerek ve bu konuda rahattı. Corinne, adamın bakışları ona kilitlenmişken zorlukla nefes alabiliyordu.

Parmakları sıkı bir yumruk şeklinde kıvrıldı, uzun tırnakları avuçlarına derinlemesine battı. Kalbi çılgınca bir takla atıyordu ve nefesi ciğerlerinden çalınmış gibiydi. "Hiç bu kadar güzel çalan birini duymamıştım." Ağız o kadar kurumuştur ki kelimeleri zar zor çıkarabiliyordu.

Lisa, "Yatak odamda oturabilir ve her gece beni uyutmak için oyun oynayabilir," dedi.

Bu adamın yatak odasında olması fikri Corinne'in boynundan yüzüne doğru süzülen bir renk oldu. Aklındaki şey gitar çalmak değildi. Aklına gelen görüntü şok ediciydi. Daha önce hiç kimseyi böyle düşünmemiştir. John'u bile. Bu sadece sadakatsizlik gibi görünmekle kalmıyor, aynı zamanda onun karakterine de tamamen aykırıydı. Birdenbire çok korktu. Bir çocuk gibi kaçmak ve onun büyüleyici gözlerinden ve üzerinde yarattığı garip etkiden saklanacak bir yer bulmak istedi. Adam onu korkutmuştu, gerçekten korkutmuştu. Belki de müziğiydi, çok yoğun, çok aç, tıpkı gözleri gibi.

"Corinne!" Lisa onun adını sertçe söyleyerek büyüü bozdu. "İyi misin? İlacına ihtiyacın var mı? Getirmiştir, değil mi?" Corinne'in elini çoktan tutmuştu.

Çantasını aceleyle karıştırıyordu. Sesinde bir korku vardı.

"Ben iyiyim Lisa," dedi Corinne. "Sanırım kahramanım bir an için nefesimi kesti. Çok güçlü. Keşke tekrar şarkı söylese." Gülmek için kendini zorladı.

"Oh, evet," dedi Lisa hülyalı bir şekilde, "seksi bir sesi var."

Corinne kalbini dramatik bir şekilde tutarak, "Kıpırdama, kalbim," diye alay etti. Bu Lisa'yı güldürdü ve Corinne'in de bildiği gibi gözlerindeki ani korkuyu sildi.

Üstün işitme yeteneği sayesinde Dayan her kelimeyi duyabiliyordu. Konuşmaları kolayca ayıklar, zihninden silerdi ama onunkini değil. Corinne. Diğer kadın ona Corinne diye seslenmişti. Onun nefesini çalmayı başardığını bilmekten mutlu olsa da, durumu değerlendirmekle meşguldü. İlaçlar. Ne ilacı? Kalbinde ne sorun vardı? Mümkün olduğunca çabuk öğrenmek önemliydi.

Dayan dikkatini Cullen'a yöneltti. Uzak tarafa git. ve iki kadınla sohbet etmeye başladı. Sözlerini bir emir haline getirerek sertçe itti. Cullen'ı kullanmaktan hoşlanmıyordu -düşkün olduğu birini kullanmak Dayan'a göre değildi- ve artık duygularını bir kez daha yaşayabildiğine göre, insan erkekle olan dostluğunu hissedebiliyordu. Ama bir elçiye, Corinne kaçmadan önce hemen harekete geçecek birine ihtiyacı vardı. Onun korkusunu kolayca okuyabiliyordu ve kendisinden kaçmasına izin veremezdi.

Cullen başını çevirdi ve güzel sarışını gördü. Şaşkınlık içinde onun yüzünü tanıdı. Lisa Wentworth. Sık sık dergilerin kapaklarında görülen bir modeldi. Normalde onunla konuşmaya asla cesaret edemezdi ama nedense kendini aralarındaki mesafeyi kapatırken buldu. Hayatında bir kez aşık olmuş ve nişanlısını kaybetmişti. O zamandan beri başka bir kadına gerçekten bakmamıştı. Lisa Wentworth'u fark etmekten kendini alamıyordu. Bu sadece güzel olması değildi, onun derinlerinde parlayan bir şey vardı.

"İkinize ne içiyorsanız getirmek benim için bir onurdur," dedi selamlarken. "Benim adım Cullen Tucker." Ona bakan tüm erkeklerin arasından sıyrılmasını sağlayacak bir tavlama cümlesi olmasını diliyordu ama yıllardır bir kadını tavlamaya çalışmamıştı.

"Lisa Wentworth." Lisa elini uzatıp ıslıl ıslıl bir gülümseme yayarken, Corinne gölgelerin arasına çekilmiş, yüzünü hafifçe kaçırmış, saçları ipeksi bir kalkan gibi aşağı dökülmüş gibiydi. "Bu Corinne. Corinne Wentworth."

Cullen sorgulamak için bir kaşını kaldırdı. İkisinin de güzel olduğunu düşünmesine rağmen birbirlerine hiç benzemiyorlardı. "Ne içmek istersiniz?"

"İkimiz de sadece su içiyoruz," diye teklif etti Lisa, yumuşak ağzında cilveli bir gülümseme belirerek. "Bizimle oturacağına söz verersen getirmene izin veririm."

"Hemen dönerim," dedi Cullen, Lisa'nın Dayan'a pek çok kadında tanıdığı o bakışla bakmamasından oldukça memnundu. Grupla seyahat ederken, grup üyelerinin neye benzediğinin çok az hayranın umurunda olduğunu öğrenmişti, sadece ünlü olmaları ve bir grupta çalmaları yeterliydi.

"Ne yapıyorsun Lisa?" Corinne tısladı. "Deli misin sen? Sen hiç erkek tavlamazsın. Aklından ne geçiyor? Bana onu gitaristle tanışmak için kullanmadığını söyle."

"Elbette değilim. Bilmiyorum - onda bir şeyler var. Sevimli biri. Bana sanki koluna takıp hava atacağı bir şeymişim gibi bakmıyor. Bu yorucu oluyor. Sadece bizimle konuşsa bu kadar sorun olur mu? O oynarken sen de Dayan'a biraz daha bakabilirsin." Lisa'nın sesinde umutlu bir ton vardı.

Corinne derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. Lisa'ya karşı adil davranmıyordu. Lisa'nın eğlenmeye ihtiyacı vardı. Aylardır Corinne'e göz kulak oluyordu. Corinne titreyen elini dikkatlice kucağına sakladı ve kendini rahatça omuz silkmeye zorladı. "Sanırım bunu yapabilirim. Ama

Artık ona bakmıyorum. Onu çalarken dinlemek bile çok etkileyici. Neredeyse çok iyi."

Lisa'nın gözleri bardaki adamın üzerindeydi ve onu ilgiyle inceliyordu. Omuzları dikti ve çok dik duruyordu. Adamın gözlerinin içine bakması hoşuna gitmişti. Başka bir şey daha vardı, kalbine dokunan bir şey. Corinne bunu tanımlayamıyor ya da açıklayamıyordu ama adam omuzlarında dünyanın yükünü taşıyan ve yükünü hafifletecek kimsesi olmayan bir adama benziyordu. Gerçek şu ki, onun görünüşünden hoşlanmıştı.

"Ben Cullen'ı alacağım," dedi Lisa yarı ciddi bir şekilde, "sen de gitaristi alabilirsin."

Corinne arsız bir gülümsemeye parladı. "O gerçek olamayacak kadar iyi biri. Böyle adamlar gittikleri her yerde kalp kırarlar. Tehlike unsuruna sahipler çünkü gerçekten kötü çocuklar. Kadınlar onları değiştirebileceklerini düşünürler ama gerçek şu ki, onlar kötüdür ve bu konuda yapılacak hiçbir şey yoktur. Eğer akıllı bir kadınsanız, ki ben öyleyim, onlara sadece bakar ve hayal kurarsınız; yanlarına yaklaşmazsınız yoksa parmaklarınız yanar. Ben sadece onun çalmasını dinleyeceğim ve çok mutlu olacağım."

Cullen kalabalık kulübün içinden geçerek iki kadının oturduğu kabine doğru ilerledi. Onlara ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Sarışın kadın kalbine korku salıyordu. Bir kadına ilgi duyması mümkün değildi, hele de peşinde bir katil sürüsü varken. Çok dikkatli bir şekilde her birinin önüne bir şişe su koydu.

Lisa ona gülümsedi ve Cullen'ın yanına oturmasına izin vererek kenara çekildi. Oda kalabalıktı ve çok gürültülüydü. Bu adamın konuştuğu her kelimeyi duymak istiyordu. Corinne, Lisa'ya sihrini kullanabilmesi için biraz daha mahremiyet sağlamak amacıyla hafifçe yana kaydı. Lisa iyi bir adam bulmayı hak ediyordu. Birini. Çok yakında birine ihtiyacı olacaktı.

Müzik devam etti ama Corinne Dayan'ın çalmayı bıraktığı anı fark etti. Müziğin güzelliği ve berraklığı gitmiş, geriye telafi etmeye çalışan iyi bir grup kalmıştı.

coşkuyla baktı. Elinde değildi; uzun kirpiklerinin altından ona hızlıca bir bakış fırlattı. Adam ayağa kalkmıştı, ona büyük bir orman kedisinin gerinmesini hatırlatan rahat, neredeyse tembel bir hareketti bu. Gitarına dikkat ediyor, onu hafif parmaklı hayranların ya da kabadayılardan ulaşamayacağı uzak bir duvara dayıyordu. Kısa bir an için, çoğu kendisine hayranlıkla bakan kalabalığı inceledi. Yüzünde sabırsızlıktan kaynaklanabilecek bir titreşim belirdi.

Başını çevirdi ve doğrudan ona baktı. Anında onun bakışlarının ağırlığını hissetti. Niyetli. Açlık. Corinne'in kalbi duracak gibi oldu. Ona bakıyordu - arkadaşına ya da Lisa'ya değil, doğrudan ona. Gözleri odanın diğer ucunda buluştu ve Corinne hemen o büyüleyici çekimi hissetti. Bir büyü etkisi. Dayan eğilip baş gitariste bir şeyler söyledi ve sonra sahneden indi. Kalabalığın üzerinden siyah bakışları Corinne'i esir aldı. Corinne gözlerini kaçırıyordu.

Kalbi deliye dönmüştü ve nefesi ciğerlerine girmeyi reddediyordu. Sadece çaresizce ona bakabiliyor, onun odayı geçip yanına gelmesini izliyordu. Garip bir şekilde kimse onunla konuşmadı, kalabalıktaki tek bir kadın bile. Herkes hızla adamın yolundan çekildi, böylece adam hiçbir engelle karşılaşmadan ona yaklaşabildi. Onların standında durdu, siyah bakışları sadece onu görüyordu. Yakından bakınca, odanın öbür ucunda olduğundan daha da korkutucuydu. Güç ona ikinci bir deri gibi yapışmıştı. Ve seksi olmanın ötesinde, karanlık bir şekilde şehvetliydi. Korkunç derecede.

Grup yavaş, hülyalı bir şarkıya geçti ve Dayan uzanıp onun küçük elini yakaladı. "Seninle dans etmem gerek." Bunu öylece, sade bir şekilde, süslemeden, savunmasızlığı konusunda endişelenmeden söyledi. Ona dokunmaya, onu kollarının arasında tutmaya ihtiyacı vardı. Onun gerçek olduğunu ve hayal gücünün bir ürünü olmadığını bilmeye ihtiyacı vardı.

Corinne ona herhangi bir nedenle karşı koyamazdı. Kendisini ele geçirmesine izin verdi, onu zarif bir nezaketle ayağa kaldırdı, kollarına çekti, vücuduna yaklaştırdı. Avucunu onun güçlü kalbinin üzerinde tuttu. Bir anda onun sıcaklığını, sert ve kaslı vücudunu hissetti. Kalbi fazla mesai yapıyordu ve kendini tuhaf hissediyordu. Başka bir dünyadaydı. Bir rüya dünyasında. Yüzüyordu. Adam kendisinden epeyce uzundu ama yine de sanki onun için yaratılmış gibi ona mükemmel bir şekilde uyuyordu.

Kara başını onunkine doğru eğdi. "Nefes al." Kelimeyi tenine doğru fısıldadı ve tüm vücudu canlandı. Aynen böyle. Her sinir ucu. Her hücre. Nefesi sıcaktı ve kolları inanılmaz derecede güçlüydü. Onu neredeyse şefkatle tutuyordu. Bu bir tür sihirdi ve içgüdüsel olarak onun da bunu hissettiğini biliyordu.

Sadece bir anlığına gözlerini kapadı ve kendini kaptırdı. Vücutları sanki hayatları boyunca birlikte dans etmişler gibi mükemmel bir ritimle hareket ediyordu. Sanki sevişiyorlarmış gibi. Corinne dudağını ısırdı. Evli olmasına rağmen hayatında yaptığı en samimi şeydi bu. Adam her yerdeydi sanki, Corinne'in e t r a f ı n ı sarmıştı, vücudu sert, elleri yumuşaktı. Tuhaf bir şey oluyordu. Genelde çok düzensiz olan kalbi, onun daha dengeli atışlarına ayak uydurmakta zorlanıyordu. Bunu fark etti çünkü her ayrıntı çok önemliydi. Bu anı hayatının sonuna kadar yanında taşımak istiyordu. Müzik Dayan'ın içinden geçerek onun müziğe dönüşmesini sağladı. Kollarındaki kadın zaten onun bir parçasıydı. Bunu en derin ruhuyla biliyordu. O tekti, tekti. Onun kalbinin çırpınısını hissedebiliyordu, tıpkı onun kalbini hissettiği gibi. Küçük, çok kadınsı vücut baskılıkarşı erkeksi yapısı. Ama durum ilk başta fark ettiğinden daha da karmaşıktı. Onun için tek kadın oydu ama üçüncü bir kalp atışı daha vardı. Onu kendisine doğru tutarken kalp atışlarını net bir şekilde duyabiliyordu. Onun içindeki yaşamı hissedebiliyordu, giydiği bol giysinin altındaki küçük tümseği fark etti.

Avucunu çenesinin altına getirdi ve bu keşfi incelerken onu daha da yakın tuttu. Bir çocuk taşıyordu. Başka bir adamın çocuğunu. Bir insan çocuğu. Bir an için zihni kaos içindeydi; kıskançlık, öfke ve korkunun vahşi bir karışımı, daha önce hiç deneyimlemediği şeyler. Nefes almak yardımcı oldu ve en önemli şeye odaklandı. Ona kendi kanını verirse kalp sorununu çözebilirdi ama böyle bir değişim doğmamış bir bebeğe ne yapabilirdi? Onun korkusunu ve üzüntüsünü okuyabiliyordu. Onunla birlikte hareket etti, vücudu sert, acil bir ağrı, zihni karmakarışık bir düşünce, kalbi ve ruhu, beyni böylesine benzersiz bir soruna çözüm bulmaya çalışırken bile varoluşunda ilk kez gerçekten huzur içindeydi.

Şarkı sona erdi ve adam isteksizce onun kollarından kurtulmasına izin verdi, kaçmaması için elini tutmaya devam etti. "Benim adım Dayan."

Corinne neredeyse konuşmaya korkarak başını salladı. Adam onu kabinin güvenli yerine geri götürüyordu. Kalabalığın arasında kolayca ilerliyor, Corinne'i geniş omzunun altında güvende tutuyordu. Dayan ona güvende olduğu yanılsamasını veriyor, kimsenin dikkatsizce ona çarpmamasına büyük özen gösteriyordu.

"Bana adını söyleyecek misin?" Yumuşakça sordu, sesi başlı başına kadife bir baştan çıkarıcıydı.

Sadece sesinin tınısı bile onu tekrar şarkı söylerken duymak için bir özlem yarattı. "Corinne, Corinne Wentworth." Ona bakmadı; bu canını acıtıyordu, adam çok yakışıklıydı. Ve seksiydi. O karanlık, tehlikeli şehvetin bir parçası olmak istemiyordu. Kabine, güvenli bir yere yaklaşmışlardı. Tekrar nefes almasına izin verdi.

"Bebeğin ne zaman doğacak Corinne?" diye sordu, sesi yumuşak bir tınıya dönüşmüştü. Daha önce hiç onunki gibi bir ses duymamıştı. Hipnotik; büyüleyici. Bir yatak odası sesi. Teni yanana kadar fısıldadı.

Sözleri onu durdurdu ve bir Gekilde duymuğ olabileceğinden korkarak suçlulukla Lisa'ya baktı. Bir an için kendini çaresiz hissetti. Lisa başını ona yaklaştırmıştı.

Cullen Tucker'ın ve ona anlattığı bir şeye gülüyordu. Dayan eğildi, iri vücudu onunkini koruyucu bir şekilde siper ediyor ve onu gürültülü kalabalıktan etkili bir şekilde engelliyordu. Dayan'ın bir tür ünlü olduğunu ve kalabalığın onunla tanışmak, en azından bir imza almak için birbirini ezmesi gerektiğini ama nedense kimsenin ona yaklaşmadığını düşündü. Kadınlar bile.

"Corinne." Adına bir şeyler yaptı, garip aksanıyla kulağa egzotik gelmesini sağladı. "Çok solgun görünüyorsun. Arkadaşınızı getirmemi ve sizi dışarıya, gece havasına çıkarmamı ister misiniz? Bu binada çok fazla insan var."

"Bilmiyor." Gerçeği ağzından kaçırdı ve sonra bunu yaptığı için dehşete düştü. Onun nesi vardı? Tamamen yabancı biriyle dans etmiş, onunla birleşmiş ve böylece sevgililer kadar samimi görünmüşlerdi. Normalde özel bir insan olan Corinne, ona hayatının en kişisel ayrıntılarını anlatmak için zorlayıcı bir dürtü duyuyordu.

Dayan hemen yönünü değiştirdi, kalabalığın arasından bir kez daha kapıya doğru süzüldü ve onu zahmetsizce yanına aldı. Onunla gitmek istedi. Corinne bu mantıksız dürtüye anlam veremiyordu. Soğuk hava Corinne'in kafasını dağıtmalıydı ama adam vücudunu Corinne'inkine çok yaklaştırdı ve Corinne'in kalan azıcık soğukkanlılığını da paramparça etti. O kendisine bu kadar yakinken doğru düzgün düşünemiyordu.

Dayan onu gölgelerin içine götürdü. İçindeki her şey onu sahiplenmek için ayağa kalktı. Onu istiyordu, ona ihtiyacı vardı ve vücudu alevler içinde yanıyordu. Kız orada durmuş, kocaman yeşil gözleriyle ona bakıyordu ve adam kaybolmuştu. Her zaman için kaybolacağını biliyordu. "Güzel - rengin geri geliyor. Arkadaşın sana çok değer veriyor gibi görünüyor. Bebek konusunda mutlu olmayacağını hayal bile edemiyorum."

Corinne bir elini kaldırarak saçlarının vahşi kütlesini geriye itti. "Sana yanlış bir izlenim vermemeliydim. Lisa bebek konusunda pek çok nedenden dolayı mutlu olacak. Bu sadece

Ben..." Özel hayatıyla ilgili herhangi bir ayrıntıyı ona açıklamak istemediği için sözlerini yarıda kesti. "Karmaşık bir durum." Birdenbire, açıklanamaz bir şekilde, ona kendisiyle ilgili her şeyi anlatmak zorunda hissetti. Adam ona bakıyordu ve gözleri çok açtı. Yalnızdı. Ne olduğunu bilmiyordu ama o gözlere karşı koymak imkânsızdı.

Sanki büyük bir orman kedisi tarafından köşeye sıkıştırılmış gibi hissetmesine neden oldu. Gözlerini kırpmıyor, sadece onu izliyordu. Tamamen ona odaklanmıştı. Bazen gözlerinin derinliklerinde kırmızı bir alev parıltısı olduğuna yemin edebilirdi. "Bana öyle bakmayı bırakmalısın." Kelimeler, onları sansürleyemeden boğazından çıktı ve kendini gülerken buldu. Yetişkin bir kadındı ve normalde çok mantıklıydı. Onun kim olduğu hakkında kesinlikle yanlış bir izlenim ediniyordu.

Gülümsemesi yavaş ve çok seksiydi. Bu onun asi kalbinin yeniden çarpmasına neden oldu. Midesinde bir yerlerde yavaşça yanan bir ateş vardı. "Sana bakıyor muyum?" Sesi tenine değiyor, ısıtıyor, kışkırtıyordu.

Corinne başını iki yana eğdi ve adamın mükemmel erkeksi yüz hatlarını inceledi. "Öyle olduğunu çok iyi biliyorsun. Yüzünde o kendini beğenmiş erkek bakışı var. Sen bana öyle bakarken doğru düzgün düşünemiyorum."

"Sana nasıl bakıyorum?" Bunu yumuşak, nazik bir şekilde sordu, kalbini tersine çevirmek için içeri sızan bir şefkat notası.

Saldırmak üzere olan aç bir leopar gibi. Bu düşünce hiç beklenmedik bir anda geldi. Sanki onun düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi gülümsemesi gözlerine tırmandı ve kızarmasına neden oldu. "Boş ver. Sadece dur." Onu kendisinden uzak tutmak istercesine elini uzattı.

"Bana bebekten bahsedecektin." Ve bebeğin babası. Onu bu konuşmanın dışında bırakmak istemeyiz. Bana anlatmak istiyorsun. Utanmadan onu "itti", bilmek istiyordu. Adam ölmüştü. Dayan bunu hissedebiliyordu. Kadının gözlerinde süregelen hüznü okuyabiliyordu. Kadın

başka bir adama çocuğunu dünyaya getirecek kadar değer verdi. Kimdi o adam?

Kadının uzattığı elini, sol elini yakaladı, altın çemberi buldu, insan evliliğinin sembolü, onun başka bir erkeğe ait olduğunu ilan eden işareti.

Bu düşünce türünün tehlikeli saldırganlığını tetikledi ve Dayan yükselen canavarla savaştı. Onu korkutma riskini göze alamazdı. Başparmağı yüzüğün üzerinde neredeyse dalgınca, ileri geri, nazik bir okşayışla, ısrarla gezindi. İsrarcı. Parmak uçlarını dudaklarına götürdü. Bu sırada siyah bakışları tamamen ona odaklanmış, doğrudan gözlerinin içine bakıyordu.

Bakışı hipnotize ediciydi. Garip bir şekilde heyecan vericiydi. Dişleri parmağında gezinirken, ağzı sıcak ve nemliyken Corinne'in nefesi boğazında düğümlendi. Kelebek kanatları karnını okşadı. Dişleri altın alyansını hafifçe çekiştirdi. Bu his o kadar erotikti ki ürperdi. Elini çekmeyi hatırlamadan önce, tamamen büyülenmiş bir halde uzun bir süre ona baktı.

"Bana bebeğinden bahset tatlım," diye emretti, sesi alçaktı, neredeyse mırıldanıyordu.

Onun zihnine çok nazikçe, büyük bir dikkatle dokundu. Ona bilmek istediklerini söyleme dürtüsüyle savaşıyordu, ama o bir insandı ve o bir kadimdi, uzun bir egemen erkek soyundan biriydi. Adam onun karşı koyamayacağı kadar güçlüydü.

Corinne avucunu koruyucu bir şekilde bebeğin üzerine bastırdı.

Rüzgâr caddeden aşağı doğru esiyor, yaprakları ve döküntüleri girdaplar halinde savuruyordu. Farkında olmadan onun bedeninin sığınağına doğru ilerledi. "Lisa ve kardeşi John ile birlikte büyüdüm." Konuşmayı aniden kesti, boğazına bir isim takıldı.

Yuhanna. Bu isim ona bir bıçak gibi saplanmıştı. Bunu söyleme şekli, gözlerine yansıyan acı, adamın onun için ne kadar önemli olduğunu anlatıyordu. John. Dayan bu ismi hiç sevmemişti.

isim. Daha fazlasını duymak istemiyordu; o nefret ettiği ismi söylediğinde çıkan sesi duymak istemiyordu. Corinne evlilik yüzüğünü gergin bir şekilde çevirdi. "Üçümüz de zor bir çocukluk geçirdik, bu yüzden sanırım çoğumuzdan daha yakındık. John ve ben... farklıydık." Koyu renk kirpiklerinin altından ona hızlıca bir bakış fırlattı. Ona bu kelimenin ne anlama geldiğini açıklamak istemiyordu. Onu tanımiyordu, kendisi için neredeyse bir yabancıyken neden ona güveniyor gibi görüldüğünü bilmiyordu. Vücudunun neden onu tanıyor gibi görüldüğünü bilmiyordu. Onu arzuluyordu. Corinne sapkın düşüncelerini bir kenara itti ve tamamen Ona söyleyebileceği çok şey vardı... ya da söylemeyebileceği.

Dayan onun zihnini inceledi, "farklı" kelimesinin açıklamasını istedi. Aceleyle sansürlenmiş bir resim yakaladı. Telekinezi. Nesneleri zihniyle hareket ettirebiliyordu. Tabii ki psişikti. Eğer onun gerçek hayat arkadaşı olsaydı psişik olması gerekirdi. Dayan'ın ona hayat arkadaşının tam olarak ne olduğunu açıklamasının bir yolu yoktu. Başka bir türden olduğunu ona nasıl açıklayabilirdi? Bin yıldır dünyada olduğunu? Hayatta kalmak için kana ihtiyacı olduğunu?

Dayan parmaklarının o küçük altın bandı çevirişini izledi. Her dokunuşta, her darbeye midesi daha da sıkı düğümleniyordu. Bakışlarını tekrar onun yüzüne çevirmeye çalıştı ama bu küçük ihanet hareketi onu büyüledi.

Corinne omuzlarını silkti. "Uzun lafın kisası, John ve ben evliydik ve birkaç ay önce öldürüldü. Hamile olduğumu bile bilmiyordum. Lisa'ya hiçbir şey söylemedim çünkü... şey..." Tereddüt etti, doğru kelimeleri arıyordu.

Bu, adamın karanlık bakışlarını tekrar yüzüne getirdi. Kadın, adamın odaklanmış bakışlarının etkisini iliklerine kadar hissetti. Adamın elleri kızın ellerini kapadı ve parmaklarının yüzüğünün üzerindeki gergin hareketini durdurdu. Kalbi yerinden fırladı, bu tuhaf his onu telaşlandırdı.

Siyah gözleri kızın yüzünden hiç ayrılmadı. Bir kez bile. Ve hâlâ gözlerini kırpmamıştı. Neredeyse öne doğru düşüyormuş gibi hissediyordu.

O garip, hipnotik gözlere. Onun umutsuz vaka olduğunu düşünmesi neyi değiştirdi ki? Ondan sempati istememişti, zaten istemiyordu da. Hikâyeyi ona sempati duyması için anlatmıyordu. Neden ona hikâyesini anlatıyordu ki? Çenesini kaldırdı ve neredeyse meydan okurcasına ona baktı. "Kalp rahatsızlığım var." Bir tavşan gibi koşabilirdi ve o da çok mutlu olurdu. O bir karmaşa, bir fantezi, en kötü türden bir "kötü çocuk "tu ve kadın onun bir parçası olmak istemiyordu.

Dayan onun zihnine çok nazikçe dokundu. Hastanelerin, makinelerin, sonu gelmeyen testlerin görüntüsünü yakaladı. Bir kalp için bekleme listesini soruyordu. Doktor üstüne doktor kafalarını sallıyordu. Ciddi alerjileri vardı. Çok kolay kanıyordu, çok fazla. Uzmanlar onun bu kadar uzun süre yaşamasına hayret ediyorlardı. Dayan düşünceli bir şekilde burnunun kenarını ovuşturdu, gözleri kızın yüzüne odaklanmıştı. "O halde bebek bir tehlike. Lisa bundan hoşlanmazdı."

Corinne nefesini bıraktı. Birine anlatmak neredeyse rahatlatıcıydı. "Hayır, Lisa bundan hiç hoşlanmayacak. Çok korkacak." Corinne, Lisa'nın kendisini bebek sahibi olmaktan vazgeçirmeye çalışma ihtimali kalmayana kadar beklemişti. Bir bebek istiyordu. Onun küçük kızını. Onun ölümünden çok sonra, John'un ölümünden sonra, kızları yaşayacak, nefes alacak, koşup oynayacak ve umarım tamamen normal bir hayat sürecekti. Corinne'in Lisa'nın bebeğe değer vereceğine ve onu seveceğine inancı tamdı. Ellerini onunkilerden çekerek bebeğin yattığı küçük tümseğin üzerine koruyucu bir şekilde yerleştirdi.

"Çok küçüksün. Kaç aylıksın?" Kelimeler ağzından çıkarken bile onları söyleyebildiğine hayret etti. Tüm hayallerinde, böyle bir soru soracağı hiç aklına gelmemişti. Sıcaklık çiçek açtı ve yayıldı. Bir aidiyet duygusu. Garip bir şekilde, sanki zaten bir ailesi varmış gibi hissetti.

"Doktorlar bu konuda biraz endişeli ama iyi görünüyor. İyi büyüyor. Bana kız olduğunu söylediler. Altı aylık hamileyim."

Endişe içinde nefesi kesildi. Kız çok küçüktü. "Doktorlar kalp sorunuz konusunda da endişeli mi? Onlar

bu hamileliği riskli olarak görüyor musunuz? Belki de çok tehlikeli?" Sesi hâlâ her zamanki gibi nazikti ama yine de kızın üzerinde sarsamadığı bir etki bırakmıştı. Sanki onu bir şekilde azarlıyor ve durumla ilgili ne yapacağını değerlendiriyor gibiydi.

Corinne, istediği bu olmasa da ona cevap vermek zorunda hissetti. "Bırakın bir çocuğu, kalbim sadece benim için bile çalışmakta yeterince zorlanıyor," diye gönülsüzce kabul etti. Parmakları bir kez daha altın çemberi buldu ve iç kargaşasını ele veren gergin bir alışkanlıkla çevirmeye başladı.

Dayan, tüm vücudu bu küçük hareketi protesto etmek için düğümlenirken bile başını salladı. "Ve kocanız - " Boğazına takılmak istemelerine rağmen kelimeleri zorla çıkardı. "Neden öldürüldü?" Kendini tutamadı, uzandı ve elini yakaladı, avucunu göğsüne, tam kalbinin üzerine çekti ve yüzüğe tekrar dokunmasını etkili bir şekilde engelledi.

Corinne'in bakışları onunkilere kaydı. Aralarında elektrik yayıldı. Hava elektrik yüküyle cızırdadı. Adamın siyah gözleri onu büyülerken ve dokunuğu duyularını dağıtırken düşünmekte zorlanıyordu. Onunla kocasının cinayetini tartışmak imkânsız olmalıydı ama yine de kelimeler ağızından dökölüverdi. "Polis bir neden bulamadı. Katiller cüzdanını bile almamışlar."

"Ama senin bir fikrin var." Bunu bir açıklama olarak yaptı.

Corinne de her ayrıntıyı itiraf etmek için aynı arzuyu duyuyordu. Normalde sırlarını Lisa'dan başka kimseye açmazdı ama Corinne Lisa'ya bebekten ya da John'un ölümüyle ilgili şüphelerinden tek kelime bile etmemişti. Neden her sırrını sanal bir yabancıya anlatıyordu ki? "John normal kabul edilmeyen şeyler yapabiliyordu. Yaklaşık bir yıl önce bir üniversiteye gitmiş ve orada birine yeteneğinden bahsetmiş. Oradan psişik yeteneklerin test edildiği bir merkeze yönlendirildi. Morrison Psişik Araştırmalar Merkezi. John, eşsiz yeteneğini kullanarak insanlara bir şekilde yardım edebileceğine inanıyordu. Neredeyse hemen sonra

Merkezdeki randevusunda bana takip edildiğini düşündüğünü söyledi." Elini geri çekti. "Bu pek de duymak isteyeceğiniz bir şey değil."

"Tam tersine. Son derece ilgiliyim. Seninle ilgili her şey ilgimi çekiyor."

Bölüm 2

"Corinne!" Lisa, Cullen bir adım arkasında olduğu halde kulüpten fırladı. Üzgün olduğu her halinden belliydi, güzel yüzü endişesini ele veriyordu. "Rina, hasta mısın? Çok özür dilerim, daha dikkatli olmalıydım." Corinne'in çantasını sıkıca kavradı.

"Ben gayet iyiyim Lisa," diye cevap verdi Corinne hemen. Dayan'dan bir adım uzaklaştı ama Dayan da bir güç dalgasıyla hareket ederek Corinne'in bedenini yükselen rüzgârdan korudu. Corinne onun yontulmuş yüz hatlarına baktı ve kalbinin yeniden boğazına düğümlendiğini hissetti. Onun nesi vardı? Sadece bir bakışıyla onun nefesini ve akıl sağlığını nasıl bu kadar kolay çalabiliyordu? Bir hareketle?

"Biz de gürültüden uzakta konuşuyorduk," dedi Dayan, tembelce gülümseyerek, dişleri karanlıkta bembeyazdı. Elini dikkatsizce parlayan abanoz saçlarında gezdirdi ve saçlarını daha da karıştırmayı başardı. Saç telleri dağınık bir şekilde alnına düşüyordu ama yine de her zamankinden daha çekici görünüyordu.

Corinne bir iniltiyi bastırırken iki kadın gözlerini devirerek birbirlerine baktılar. Bir erkek nasıl gerçek olabilir ve onun gibi görünüp davranabilirdi? Corinne, Lisa'ya "kötü çocuk" diye mırıldanarak onu güldürdü.

Lisa fısıldamak için yaklaştı, "Dünyada olamayacak kadar seksi bir adama bakıp onun inanılmaz güzelliğini kötü çocuğa indirgeyen sadece sen olabilirsin."

Corinne kendini bir sahtekar gibi hissediyordu. Lisa, Corinne'in Dayan'ın karanlık şehvetine karşı hiç de duyarlı olduğunu düşünmüyordu. Ama duyarlı olmaktan çok daha fazlasıydı. Büyülenmişti, büyüünün etkisi altındaydı. Hatta kısa bir süre için Dayan'ın şarkılarının ya da sesinin onu bir şekilde hipnotize edip etmediğini merak etti.

Dayan uzanıp Corinne'in çantasını Lisa'nın elinden aldı ve Corinne'e verdi. Corinne'in kalbi yerinden fırlayacak gibi olmasaydı, Dayan onun düşünceleri karşısında eğlenebilirdi.

Yine kekeliyordu, onu son derece rahatsız eden bir sancı. Çocuğuna zarar vermeden bunu nasıl düzeltebilirdi? Corinne'in çantasından küçük bir kap çıkarmasını ve küçük bir hap yutmasını izlerken gözleri sahiplenici bir şekilde Corinne'in yüzünde gezindi. Her zaman sergilediği aynı kolay güçle Corinne'in çıplak bileğini zincirledi ve incelemesi için yukarı kaldırdı. "Neden tıbbi bir bileklik takmıyorsun? Acil bir durumda yabancılara sana nasıl yardım edebileceklerini gösterirdi."

Lisa sarışın başını salladı. "Nihayet! Rina'nın aksine biraz mantıklı biri. O hiç kimseyi dinlemez."

Dayan'ın ağzının sert kenarında küçük, şehvetli bir gülümseme belirdi. Corinne'e doğru eğildi, böylece sıcak nefesi Corinne'in şakağındaki saç tellerini karıştırdı. "Başkalarını dinlemiyor musun?"

Corinne ona, "Ben kendi kararlarımı verebilecek durumdayım," dedi; aslında tek yapmak istediği parmak uçlarıyla onun ağzına dokunmak olduğu halde sesi hafifçe kibirliydi. Adam bu kadar yakinken Corinne'in nefesini kesmişti. Sağduyusunu.

"Şimdiye kadar," diye düzeltti Dayan sonsuz bir nezaketle. Sesi çok yumuşaktı ve kadife gibi, teninin üzerinde duyusal bir şekilde fısıldayarak onu ürpertti. Elini mükemmel kalıplı ağzına götürdü, parmak uçlarını dudaklarına sürttü.

Kalbi tekledi; kelebek kanatları midesine dokundu. Bir an için sadece ona bakabildi, büyüünde kaybolmuştu. Bakışlarını onunkilerden ayırdı, elini geri çekerek parmaklarını avucunun içine kıvırdı ve onun sıcaklığına tutundu.

Cullen tam bir şok içinde Dayan'a baktı. Dark Troubadours turu sırasında birkaç hafta boyunca liderleriyle birlikte kamp yapmışlardı ama Cullen, Dayan'ın hiçbir kadına en ufak bir ilgi gösterdiğini görmemişti. Şimdi Dayan'ın vücut dili, Corinne'e karşı koruyucu, hatta sahiplenici bir his beslediğini haykırıyordu. Dayan'ın gözlerinde daha önce hiç olmayan başka bir şey daha vardı. Tehlikeli bir şeyin titreşimi. Cullen, Lisa'ya Corinne'in

Kız kardeş Dayan'ın yanında tamamen güvendedeydi ama artık o kadar emin değildi.

Dayan, "Belki de hanımları bu rüzgârdan kurtarsak iyi olur," diye söylendi. "Cullen, onlara arabalarına kadar eşlik edelim, sonra da ben gitarımı alayım." Sesi Corinne'in teninde yine parmaklar gibi gezindi.

Tepki olarak titredi. Adam hemen onu kollarının arasına aldı. "Buranın senin için çok soğuk olduğunu fark etmeliydim," dedi usulca, özür dilercesine, nefesi boynuna değerken sıcaktı. Vücudu, kızın serin teninin saten yumuşaklığına karşı sıcak ve sertti. "Bencilce davrandım, seni kendime istedim."

Lisa'ya baktı ve o da beklenmedik bir şekilde kendini adamları küçük spor arabasına götürürken buldu, Corinne'i bu rüzgârdan kurtarmanın kendisi için neden birdenbire bu kadar önemli olduğunu merak ediyordu. Dayan Corinne'i elinde tutarak dikkatle ön koltuğa oturttu. "Sizinle nerede buluşabiliriz, böylece daha sakin bir ortamda konuşabiliriz?"

Yumuşak bir sesle sordu, siyah gözleri aniden Lisa'nın yüzündeydi.

Lisa gözlerini kırptırdı ve normalde asla yapmayacağı bir şeyi, adresini ağzından kaçırdı. Corinne dehşet içinde ona baktı. Lisa suçlulukla bir elini ağzına kapattı ve Dayan'ın Corinne'e doğru uzanıp emniyet kemerini bağlamasını izledi.

Sert ve kaslı vücudu Corinne'inkine değiyordu. Baharat ve odun kokuyordu. Tamamen erkeksi. Küçük arabayı cüceleştiriyordu. Çenesi Corinne'in saçlarını okşadı. "Ben bir seri katil değilim ama kendini koruma içgüdüsüne sahip olduğunu bilmek güzel."

Kapıyı kızın şok olmuş yüz ifadesinin üzerine kapattı, kibirli, kötü çocuk sırtışı çok belirgindi.

Lisa başını direksiyonun üzerine koydu. "Sakin söyleme, Corinne. Ona adresimizi verirken ne düşünüyordum bilmiyorum. O sadece - bilmiyorum, çok fazla. Gözleri bana bakarken bir dakika doğru düzgün düşünemedim.

sanki içimi görebiliyormuş gibi bana bakıyordu. Özür dilerim. Onun bir çeşit deli olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

"Bence deli olan biziz." Dayan'ın arkadaşlığının etkisinden uzak olmak rahatlatıcıydı. Corinne'in kontrolden çıktığını hissetmesine neden oluyordu. Çılgınca dönüyordu. Vahşi. Seksi. Arzulu. "Ve bir seri katil olmadığını söyledi. Bu rahatlatıcı bir haberdi, tabii seri katiller yabancı kadınlara düzenli olarak böyle açıklamalar yapmıyorsa."

Her iki kadın da kahkahalara boğuldu ve arabadaki gerginliğin çoğunu da ıttı. Lisa arabayı vitesle takıp kornaya basarak cesurca trafiğe daldığında Corinne yeniden nefes alabildiğini, yeniden düşünebildiğini fark etti. "Cullen'a mı bakıyorsun? Çünkü o kesinlikle sana bakıyor." Corinne avuçlarını kollarının üzerinde, Dayan'ın kollarının onu tam olarak tuttuğu noktada aşağı yukarı ovuşturdu. Garip bir şekilde, onu hâlâ kendisine yakın hissedebiliyordu. Üzerindeki kokusunu alabiliyordu ve bu garip bir şekilde rahatlatıcıydı.

"Cullen'ın gerçekten harika olduğunu düşünüyorum," diye itiraf etti Lisa. "Büyük adamın kolundaki süs bebeği olmaktan nasıl nefret ettiğimi bilirsin. Bana hiç öyle hissettirmede, bir kere bile. O iyi biri, Rina. Çok kibar. Ve senin gittiğini fark ettiğimde çok tatlıydı, Dayan'ın kadınları avlayan bir playboy olmadığına dair bana güvence verdi. Gerçek şu ki, panikledim. Artık gözümün önünden kaybolduğunda kendimi rahat hissetmiyorum." Corinne'e hızlı ve muzip bir sırıtma fırlattı, sonraki üç dur işaretinden geçip kaldırıma atlamaktan kıl payı kurtuldu. "Sanki iki yaşındaymışım ve annemden ayrılmaya korkuyormuşum gibi konuşuyorum. Cullen sevimli ama çocuksu bir şekilde değil." Corinne'in kolunu çekiştirdi. "Peki o neydi?"

"Ne neydi?" Corinne masum görünmeye çalıştı ama kızarıklık yavaşça boynundan yüzüne doğru süzüldü.

"Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun," diye suçladı Lisa, gözlerinin içi gülererek. "O dans."

"Ah, şu." Corinne iki elini parıldayan saçlarının arasından geçirip ensesinden kaldırdı, bu hareket merak uyandıracak kadar seksiydi. "Bu kavurucuydu."

Lisa bir ısıklık çaldı. "Kavurucu mu? Sadece sıcak değil mi?"

Corinne ciddiyle başını salladı. "Kesinlikle, tamamen kavurucu. Bu adam ölümcül ve kadın nüfusuna yakın bir yerde yaşamasına izin verilmemeli."

"Ben inançlı biriyim. Erkeklere karşı her zaman bağışıklığın vardı. Eğer seni yakabiliyorsa, kesinlikle bir yere kapatılmalı."

"Hâlâ ona bakabileceğimiz bir yerde," diye önerdi Corinne yumuşak ağzını kıvrıran küçük bir gülümsemeye. Kısa bir süre için ilgi çekici bir gamze belirdi, sonra eriyip gitti ve Lisa'nın nereye gittiğini merak etmesine neden oldu.

"Ondan hoşlanıyorsun." Lisa bunu bir açıklama olarak yaptı. Corinne'e karşı aşırı korumacı olduğunu biliyordu. Ama Corinne son derece savunmasızdı. Dayan gibi bir adam onun ayaklarını kolayca yerden kesebilirdi. Ona bakan herkes tehlikeli bir adam olduğunu görebilirdi. Bir rock yıldızı, bir müzisyen. Kadın nüfusunun yarısı onun peşindeydi. Ama Corinne'e bakışında bir şey vardı.

"Onun gibi mi?" Corinne düşünceli bir şekilde kelimeleri yineledi. "Onun hoşlanmak gibi yavan bir kelimeye ilham verecek bir adam olduğunu sanmıyorum. Onunlayken kendimi güvende hissediyorum ama aynı zamanda tehdit altında da hissediyorum. Hiç mantıklı değil. Benim için tamamen karakter dışı şeyler yapıyorum ve söylüyorum. Asıl tuhaf olan Lisa, sanki onu sonsuza dek tanıyormuşum, onunla birlikte olmam gerekiyormuş gibi hissediyorum." Derin bir nefes aldı ve aceleyle bir itirafta bulundu. "Ve yatağa atlama hissi olmadan ona bakamıyorum. İlk başta bunun onun müziğini sevdiğim için olduğunu düşündüm. O eski plağa rastladığımdan beri, Dark Troubadours'a ait bulabildiğim her şeyi toplamaya çalıştım. Bilirsiniz, müzisyen tanrısal bir yaratık olduğunda kadınların zaman zaman düştüğü idol tuzağı. Ama bence o daha çok bir alev gibi ve ben de ona çok yakın uçan küçük bir pervaneyim. Buna kimya deniyor. Patlayıcı, doğal kimya."

"Gerçekten mi?" Lisa'nın sesinde kesin bir ilgi vardı. Sorgulamak için bir kaşını kaldırdı. "Dökül bakalım Corinne. Biz

Burada seks mi konuşuyoruz?"

"Onu gördün. Seks sızdırıyor. Daha önce hiç onun gibi biriyle tanışmamıştım. Sadece seksi bir tip olmadığımı düşünüyordum. Bunu konuşmuştuk, hatırladın mı?"

Lisa ciddiyetle başını salladı, bir başka köşeyi hızla döndü ve park halindeki bir arabayı yarım santimle ıskaladı. Corinne Lisa'nın araba kullanmasına o kadar alışmıştı ki irkilmedi bile. Bir korna çaldı ve Lisa neşeli bir gülümseme takındı ve dönüş geçmek için sürücünün önünü keserken neşeyle el salladı. "İlk seferin olduğu için olduğunu düşünmüştüm," diye dikkatle cevap verdi Lisa; "John'la acemi işi. Zor zamanlar geçirdin." Corinne, John'la olan hayatı hakkında Lisa'ya karşı her zaman dürüst olmuştu. Yatak odası dışında aralarında her şey rahattı. Corinne kendini suçluyor, güçlü bir cinsel dürtüye sahip olmadığına inanıyordu.

"Büyük olasılıkla kimya meselesiydi, çünkü inanın bana, bu adamla aramızda bir tür çekim var. Onunla tek başıma bir odada kendime güvenebileceğimden emin değilim," diye yüksek sesle düşündü Corinne, vücudunun bariz tepkisi karşısında şok olmuştu. "Belki daha önce kalabalıkta onun tipine rastlamışsındır Lisa, ama benim için bu kesinlikle yeni ve çok rahatsız edici bir ilk deneyim. Bir kadını otuz adımda yere düşürebilir." Corinne içini çekti ve saçlarını geriye doğru salladı. "John yüzünden kendimi suçlu hissediyorum." Bunu bir itiraf olarak yaptı.

Lisa kaşlarını çatı. "Saçmalama, Rina. John bunu söylemenden nefret ederdi. Seni deliler gibi severdi ama ikimiz de senin onu aynı şekilde sevmediğini biliyoruz. Onu mutlu ettin, bunu biliyorsun ve bunun için sana tüm kalbimle teşekkür ediyorum. Her zaman ikimiz için de oradaydın."

Corinne, "John'u severdim," dedi, "ve onu çok özledim."

"Onu sevdiğini biliyorum. Öyle demek istemedim. O geri gelmeyecek ve senin mutlu olmanı isterdi. Biliyorsun isterdi." Lisa arabayı evlerinin garaj yoluna çekti. Sıra dışı, zarif ve egzotik görünüşü sayesinde lüks bir semtte güzel bir ev alabilmişlerdi. İki kadın evlerine bakmaktan bile keyif alıyordu.

bazen evde. "Tabii ki, Bay Seks Cazibesi'ni onaylar mıydı bilmiyorum. Onca zaman ne konuşuyordunuz? Yalnızken. Karanlıkta," diye dalga geçti Lisa.

"Bebekler." Corinne her şeyi itiraf etmek isteyerek ağzından kaçırdı. Sevgili baldızına söylemeden önce nasıl olur da tamamen yabancı birine söyleyebilirdi?

Corinne'in sesindeki bir şey Lisa'yı bunun komik bir konu olmadığı konusunda uyardı. Lisa kıpırdamadan durdu, parmakları arabanın anahtarlarının etrafında donarken diğer eli direksiyonu sıkıca kavradı. "Özür dilerim, bebekler dediğinizi sanmıştım. Neden onunla bebekler hakkında konuşuyorsun ki? Umarım ona bebeklerin söz konusu olmadığını söylemişsinizdir." Lisa'nın sesinde bir meydan okuma vardı. Gözleri bir anda Corinne'in kot pantolon ve bol bluz giymiş vücudunu incelemeye başladı.

Corinne gözlerindeki suçlamadan başka tarafa baktı. "Bilmiyordum Lisa, yemin ederim bilmiyordum. John'un öldürüldüğü sabah sevişmiştik. Öldürüldükten sonra her şey o kadar korkunçtu ki birkaç ay boyunca bunu düşünmedim; sonra anormal derecede yorgun olduğumu fark ettim. Normalden çok daha fazla. Tüm bu süre boyunca fark ettim, bu yüzden bir bebek taşıyor olabileceğim aklıma gelmedi. Ama sonra çok hasta olduğumda doktora gittim. Bir süre yatmak zorunda kaldığımı hatırlıyor musun?"

"Hamile misin? Şu anda hamile misin?" Lisa, Corinne'i incelemek için gömleğini karnından uzaklaştırdı. "Altı aylık olman gerekirdi ve bunu göstermiyorsun." Bu bir suçlamaydı. Bir yalvarıştı. Ama Corinne'in düz karnının olduğu yerdeki küçük tümseği gördü.

Corinne Lisa'nın elini kendi elinin içine aldı. "Hadi Lisa, her zaman yaptığımız gibi bunu da birlikte atlatabiliriz."

Lisa inkâr edercesine başını sallıyor, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Bebek sahibi olamazsın. Doktorlar yapamayacağını söyledi. Doğum kontrol hapi kullanıyordun. Bebek sahibi olmanın senin için sanal bir ölüm cezası olacağını söylediklerinde çok üzüldüğünü hatırlıyorum. John bu şansa asla izin vermeyeceğine yemin etmişti. Bana yemin etti. Ona yemin ettirdim."

"Birkaç ay önce doğum kontrolünü bırakmak zorunda kaldım. Önlem alıyorduk ve her zaman dikkatliydik." Ölümünden önceki son birkaç ayda John prezervatif kullanmaktan şikâyet etmeye başlamıştı. Doğum kontrol hapı Corinne'i hasta ediyordu, iğne de öyle. "İstilacı" olduğu için diğer her şeyden nefret ediyordu. "Sadece bir kez oldu. Daha iyisini biliyordum ama o sırada bunun hakkında fazla düşünmüyordum." John onun yetersizlikleri karşısında sabırsızlanmaya başlamıştı. Corinne onu suçlamamıştı. Kendisi için hissettiği şeyleri Corinne'in de hissetmesini istemişti. John'a onun istediği şekilde cinsel ilgi duymadığı için kendini ne kadar suçlu hissettiğini nasıl açıklayabilirdi? John'u seviyordu - onu sevdiğini biliyordu. Onu çok seviyordu ama ilişkilerinin fiziksel yönünü hiçbir zaman onun kadar istememişti. O sabah John için çok çabalamıştı.

"İkiniz de tamamen sorumsuzca davrandınız," diye tersledi Lisa. "John'a ameliyat olması gerektiğini söyledim ama o istemedi çünkü..." Sesi kesildi.

"Çünkü ben öldükten sonra bir gün başka birinden çocuk sahibi olabileceğini düşünüyordu," diye bitirdi Corinne. "Onun mutlu olmasını istedim."

Lisa'nın parmakları çaresizce Corinne'in parmaklarına dolandı. "Ne yapabiliriz? Erken alabilirler mi?"

Corinne nazıkçe, "Derin bir nefes al Lisa," dedi. Bu bebek o değil. Bir çocuktan bahsediyoruz. John'un bir parçası."

"Kimin parçası olduğu umurumda değil. O bebek seni öldürecek."

"John ve benim bir kızımız var, Lisa. O yaşayan, nefes alan bir çocuk, tekmeliyor ve hareket ediyor, küçük bir kız." Corinne çok nazık bir şekilde Lisa'nın elini karnındaki küçük tümseğin üzerine götürmeye çalıştı.

Lisa elini geri çekti ve arabanın kapısını iterek açtı. Dışarı çıktı ve ruh halinin bir ölçüsü olarak kapıyı sertçe çarptı. Corinne içini çekti ve araçtan kayarak onu eve kadar takip etti. Lisa kapı kolunu tutmaya çalışırken, Corinne nazık bir el hareketiyle onu durdurdu

omuz. "Üzgün olduğunu biliyorum Lisa. Doktor bunu doğruladığında sana hemen söylemeliydim ama bebeği taşıyabileceğimden emin değildim. John'un ölümünün dehşetinden sonra, senin de benimle birlikte acı çekmeni istemedim. Her şey bir kabustu, korkunç bir kabus. Seni daha fazla endişelendirmenin ne anlamı olabilirdi ki? John ölmüştü, ben zaten hamileydim ve ikimiz de başarılı bir şekilde doğurma şansımın düşük olduğunu biliyorduk. Seni endişelendirmek istemedim."

Lisa arkasını döndü, mavi gözlerinde keder, korku ve öfke karışımı bir ifade vardı. "Başından beri bildiğin şeyi sana söylememi istemedin. Bu bebeği doğuramazsın çünkü doğurursan ölürsün. Öleceksin, Corinne. Sonuç bu; her zaman sonuç bu oldu. Asla bebek sahibi olamayacağın gerçeğini kabul ettiğini sanıyordum. Sen benim her şeyimsin. Ailem, sahip olduğum tek aile. Sahip olduğumuz hayat için savaştık, üçümüz, ama sonunda başardığımızda, biri John'u öldürdü ve şimdi sen ölmeyi ve beni yapayalnız bırakmayı planlıyorsun!"

Corinne kollarını Lisa'ya doladı ve sertlik eriyip Lisa ona sarılana kadar onu kendine yakın tuttu. "Ölmeyi planlamıyorum Lisa ve eğer ölürsem, yalnız olmayacaksın, John'un bir parçası ve benim bir parçam seninle olacak."

"Senin bir parçanı istemiyorum Corinne, seni istiyorum. Bunu yapamam - seni de kaybetmeyeceğim. Ben senin gibi değilim. Güçlü ve cesur değilim ve olmak da istemiyorum," dedi Lisa kararlı bir şekilde, sonra farlar bir an için onları yakalayıp bir arabanın motoru durunca nefesinin altından yumuşak bir küfür savurdu. "Şu anda normal davranmam mümkün değil. Ağlayabilmek için herkesin gitmesini istiyorum."

Dayan arabadan inip geceyi içine çektiği anda bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. İki kadın arasındaki anlaşmazlığın farkındaydı; düşüncelerini kolayca okuyabiliyordu. Corinne'i teselli etmek istiyordu, gözyaşlarıyla savaştığını biliyordu ama ikisi de tehlikedeydi. Bilgi almak için zihinlerini okurken bile etrafı taradı, zihni gizli tehdidi arıyordu. Kalbi boğazındaydı,

İki kadına doğru süzüldü ve onlar ön kapıya ulaşmak için kendisinden uzaklaşırken doğaüstü bir hız patlaması yaptı. Elini önce oraya koyarak Lisa'nın içeri girmesini engelledi. Dayan kapıyı sarsarak kapatırken bile Corinne soluk soluğa kaldı ve Lisa'yı evden uzaklaştırarak çimlerin üzerinden arabaya doğru çekti.

"Açıktı, Lisa. Kapı tam olarak kapanmamıştı." Corinne'in sesinde panik vardı. John'un cesedi evlerinin yakınındaki küçük parkta bulunduğundan beri birinin onları izlediğinden korkuyordu.

Lisa, "Herhalde kilitlemeyi unuttun," diye atıldı ama sesi titriyordu.

Corinne başını salladı, gözleri Lisa'nın başının üzerinden Dayan'ın kollarıyla buluştu. "Kilitledim, kilitlediğimi biliyorum. Polisi aramalıyız." Onun kendisine inanmasını istiyordu.

Dayan iki kadını Cullen'a doğru yönlendirmeye başlamıştı bile. Dayan onaylar gibi başını salladı, elleri Corinne'in kollarında çok nazikti, teninde aşağı yukarı hareket ediyor, onu ısıtıyor, bir nebze olsun rahatlatıyordu. "Cullen'la git. Ben buradaki işlerle ilgileneceğim." Evin içinde gizlenmiş bekleyen iki insan erkeği vardı. "Cullen, onları kaldığımız eve götür. Mümkün olduğunca çabuk geleceğim."

Sesindeki otorite, itaat edilmeye alışık bir adam olduğunu gösteriyordu. Lisa hemen arabaya bindi, yüzü çok solgundu. Corinne tereddüt etti, tıpkı onun yapacağını bildiği gibi.

Çenesini ona doğru kaldırdı, yeşil gözleri parladı. "Hiç sanmıyorum! Sen de arabaya biniyorsun Dayan. Ne düşünüyorsun? Kocam öldürüldü. Sence de evimizde birinin olması biraz tesadüf değil mi? Bizimle geliyorsun!" Corinne onun kolunu yakaladı ve çekti.

Dayan ona gülümsedi, kalbi eriyordu. "Teşekkür ederim, Corinne." Elleriyle Corinne'in yüzünü çerçeveledi, siyah bakışları onu esir aldı. "Cullen'la birlikte gidip beni bekleyeceksin ve yetkilileri aramayacaksın." Dudakları Corinne'in

Başının tepesinde, kısa bir temas; sonra onu nazikçe arabaya bindirirken güven verici bir şekilde gülümsüyordu.

"Dayan, lütfen bizimle gel. Bu konuda içimde kötü bir his var," diye itiraz etti.

"Her şey yoluna girecek, Corinne. Ben kolay kolay öldürülmem." Koruyucu bir tavırla koltuğa doğru eğildi ve Corinne'in emniyet kemerini sıktı. "Kalbin çok düzensiz atıyor," diye fısıldadı kulağına, ağzı tenine değiyordu. "Benimkinin ritmini dinle." Kadının elini kalbine götürdü.

Bir an için nefes alamadı ve sonra onun kalbinin sesini duyabildi. Bir anda kalbi onu takip etmek için çalışır gibi oldu. Bu imkânsızdı ama Corinne nesneleri sadece isteyerek hareket ettirebiliyordu, bu yüzden imkânsıza inanıyordu. Dayan'la birlikte her şey doğal görünüyordu. Arabanın kapısını kapatmadan önce parmakları başının ipeksi tepesine dokunduğunda bir elektrik sarsıntısı hissetti. Kan dolaşımında şimşek kamçıları dans ediyordu. Her şeyi acele etmeden, pürüzsüz ve verimli bir şekilde yapıyordu, kendine güveni tamdı. Bu kadar kontrollü ve tamamen yenilmez görünürken dediklerini yapmamak imkânsızdı. Corinne, araba kaldırımdan çekilene kadar gözlerini ondan ayıramadı.

O siyah gözler artık onun üzerinde olmadığı anda Corinne elleriyle yüzünü kapattı. "Onu bu şekilde bırakmamalıydık. Onun yanında neden bu kadar karakter dışı davrandığımı bilmiyorum. Cullen, geri dönüp ona yardım etmeliyiz. Eğer evimizde biri varsa, ona zarar verebilir ya da daha kötüsünü yapabilir."

Cullen hafifçe güldü. "Sempatini evdeki herhangi biri için sakla. Düşen Dayan olmayacak."

"Ben ciddiylim," dedi Corinne. "Silahlı birkaç adam olabilir."

"İnanın bana, fark etmeyecek. Ona zarar vermeyecekler." Cullen tam bir inançla konuşuyordu.

"O bir müzisyen, nazik, tatlı bir şair," diye itiraz etti Corinne, sözlerinin güzelliğini, gülümsemesindeki şefkati düşünerek.

Cullen usulca güldü. "O bundan çok daha fazlası, Corinne. Onun için endişelenme. Kendi başının çaresine bakmak konusunda gerçekten esrarengiz bir becerisi var."

Dayan, arka lambalar bir köşede kaybolana kadar arabayı izledi. Corinne onun güvenliğinden endişe ediyordu. Bunu onun gözlerinden, zihninden kolayca okudu. Keskin kulaklarıyla onun itirazını duydu. Bu onu başka hiçbir şeyin ısıtmadığı kadar ısıttı. Sonra eve bakmak için başını yavaşça çevirdi. Döndüğünde tüm tavrı değişti. O zarif erkekten geriye hiçbir şey kalmamıştı. Bir anda gerçekte olduğu gibi göründü. Pençelerini açmış karanlık, tehlikeli bir yırtıcı. Avını takip ediyordu. Karanlıkta hareket etmeye başladı - onun evi, onun dünyası. Tam bir avantaja sahipti. En karanlık gecede bile kolayca görebiliyor, rüzgârın sessizliğiyle hareket edebiliyor, avının kokusunu bir kurt kadar keskin alabiliyor, gökyüzüne ve yeryüzüne hükmedebiliyordu.

Dayan evin etrafında süzüldü, altı metrelik çitin üzerinden zahmetsizce atladı. Bunu yaparken şekil değiştirdi ve iki ayağı yerine dört patisi üzerine sessizce indi. Leopar büyük, yastıklı pençeleri üzerinde yumuşak bir şekilde ilerledi, evin arka tarafında daire çizerken çimenler zar zor hareket ediyordu. Arka verandada küçük bir odanın kapısının altından bir ışık parlıyordu. Sundurmanın gölgesinde devasa kedi dalgalandı ve parıldadı, alacalı kürkü kısa bir an için neredeyse yanardöner hale geldi, sonra sanki hiç var olmamış gibi kayboldu.

Kapının aralığından bir buhar aktı, ölümcül dozda karbon monoksit gibi hızlı ve sessiz bir şekilde aktı. Dayan evin içine ulaştı ve buhar bir kez daha şeffaflığa bürünüp kurnaz ve sessiz yırtıcı kedinin devasa, kaslı vücudunda yeniden şekillenirken içeride bir an durakladı.

Dayan küçük, iyi aydınlatılmış odadan karanlık mutfağa doğru ilerledi. İki avcının da nerede pusuya yattığını hemen anladı. Korku ve heyecanın keskin bir karışımı olan kokularını alabiliyordu. Bir süredir bekliyorlardı, gaza gelmiş ve hazır dılar, ter bezleri pis kokularını salgılıyordu, ama kaçınılmaz olarak beklemek onları tüketmiş ve bulundukları yerde huzursuz ve sıkışık hale gelmişlerdi. Arabanın farları iki kadının gelişini işaret ettiğinde, döngü yeniden başlamıştı. Korku. Heyecan. Adrenalin. Ve sonra korkunç bir hayal kırıklığı.

Ne yapacaklarını bilemez halde yerlerini değiştiriyorlardı. Emirleri açıktı. Kadınlar gelene kadar bekleyin, onları hızlıca ve sessizce yakalayın. Dayan onların zihinlerini, vücutlarındaki ter kokusunu aldığı kadar net okuyordu. İkisi de fark edilemez bir sessizlik içinde yavaş ve sabırlı bir şekilde yaklaşan büyük leoparı fark etmemişti.

Kedi cesurca geniş odanın ortasına doğru yürüdü, mobilyaları siper olarak kullanmaya bile kalkışmadı. Bu tür bir kedi-fare oyunu yırtıcı hayvan için hayatın kendisi kadar eskiydi. Leoparın gözleri avına odaklanmıştı; ölümün yaklaştığına işaret eden delici bakışları vardı. Bu gözler büyük bir avcının tüm kurnazlığını ve zekâsını taşıyordu. Bu gözler bir leoparın sarı gözleri değil, ölümcül bir niyetten başka bir şey içermeyen vahşi, sakın bir siyahtı. Leopar alçaldı, karnı yere değdi, kasları inanılmaz derecede kontrollüydü ve adamları takip etmeye başladı. Yavaşça santim santim. Tam bir sessizlik içinde. Kedi avına yaklaşırken tertemiz halıya sürtünen tüylerin fısıltısı bile duyulmuyordu. Bir adam duvara yaslanmış, iç çekiyor, huzursuzca hareket ediyor, kasılmış kaslarını gevşetiyordu.

Sağ elinde bir silah vardı ve sürekli onu kontrol ediyor, p a r m a ğ ı y l a tetiği dalgınca okşuyor, boncuk boncuk ter biriken alnını siliyordu. Beklemek zor bir şeydi ve ne sabrı vardı ne de

Kedinin durgunluğu.

Avcıdan avcıya dönüştüğünü hiç bilmiyordu. Kendisini duvara doğru iten ağır bedeninin etkisini hissetti. Kürkünün fırçalandığını hissetti ve ölümün vahşi kokusunu aldı. Uzun, keskin dişleri boğazını delerken, ağır kedinin ezici pençelerinin onu hareketsiz tuttuğu yere hançerler saplandı. Adam bir an için kedinin gözlerinin içine baktı, boğazı ezilirken yakalandı ve tutuldu; kendi ölümünün bilgisi onu durdurmak için çok geç gelmişti. Bu gözler vahşi bir zekâyâ sahipti ve büyüleyiciydi, zorlayıcıydı. Ölerken, bu ana kadar olan olayları hatırladı. John Wentworth'u takip eden ve öldüren adamlardan biriydi. Morrison Psişik Araştırmalar Merkezi'nde güvenlik işi yapan adamlardan biriydi.

Dayan avını yere indirdi, derin nefes alarak hayvanı kontrol altına almaya çalıştı. Leoparın bedeninde kendi açlığını dizginlemek iki kat daha zordu. Baştan çıkarıcı şeyden hızla uzaklaştı, odanın köşesinden yumuşak patileri üzerinde usulca salona doğru ilerledi. Corinne haklıydı: John merkeze gittiği için kaçırılanların peşindeydi. Kocasına onlara her ne anlattıysa, Corinne ve Lisa'nın da ilgisini çekmişti.

Bir kez daha içindeki canavarın kontrolünü tamamen ele geçiren Dayan, diğer fidyeciyi takip etmeye başladı.

Odanın diğer tarafındaydı ve ortağının kaderinden habersizdi. İki kez perdenin küçük bir köşesini kaldırdı ve karanlık geceye baktı. Leopar onun kokusunu alabiliyor, iç çekişlerini duyabiliyor, ağrıyan kaslarını rahatlatmak ve kendini uyanık tutmak için ağırlığını sürekli ileri geri kaydırırken hareketleri konumunu ele veriyordu. Bu adam da silahını okşuyor, iki kadını eline geçirdiğinde onlara ne yapacağını hayal ediyordu. Leopar avının birkaç metre yakınına kadar ilerledi, sonra olduğu yerde donup kaldı ve halıya gömüldü içinde a düşük Çömel. Bu da kedi kaldı mükemmel

Hareketsizdi, gözlerini kırpmadan avına dikmişti. Adam döndü ve leoparı görmeden, hiçbir şeyin farkında olmadan doğrudan ona baktı. Dayan binlerce yıllık avcılığının verdiği sabırla bekledi. Onun için yaşam döngüsü sonsuzdu ve dünya kadar zaman vardı. Davetsiz misafirin, ortağının cesedini ya da kendisine yönelik tehlikeyi görmeden görev yerine geri dönmesini kayıtsızca izledi.

Leopar, onu ele verecek bir hareket fısıltısı bile olmadan bir kez daha ilerledi. Sayısız kez avının peşine düşmüş ve düşmanlarını defalarca alt etmişti. Acımasız siyah gözleri hedefini bir kez bile terk etmemişti. Vuruş mesafesine geldiğinde, saldırı için kendini topladı, izledi, mükemmel fırsatı bekledi. Sertçe vurdu, boğazına saldırdı, hızlıca öldürmek istedi ve bu sefer bunu yaparken şekil değiştirdi, adamı gafil avlarken başını içmek için eğdi.

Bir anda adrenalini yüklü kan hücumu onu sert bir şekilde vurdu, vücudunda bir ateş topu dolaşmaya başladı. Yasak. Herhangi bir uyuşturucu kadar bağımlılık yapıcıydı. Acıkmıştı ve derin derin içti, canavar yükseliyor, üstünlük için savaşıyordu. Dayan sakince adamın ağırlığını muazzam güçlü ellerinde tuttu ve bilinçli olarak Corinne'i düşündü. Corinne ona demir atmış, onu güvende tutmuştu. Bu adamın avladığı şeye dönüşmemesini sağlamak için oradaydı. Vampir. Ölümsüz. Dayan, zaman kadar yaşlı bir Karpat erkeğiydi, hayat arkadaşını aramak için topraklarda yürüyen kadimlerden biriydi. O olmadan eninde sonunda şafağı aramak zorunda kalacak ya da ruhunu kaybedip vampir olmayı seçecekti.

Kan sisteminde dolaşarak, hücreleri, kasları ve dokuları canlandırıyor, vücuduna nüfuz ediyor ve ona sahte bir kafa veriyordu. İçindeki her şey daha fazlasını talep ediyor, yaşam gücü vücudundan kaybolurken beslenmesini istiyordu. Corinne. Vahşiliğe direnme gücü için zihninde onun adını sayıkladı. Serin bir esinti sıcak tenine doğru yol alıyor gibiydi. Corinne. Onun yüzünü görebiliyordu.

her santimini ezberlemişti. Yumuşak teni onun dokunuşu için yalvarıyordu. Yosun yeşili gözleri, kendisi kadar nadir bulunan bir renk. İçindeki ışık, dışarıya doğru parlıyordu. Corinne. Onu yanında hissetti ve bu yeterliydi. Yarayı iyileştirici tükürüğüyle kapattı ve adamın kendi hızında ölmesine izin verdi. İçindeki canavar bir an için öfkелendi, onunla savaştı, daha fazlasını istedi, kendini doyurmak istedi ama Dayan gücün korkunç fısıltılarını duymazdan geldi ve Corinne'e odaklandı.

Ağzı. Gelip giden ilgi çekici gamzesi. Dudaklarının gülümseme şeklinde kıvrılması. Son derece öpülesi bir kadındı. Geniş evin etrafına baktı. Corinne'in evi. Odalarda ilerlerken onun kokusunu içine çekti. Evin yüksek, tonozlu tavanları, bolca ahşabı vardı ve çok temizdi. İçgüdüsel olarak ev işlerini Corinne'in yaptığını biliyordu. Lisa'nın yatak odasında yerde ve sandalyelerin üzerinde kıyafetler vardı. Rujlar ve kozmetik ürünleri makyaj masasının üzerine saçılmıştı. Küçük makyaj masasının üzerindeki duvarda büyük, yaldızlı bir ayna vardı. Odada Lisa'nın kokusu ve iki fotoğrafı vardı. Biri Corinne'e aitti. Diğer i ise genç bir erkeğe aitti. Uzun boylu. Gülüyordu. Lisa gibi sarışın. John olmalıydı.

Dayan uzun süre adama baktı. Onda Lisa'yı görebiliyordu. Gözleri zekiydi, gülümsemesi gerçekte. Adamda hoşlanmayacağı bir şey, gizli bir şeytan bulmak istedi ama adam samimi görünüyordu. Dayan odadan çıktı ve evin içinde dolaşarak orada yaşayanlar hakkında bir fikir edinmeye çalıştı. Ana yaşam alanının dışındaki geniş bir odada pırıl pırıl bir piyano ve bir bateri seti vardı. Corinne'in kokusunu içine çekerek bir an durakladı. Burası onun alanının bir parçasıydı; sık sık piyanonun başına geçtiğini biliyordu. Ancak etrafı dikkatle inceledikten sonra Corinne'in odasına girmesine izin verdi. Duvar da çeşitli antika enstrümanlar asılıydı.

Yatak odası yumuşak renklerle dekore edilmişti, çok temiz ve düzenliydi, yatakta çok sayıda kırlent vardı. Giysileri çekmecelerde düzgünce katlanmış ve dolaba asılmıştı.

Kitaplar her yerdeydi. Her türden kitap. Vahşi kedilere ayrılmış koca bir bölüm vardı. Dayan leoparlarla ilgili özellikle kalın bir kitabı eline aldığında kendini gülümserken buldu. Resimler mükemmeldi. Parmağı kapaktaki hırlayan yüze dokundu. Hava durumu ve okyanusla ilgili kitaplar yatağın sol tarafında bir yığın halindeydi. Müzik tarihine adanmış kalın ciltler, içinde son teknoloji bir müzik sistemi bulunan bir çantanın yanında yere saçılmıştı.

Duvarlarda çeşitli sanatçıların nadir bulunan imzalı posterleri vardı. Odanın bir köşesine bir klavye yerleştirilmişti. Duvara yaslanmış bir elektro gitar ve kapağı açılmış bir kılıfın içinde duran, güzelce işlenmiş bir akustik enstrüman vardı. Bir CD tutucu akla gelebilecek her tür müzikle doluydu. Kasetler başka bir kutuya, plaklar ise üçüncü bir kutuya özenle yerleştirilmişti. Kasetlere göz atarken, üzerinde "Dark Troubadours" yazan birkaç kaset görünce şok oldu.

Biraz daha araştırınca, çeşitli sanatçıların nadir ve kaçak kayıtlarını buldu.

Yatağın üzerinde küçük, düzgün bir yazıyla yazılmış şarkı sözleriyle dolu bir defter duruyordu. Onun el yazısı. İmzaya baktı ve gözleri büyüdü. Yavaş bir gülümseme ağzının çizgilerini yumuşattı. C. J. Wentworth. Bu isim müzik çevrelerinde saygı görüyordu. C. J. Wentworth'un genç bir J. Wentworth'un genç bir kadın olduğunu bilmiyordu. Onun genç kadını. Corinne. Defteri karıştırdı. Sözleri çok güzeldi ve kalbine dokunmuştu.

Dayan bir anda ona geri dönmek için daha fazla bekleyemedi. Onun varlığı bu odanın her yerindeydi, kokusu onu kucaklıyordu. Derin derin içine çekti, onun kokusunu ciğerlerinin derinliklerine çekti. Dayan, Lisa ve Corinne'in birlikte gülerken çekilmiş bir fotoğrafını yakaladı; Corinne, Lisa'ya bakarken ikisinin üzerine bir su spreyi yağıyordu. Başparmağının ucuyla Corinne'in gülen yüzünü okşadı. Güneş onu bir ışık huzmesiyle, etrafını saran bir haleyle yıkamıştı. Kız o kadar güzeldi ki, Corinne'in

nefes alma yeteneği. Ona bakmak acı veriyordu. Öyle anlar oluyordu ki, dev bir el kalbini sıkıyor gibiydi. Kalbi çok zorlandığı için mi, yoksa o kadar güzel olduğu için mi ona bakmanın canını acıttığını merak etti.

Duygularını ayırştırmak zordu. Onun her şeyi, soluduğu hava olmak istiyordu. Onu korumanın lojistiğiyle ilgileniyordu. Eğer onu ritüel bir şekilde kendisine bağlarsa, ki varlığının her zerresi bunu yapmasını istiyordu, sonsuza dek birbirlerine kilitlenmiş olacaklardı. Gündüz saatlerinde ondan ayrı kalmaya dayanamayacaktı ve yer üstünde kalırsa, onu korumak için gereken büyük güç sonunda tükenecekti. Gün boyunca, eğer yeraltında güvende değilse, çaresiz ve düşmanlarına karşı savunmasız olacaktı.

Dayan yatağının kenarına oturmuş, avuçlarını alışılmadık bir şefkat gösterisiyle yorganın üzerinde dalgınca gezdiriyordu. Bilgi almak için bir çağrı gönderdi. Kendi türünden uzaktı ama Darius güçlüydü ve aralarındaki bağ neredeyse birlikte geçirdikleri zamanın başından beri güçlüydü. Onları bir kan bağıydı, zaman ya da mesafeyle kırılmazdı. Darius ailesindendi ve kendi özel yollarında, zihin zihine cevap verecekti. "Darius. Sana ihtiyacım var."

Dayan sabretmeyi yüzlerce yıl önce öğrenmişti; avdaki leoparın sabrını, kayaları aşındıran okyanusun sabrını. Sessizce oturdu, zihni günün olaylarını tekrarlıyordu, böylece Darius onun sorununu net bir şekilde okuyabiliyordu. Aralarındaki bağlantıyı hissedebiliyordu, Darius'un gücü zihnini dolduruyordu. Beklenmedik bir şekilde, hayatının bu kadar büyük bir parçası olan bu adama karşı yükselen bir duygu hissetti. Dayan'ın yüzlerce yıl boyunca onu ayakta tutacak sadece yakınlıklarının anıları vardı; hissetme yeteneğini erkenden kaybetmişti ama ruhundan dökülen ve ona hâlâ yaşadığını hatırlatan müziğe sahipti. O bir zamanlar

Diğerleri her şeyini kaybederken o paha biçilmez hediye elinde tuttuğu için çok şanslıydı.

"Bulduğun için mutluyuz Dayan. Sadece bu ses bile Dayan'ı rahatlatmış ve ona bir aile hissi vermişti. Darius küçük gruplarını korkunç savaş ve vampir avı yılları boyunca hatasız bir şekilde yönetmişti. Onları bir arada tutmuş, onlara bir amaç vermiş, onları korumuş ve o ilk yıllarda nasıl hayatta kalacaklarını öğretmişti. "Desari ve Tempest yeni kardeşleriyle tanışmak için sabırsızlanıyorlar.

'Bir şifacıya danışmalıyım. İhtiyaç büyük ve durum karmaşık. Kadın hamile.

'Halkımızın sunabileceği en iyileri bulacağım ve mümkün olan en kısa sürede size getireceğim. Size gelmek için hemen yola çıkacağız.

"Burada düşmanlarımız var. Belki de toplum hayat arkadaşımı buldu ya da belki de yeni bir düşmanımız var. Bir psişik araştırma kuruluğu olan Morrison Center'dan birileri onu ele geçirmek için gönderildi. Silah kullanıyorlardı ve zihinlerinde şiddet vardı. Dikkatli gel Darius ve diğerlerini de dikkatli olmaları konusunda uyar.

'Diğerlerine haber verdim bile. Bu birkaç günümüzü alacak, Dayan.

'Endişen için teşekkür ederim, Darius. Düşmanımızın onun düşmanı olup olmadığını henüz bilmiyorum ama Corinne'i güvende tutmanın bir yolunu bulacağım. Bana bir şey olursa..."

'O her zaman benim ve ailenin koruması altında olacak. Şifacı gelene kadar onu hayatta tutacaksın. Bu bir emirdi. "İkinizi de kaybetmeyeceğiz Dayan. Ses son derece güvenle konuşuyordu.

Dayan küçük bir iç çekişle dikkatini elindeki soruna çevirdi. Davetsiz misafirlerin cesetlerini Corinne'in evinden çıkarması gerekiyordu. Leopar iki adamın boğazını parçalamış, koparmak ve parçalamak yerine onları boğmuştu. Delinme yaralarının olduğu yerde çok az kan vardı. Halıları tutmaya dikkat etmişti.

Temiz. İki adamın eve girdiğine dair hiçbir iz kalmasını istiyordu.

Dayan cesetleri kolayca kaldırdı, omzuna astı ve arka bahçeye çıktı. Gece azalıyordu ve yapacak çok işi vardı. Kendini havaya fırlattı, bunu yaparken şekil değiştirdi, gökyüzünde kanatlanırken adamları yanına aldı, kendisini gözlemcilerden korumak için kara bulutları bir araya getirdi. Hızlı hareket ediyordu, karanlık bir şekil yüküyle birlikte göklerde süzülüyordu.

Dayan, tüm türleri gibi son derece güçlüydü ve iki cesedin ağırlığı onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Gecenin, seslerin, şarkıların ve tüm bunların katıksız güzelliğinin tadını çıkarıyordu. Etrafını sarmış, onu müziğiyle sarmalamıştı. Yıldızlar elmas gibi parlıyor, ıslıl ıslıl bir görüntü sergiliyor, altındaki ağaçlar rüzgârda eğilip sallanıyordu. Karanlıkta yapraklar parıldayan bir gümüş gibi görünüyordu. Küçük bir gölün üzerinden uçtu ve gölün yüzeyi cam gibi parlıyordu. Dünya ona hiç bu kadar güzel görünmemişti. Uzun zamandır renklerden yoksun kalan Dayan, renklerin geri dönüşünü bunaltıcı buldu. Her şeyi içine çekmek istiyor, her şeyi görebilmek için başını bir o yana bir bu yana çeviriyordu.

Şehirden uzakta aradığı şeyi buldu, derin bir orman. Dayan toprağa yerleşti, kendi şeklini alırken kanatları çözüldü. Elini sallayarak toprağı açtı ve cesetleri derin uçurumun içine süzdü, ezilmiş silahları kalıntıların üzerine fırlattı. Tepesinde bir fırtına yarattı, kara bulutları topladı ve havayı dalgalandırdı, böylece şimşekler çaktı, beyaz-sıcak enerji damarları buluttan buluta sıçradı. Dans eden kırbaçlar deliğe yönlendirildi, böylece her iki ceset de hızla kül oldu. Bu mezarı kimse bulamayacaktı. Bir el hareketiyle toprak tekrar küllerin üzerine yerleşti. Rüzgâr yaprakları ve dalları mezarın üzerine saçtı, böylece mezar sanki yıllardır hiç bozulmamış gibi göründü.

Dayan fırtınayı dağıtıp baykuş kılığına girerek hızla Cullen'ın Corinne ve Lisa'yla birlikte beklediğı güvenli eve uçtu. Ona geri dönmek, onunla birlikte olmak, onun gerçek olduğunu ve hayal gücünün bir ürünü olmadığını görmek için sabırsızlanıyordu.

Bölüm 3

Corinne derin minderli bir sandalyede kıvrılmış, ayaklarını altına çekmiş ve başını koluna dayamış bir şekilde oturuyordu. Saçları yüzünün etrafında ipeksi bir perde gibi dalgalanıyordu. Karanlıkta oturmuş bekliyor, kalbi düzensiz bir ritimle çarpıyordu. İçi titriyordu, kendini çok sarsılmış hissediyordu.

Lisa ve Cullen, Lisa sonunda uykuya dalmadan önce koridordaki küçük yatak odasında bir süre sessizce konuşmuşlardı. Cullen sonunda Lisa'nın yanına uzanmış, kendisi de uyuyakalmış, kolunu Lisa'nın beline koruyucu bir şekilde dolamıştı.

Corinne bekledi, korku içinde bir davulun gümbürtüsü gibi çarpıyordu, kalp atışları kadar düzensizdi. Sanal bir yabancıya nasıl bu kadar bağlandığına dair hiçbir fikri yoktu. Vücudundaki her hücrenin, ona hiçbir şeyin zarar vermediğini bilmeye ihtiyacı vardı. Onun yüzündeki her ayrıntıyı, her geçici ifadeyi hatırlayabiliyordu. Onsuz kendini yalnız ve korkmuş hissediyordu ve bu onun karakterine tamamen aykırıydı. Corinne ne yapacağından emin değildi. Günlük hayatın ayrıntılarıyla her zaman ilgilenen kişi oydu. Randevuları ayarlıyor, faturaları ödüyor, Lisa'nın olması gereken yerde olduğundan ve John'un işlerinin sorunsuz yürüdüğünden emin oluyordu. Barlarda uzun boylu, yakışıklı yabancılara aşık olmazdı, hele ki ünlü birine hiç. Birçok ünlü müzisyen için şarkılar yazmıştı ama hiçbirinden etkilenmek aklına gelmemişti.

Kendi kalp atışlarından başka bir şey duymuyordu ama başını kaldırdığında Dayan'ın uzun, güçlü ve canlı bir şekilde ona doğru geldiğini gördü. Hava ciğerlerine doldu ve tekrar nefes alabildi. Corinne beklenmedik ve tamamen kabul edilemez bir şekilde parmak uçlarıyla yüzünün açılarını ve düzlemlerini takip etme arzusu duydu. Ona dokunması, zarar görmediğinden emin olması gerekiyordu. Yumuşak ağzına küçük bir gülümseme yerleşti. "Endişelendim."

Dayan uzanıp elini kızın saten yanağına koydu. Karnı tuhaf bir şekilde döndü, dokunuşu daha fazlası için garip bir istek uyandırdı. "Gerek yoktu Corinne, ama ilginiz için teşekkür ederim." Adını bir okşayış gibi söylemişti.

Ona verdiği tepkiye şaşırarak başını salladı. Adam gerçekten ölümcüldü. Daha önce hiç kimse ona onun baktığı gibi bakmamıştı. Gözleri yoğun, anlamsız, karanlık, tehlikeli ve gizemliydi, onun üzerinde sahiplenici bir şekilde hareket ediyordu. Çok aç. Biri böyle bir özlemi reddedebilir miydi? Böylesine yoğun bir ihtiyacı? "Polisi aramalıyım," diye itiraf etti biraz aceleyle. "Cullen'ı neden dinlediğimi bilmiyorum. Mantıklı olmadıkları zaman kimseyi dinlemem ama o çok kararlıydı."

Dayan yumuşak bir sesle, "Yapmadığın iyi oldu," dedi.

Uzun kirpiklerinin altından ona baktı. "Bir tür suçlu falan değilsin, değil mi? Cullen'ın böyle devam etmesinin tek açıklaması bu gibi görünüyordu."

Yine gülümsedi, ağzının şehvetli çizgisini vurgulayan yavaş, seksi bir kıvrım. Başı onunkiyile aynı hizada olacak şekilde sandalyesinin yanına çöktü. "Bir suçluya benziyor muyum?" Sesinde o garip kara büyü vardı, teninin üzerinde fısıldayarak titremesine neden oluyordu ama içinde derinlerde bir alev yanmaya ve erimiş lav gibi sıvı ısıyı vücuduna yaymaya başladı.

"Öyle olmanız bile, tamamen yasaklanmalısınız," diye ağzından kaçırıp sözlerini sansürleyemedi.

O siyah, simsiyah gözler erkek mizahıyla parlıyordu. "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum. Oyunumu beğenip beğenmediğinizi söylemediniz."

Başını kaldırdı, saçlarını omzunun üzerinden savurdu, bu hareket tamamen kadınsı, tamamen seksi bir hareketti. "Olağanüstü olduğunu çok iyi biliyorsun, sana söylememe gerek yok. Herkes öyle söylüyor."

"Ama benim için herkesin fikri önemli değil. Sadece sizinkiler." Son derece ciddiydi, sanki bir tek o varmış gibi

onun dünyasında. Derin siyah gözleri onun yüzünden ayrılmadı. Gözlerini bile kırpmadı.

Corinne, adamın kendisini büyüleyebileceğinden korkarak gözlerini kaçırmak istedi ama onun yerine kendini adamın gözlerinin derinliklerine dalmış hissetti. O kadar güzellerdi ki, daha önce gördüğü hiçbir göze benzemiyorlardı. Onu cevap vermeye zorluyordu. Ona cevap vermek zorundaydı çünkü bu onun için gerekliydi. Ona böyle hissettiriyordu. "Kesinlikle çok güzel çalışıyorsun. Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım. Seni tekrar şarkı söylerken dinlemek istiyorum."

"Siz C. J. Wentworth'sunuz. Bir şarkısıyla birinin kariyerini değiştirebilen ünlü C. J. hakkında tek bir kelime bile fısıldamadınız."

Yüzüne yeniden renk geldi ve bir an için eğilip ağzını onunkine yapıştırmamak için elinden geleni yaptı. Kız utangaç ama bir o kadar da baştan çıkarıcı görünüyordu, onu kendine çekmek ve kalbine yaslamak istedi.

Corinne alçakgönüllülükle omuz silkti. "Şarkılarımda şanslıydım ama senin ve Desari'nin besteledikleri gibi değiller. Müziğiniz ve sözleriniz akılda kalıyor."

"Sende konserlerimizin kasetleri var," diye suçladı, gözlerinin içine belli belirsiz bir sırıtma kaçmıştı.

Ona şuh bir sırıtış fırlattı. "Onlar da ucuza gelmedi. Bir servet ödemek zorunda kaldım. İşin tuhafı, birkaç yıl önce eski bir plağa rastladım. Grubun adı Dark Troubadours, ama kayıt 1920'lerde yapılmış." Kadın adamın yüzünü tek tek inceledi. Düşüncelerinden hiçbir şey ele vermeyen yakışıklı bir maskeydi bu. "Satıcıların çoğu nadir kayıtları sevdiğimi ve onlar için para ödemeye hazır olduğumu bilir. İçlerinden biri bana o plağı sattığında, müziğe takıntılı hale geldim. Farklı, inanılmaz güzel, neredeyse unutulmaz. Dinlemelisin Dayan. Grubunuzun adını ilk duyduğumda bir bağlantı olabileceğini düşündüm ve müziğinizi dinlemeliydim. Karaborsa kasetlerini edinmek uzun zaman ve çok para aldı. Aynı grup olmadığınızı biliyorum ama yemin ederim benzerlikler inanılmaz. Müzik

Elbette farklı, farklı bir döneme ait, ama stil, çalma şekli sizinkine çok benziyor. O kaydı defalarca dinledim ve müzisyenlerin aynı olduğuna yemin edebilirim. Hani dinlersin ve kimin çaldığını sadece sesinden anlarsın ya?" Kelimeler heyecanla ağzından döküldü. Müzisyen müzisyenle konuşuyordu.

Elini saçlarının koyu renkli ipeğinde gezdirdi, meraklı bakışları kızın yüzündeydi, onu içine çekiyordu. Onu gözleriyle yutuyordu. Bu kayıt onların tek hatasıydı. Teknolojinin bir gün bireyleri seslerinden teşhis edebileceği akıllarına gelmemiştir. Neyse ki kayıtların çok azı üretilmiştir. Sessizce her kopyanın izini sürmeye ve yok etmeye koyulmuşlardı. Belli ki başarılı olamamışlardı. "Peki, onları hiç duydunuz mu? İsimlerini bilerek mi kullandınız?" Corinne, aklındaki gizem en üst seviyedeyken sordu. "Bu kaydı dinlemelisin Dayan. Hayatım boyunca müzik eğitimi aldım ve çok iyi bir kulağım var. Baş gitar çalanın sen olduğuna yemin edebilirim."

"Çünkü o benim," diye dürüstçe cevap verdi ve muzip bir gülümsemenin gözlerinin karanlık derinliklerini aydınlatmasına izin verdi.

Corinne gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Yani bu seni en az yüz yaşında yapar. Çok iyi korunmuşsun Dayan."

"Teşekkür ederim." Kendisine yakışan tuhaf bir Eski Dünya zarafetiyle belinden hafifçe eğildi.

"Rica ederim, ancak bir ilişki düşünüyorsanız, korkarım bu söz konusu bile olamaz. Yüz yaşında bir adamla çıkmam mümkün değil."

Gülümsemesi, beyaz dişleri ona doğru parlayana kadar genişledi ve nefesini kesti. Kulağının arkasındaki bir tutam saç okşamak için uzandı, parmak uçları hafif bir okşayışla teninde gezindi. "Sana baktığımda zorlukla nefes alabiliyorum," diye itiraf etti, kalbini eriterek. "Çok güzelsin."

Corinne derin bir nefes aldı ve vahşi rengin boynundan yüzüne doğru süzülmesine izin vermemeye çalıştı. Birisi

mantıklı olmak için. Daha net düşünebilmek için ona bakmamaya çalıştı. "Dayan, ben çok hamileyim."

"Daha büyük olmalısın." Nazikçe konuştu ama açıkça bir azarlamaydı. "Şimdi bunu da seninle ilgili endişelenmem gereken şeyler listeme eklemem gerekecek." Tembel bir rahatlıkla uzandı ve kızın bir tutam saçını yakaladı, sanki kendine engel olamıyormuş gibi başparmağı ile işaret parmağı arasında ovuşturdu.

"Bebek gayet sağlıklı," dedi savunmacı bir tavırla, adamın dokunuşunun samimiyetinden etkilenmemek için umutsuzca çabalıyordu.

Onun saçlarını çekiştirdi. "Doktor sağlığın hakkında ne dedi?"

Corinne başını eğmeye çalıştı, ancak Dayan'ın eli çenesini yakaladı, siyah gözleri bakışlarını yakaladı ve kontrolünü bırakmayı reddetti. "Cevap ver bana, tatlım."

Garipti ama onun sesinin zihninin duvarlarına dokunduğunu ve onu cevap vermeye zorladığını hissedebiliyordu. Hayatının bazı kısımlarını gizli tutmaya yönelik doğal eğilimine rağmen ona anlatmak istiyordu. Omuz silktilti. "Şey, bilirsin işte. Doktorların her şeyi en kötü senaryo gibi gösterme gibi bir huyu var. Evimizde bulduğunuz şey hakkında konuşmayı tercih ederim."

Dayan kıpırdandı, tehditkâr bir kas dalgalanması kalbinin yeniden boğazında çarpmasına neden oldu, ama adam sadece ayakta duruyordu, ona uzanmadan önce büyük bir orman kedisi gibi gerindi. Sanki küçük bir çocuk ağırlığındaymış gibi onu kolayca kucağına aldı ve koridordan geçerek bir yatak odasına doğru süzüldü.

Corinne bir an için gözlerini sıkıca kapattı, eli adamın boynuna dolandı. "Ne yapıyorsun?"

"Eğer konuşacaksak tatlım, rahat bir yerde olsan iyi olur diye düşündüm. Aklımda seninle bütün gece sevişmek olduğunu inkâr etmeyeceğim ama hamileliğinin ve bunun getirdiği zorlukların tamamen farkındayım, bu yüzden uslu duracağıma söz veriyorum." Sesinde hafif esprili bir ton vardı, sanki sadece bu kelimeleri söylemenin, itiraf etmenin

Onun için duyduğu arzu, vücuduna sıcaklık yayıyordu. Sanki arzusunun bulaşıcı olduğunu biliyormuş gibi.

Dayan onu büyük çift kişilik yatağın ortasına yerleştirdi ve üzerine eğildi, siyah gözleri dikkatle yüzünde gezindi. Kadının avuçları endişe içinde Dayan'ın geniş göğsüne bastırdı, onu zapt etmeye çalışıyordu. Gözleri yüzünde kocaman, endişeliydi. Törensel sözler Dayan'ın kafasında çarpıyor; vücudu onu kendisine bağlama ihtiyacıyla geriliyordu. O onun hayat arkadaşıydı, ona aitti ve ona umutsuzca ihtiyacı vardı. Çok uzun zamandır, yüzyıllardır yalnızdı. O buradaydı. Onunla aynı odadaydı. Corinne.

Kıpırdamadan yatıyordu, yırtıcı bir hayvanın bakışlarına yakalanmış küçük vahşî bir şey gibi, hareket etmekten korkuyordu. O siyah gözlerden, o yoğunluktan, o korkunç çıplak ihtiyaçtan başka bir yere bakamıyordu. Ona sarılmak, o keskin ve yalnız bakışı sonsuza dek yok etmek istiyordu. Avucu, aralarındaki küçük bariyer, ona bakarken titredi, o kadar yenilmez görünürken savunmasızlığı karşısında büyüldü. "Dayan." Adını fısıldadı - aslında yumuşak bir iç çekiş miydi, yoksa bir davet miydi? O bilmiyordu, o nasıl bilebilirdi ki?

Dayan onun elini tuttu, parmaklarını ağzının sıcaklığına getirdi. "Korkacak bir şey yok Corinne. Sana ya da çocuğa zarar verebilecek hiçbir şey yapmam. Seni istemekten kendimi alamıyorum ama güvenli olana kadar sanırım ikimiz de acı çekmek zorunda kalacağız."

Yanına uzanması için ona doğru ilerlerken kendini gülümserken buldu. Ona neden bu kadar çabuk, bu kadar çok güvendiğini anlayamıyordu ama bunun bir önemi yoktu. Onun yanında olmaktan hoşlanıyor, onun varlığıyla rahatladığını hissediyordu. Adam sert ve sıcaktı, onu kendine çekerken kolları güçlüydü, onu vücudunun kıvrımlarına sığdırıyordu. Serin gece havasından çok onun yakınlığından dolayı titriyordu ama üşümediğini bildiği halde adamın anında üzerlerine bir yorgan çekmesi hoşuna gitmişti.

"Evimizde ne bulduğunu bana söyleyecek misin?"

"Bana inanacak mısın?" Soruyu sessizce sormuştu ama kadın onun karanlıkta cevabını beklediğini hissedebiliyordu.

"Unutuyorsunuz, kocam öldürüldü. Evde birinin olduğunu biliyorum," diye kesin bir dille cevap verdi. "Hissettim."

Koca kelimesini duyunca içten içe irkildi. John. Kocas, John. Dayan ne zaman ondan bahsetse bu mide bulandırıcı duygunun üstesinden gelmek zorundaydı. John uzun yıllar boyunca hayatının bir parçası olmuştu, önce çocukluk arkadaşı, sonra da kocası olarak. Bir yanı onu seviyordu, her zaman da sevecekti. Elini saçlarına götürdü ve ipeksi saç tellerini yüzüne yaklaştırarak ona özgü kokuyu içine çekti. "Evde iki adam vardı. Silahları vardı ve ikinizi de kaçırmak için emir almışlardı."

İri gözleri adamın yüzünde gezindi. "Neden?"

"Birkaç ay önce grubumuz bir ölüm listesinde olduğumuzu öğrendi. Cullen'la ilk kez böyle tanıştım. Bizi uyarmak için hayatını tehlikeye attı. Vampirlere inanan bir topluluk, bir grup fanatik var."

Corinne başını yastıktan kaldırıp şok içinde ona baktı. "Benimle dalga geçiyor olmalısın. Vampirler mi? Bu çağda mı? Ve bunun benimle ne ilgisi var? Ya da seninle, bu konuda?"

"Farklı olduğunuzu, John'un farklılıkları hakkında biriyle konuşmaya gittiğini söylediniz. Bu insanların hedef aldığı türden bir şey. Morrison Center'a adımını attığı anda fark edildin. Sen nasıl farklısın Corinne?"

Sesi karanlıkta sihir gibiydi, yumuşak kadife gibi teninde ve zihninde geziniyordu. Onun sesini, tanımlayamadığı ilginç aksanını seviyordu. Bazı kelimeleri eğip bükmesi ve Eski Dünya ile modernin karışımı bir ses çıkarması. "Nesnelere dokunmadan onları hareket ettirebiliyorum." Nedense bu itirafı bu karanlık odada, adamın bedeni onunkine yakın yatarken, avuç içi kalbinin düzenli atışının üzerindeyken yapmak daha kolaydı. Onun tepkisini, alayını ya da şokunu bekledi.

Onun ayağa kalkmasını ve sessizce kendisinden uzaklaşmasını bekledi. Corinne fark etmemişti ama Dayan'ın cevap vermesini beklerken kalbi yine düzensiz atmaya başlamıştı.

Dayan elini kalbinin üzerinde tuttu, parmak eklemlerini ağzına yaklaştırdı, böylece nefesi teninde gezindi, sıcak ve güven verici. "Ne kadar muhteşem bir yeteneğin var. Ben de böyle bir şey yapabilirim."

Corinne ona bakmak için başını çevirdi. "Yapabiliyor musun? Bunu yapabilen başka biriyle hiç tanışmadım. Bu çok havalı. Lisa bunu yapmamdan hoşlanmıyor ama kendime engel olamıyorum. John bazı şeyleri biliyordu. Mesela telefonun çalacağını ve kimin arayacağını. Nesneleri hareket ettirebilen başka kimseyle tanışmadım."

"Başka şeyler de yapabilirim," dedi ona yumuşak bir sesle, beyaz dişleri parmakları boyunca ileri geri yatıştırıcı bir ritimle sürterken, kalbi onunkinin sabit ritmine uyum sağladı.

Corinne'in gözlerinin arkasından rahatlama gözyaşları akıyordu. Onu anlayabilecek biri. Onu seven Lisa bile gerçekten anlamıyordu. Corinne'in farklılıklarını dünyadan ve kendisinden saklamasını istiyordu. Lisa, Corinne de herkes gibiymiş gibi davranıyordu. Hayatlarında yeterince travma yaşamışlardı ve bunlara bir yenisi daha eklenmemeliydi. "Zihin okuyabiliyor musun?"

Dayan ciddiyetle başını salladı. "Evet. Düşüncelerini okumak için kişiye dokunmam gerekmiyor. Beni gördüğünüzde çekici bulduğunuzu bilmek beni çok rahatlattı, çünkü nefesimi kesmiştiniz."

Corinne'in yumuşak ağzında yavaş bir gülümseme belirdi. "Bu tam bir hile. Gerçekten aklımı okuyabiliyor musun?"

"Şu anda zihninizi tamamen boş tutmaya çalışıyorsunuz ve daha fazlasını sansürlemenin bir yolu olup olmadığını merak ediyorsunuz, ah... bunu nasıl nazikçe ifade edeyim...?"

Corinne bir kahkaha patlattı, sesi yatak odasının mahremiyetinde yumuşak ve davetkârdı. Dayan bir an gözlerini kapadı

kendini kontrol etmeye çalışıyordu. Vücudu ihtiyaçla yanıyordu, sert, acil bir ağrı. Küçük çekişler kafatasını parçalıyor gibiydi. Vücudu onunkine karşı yumuşak ve baştan çıkarıcıydı, kıvrımları vücudunun sert açlarına ve düzlemlerine uyuyordu. Tam oturuyordu. İhtiyaçtan ve yalnızlıktan acı çekiyordu. İçindeki canavar özgür kalmak için savaşıyor, Dayan'ın kendisine koyduğu kısıtlamalara karşı öfkeleniyordu. Kendisine her şeyden önce ve her zaman onun sağlığı ve esenliğinin geldiğini tekrar tekrar hatırlattı. Onun kokusunun ve sesinin üzerine, içine, içinden geçmesine izin verdi, böylece kendini merkezlenmiş ve dengede hissetti.

Henüz birleşmemişlerdi ama kız onun yanındaydı, ona renk ve duyguların değerli armağanını veriyordu. Corinne oradaydı, canlı ve gerçektir, onun zar zor kavrayabildiği bir gerçektir bu. Corinne. Onun adı ruhunun korkunç karanlığında bir ışıktır. Sadece onun için parlıyordu. Onu, kendi türünden pek çok kişinin sonsuza dek kaybolduğu bir yoldan uzaklaştırıyordu. Corinne. Onun adını soludu ve öfkeli bedenini onun yanında olduğu bilgisiyle sakinleştirdi.

"O konuya girmeyelim," dedi Corinne usulca, sesinde kahkaha vardı. "Bu insanlar senin yeteneklerini nereden biliyorlar? Ve neden senin bir vampir olduğunu düşündüler?" Sohbeti onun yanındayken hissettiği neredeyse büyülenmiş halinden uzak tutmak çok daha güvenliydi.

"Bence bunun pek çok nedeni var. Ülkeden ülkeye seyahat eden yaşam tarzımız pek çok kişiye tuhaf geliyor. Grubumuzun adı bile toplumun şüphelerine katkıda bulunmuş olabilir. İki leoparı ellerimizle yetiştirdik ve onlar da bizimle seyahat ediyor. Gündüzleri uyuyoruz ve geceleri sahne alıyoruz. Bir şekilde tüm bunlar vampir olduğumuz anlamına geliyordu. Gösteri yaptığımız sahneye kurşun sıkarak bizi öldürmeye çalıştılar." Karanlıkta omuz silkti. "Cullen eskiden topluluğa üyeydi."

"Cullen mı?" Dayan'ın bunu bu kadar rahat söyleyebilmesine hayret ederek, ismi telaşla yankıladı. Lisa diğer odada Cullen'la yalnızdı, uyuyordu ve çok savunmasızdı.

Dayan ona nazikçe dokundu, eli yüzünde gezindi. "Sakin ol, tatlım. Cullen bizi uyarmak için hayatını tehlikeye attı. O katiller onu bizden daha çok istiyorlar. Onu korumaya yardım etmek için yanında kaldım. Ailemin ona büyük bir borcu var. Senin sayende, daha önce sadece bir onur borcu hissettiğim dostluğu, hatta sevgiyi yeniden hissedebiliyorum. Bana şimdiden tahmin edemeyeceğin kadar çok şey verdin."

"Vampir olayını anlamıyorum. Polis bu adamları neden bulamadı?" Corinne onun kendisine yaptığı tuhaf göndermeleri kasten görmezden geliyordu. Ona olan bağlılığını, hayatında hiçbir zaman muhtaç bir insan olmadığı halde onunla birlikte olma ihtiyacını anlamıyordu. Dayan'ın yanında kendini güvende hissediyordu, ama aynı zamanda temel ve çok heyecan verici bir şekilde tehdit altındaydı.

"Bu grup terör örgütleri gibi çalışıyor. Vur ve kaç, gizlice buluş. Sadece en tepedekiler kimin ait olduğunu bilir. Kimse kimseye güvenmiyor. En alttakilerden bazılarının cinayetlerin işlendiğine dair hiçbir fikri yok. Kulağa tuhaf geldiğini biliyorum ama ne yazık ki toplum çok gerçek. Kendimizi her zaman korumak zorundayız. Eğer bu insanlar sizi ve Lisa'yı hedef aldıysa, sizin de korunmaya ihtiyacınız var. Sizi avlamaktan vazgeçmeyecekler. Bir şekilde Lisa'yı gerçekten tehlikede olduğuna ikna etmenin bir yolunu bulmalıyız. Gerçeğe direniyor çünkü hayatında başka hiçbir şeyin değişmesini istemiyor."

"Lisa, John ve benden çok daha zor zamanlar geçirdi. Biz çok küçükken babaları annemle çıkmaya başladı. Bu daha çok içki içilen bir ilişkiydi. O zamanlar bilmiyorduk ama babaları içki içtiğinde son derece şiddet yanlısıymış. Uzun lafın kısıası, babaları annemi öldürdü. Annemi levyeyle döverken Lisa içeri girdi ve Lisa'yı yere yıktı, başına bir torba geçirdi, annemin cesediyle birlikte arabanın bagajına attı ve üzerlerine benzin döktü. John biliyordu - o her zaman bir şeyler bilirdi ve ikimiz Lisa'yı babasının haberi olmadan kurtarmayı başardık." Corinne arabanın bagajının kilidini açmıştı.

eşsiz yeteneğini kullanarak. "Lisa, John ve ben birlikte kaldık. Çoğunlukla sokaklarda, kendi başımızın çaresine bakarak yaşadık." Bunu aceleyle, biraz telaşla söylemişti, çocukluğunun acı verici ayrıntıları üzerinde durmak istemiyordu. O dönem hakkında hiç konuşmamış, erken dönem hayatının ayrıntılarını kimseye anlatmamıştı ama Dayan'ın istediği her şeyi vermekten de kendini alıkoyamıyordu.

Dayan parmaklarını Corinne'in parmaklarının arasından geçirdi, Corinne'i saran kederin ve anıların dehşetinin farkındaydı. "Cinayetten sonra Lisa o kadar yara almıştı ki günlerce konuşmadı. Onunla saatlerce oturdum ve onu ileri geri salladım, ben yıkılıp ağladığımda bana sarılırdı. John bizim kayamızdı; bizim için yiyecek çaldı ve biz büyürken bizi güvende tuttu. Sonunda hepimiz bir kafede iş bulduk. Lisa orada büyük bir mankenlik ajansı tarafından keşfedildi. Ondan sonra başımızı sokacak bir çatı konusunda endişelenmemize gerek kalmadı. Ben zaten şarkı yazarak para kazanıyordum, bu yüzden üniversitede müziğe devam ettim. John peyzaj işinde çok başarılı oldu. Bir aile olarak birlikte yaşadık."

Zihnine çok nazikçe dokundu, acı dolu anıları yeniden yaşarken müdahaleci olmak istemiyordu ama ayrıntıları "görmek" istiyordu. Hayatı zor geçmişti ve John ile Lisa'ya olan sadakatini ve sevgisini açıkça görebiliyordu. Birlikte bir aile kurmuşlar ve çıldırmış bir dünyada birbirlerini güvende tutmuşlardı. Neredeyse kendilerini zorlu bir ortamda yetiştirmişler ve karşılarına çıkan zorluklara rağmen sevgi dolu ve duyarlı kalmayı başarmışlardı.

"Lisa senin olduğun gibi farklı değil." Elleri Lisa'nın ağır saçlarına dolanırken bunu bir açıklama olarak yaptı.

"Lisa'nın babasından çok korkuyorduk. Yeteneğimi görseydi ya da John'u öğrenseydi ne yapardı Tanrı bilir. Lisa hâlâ korkuyor ve farklılıklarımız hakkında konuşmamayı tercih ediyor." Corinne hiç düşünmeden onun sıcaklığına daha da yaklaştı. "Bu insanlar neden Lisa'yı hedef alsın ki? Garip bir şey yapmıyor ki. Kimse onun kötü olduğunu düşünemez."

"Gerekçelerinin ne olduğu önemli değil, onu korumak zorundayız. Seni çok aradım Corinne. İnsan doktorlar seni hiç umut olmadığına ikna ettikleri için ölümünü kaçınılmaz olarak kabul ettiğini biliyorum ama bu böyle olmayacak. İyileşecek ve hayatını benimle birlikte geçireceksin." Başparmağı bileğinin iç kısmını okşuyordu, bu okşayışı iliklerine kadar hissediyordu.

"İnsan doktorlar dediniz. Başka bir tür var mı?" Sesi çok gergin geldiğı için onu kızdırmaya çalışıyordu.

"Bir şey denemek istiyorum. Gerçek bir şifacı değilim ama izin vererseniz en azından kısa bir süreliğine size yardım edebilirim," dedi Dayan kararsızca. Yeni bir bölgedeydi, yolunu dikkatlice hissediyordu. Ama kızın sağlığı o kadar kırılgandı ki, elinden geldiğince yardım etmek istiyordu.

"Ne demek istiyorsun? İnançla iyileştirme gibi mi?" Şüpheci görünmemeye çalışıyordu ama vampirler, dini fanatikler ve diğer son derece imkânsız şeyler hakkında konuşuyorlardı. Yine de Corinne bu tuhaf sohbete aldırmadı; karanlıkta onun yanında uzanıp usulca fısıldaşmak hoşuna gidiyordu.

"Bunu benim için yap." Sesinde her zaman onun için her şeyi yapmak istemesine neden olan büyülü bir nitelik vardı. Kim ona karşı koyabilirdi ki? Hiç mi?

"Bana ne yapacağımı söyle."

"Sadece hareketsiz kal ve bunu denememe izin ver. Bedenimi terk edip seninkine girmem gerekiyor. Bunu genellikle bir şifacı yapar, benim gibi biri değil. En iyimizi çağırdım ama şifacı gelene kadar size yardımcı olabileceğimden eminim."

Corinne ona inandı. İddia ettiğı şeyi yapabileceğine neden inandığını bilmiyordu - saçmaydı - ama kendine olan güvenini görebiliyordu ve inandı. Onun düşüncelerini okuyabildiğini düşünmek tuhaftı ama bu onu pek rahatsız etmiyordu, başka biri böyle bir şey iddia etseydi kesinlikle edeceği kadar değil. Kıpırdamadan yattı, itiraz etmeden adamın ne yapacağını görmek için bekledi.

Dayan onun yanında hareketsiz kaldı, tek bir kası bile oynamadı. Nefesi bile kesilmiş gibiydi. Kadın bir şey hissetti

İçindeki sıcaklık büyüyor, hareket ediyor, yayılıyordu. Uzaklardan gelen bir ilahi duydu. Sözler başka bir dildeydi, oldukça güzel ve rahatlatıcıydı, bu yüzden tamamen rahatladı. Ses erkekti, kesinlikle Dayan'a aitti ama zihnindeydi, yüksek sesle söylenmiyordu. Ve çok güzel bir sesi vardı.

Dayan kadının genişlemiş kalbini dikkatle inceledikten sonra bebeğe geçti. Minik bir bebek, bir kız. Çok güzeldi, tamamen şekillenmişti ve onun müdahalesinin farkındaydı. Bebeği hemen rahatlattı ve etrafına huzur dalgaları gönderdi. Annesiyle aynı yeteneklere sahipti; belki de daha da güçlüydü. Son derece küçük olmasına rağmen, bebek mükemmel bir şekilde şekillenmişti ve dış dünyada gelişmek için sadece olgunlaşmaya ihtiyacı vardı. Çocuğu cesaretlendirerek bıraktı ve birincil görevine geri döndü. Corinne'in kalbi kesinlikle sancı çekiyordu.

O bir şifacı değildi ve çocuğun kalbini onarmak için gerekli becerilere sahip değildi. Onu güçlendirmek için kanını verebilirdi ama bunun çocuğa ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Bebeğin zihnine dokunmuş, onu bir insan olarak tanımişti; Corinne'in onu zaten sevdiğini biliyordu. Corinne'in zamanı dolmadığı sürece bebeğe zarar verme riskini göze alamazdı. Kadim şifa ritüelini yumuşak bir şekilde söylemeye devam eden Dayan, Corinne'in zayıf ve sancılı kalbini desteklemek için elinden geleni yaptı.

Corinne, adamın vücudundan çıktığı anı tam olarak biliyordu. Sıcaklık gitmişti ve onun varlığının yokluğunu anında hissetmişti. Başını çevirip ona baktı, biraz şaşkındı. Belki de o bir kara büyü büyücüsüydü. Onun tarafından tamamen büyülenmişti, tamamen onun büyüğü altındaydı. Siyah bakışları onunkilerle buluştuğunda, orada bir açlık gördü, korkunç bir ihtiyaç, sadece onun doldurabileceği bir boşluk. Corinne bunu hissetti, ancak duygularının yoğunluğunun hiçbir anlam ifade etmediğini fark etti.

"Seninle yeni tanıştım," dedi usulca, yosun yeşili gözleri adamın yüzünü incelerken.

Dayan ellerini tekrar birleştirdi ve onun ellerini kalbinin üzerine koydu. "Seni dünyanın her yerinde aradım, zaman boyunca

ve hayal bile edemeyeceğiniz mesafeler. Sen osun. Benim diğer yarım. Hayat arkadaşım." Sesi nazikti, kadının üzerine kadife gibi fısıldıyordu.

Corinne ürperdi, farkına varmadan onun güçlü bedeninin korumasına yaklaştı. "Bu kelimeyi sevdim. Hayat arkadaşı. Kulağa büyümlü geliyor. Sanki birlikte olmak için yaratılmışız gibi." Gözleri genişledi. "Daha rahat nefes alabiliyorum Dayan, gerçekten. Ne yaptın sen?" Yine o garip fenomeni yaşıyordu: Kalbi Dayan'inkiyle aynı ritimde atıyordu. "Bunu duyuyor musun? Kalplerimizi dinle."

"Biz birlikte olmak için yaratılmışız, aynı bütünün iki yarısı," diye nazikçe bilgilendirdi onu, anlamayacağını biliyordu. Kız mecazi anlamda konuştuğunu düşünürken o gerçek anlamda konuşuyordu. "Sen benim ruhumun diğer yarısısın, karanlığımın ışığısın. Ben de senin kalbinin diğer yarısını tutuyorum. Biz birbirimize aidiz, Corinne."

Adını söyleyişine bayılmıştı, tembel bir ses tonuyla, sesli harfleri merak uyandıracak kadar seksi hale getiren tuhaf aksanıyla. "İlk görüşte aşka hiç inanmamışken ne kadar garip. O kadarını söyleyeyim, çok güçlüsün. Gitar çalışın mı yoksa sesinin tınısı mı aklımı başımdan alıyor bir türlü karar veremiyorum. Sence hangisi?"

"Bir şey beni bu gece o bara gitmeye zorladı," diye cevapladı yumuşak bir sesle, dişleri başparmağının altıyla oynuyordu. Her bir nazik sıyrığı ayak parmaklarına kadar hissedebiliyordu. "Seni hayal ettim. Sen benim fantezimin gerçeğe dönüşmüş halisin."

O zaman güldü, sesi kulaklarında müzik gibiydi, gitarının bile eşleştiremeyeceği bir melodi. "Yolda bir bebek, kırık bir kalp ve beni takip eden katillerle tamamlandı. Bence tekrar hayal kurmayı denemelisin Dayan, pek de iyi bir iş çıkaramamışsın." Onun rüyasının gerçek olmasını istiyordu, ihtiyacı olan kişinin kendisi olmasını diliyordu.

"İhtiyacım olan tek kişi sensin."

O kadar emin, o kadar yoğundu ki. Siyah gözlerinde gülümsemeye dair hiçbir ipucu yoktu, daha ziyade Corinne'e yırtıcı bir hayvanı hatırlatan o tuhaf bakış vardı. Tehlikeli görünüyordu. Konuyu aniden değiştirdi. İlişkileri gerçekten bir yere varamazdı, o halde spekülasyon yapmanın ne anlamı vardı? "Seni görmeden o iki adamın evimizde olduğunu nasıl öğrendin?"

Dayan yan döndü, dirseğini yatağa dayadı, böylece başını avucuna yaslayıp onun yüzüne bakabildi. Karanlıkta onu net bir şekilde görebiliyordu. O bir gece yaratığıydı ve gözleri her şeyi alıyordu. Şu anda bakışları onun yüzüne odaklanmıştı. Orada yatan, masumiyetiyle onun ne olduğunun, neler yapabileceğinin farkında olmayan kız ona çok güzel görünüyordu. "Bilgiye ihtiyacım vardı," diye nazikçe cevap verdi, bir parmak ucu yemyeşil ağzında geziniyordu çünkü kendini durduramıyordu.

"Bu bir cevap değil," dedi ona kararlı bir şekilde. "Sorudan kaçma."

"Korkmanı istemiyorum Corinne. Ben her zaman en nazik adam değilim. O ikisi sana ve arkadaşına saldırmak için pusuya yatmışlardı. İçlerinden biri kesinlikle kocanızın öldürülmesine katılmıştı. Eğer tüm ailemi bir gecede yok etmeye çalışan aynı örgütse, hem seni hem de Lisa'yı öldürürlerdi. Tek günahı bizi uyarmak olan Cullen'in peşindeler. Bu kişilere karşı pek de iyi duygular beslemiyorum."

"Onlarla yüzleştin," diye tahmin etti. Ona söylemediği şey neydi? Elbette iki silahlı adamla tek başına yüzleşip onları alt etmiş olamazdı. "Silah taşıyor musun?" Silahlardan, o soğuk metalik ölüm aletlerinden nefret ederdi.

Geniş omuzları rahatça silkindi. "Öldürmek için silaha ihtiyacım yok," dedi dürüstçe. "Herhangi bir sebepten ötürü silaha ihtiyacım yok."

Nefesini yavaşça dışarı verdi. "Bunu duyduğuma sevindim."

Corinne'in bunu söylediğini biliyordu çünkü onun ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Bir yırtıcı, tehlikeli ve güçlü. O vardı

silaha ihtiyacı yoktu; yeryüzüne, gökyüzüne hükmediyordu. Toprağı ateş yağmuruna tutabilir ya da ayaklarının altındaki zemini çökertebilirdi. Sadece sesi bile diğerlerinin iradesini elinden alabilirdi. O bir Karpat erkeğiydi, bir vampir avcısıydı, gücü muazzamdı, şekil değiştirme yeteneği birçok yeteneğinden sadece biriydi. Onunki ölmekte olan bir türdü, karanlıklarını tamamlayan ışığı, diğer yarısı olan tek kadını aramak için yeryüzünde sonsuza dek dolaşmaya mahkûm bir erkek ırkıydı. O kadın olmadan hissetme yeteneklerini kaybettiler, renkli görme yeteneklerini kaybettiler, böylece karanlık, gölge bir dünyada yaşadılar ve onları vampirin yolunu seçmekten alıkoyacak tek şey onur anıları oldu.

Gücün sinsi fısıltısı her zaman yanlarındaydı, içlerini kemiriyor, onları çağırıyor, içlerinde çömeliyordu, kana susamış karanlık bir canavar ve sadece o anlık aceleyi hissetmek için öldürme ihtiyacıyla doluydu. Yüzyıllar geçtikçe, karanlık leke büyüdü ve yayıldı, erkekleri doldurdu, ta ki umut kalmayana kadar, sadece karanlık, tehlikeli açlık.

Dayan ilk birkaç yüzyıl boyunca müziği ve sevdiği şiirleriyle canavarı bastırmıştı ama son iki yüz yılda mücadelesi artmıştı. "Çok yakın zamanda hayatımızda bir değişiklik oldu. Tüm grup üyelerini tanıyorsun, değil mi?"

"Desari, elbette, şarkıcınız. Barack, Syndil ve sen." Corinne onun mutsuzluğunu hissederek kolunu ovuşturdu.

"Ve Darius, ailemizin reisi ve korumamız. Değişim kardeşlerim için iyiydi ama benim için o kadar da iyi değildi. Önce Julian geldi ve Desari'yi hayat arkadaşı olarak kabul etti. Sonra Darius Tempest'ı buldu. Barack Syndil'i aldı ve ben yalnız kaldım. Kendimi soyutlanmış hissettim Corinne. Bunun ne kadar zor olduğunu anlatamam. Ne kadar yalnızdım." Hepsini bir arada bu kadar mutlu görmek onu korkunç derecede yalnız bırakmıştı. Onlarsız olmak bir tür cehennem gibiydi. Var oldukları yüzyıllar boyunca hep birlikteydiler ama o artık onlarla yüzleşemiyordu. Onların görüntüsü, sesleri ve kokuları

Birbirine karışan çiftler yalnızlığını daha da dayanılmaz hale getirmişti.

O farklıydı. Onlar için bir tehlikeydi, hem kadınlar hem de erkekler için. Syndil'in ona her zaman temkinli bir şekilde baktığını görmüştü. Savon vampire dönüştükten sonra içlerinden biri olan Savon tarafından saldırıya uğramıştı. Darius vampiri yok etmişti ama kıl payı kurtulmuştu.

Dayan diğerlerinin onun için endişelendiğini biliyordu ve hiçbir şey hissetmemesi onu rahatsız etmişti. Sadece yalnızdı. Her zaman ve sonsuza dek yalnız. Olması gerektiği gibi Darius'tan ve onun gücünden korkmuyordu. Darius'un ikinci adamıydı. Darius ona karşı muazzam bir sadakat duyuyordu ve biri ya da diğeri yaralandığında birden fazla kez kanlarını değış tokuş etmişlerdi. Bu sayede özel olarak iletişim kurabiliyorlardı; ayrıca mesafe ne kadar uzak olursa olsun birbirlerini istedikleri zaman izleyebiliyorlardı.

"Yalnız değılsin Dayan; bunu asla düşünme," diye fısıldadı Corinne, onun için yanıp tutuşarak. Onun sesindeki yalnızlığı duydu ve umutsuzca onu rahatlatmak istedi. Dayan Corinne'in parmaklarını bir kez daha ağzına götürdü, istediği gibi onu kendine bastırmak yerine nazikçe öptü. Corinne onun hayatını sonsuza dek değıştirmişti. Artık ailesinin yanına endişelenmeden, vampire dönüşme ve avlanıp yok edilme tehdidi olmadan dönebilirdi. Onların zihinlerinde kendisi için duydukları endişeyi okumak, acıma ve üzüntülerini, korkularını hissetmek zorunda kalmayacaktı. Hepsine duyduğu sevgiyi sadece hatırlamak yerine hissedebilirdi. Corinne bunu sadece onun bulması için dünyada bulunarak yapmıştı. Tüm o uzun yüzyıllar beklemeye değımişti. Tüm o yalnızlığa, tüm o korkunç boşluğa.

Corinne onu yeniden umutla doldurdu. Corinne ona bağlanana, ayin tamamlanana kadar kimse tamamen güvende olmayacaktı ama Dayan daha rahat nefes alabiliyordu. Sonunda onu bulmuştu, kendi Corinne'ini. Onu ve onunla birlikte tehlikeye atabileceği herkesi kurtaracaktı.

"Keşke zihin okuyabilseydim," diye alay etti Corinne. "Çok sessizsin ve sorularıma asla tam olarak cevap vermiyorsun. Evimdeki o adamlarla ilgili konuşmamıza ne oldu? Bana çok önemli görünmüştü."

"Öyle miydi?" Sesi mükemmel bir fısıltı gibiydi. "Seni hayatımdaki en önemli şey olarak görüyorum. Aklımı başka bir şeyde tutmak zor, ama senin için bu kadar önemli olduğu için deneyeceğim."

Sanki dünyanın en güzel kadınıymış gibi ona bakıyordu. Siyah bakışları yüzünde geziniyordu, sahiplenici, aç, ihtiyaçtan sızlayan... anlamadığı bir içsel azapla. Ona, bir erkeğin bütün geceyi sevişerek geçirmek istediği bir kadına baktığı gibi bakıyordu.

"Sonsuza dek sevişmek," diye düzeltti ve onun aklını gerçekten okuyabildiğini kanıtladı.

Gözleri şaşkınlıkla irileşti. Bir kızarıklık boynundan yüzüne doğru ilerledi ve yanaklarına renk verdi. Dayan'ın aklını okumasının utanç verici olabileceğini fark etti. Onu çok fazla düşünüyordu. Görünüşünün her ayrıntısını düşündü - kuzgun kanadı kadar parlak uzun, gür saçlarını, yoğun ve muhtaç siyah gözlerini, yontulmuş ağzını, mükemmel bir şekilde yontulmuş, kalıplanmış ve şehvetli bir şaheser haline getirilmiş. Yarı gülerek, sapkın düşüncelerini kontrol edemediği için utanarak, onu engellemek için elini gözlerinin üzerine koydu.

"Yapma bunu tatlım," diye yumuşak bir şekilde azarladı. "Bunu asla yapma. Beni çekici bulmazsan mutlu olmam."

"Çok çekicisin," diye itiraf etti. "Gerçek değil. Her gün bu tür duygulara kapılmıyorum."

Mükemmel beyaz dişleri ona doğru parladı. "Çok rahatladım." "Şimdi de bana gülüyorsun." Kadın esnemesini bastırmaya çalıştı.

iyi geliyor. "Neredeyse sabah oldu ve bu konuda bir yere varamadık. Polisi aradınız mı? Evimize geri dönmek güvenli mi?"

Dayan başını salladı. "Belki birkaç şey almak için, ama orada kalmazsınız. O iki adam halkına dönmediğinde, peşinden başkaları da gönderilecek. Bakacakları ilk yer de senin evin olacak."

"Polisi aramadın, değil mi?"

"Bunu neden yapmak isteyelim ki? Polis bu insanlara bir şey yapamaz; onlara dokunamaz."

"Evimdeki ikisine ne yaptınız? Neden kendi halklarına dönmüyorlar?"

"Seni öldürmek için emir almışlardı, tatlım. Çekip gitmelerine izin vermemi beklemiyordun herhalde." Bunu bir açıklama olarak yaptı. "Yeterince adildi - silahları vardı."

Parmaklarını onun ipeksi saçlarına doladı çünkü onu ilk gördüğü andan beri bunu yapmak istiyordu. "Hiç mantıklı değilsin Dayan. Bana cevap veriyorsun ama bir şey anlayabileyim diye değil. Yorgunum." Uzun kirpikleri uyanık kalma çabalarına rağmen sürekli aşağıya doğru sallanıyordu. "Cümlelerindeki boşlukları çözemeyecek kadar yorgunum. Ama merak etme, tamamen uyanık olduğumda bu tür şeylerde oldukça iyiyimdir."

Dayan alnındaki saçları okşadı, parmak uçları nazik bir okşayışta kaldı. "Uyuyabilirsin Corinne. Burada güvende olacaksın ve bu konuşmayı sen bu kadar yorgun değilken bitirebiliriz. Bebeğin de uyumaya ihtiyacı var. Küçük bir kız." Sesinde hafif bir "itme" vardı, kadının uyuma arzusuna boyun eğmesi için gizli bir dürtü.

Ona, onun güçlü ve şehvetli yüz hatlarına gülümsedi. Bu doğru, bir kız. Nereden biliyorsun?" Corinne kendini bir esnemeyi bastırırken buldu.

"Seni iyileştirmeye çalıştığımda, onun sağlığının iyi olduğundan emin olmak için kontrol ettim. O çok güzel ve şimdiden senin çok farkında." Başını eğdi, ateşli bakışları kızın yüzünde gezindi, ağzına indi. Daha da aşağıya inerek boynunun ince sütununu okşadı ve orada atan nabzın üzerinde durdu.

Corinne vücuduna yayılan erimiş sıcaklıktan tekrar utanarak başka tarafa bakmaya çalıştı. Dayan'ın eli boğazına uzandı. "Beni istemeni istiyorum. Sadece bir an için." Karanlık başını yavaşça, acımasızca onunkine doğru eğdi, siyah bakışları Corinne'i büyüledi ve nefes alamaz hale geldi. Kirpikleri beklentiyle dalgalandı, dudakları hafifçe aralandı.

Acele etmeden, anı sonlandırmak için acele etmeden, onun kokusunu içine çekerek, onu kendine yaklaştırarak, vücudu koruyucu ve sahiplenici bir şekilde onunkinin üzerine eğilerek zaman geçirdi. Kadının yumuşak ve esnek vücudunu hissedebiliyor, her kıvrımı kendi güçlü gövdesinin sertliğine sıkıca bastırıyor ve bir erkekle bir kadın arasındaki farkların tadını çıkarıyordu. Kanının ısındığını hissediyordu ve kendine bu lüksü tanıdı.

Corinne onun gözlerindeki ifadenin siyah, şehvetli bir sahiplenmeden garip, neredeyse yırtıcı bir bakışa dönüşmesini izledi. Bakışlarının derinliklerinde kızıl alevler dans ediyor gibiydi ve adam son derece aç ve aynı anda tehditkâr görünüyordu. O tepki veremeden, kendini korumayı düşünemeden Dayan'ın ağzı onunkini buldu ve zaman ikisi için de durdu.

Ağzı nazik, hatta şefkatliydi; kollarının gücü ve vücudunun güçlü kaslarıyla doğrudan bir tezat oluşturunuyordu. Kadının içinden, adamın içinden elektriksel bir sarsıntı geçti ve binlerce küçük alev dili kadının teninin her santimetrekaresini yalamaya başladı. O kadar çok his vardı ki, sadece ona sarılabildi, ağzı kendi başına bir hayat aldı, ondan beslenirken adamın içindeki açlıkla eşleşti. Uzun, uyuşturucu öpücükler, sanki yatak altında kontrolden çıkıyormuş ve vücudu artık kendisine ait değilmiş gibi hissetmesine neden oldu. Sıcak ateşle sıırıslıkam olmuş, ağrıyan bir ihtiyaçla dolmuştu. Küçük bir itiraz sesi çıkardı ama yine de elleri onu kendine bağlamak için sırtını aradı.

Hayatındaki hiçbir şey onu böyle bir ihtiyaç fırtınasına hazırlamamıştı. O anda ona sahip olmak zorundaydı. Onun kendisine sonsuza dek sahip olmasını istiyordu. Vücudu

Onsuz bomboştu, her hücresi onun için ağlıyordu. Eğer hamile olmasaydı, eğer riskli olmasaydı, tamamen onun olacaktı.

Etrafında her yerdeydi, odayı, dünyayı kapatıyor, sadece Dayan var olana kadar görüşünü daraltıyordu, mükemmel ağzı onunkini alıyor, elleri nazik bir keşifle onun üzerinde geziniyordu. Adam öpücüğünü derinleştirirken, eli göğsünü şekillendirirken, boğazının hassas çizgisini keşfetmek için bluzunun yakasını kenara iterken Corinne gözlerini kapattı.

Ağzı kızın köşesine kaydı, çenesinin kıvrımı boyunca yumuşak boğazına doğru ilerledi. Sanki onu susturmak istercesine, sanki karşı koyabilirmiş gibi yatıştırıcı bir şeyler mırıldandı. Beyni bir şekilde davranışını protesto ediyordu ama hareket edemiyordu, kirpiklerini kaldıramıyordu ve kendini korumak o anda o kadar da önemli görünmüyordu. Adamın dilinin boynunda atan nabzın üzerinde gezindiğini hissetti; güçlü elleri onu daha da yakınlaştırdı. Vücudu sıkıştı ve ihtiyaçla, beklentiyle titreşti. Dişleri nazikçe, alaycı bir şekilde zonklayan noktanın üzerinde geziniyor, onu sıcak cevap sıvısıyla ıslatıyordu. Boğuluyor gibi hissediyordu ama hareket edemiyordu, adamın kara büyüyle öylesine büyülenmişti ki.

İçinden beyaz bir sıcaklık geçti, acıya varacak kadar yoğun bir zevk. Bir an için aradaki farkı anlayamadı. Sonra Dayan erotik açlığını bastırırken, ağzı nabzının üzerinde gezinirken, zevkten ölebileceğini düşünene kadar ondan beslenirken bir hayal dünyasında sürükleniyordu. Kolları, Dayan'ın başını kendisine yaslamak ve ağzını tenine değdirmek için yukarı doğru kalktı.

Dayan kendi kalp atışlarının kafasının içinde çarptığını, içindeki canavarın özgür kalmaya çalışması gibi kükrediğini duydu. Ritüel sözleri beyninde bir davul gibi çalıyor, içtikçe zihnini, kalbini ve ruhunu dolduruyordu. Kadının kanı tatlıydı, sarhoş ediciydi, zevk adamın içinden orman yangını gibi akıyordu. Ateş gibi sıcak. Kükreme arttıkça vücudu havaya uçuyordu.

Alevler, acil, talepkâr, ihtiyaçtan acı veren. Onun adını bir tılsım gibi fısıldadı, kendini nefes almaya, akıl sağlığına tutunmaya, azgın canavarla ve onun talepleriyle savaşılmaya zorladı. Dili iki küçük yaranın üzerinde gezindi, tükürüğündeki iyileştirici maddeyle onları kapattı, kontrolü tamamen ele almak için savaşıırken alnını onunkine yasladı.

Corinne uykulu hissediyordu ama vücudu yanıyordu, zihnini dans eden alevler gibi parlayan erotik görüntülere indirgeyen ağırlı bir açlıkla doluydu. Onu bu şekilde bırakıp gitmesini istemiyordu, vücudu zonkluyor ve onun için haykırıyordu ama kollarını hareket ettirecek enerjiyi toplayamıyordu. Kollarını kurşun gibi hissediyor, ondan kayarak yanındaki çarşafın üzerinde işe yaramaz bir şekilde uzanıyorlardı.

Kirpiklerini biraz aralamayı başardığında, sadece gözlerini görebiliyordu, korkunç bir özlemle, korkunç bir ihtiyaçla onu izleyen o unutulmaz gözleri. Boğazı düğümlendi ve gözyaşları kirpiklerinin arkasında yanarak boğazını tıkadı. Onun yüzündeki o bakışı sonsuza dek silmek istiyordu. Çok yalnız görünüyordu. Yüzünün çizgilerine kazınmış o kasvetle, gözlerindeki o boşlukla korkunç derecede yalnız.

Corinne büyük bir çaba göstererek elini kaldırdı ve parmağıyla adamın ağzının şeklini okşadı. 'Bu kadar üzgün bakma Dayan. Hiçbir yere gitmiyorum. Kelimeleri sadece kafasından söyleyebildi çünkü onları konuşamayacak kadar yorgundu. Kirpikleri çoktan aşağıya doğru kaymaya başlamıştı.

Dayan onun bileğini yakaladı ve parmak eklemlerini dudaklarına götürdü, içinden bir şaşkınlık parıltısı geçti. Ona kanını vermemişti ama aralarındaki bağ o kadar güçlüydü ki! 'Benden kaçmana asla izin vermeyeceğim Corinne, ölümle bile olsa. Sana zarar gelmesine de izin vermeyeceğim.

Uyku isteğine yenik düşerken bu son düşüncüyü de yanında taşıdı. Güneş gökyüzünde yükselmeye başlarken Dayan uzun bir süre onu izledi. Onun elini tuttu ve sadece içine çekti, yanağının kıvrımını ve kirpiklerinin kıvrımını ezberleyerek toprağa götürdü. O

Ona yumuşak bir emir mırıldandı ve güneş karanlığı lekeleyip gökyüzü gümüşi bir griye dönerken isteksizce yanından ayrıldı.

Bölüm 4

"Rina, uyan." Lisa yatağın üzerine eğilmiş, Corinne'i tekrar tekrar sallıyordu. Cullen'a çaresizce bakarken iri mavi gözlerinde endişe vardı "Onu uyandıramıyorum. Dün gece uyumaya gittiğime ve günün çoğunu uyuyarak geçirdiğime inanamıyorum. Bu kadar kırılganken her şeyle ilgilenmesi için onu öylece bıraktım."

Cullen, Corinne'in nabzını ölçerken, "Merak etme," diye yatıştırdı. Dayan dün gece geri geldi ve muhtemelen onu iyileştirmek için çalıştı. Sadece uyuması gerekiyor. Lisa'yı hisset; nabızı güçlü."

"Onun uyanmasını istiyorum." Lisa gözyaşlarına boğulmak üzereydi. Sis katmanlarına gömülmüş olan Corinne, Lisa'nın sesini tanıdı ve uzun deneyimlerinden Lisa'nın çok üzgün olduğunu biliyordu. Corinne gerçekten uyumak istediğinde, alışkanlıktan dolayı yüzeye çıkmaya çalışan çağrıya cevap verdi. Corinne'in kalbi alarmla çarpmaya başladı. Nesi vardı acaba? Vücudu kurşun gibi hissediyordu ve uyanmak istemiyordu. Zihni bu bilgiyi anlamlandırmak için defalarca evirip çevirdi. Corinne eline, parmaklarına, her bir kasına konsantre oldu. Kendi bedeninden bu kadar kopuk hissetmesi garipti.

Lisa nefesini tuttu ve Corinne'in elini tutarak uzandı. "Parmaklarını oynattı Cullen. Sanırım uyanıyor. Rina, hadi kızım, uyan," diye cesaretlendirdi.

Corinne sesi çok daha net duyarken, dünyayla arasında bir sis tabakası daha kalkmış gibiydi. Kirpiklerini kaldırmak için mücadele etti. Gözlerini açabilirdi. Kendini daha fazla konsantre olmaya zorladı, güçlü iradesinin her zerresini ortaya koydu. Garipti ama bir şeyin onu engellediğinden, uykuda kalmasını emrettiğinden emindi. Bu onu uyanmaya daha da kararlı hale getirdi.

"İşte böyle Corinne, hadi, yapabilirsin. Kendini hasta mı hissediyorsun?" Lisa onun üzerine eğildi ve omuzlarını hafifçe salladı. "Lütfen uyan, beni korkutuyorsun."

Corinne büyük bir çaba sarf etti, kirpiklerini kaldırmayı başarana kadar birkaç dakika boyunca çırpındı. Kendini Lisa'nın endişeli yüzüne bakarken buldu. Corinne, tek yapmak istediği bir topun içine kıvrılıp yorganın altına sokulmak olduğu halde kendini gülümsetti. "Bütün gece ayaktaydım, balkabağım. Sadece çok uykum var."

"Sen hiç böyle uyumazsın. Seni uyandıramadım. Uyku hapi ya da benzeri bir şey almadın, değil mi?"

"Tabii ki hayır. Ben hamileyim. Bunu asla yapmam." Corinne'in sözleri uykulu ve anlaşılması zordu. Kirpikleri birkaç kez aşağı kaydılar ve yan dönerek yastıklara daha da gömüldü. "Sadece yorgunum, Lisa."

"Rina!" Lisa sertçe emretti. "Sakin tekrar uyumaya kalkma, yoksa yemin ederim seni hastaneye götürürüm." Lisa'nın sesinde gerçek bir telaş vardı.

Corinne usulca iç çekti. "Uyanığım, söz veriyorum. Uyanığım."

"Dün gece Dayan'ı gördün mü?" Lisa büyük bir kararlılıkla yatağın kenarına tünedi ve Corinne'in elini tutmaya devam etti. Dayan'ın Corinne'in etrafında olmasını istediğinden emin değildi. Corinne, John öldükten sonra bile Lisa'nın onu hiç görmediği kadar kırılğan, solgun ve savunmasız görünüyordu. Lisa Corinne'i alıp eve kaçmak istedi. Birden Dayan'dan çok korkmaya başladı. Dayan'ın Corinne üzerinde bir tür mistik gücü var gibiydi; Corinne'in davranışları başka nasıl açıklanabilirdi ki? Corinne hiçbir zaman erkeklerden, şöhretten, paradan ya da yakışıklılıktan etkilenmemişti. Corinne her zaman kaya gibiydi, aklın mantıklı sesiydi. Dayan güvenilemeyecek kadar yakışıklı ve yetenekliydi, çok zengindi, yabancıydı, kadınlar konusunda çok çekiciydi.

Dayan'ın kadınlar konusunda pek de iyi bir üne sahip olmadığını kabul etmek zorundaydı. Magazin basını bile onun cinsel gücünü hiçbir şekilde istismar edememişti. Halkın önüne çıkması

Planlanmış ya da kamuoyuna duyurulmuştu ve röportaj ve fotoğraf almaya çalışan çoğu muhabir onun hakkında bilgi bulmanın ne kadar sinir bozucu olduğuna dair makaleler yazmıştı. Corinne ciddi bir hayranı olduğu için eline geçen her makaleyi okumuş ve bu bilgileri Lisa ile paylaşmıştı. Şimdi Lisa geçmişe dönmek ve Corinne'i bara götürdüğü gerçeğini değiştirmek istiyordu.

Lisa kaşlarını çattı. Ama Cullen vardı. Cullen'in gerçekten de istisnai bir adam olduğunu düşünüyordu, hiç de tehlikeli ya da gizemli değildi, bir kadının kalbini çalıp onu soğukta bırakacak türden değildi.

"Neyin var tatlım?" Corinne fısıldadı. Sesi uyku, uyuşuk ve çok seksiydi.

Lisa Corinne'in bu özelliğini daha önce hiç fark etmemişti. Corinne'in seksi olduğunu düşünmemişti. Corinne'in yüzüne baktı, gerçekten baktı. Corinne gözlerini kapatmıştı ve sakın görünüyordu, uzun kirpikleri yüzünde iki kalın, koyu hilal oluşturunuyordu. İpeksi saçları bir hale gibi etrafına yayılmıştı. Huzur içinde masum görünüyordu ama Lisa onun çok güzel olduğunu düşünüyordu, sanki Corinne'i ilk kez görüyormuş gibiydi. Corinne'i Dayan'ın onu gördüğü gibi görüyordu.

"Eve gitmek istiyorum. Seni uyandıramadığım zaman beni korkuttun Rina. Seninle doktora gitmek ve hamileliğinle ilgili tahminlerini öğrenmek istiyorum," dedi Lisa elinden geldiğince kararlı bir şekilde.

"Çok yorgunum," dedi Corinne usulca. "Birkaç saat daha uyumama izin ver, sonra ne yapacağımıza karar veririz." Yorganı çenesine kadar çekti.

Lisa başını kaldırıp Cullen'a baktı. "Gün boyunca hiç uyumuyor. Corinne gerçekten hasta olmalı, Cullen. Belki de onu bir hastaneye götürmeliyiz."

Corinne uzun kirpiklerini kaldırıp Lisa'ya bakacak kadar kendine geldi. "Hasta değilim - aslında normalden daha rahat nefes alıyorum. Bütün gece uyumadım, hepsi bu. Saat kaç?"

"Saat neredeyse altı buçuk."

Corinne inledi. "O zaman beni neden uyandırırıyorsun? Bir deliden başka kimse bu kadar erken kalkmaz. Sanırım altıda yatmıştım."

"Saat akşamın altı buçuğu," diye vurguladı Lisa. "Bütün gün yataktaydın." Günün büyük bir kısmını diğer yatak odasında Cullen'ın yanına sokularak uyuduğunu kabul etmedi. Lisa sadece eve gitmek ve ön kapıyı kapatıp tüm dünyayı dışarıda bırakmak istiyordu.

Corinne'in kirpikleri şaşkınlıkla titredi. Kendini doğrulmaya zorladı ve tanımadığı odaya bakarken gözlerini kırıştırdı. "Bu kadar geç olduğuna inanamıyorum." Bir elini kalın, siyah saçlarının arasından geçirerek Cullen'a baktı. "Lisa benim için durmadan endişeleniyor ama aslında ben gayet iyiyim. Neden bu kadar uzun süre uyuduğumu bilmiyorum." Hâlâ bitkin durumdaydı, kolları ve bacakları ağırlaşmıştı. Tek istediği tekrar uyumaktı.

Cullen ona gülümsedi. "Lisa seni uyandıramayınca çok korktu. Bir şeyler yemek ya da içmek ister misin? Sana çay ya da kahve yapabilirim," diye teklif etti.

"Harika çay yapar," diye onayladı Lisa. "Rina çayı çok sever, değil mi?"

"Bu harika olurdu," diye kabul etti Corinne. Lisa, Corinne'in daha önce hiç görmediği bir şekilde, Cullen'a yüreği gözlerinin içinde bakıyordu. Onu memnun etmek için bir fincan çay içmekten zarar gelmezdi. "Dayan nerede?" Rahat görünmeye çalışıyordu ama öyle görünmüyor olmalıydı, çünkü Lisa ona ters ters baktı ve Corinne kızarmaktan kendini alamadı.

"Dün gece neler oldu?" Cullen odadan çıktığında Lisa tısladı. "Bir rock yıldızına bulaşmadan da başının yeterince belada olduğunu düşünmüyor musun?"

Corinne muzip bir tavırla, "Tam olarak rock çalmıyor," diye cevap verdi.

Lisa kaşlarını çatarak azarladı. "Bu konuda şaka yapma Corinne. Hiç komik değil. Sen de çok iyi biliyorsun ki her zaman

Göz önünde olmaktan nefret ediyorum. O adamla etrafta dolaşmaya başlarsan ne olacağını sanıyorsun? Magazin basını onun gibi insanlara bayılır. Unut onu."

Corinne uzandı ve Lisa'nın elini nazikçe tuttu. "Bu Dayan'la ilgili değil, değil mi? Ölmeyeceğim, Lisa. Ölmeyeceğim. Ben bir savaşçıyım, bunu biliyorsun. Bu bebek bizim bir parçamız olacak - ikimizin, ailemizin. Beni kaybetmeyeceksin."

Lisa'nın mavi gözlerinde anlık yaşlar yüzüyordu. Parmakları sanki ölümü bir şekilde uzak tutabilecekmiş gibi Corinne'inkilerin etrafında sarsılarak kapandı. "Gücünü her zaman abartıyorsun Rina, gerçekten. John bile öyle söyledi. Bebeği ben de istiyorum ama senin pahasına değil. Yalnız kalmak istemiyorum. Buna dayanamam. John'u zaten kaybettim." Rahatlamak için başını Corinne'in kucağına koydu. İlk kez, aralarında yatan bebeği hissedebiliyordu. Başını hareket ettirdi ve elini küçük tümseğin üzerine koydu. "Hareket ediyor," dedi Lisa bir tür merakla.

Corinne, Lisa'nın saçlarını okşayarak, "Tekmeliyor," diye onayladı. "Küçük bir kız, Lisa. Her şey yoluna girecek, göreceksin. Bunu yapabileceğimi biliyorum. Bebeği o kadar çok istiyorum ki."

"Özür dilerim Rina, bebek konusunda bu kadar kötü konuşmak istememiştim. Gerçekten ben de istiyorum. Heyecanlanmak istiyorum. John'dan bana kalan tek şey o olacak ama seni seviyorum. Sana bir şey olması düşüncesine bile katlanamıyorum. Eminim Dayan gerçekten iyi bir insandır. Cullen öyle olduğunu söylüyor. Ve zampara olarak da ün salmamış. Bunu ima etmek istememiştim. Tüm o çılgınca şeyleri neden söylediğimi bilmiyorum." Lisa kendinden utanarak sözcükleri haykırdı.

Corinne yatıştırıcı bir sesle, "Biliyorum Lisa," diye mırıldandı, "beni kaybetmekten korkuyorsun. Ama ben gerçekten hiçbir yere gitmiyorum. Sadece iyi olacağımıza inanmalısın. John'un başına gelenlerden sonra aileni kaybetmekten korkman çok doğal ama böyle bir şey olmayacak. Ben çok güçlüyüm. Yıllardır olmadığım kadar iyi hissediyorum."

Lisa yavaşça doğruldu, derin bir nefes aldı ve Corinne'e belli belirsiz bir gülümseme verdi. "Peki, gerçekten içeride

biri var mıydı?

Dün gece bizim evde miydin? Cullen öyle ya da böyle bir şey söylemedi." Kapaıya doğru baktı ve sesini alçalttı. "Polisi aramak ya da arkadaşına yardım etmek için geri dönmek istememesi biraz garip geldi, değil mi?"

Corinne yatağın başucuna yaslandı. Uyanmaya başlamıştı, üzerindeki ağır ve bulanık his kayboluyordu. "Dayan dün gece benimle bu konu hakkında konuştu Lisa. İkimizin de John'u öldüren aynı kişiler tarafından tehlikede olduğumuzu düşünüyor."

Lisa bir an sessiz kaldı. "John'un ölümü hakkında söylediğinden daha çok şey biliyorsun, değil mi?" Elleriine baktı. "Bana hiç anlatmadın, çünkü ben hiç soru sormam. Devekuşu gibiyim."

Corinne gülümsemekten kaçınarak, "Sen bir devekuşu değilsin," diye nazikçe reddetti. "Sen çocukken çok fazla travma yaşamış güzel bir genç kadınsın. John da ben de seni korumaya çalışmayı alışkanlık haline getirdik."

"Aynı yaşıyız," dedi Lisa, "ama hayatımızdaki ayrıntılarla hep sen ilgilendin. Sen de benim gibi aynı travmayla mücadele etmek zorunda kaldın ve senin de kalp rahatsızlığın var. John benim kardeşim olabilir ama o senin kocandı. İkimiz de onu sevdik. İkimiz de onu kaybettik. Neden hayat konusunda bu kadar korkağım? Neden beni üzecek bir şey duymaktan bu kadar korkuyorum? Bu yüzden bana John hakkında bildiklerini anlatmadın ve bu yüzden bana bebekten bahsetmedin. Dağılacağımından korktun." Elleriine baktı. "Dağılırdım."

"Lisa" - Corinne yumuşak bir sesle onun adını söyledi - "kendine çok fazla yükleniyorsun. Her zaman benim için endişelendin ve benim için çok yorucu olduğunu düşündüğün tüm işleri üstlendin. Birlikte bir takım olarak çalışıyoruz, her zaman da öyle olduk. John'un cinayetiyle ilgili şüphelerimi sana söylemedim çünkü tam olarak bu, sadece şüphe. John ve ben" - doğru kelimeyi aradı - "farklıyız."

Lisa utanarak başını eğdi ve salladı. "Ve ben bunu hiç duymak istemedim. Bir kere bile. Çünkü..." O

sonunu getirdi.

Corinne onun yerine, "Korkutucuydu," diye sözlerini tamamladı.

Lisa kararlılıkla başını salladı. "Bu beni dışlanmış hissettirdi. Sen ve John arasında benim parçası olmadığım bir bağ yarattı. Biz hep beraberdik. John'un seni sevmesini istedim çünkü birinin gelip seni bizden çalmasından korkuyordum. Seni John'la evlenmeye ikna eden bendim, hatırladın mı? Sen ona defalarca hayır dedin ama ben ağladım, telaşlandım ve çocukça davrandım. Artık birlikte olamayacağımızdan korkuyordum. Bir süre orada kayboldum, nefes alamıyormuşum gibi hissettim. Şimdi de öyle hissediyorum. Her şey çok dağınık. John öldü. Son zamanlarda kalbinin çalıştığını biliyorum; nefes almak için savaştığını ve daha fazla ilaç aldığını gördüm. Şimdi bir bebeğin olacak ve ilk kez biriyle gerçekten ilgileniyorsun." Sonuncusu neredeyse bir suçlamaydı.

Corinne Lisa'nın acısını hissedebiliyordu. Etraflarındaki dünya çok hızlı değişiyordu ve karşı karşıya oldukları tüm tehlikeleri düşünmek korkutucuydu. Korktuğu ya da her şeyin eskisi gibi olmasını istediği için Lisa'yı suçlayamazdı. "John'u çok sevdim Lisa - bir an bile sevmediğimi düşünme. Belki romantik ve tutkulu değildi ama onu derinden sevdim ve yaşadıklarımızdan asla pişman olmayacağım. John'la evlenmeye zorlandığımı düşünmeni istemiyorum. Bebek için heyecanlıyım ama biraz da gerginim. Dayan'la tanışmak hiç beklenmedik bir şeydi. Onun hakkında ne hissettiğimi bilmiyorum. Ona neden bu şekilde tepki verdiğimi bilmiyorum." Derin bir nefes aldı ve itiraf etti, "Bu korkutucu, Lisa. Ben de korkuyorum."

Lisa zorlukla yutkundu ve cesaretini topladı. "Bana ne olduğunu düşündüğünü söyle - neden biri John'u öldürmek istedi?"

"John yeteneği hakkında bir profesörle konuşmak için üniversiteye gitti." Corinne doğrudan Lisa'nın gözlerinin içine baktı. "Neden bahsettiğimi biliyorsun - bazı şeyleri olmadan önce bilme yeteneği." Lisa'nın elini kendi elinin içine aldı.

"Seni bu şekilde kurtarmayı başardık. John senin tehlikede olduğunu biliyordu ve ben de arabanın bagajını açabildim." Gözlerini kapadı ve annesinin Lisa'nın yanında yatan hırpalanmış bedenini bulduğunu hatırladı. Kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu ve zihnini bu unutulmaz anılardan uzaklaştırmaya çalıştı. "Üniversite onu psikişik araştırmalar yapan Morrison Merkezi'ne gönderdi. John yeteneklerimizi başkalarına yardım etmek için kullanmamız gerektiğini düşünüyordu."

"Benim yüzümden; çünkü hayatımı kurtardın," dedi Lisa yumuşak bir sesle.

Corinne nazikçe, "Belki başkalarını da kurtarabileceğini düşündü," diye onayladı. "Birkaç hafta sonra bana birinin onu takip ettiğini düşündüğünü söyledi. Gizemli biri haline geldi. Ondaki değişiklikleri gördünüz. O sabah biriyle buluşmak için ayrıldı. Gergindi, sinirliydi ve nedenini söylemedi. Onlarla çalışmaya başladıktan sonra yasadışı bir şey yaptıklarını fark edip etmediğini bilmiyorum. John'u bilirsiniz, yetkililere gitmek isterdi. Dayan, John'u öldüren kişilerin vampirlerin varlığına fanatik bir şekilde inanan bir örgütün parçası olduğundan şüpheleniyor."

Lisa'nın dudakları O şeklinde ayrıldı ve mavi gözleri şokla irileşti. "Bu saçmalığa inanamazsın. Bu adam deli. Vampirler! Yüce Tanrım, Corinne, akıl hastası olmalı!"

"Dayan haklı," dedi Cullen elinde iki fincan dumanı tüten sıvıyla odaya girerken. "Bir zamanlar ben de bu örgütün üyesiydim. En ufak bir farklılık gösteren herkesi araştırıyorlar. En alt basamaktakilerin çoğu gotik olan her şeyi seven ve vampirlere inanıyormuş gibi davranmayı seven çocuklar. Her şeyin eğlence ve oyun olduğunu düşünürler, ancak verdikleri bilgiler genellikle kimin soruşturulacağını belirler. En tepedekiler vampir olduğunu düşündükleri herkesi öldürme konusunda çok ciddidirler. Bunu ritüelistik bir şekilde yaparlar. Kalbe bir kazık, sarımsak

ağız, kafa kesme - her şey. Bu insanlar fanatik ve katiller."

Lisa dehşet içinde ona bakıyordu. "Bu kadar aptalca bir şeye mi katıldın? Bunu neden yaptın?"

"Vampirlerin var olduğuna inanıyorum," diye itiraf etti Cullen. "Bir tane gördüm." Bakışlarını Lisa'ya sabitlemiş, şok geçirmeyi, kınanmayı bekliyordu. Onunla olan şansını kaybetmeyi bekliyordu.

Corinne ve Lisa birbirlerine uzun uzun baktılar. Birdenbire çok iyi tanımadıkları biriyle aynı evde yalnız olduklarının farkına vardılar. Ve adam muhtemelen çok hastaydı. Dün gece Dayan onunla konuşurken Corinne onun çok mantıklı konuştuğunu düşünmüştü ama şimdi her şey tamamen delice geliyordu.

Cullen ikisine de birer fincan çay uzattı. "Bana öyle bakmayın. Ne düşündüğünüzü biliyorum ama ben deli değilim. Bir zamanlar aklımı kaçırdığımı düşünüyordum. Birkaç yıl önce nişanlıydım ve nişanlımla yemeğe çıkmıştık. O zamanlar şehirde bir seri katil dolaşıyordu. Kadınları hedef alıyordu ve cesetlerinden hep kan akıyordu. Nişanlım o gece öldürüldü ve ben buna şahit oldum. Onun boynunu ısırıldığını ve kanını emdiğini gördüm. Kendi gözlerimle gördüm. Beni de öldürecekti ama bir şey onu engelledi." Parmağını avucunun içine vurdu. "Onu öldürdüğünü gördüm. Kimse bana inanmazdı. İçki içmiyordum. Uyuşturucu kullanmıyordum ama polisler beni dinlemek yerine akıl hastanesine kapatmak istediler. Organizasyondakiler beni dinledi. Ne yazık ki, öfkem ve terörüm bana grubun en kutsal mekanında bir üyelik kazandırdı." Sesinin sert çıkmamasına çalışıyordu ama bunca zaman sonra bile hâlâ o zamanın acısını hissediyordu. Doğrudan Lisa'ya baktı. "Sana yemin ederim, ben deli değilim. Bir canavar gördüm. Onu gördüm."

Yüzünde tamamen savunmasız, çok üzgün bir ifade vardı. Lisa ağlamak istedi. Göğsünde gerçek bir acı vardı. Ona doğru koşup onu teselli etmemek için elinden gelen her şeyi yaptı. O korkunç gecede neye tanık olduğunu bilmiyordu ama

Bir vampir gördüğüne kesinlikle inanıyordu. "Deli olmadığını biliyorum Cullen," dedi yumuşak bir sesle.

Cullen bir süre daha ona baktı, sonra güçlü bir duyguyla savaşıarak hızla gözlerini kırıştırmaya başladı. Kafasını çevirdiğinde, Lisa onun gözlerindeki yaş pırıltısını fark etti ve boğazındaki büyük bir yumru onu boğmakla tehdit etti.

Ağzından bir kınama lafı çıkmadığı için mutluydu. O gece gördükleri hayatını sonsuza dek değiştirmişti. Lisa cinayet ve travma hakkında bir şeyler biliyordu.

Endişeyle Corinne'e baktı ve onun düşünceli bir şekilde kendisini izlediğini fark etti. Hiçbir neden yokken Lisa kendini kızarıırken buldu. "Ne?"

"Bana 'ne' deme." Corinne çayından temkinli bir yudum aldı. "Mmm, mükemmel, Cullen, teşekkür ederim. Sanırım beni canlandırdın. Yemin ederim o kadar uykum vardı ki kalkabileceğimi hiç sanmıyordum." Eli boynunda, nabzının hemen üzerinde bir noktaya gitti ve orada ani bir sıcaklık hissetti, sanki Dayan'ın ağzı teninde geziniyormuş gibi.

"Emin olmak için seni doktora götürmememiz gerektiğine emin misin?" Lisa endişeyle sordu.

"İster inanın ister inanmayın," dedi Cullen, "bazen öğleden sonra bu şekilde uyanıyorum. Aslında tekrar uyumam gerekiyor. Sanırım müzisyenlerle takıldığınızda gecenin çoğunda ayakta kalmaya başlıyorsunuz ve sonra bir yarasa gibi bütün gün uyumaya başlıyorsunuz. Dayan'ı bütün gece gitar çalarken gördüm. O çaldığında, bir türlü uzaklaşıp dinlemeyi bırakamıyorum. Kendime yatağa gitmem gerektiğini söylüyorum, ama sonra yapmıyorum. Tıklım tıklım dolu bir evin bütün gece o şekilde kaldığını gördüm, artık kimse içmese bile. O çalmayı bırakana kadar evlerine gitmiyorlar."

"Dün gece," dedi Corinne, "Dayan sahneden indiğinde ve biz dans ederken bir kişi bile yanına yaklaşmadı. Kalabalık öylece açıldı ve onun geçmesine izin verdi. Kimse imzasını istemedi, kimse onunla konuşmaya çalışmadı, kızlardan hiçbiri onunla flört etmeye bile kalkmadı. Biz gittiğimizde

Dışarıda tek bir kişi bile onu durdurmaya çalışmadı. Bunu bana açıklayın."

"Bunu ben de fark ettim," dedi Lisa. "Onu ezeceklerinden emindim ama kimse yanına yaklaşmadı."

Cullen omuz silkti. "O böyledir. Bunu açıklayamam ama yeterince sık gördüm. Onunla tanışmak için geliyorlar, barda ve dans pistinde onun hakkında konuşuyorlar. Onları duydum, kadınları. O sahnedeysen çalgınca flört ediyorlar, ama gitarını bıraktığında, çalmayı bitirdiğinde hep aynı şeyi yapıyor. Seyirciye sadece bir kez bakar ve sonra sahneden iner. Kimse ona yaklaşmıyor. Dürüst olmak gerekirse herkesi korkutan bir bakışı olduğunu düşünüyorum. Belli bir şekilde baktığında beni çok korkutabiliyor. Belki de bir medyumdur ve herkesi onu rahat bırakmaları için uyarıyordur diye de düşündüm." Lisa'ya baktı. "Onunla tanışmak ister miydin?" Nefesini tutmuş, onun cevabını bekliyor gibiydi. "Dün gece bara bu yüzden mi gittin?"

Lisa başını salladı. "Corinne'e sürpriz yapmak istedim. Müziği çok sever ve her zaman Dark Troubadours'dan bahseder. Bir arkadaşım arayıp Dayan'ın çalacağını söyledi."

Cullen bir kaşını kaldırdı. "Bir arkadaş mı?"

Lisa gülümsedi. "Bruce, birlikte çalıştığım bir iş arkadaşım. Dayan'la tanışmak konusunda şaka yaptım ama bara girdiğimde tek düşünebildiğim..." Sözlerini yarıda kesti, yanaklarındaki renk giderek artıyordu.

Corinne onu alaycı bir şekilde dürttü. Lisa çay fincanının üzerinden kaşlarını çatarak Corinne'e susmasını işaret etti. Corinne ona sırtıttı. Cullen ikisine de baktı ve yüzüne yavaşça bir sırıtış yayıldı.

Corinne Lisa'yı biraz daha kızdırmak için ağzını açtı ama kelimeler zihninden uçup gitti. Dayan'ın varlığının bilgisi dışında her şey kayboldu. Onun bakışlarının yakıcı ağırlığını hissedebiliyordu. Başını yavaşça çevirdi, onun kapı aralığında durduğunu biliyordu. Bir an önce boş olan kapı aralığı, bir anda onun bakışlarıyla doldu.

güçlü bir çerçeve. Aç bakışları kızın yüzünde sabitlenmiş bir halde, tam bir sessizlik içinde öylece duruyordu.

Bir anda kalbi hızlandı ve endişe verici bir şekilde çarpmaya başladı. Bir elini karmakarışık saçlarında gezdirdi. Tertemiz görünüyordu. Zarif. Tehlikeli. O kadar seksiydi ki nefesini kesiyordu. Kendini çaresizce ona bakarken buldu. Onu içine çekiyordu. Siyah gözleri onu hiç bırakmadı. Yoğun. Aç. Önceki gecedен hatırladığı her şey ondaydı. Tüm kararlılığı pencereden uçup gitti. Nasıl olur da biri onun gibi görünüp efsanevi bir Yunan tanrısı olmazdı?

Yavaş bir gülümseme yontulmuş ağzını kavislendirerek şehvetli kara büyüünü güçlendirdi. "Aklını okuyorum. Sesi zihninin duvarlarında geziniyordu, kadife yumuşaklığında ve çok samimiydi. Katıksız bir ayartma.

Corinne bir an için sadece çaresizce ona göz kırpabildi, vücudundan bir ürperti geçti. Onunla yalnız olduğu, güçlü kollarının onu sardığı yanılsaması o kadar güçlüydü ki, bir an için Cullen ve Lisa'nın yanında olduğunu unuttu. "Sadece dur." Sesi kendisine ait değildi, onun yerine bariz bir davetti.

Lisa şaşkınlıktan ağzı açık bir şekilde ona bakarken, Cullen cesurca boğazını temizleyerek Corinne'in dikkatini çekti. Dayan'ın beyaz dişleri ona doğru parladı. "Başını belaya soktun. Ona gülüyordu, dipsiz gözlerinden sıcaklık fışkırıyordu.

"Gösteriş." Corinne bunu çok yumuşak, alaycı bir şekilde söyledi.

Lisa Cullen'la şaşkın bir bakış paylaştı ve omuzlarını silkti. Dayan tek bir kelime bile etmemişti ama Corinne ve Dayan kesinlikle çok samimi bir şekilde iletişim kuruyorlardı. Lisa kendini dışlanmış hissetmemeye çalıştı, Corinne'in Dayan'a bakarken gözlerinde beliren ifadeden incinmemeye çalıştı. Tamamen şok olmamaya çalıştı. Corinne daha önce hiç kimseye müzisyene baktığı gibi bakmamıştı.

Dayan süzülerek odaya girdi. Bir kas dalgası. Rahat. Sessiz. Ölümcül. Onda korkutucu bir şey vardı.

hiçbirinin tanımlayamadığı bir şeydi. Tehlike saçıyordu. Vahşiydi. Evcilleşmemişti. Yine de zarif, hatta kibar biriydi. Corinne ona gülümsedi, ağzının köşesinde bir gamze belirdi. Onun zahmetsizce odayı geçmesini izledi, vücudu o kadar mükemmel bir şekilde koordine edilmişti ki bu tam bir şiirdi.

Dayan uzanıp onun elini tuttu ve parmak eklemlerini ağzının sıcaklığına getirdi. "Uyudun mu?" Dişleri dişledi, alay etti.

Corinne içgüdüsel olarak onun derin bir uyku çektiğini fark etti. Adamın yontulmuş yüz hatlarını inceledi. "Bilmen gerekirdi." Yarım yamalak bir tahmindir ama Corinne hafiften telaşlanmaya başlamıştı. Bir şekilde onu itaate zorlayabilir miydi? Ona karşı tepkisini? Güçlü bir yeteneği vardı. Eğer o alışılmadık şeyler yapabiliyorsa, Dayan neden yapamıyordu?

Siyah gözlerinin derinliklerinde bir eğlence belirdi. 'Elbette bunları yapabilirim. Ama senin bana vereceğin tepkiyi zorlamaya ihtiyacım yok ya da bunu istemiyorum. Bunun ne yararı olur ki? Sen benim gerçek hayat arkadaşısın, karanlığımın ışığı. Seni itaate zorlamak iğrenç bir şey olur.

Gözleri ona doğru parladı, eğlenmediğine dair bir işaretti bu. 'Benimle zihnimde konuşmayı bırak ve yüksek sesle konuş. Bu çok rahatsız edici. Kelimeleri düşünmeye, zihninde canlandırmaya ve onun kullandığı aynı zihinsel yoldan ona fırlatmaya çalıştı.

"Bu iletişim yöntemi benim için nefes almak kadar doğal, ama ısrar ederseniz yüksek sesle konuşacağım. Dayan her zamankinden daha eğlenmiş görünüyordu. "İyi akşamlar Lisa. Umarım iyi uyumuştur. Corinne dinlenmiş görünüyor." Sesi yumuşak ve inanılmaz derecede nazikti.

Lisa ona bakmamaya çalıştı. Corinne'i sahipleniyordu. Hepsine niyetini belli ediyordu. Corinne'in elini tutuşundan, ona bakışından, hatta koruyucu vücut duruşundan bile sahiplendiği anlaşılıyordu. Çok erkeksi. Bölgesel. Bu kelime Corinne'in aklına davetsizce girmişti. Onda tam olarak güvenemediği bir şeyler vardı. O çok

Evcilleşmemiş. Nefesini bıraktı ve korunmak için Cullen'a baktı.

Cullen arkadaşıyla konuşurken bile ona cesaret verici bir şekilde gülümsedi. "Bu senin için erken, Dayan. Daha yeni uyandık."

Corinne bileğini oynattı, elini geri almak için tasarlanmış ince bir hareketti bu. Dayan sadece ona doğru eğildi, güçlü gövdesi Corinne'in üzerinde yükseliyordu. "Çayını içmiyorsun tatlım, Cullen'ın çayı çok güzeldir."

Cullen'ın kaşları havaya kalktı. "Oldukça iyi bir iltifat."

Lisa Cullen'a yaklaştı ve Dayan'a oturacak bir yer vermek için yataktan kaydı. "Rina bana dün gece evimizde iki adam bulduğunuzu söyledi. Gerçekten tehlikede miyiz?"

Dayan sessizce, "Korkarım öyle, Lisa," diye cevap verdi. "Endişelenme. Cullen ve ben seni ve Corinne'i koruyabilecek durumdayız." Küçük odanın etrafına bakındı. "Ama sizi savunması daha kolay bir yere taşımayı tercih ederim."

"Ne demek istiyorsun, savunmak mı?" Lisa şüpheyle sordu. Corinne'e baktı. "Kız kardeşim hamile. Bütün ülkeyi dolaşıyor olamaz," dedi onu şok etmeyi umarak.

Dayan nazikçe, "Corinne'in hamileliğinin farkındayım," diye cevap verdi. "Endişelenme Lisa. Şerefim üzerine yemin ederim ki Corinne'in sağlığını ve mutluluğunu her zaman kendiminkinden üstün tutacağım. Hiçbir şeyin ona zarar vermesine asla izin vermem." Siyah gözleri Cullen'ın üzerindeydi. "Benim bir ailem var. Grup şu anda dağılmış durumda ama onları aradım ve bizimle buluşmak için yoldalar. Dün gece Darius'la temasa geçtim ve o da en iyi şifacılarımızdan birini gönderiyor. Onlara doğru ilerlememiz gerektiğine inanıyorum." Bakışları Cullen'ın kollarında sabitti ama planını onaylaması için bir "zorlama" yoktu. Şimdilik nazik davranıyordu.

Cullen Lisa'nın elini tuttu. "Darius ve diğerleri sana ya da Corinne'e zarar gelmesini imkânsız hale getireceklerdir. Dayan'a katılıyorum. Bence gitmeliyiz."

Lisa elini geri çekti. "Çalışıyorum. Yarın ülkenin en iyi fotoğrafçılarından biriyle büyük bir fotoğraf çekimim var. Bir kozmetik firmasıyla reklam yapmak için sözleşme imzaladım. Size büyük bir mesele gibi görünmeyebilir ama ben işimi çok ciddiye alıyorum. Bu insanlar bana güveniyor. Onları bırakıp gidemem. Corinne'in de durumunu anlayan kendi doktorlarına yakın olması gerekiyor." Corinne'e baktı. "Polise gitmek istiyorum, Rina. Başka birinin hayatımızı yönetmesine ya da bizi korkutarak uğruna çalıştığımız her şeyi terk etmemize izin veremeyiz. Evimizde kimseyi görmedik. Birinin orada olduğundan bile emin değilim. Sen emin misin?"

Corinne Lisa'nın herhangi bir konuda tavır aldığını ilk kez görüyordu. Belli ki söyledikleri hakkında çok güçlü hisleri vardı. Corinne evlerinde onlara zarar vermek için bekleyen birilerinin olduğuna inanıyordu. John'u da aynı kişilerin öldürdüğüne inanıyordu. Dayan'a baktı. Yüz ifadesi değişmemişti ama onda Corinne'i duraksatan bir şey vardı. Bir tehdit izlenimi vardı. Acımasızlık. Ağzında acımasız bir kesik, gözlerinde bir şey vardı belki ama ne olduğunu tam olarak kestiremiyordu. Beklenmedik bir şekilde ürperdi. Lisa'yı desteklemesine neden olan şey her şeyden çok bu tehditti.

"Dürüst olmak gerekirse Lisa, sanırım evde biri vardı ve tehlikede olduğumuzdan eminim. Ama durumu polise giderek halletmek istiyorsanız, o zaman öyle yaparız." Corinne cevabını verirken Dayan'ı dikkatle izledi.

Siyah gözleri Corinne'in yüzünü taradı, sonra düşünceli bir şekilde orada durdu. Corinne meydan okurcasına çenesini kaldırdı. Adam onun için bir hiçti. Ne yapabilirdi ki?

Onun düşüncelerini okurken gözlerinin derinliklerinde bir eğlence belirdi. 'Ben senin her şeyinim tatlım. Bunu zamanla anlayacaksın ve eğer gerekirse yapabileceğim çok şey var. Sözleri, sıcak bir mizahla sarmalanmış, şehvetli kadife bir okşayışla zihnini okşadı. Güçlü dişleri kadının parmak eklemlerini nazikçe, neredeyse şefkatle sıyırdı.

"Bence de tam olarak bunu yapmalıyız," dedi Lisa, zafer kazanmış bir edayla Dayan'a bakarak. Bir an için bile olsa, yakışıklı bir müzisyen olduğu için Corinne'in hayatına girmesine ve onu ele geçirmesine izin vereceğini düşündüyse, büyük bir sürprizle karşılaşmıştı.

Dayan geniş omuzlarını silkti, kaslarında tembel bir dalgalanma vardı. Lisa'yı insanlar üzerindeki büyüleyici etkisinden bilinçli olarak korumuştı; şimdi bu konuda çok iyi bir iş çıkarmış olabileceğini düşünüyordu. Koruyucu içgüdüleri ve Corinne'i kaybetme korkusuyla harekete geçen Lisa, ona karşı düpedüz düşmanca bir tepki veriyordu. Corinne Lisa'yı seviyordu ve onu ailesi olarak görüyordu. Dayan Lisa'nın kendisine karşı bu kadar düşmanca davranmasına izin veremezdi.

"Lisa." Adını çok nazikçe, çok yumuşak bir şekilde, onun dikkatini emrederek söyledi. Sesinde hipnotize edici bir şey vardı, görmezden gelinmesi imkânsız bir şey.

"Dayan." Cullen bunu protesto etti.

Lisa o talepkâr siyah gözlerden başka tarafa bakamıyordu. Boş ve anlamsızdılar; kendini onların içine doğru düşerken buldu. Ondan neden korkuyordu ki? Dayan onun iyiliğini düşünüyordu. Corinne'i hayatı pahasına koruyacaktı, Lisa'yı koruyacaktı. Güvenilir biriydi, tamamen güvenilir. Neden ondan şüphe etmişti ki? Söylediği her şey doğrudu. Korkunç bir tehlike içindeydiler ve onunla birlikte gitmeleri gerekiyordu.

Birden öfkelenen Corinne, Lisa'nın omzunu tutmak için Dayan'ın etrafından dolaşmaya çalıştı. Adamın kara kara düşünen gözlerinin kara büyü yaptığını hissediyordu. O, istediğini elde etmeye kararlı kötü bir büyücüydü. Dayan, neredeyse hiç hareket etmeyen vücudunun rahat bir hareketiyle onu kolayca zapt etti. Kollarını kadının ince omuzlarına doladı ve onu göğsüne doğru çekti. "Peki sen ne yapmayı düşünüyorsun tatlım, yataktan fırlayıp kaçmayı mı? Kaçış günlerin sona erdi." Dudakları ensesindeydi, ılık nefesi kızın içini kıpır kıpır ediyordu.

ve içinde bir yerlerde küçük bir depreme neden oldu.

Corinne kendini öne doğru eğilmeye ve ondan uzaklaşmaya zorladı. Adamın psişik yeteneklerini Lisa'yı etkilemek için kullandığını biliyordu. Bunu yapması onu öfkelenlendirmişti. Cullen'ın da bunu fark ettiğini biliyordu ama yine de orada öylece durmuş, onun tepkisini izliyordu. "Bırak beni Dayan. Kalkmak istiyorum." İçindeki çayı onun üzerine dökme isteğine karşı koydu. "Bence polisi aramalıyız, Lisa. Kesinlikle. Her halükarda, burada kalmak istemiyorum." Ve kalmayacaktı da. Dayan kimdi ki zaten? Onun için hiçbir şey.

"Her şey senin için," diye tekrarladı, sesi sakın, hatta dingindi, kadının zihninde gezinirken. Kollarının kilidi açıldı, onu serbest bıraktı ve bir anda kendini yoksun hissetti. Bu onu her zamankinden daha fazla rahatsız etti. Dayan kayıtsızca onun ayağa kalkmasına yardım etti, obsidyen gözleri kız ellerini kendisinden uzaklaştırırken gülüyordu.

"Emin değilim," dedi Lisa düşünceli bir ifadeyle. "Sen ne düşünüyorsun Cullen? Bu insanları tanıyorsun. Sence gerçekten tehlikede miyiz? Polis bize yardım edebilir mi?" Lisa ona baktı, kalbi gözlerindeydi.

Corinne neredeyse yüksek sesle inliyordu. Bir nefes aldı, Lisa'yı Dayan onu hangi kara büyü'nün etkisi altına soktuysa ondan kurtarmaya kararlıydı. Dayan'ın avuç içi hafifçe Corinne'in ağzının üzerine kaydı ve onu vücudunun sert çerçevesine doğru geri çekti. "Bırak bunu birlikte çözsünler. Ben seninle konuşmak istiyorum." Onu odadan çıkarırken bile bu sözleri ensesine doğru üfledi, vücudu sıcak ve sertti, onunkine karşı çok muhtaçtı.

Akşamın serin havasında dışarıda oldukları anda Corinne kendini ondan uzaklaştırdı, sonra da dönüp ona ters ters baktı. "Ona bunu yapmaya hakkın yoktu. Masum rolü oynamaya da kalkma."

Sahiplenici bakışları kızın her santimetresinde gezinirken hiç de pişman görünmüyordu. "Sen daha da güzelsin

Dün geceden hatırladığımdan daha fazla. Uyandığımda seni rüyamda görmüş olabileceğimi düşündüm. Gece fantezim."

Sesi büyüleyiciydi, o kadar güzeldi ki Corinne kendini onun konuşmasını daha fazla dinlemek isterken buldu. Keşke elinde gitarı olsaydı da onu şarkı söylerken dinleyebilseydi. Daha önce hiç kimse ona gece fantezisi dememişti. Güzel olmadığından emindi ama adam ona kendini güzel hissettiriyordu. Bir an için orada öylece durabildi, gözlerini kırıştırarak ona baktı, onun büyüüne kapıldı.

Corinne kendine gelmek için alt dudağını sertçe ısırdı. "Başka bir hayatta şair olmalısın. Ya da bir jigolo. Yolundan sapma Dayan. Paçanı kurtarmana izin vermeyeceğim."

"Arkadaşınızın benden yanlış bir şekilde etkilenmesini istemedim," dedi sessizce, hiç süslemeden, ama alçakgönüllülükle, neredeyse alçakgönüllülükle. "Bazen kadınlar sırf sahnede performans sergilediğim için beni istediklerini düşünüyorlar. Size itiraf edeyim, benden uzaklaşmaları için onları etkiledim. Belki de onun durumunda bunu biraz fazla güçlü bir şekilde yaptım."

Corinne ona gerçeği söylediği için çok şaşırmıştı. O siyah gözlerle ona baktığında, saçları alına dökülürken, tek düşünebildiği onu öpmekti. "Cullen'la birlikte olmak istemesini sen mi sağladın?" diye sordu kuşkuyla.

"Ben böyle bir şey yapmazdım." Yaramaz bir sırıtış ağzının kenarlarını yumuşattı. "Cullen'ı senin masana gönderdim. İçeri girdiğin anda, kalbimin diğer yarısını elinde tutan kişinin sen olduğunu anladım."

Çenesini ona doğru eğdi. "Beni etkiliyor musun?"

"Umarım öyledir. Seni istiyorum. Hayatımda sana ihtiyacım var. Senin üzerinde zihin kontrolü kullanmıyorum ama çok çekici olmaya çalışıyorum. İşe yarıyor mu?"

Altmış adımda bir kadının kalbini eritebilirdi. "Hayır." Bunu çok kararlı bir şekilde söyledi ama içinde yavaş yavaş yanıyordu. "Lisa'yı hiçbir şekilde etkilemeni istemiyorum. Bu beni çok rahatsız ediyor."

"Onu sevdiğini biliyorum Corinne," dedi usulca. "Senin için aileden olan herkes benim de ailemdir. Ona zarar verecek ya da değerini düşürecek hiçbir şey yapmam. Onu kendi kız kardeşimmiş gibi koruyacağım."

Corinne derin bir nefes aldı ve gözlerini ondan kaçırmak için kendini zorladı. Yaklaşan karanlığa bakarak çıplak ayağıyla gergin bir ritim tutturdu. "Benim hakkımda bu kadar çabuk böyle hissedemezsin Dayan. Gerçek şu ki, çok uzun yaşamayacağım. Bunu benim için üzülmeyi sağlamak için söylemiyorum; bu bir gerçek. Ben bununla yüzleştim ama Lisa yüzleşmedi. Pratik olmalısın Dayan. Lisa'nın sürekli rol yapması yeterince zor - onu gerçeklerden korumak zorundaymışım gibi hissediyorum. Senin de böyle olmanı istemiyorum." Hiçbir neden yokken gözlerinin arkasından yaşlar aktığını hissetti. Kendisi için değil - hayal kurmanın ötesine geçmişti - ama onun için, ara sıra gözlerinin derinliklerinde gördüğü o mutlak yalnızlık için.

Dayan çenesini parmaklarıyla sıkıca kavradı ve onu şiddetle parlayan siyah gözleriyle yüzleşmeye zorladı. "Ölmeyeceksin, tatlım. Böyle bir şeye izin vermeyeceğim. Bu dünyada yaşamaya karar ver, çünkü hayatını benimle paylaşacaksın. Daha azına izin vermeyeceğim."

"Anlamıyorsun Dayan," diye cevap verdi nazikçe. "Doktorlar - "

"Onlar insan," diye araya girdi. "Ve çok fazla yanılıyorlar. Şifacılarımızdan biri sizi muayene edene kadar önlem alacağımızı kabul ediyorum ama ölmeyeceksiniz. Bu tamamen açık mı? Bu konuda beni anlıyorsunuz ve itaat edeceksiniz."

Konuşmalarının ciddiyetine rağmen onun küstahlığına gülerken buldu kendini. "Dayan, birine yaşamasını öylece emredemezsin. Kötü bir kalbim var; yıllardır böyle. Bir çocuk taşıyorum. Kalbim sonsuza kadar dayanmayacak."

Adamın siyah bakışları doğrudan kadının gözlerinin içine bakarken, kadın adamın kendisini ele geçirdiğini ve bir şekilde itaate zorladığını hissetti.

şekilde. "Bu konuda bana itaat edeceksin." Sesinde mutlak bir otorite vardı.

Corinne'in yumuşak ağzındaki gülümseme soldu, böylece ilgi çekici gamzesi eriyip gitti. "Elimden gelenin en iyisini yapacağıma söz veriyorum Dayan," diye ciddiyetle teslim oldu.

Esmer başını onunkine doğru eğdi, ağzı ipeksi başının tepesini okşadı. "Olayları benim açımdan görmek her zaman daha iyidir," dedi büyük bir memnuniyetle.

Bölüm 5

Corinne hassas bir geri çekilişle Dayan'dan uzaklaştı. Onunla en ufak bir temas bile Corinne'in omurgasında bir ürperti yaratıyor, içini pelteye çeviriyordu. "Biraz kibirli birisin ama bunu sana söyleyen ilk kişi olduğumu sanmıyorum." Omzunun üzerinden ona baktı, kalbinin gözlerinin içinde olduğunu fark etmeden alaycı ve baştan çıkarıcı bir tavırla.

Nefesinin ciğerlerinden dışarı fırladığını hissetti. Avını takip eden büyük bir orman kedisi gibi onun peşinden süzüldü. Sessiz. Yoğun. Corinne geri çekilirken bakışları onun yüzünde sabitlendi. Corinne bir verandada olduklarını unuttu ve bakmadan platformdan indi. Dayan bir şekilde onu yakalamayı başardı. Corinne gözünü kırptı ve adam o hızla Corinne'i kollarının arasına aldı. "Şansına, ünümün hakkını verebilirim. Bir dahaki sefere nereye gittiğine bak." Tertemiz beyaz dişlerini kasıtlı olarak ona doğru fırlattı ve içinde bulunduğu durumdan erkeksi bir eğlence duyduğunu gösterdi.

Corinne kaşlarını kaldırdı, onun kollarına sarılmışken bile mağrur görünmeyi başarıyordu. "Bunu nasıl yaptın? Beni yakalayacak kadar hızlı nasıl hareket edebildin?"

"Ben bir süper kahramanım," diye itiraf etti ciddiyetle. "Sana hiç söylemedim çünkü pelerin giyen erkeklerden hoşlanmayacağımdan korktum. Benimki çok geleneksel ama yine de hoş."

O kadar çok güldü ki, kollarından düşeceğinden korkarak adamın omzuna tutunmak zorunda kaldı. "Bir süper kahraman olduğuna inanmamı istiyorsun. O çok önemli pelerini görmek istiyorum. Pelerin olmadan süper kahraman olamazsın." Onun kollarında olmayı seviyordu. Onun kollarında olmayı seviyordu. Adam son derece güçlü ama şaşırtıcı derecede nazikti. Dürüst bir yüz ifadesi ve masum siyah gözleriyle en çirkin şeyleri bile söyleyebiliyordu. Uzun kirpiklerinin altından ona baktı. "Süper kahraman olmak için tayta da ihtiyacın var. Parlak mavi taytlar," diye hınzırca

işaret etti Corinne.

Siyah bir kaş anlamlı bir şekilde havaya kalktı. "Tayt mı?" Sanki kelime dağarcığında yokmuş gibi kelimeyi tekrarladi. "Mavi tayt mı?"

Ciddi görünmeye çalışıyordu ama gülmesini engelleyemiyordu ve kalbi acımaya başlamıştı. Sert, acı verici bir ağırlık üzerine bastırıyor, ciğerlerindeki havayı öyle bir sıkıyordu ki, nefes almak istemiyordu. Corinne ondan uzağa baktı, mücadelesini görmesini istemiyordu. Onun yanındayken bu kadar mutlu olabilmesi, her şeyi bu kadar tamamen unutabilmesi ona şaşırtıcı geliyordu. Vücudu ona hızla yıprandığını hatırlatmak zorundaydı. Corinne aniden gelen gözyaşlarını kırıştırdı ve yüzünü onun omzuna gömdü.

Dayan sessiz kaldı, kalbinin onun dağınık, düzensiz ritmini bulmasına ve yavaşça normale dönmesine izin verdi. Zihnini çaresizlikten arındırdı, sakın bir merkez buldu ve türünün yapabildiği gibi zamanın ve mekânın ötesine uzandı. "Darius. Şifacıya olan ihtiyacım artıyor. Fazla zamanım olduğunu sanmıyorum. Bir anlık bir sessizlik, bir kalp atışı oldu.

Dayan asla şüphe etmedi, çaresizliğinde bile. Darius'un nazik sesi zihnine aktı ve onu inançla doldurdu. 'En büyük şifacılarımızdan ikisi Cascades'e doğru yola çıktı. Seninle orada buluşacağız. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağız Dayan. Direkt olarak Darius'un zihninden talimatları aldı ve Karpatların en büyük şifacılarından biri olan Gregori ile Prenslерinin kızı olan karısı Savannah'ya ait güvenli bir evin yolunu öğrendi. 'Bu kadar çabuk hareket ettiğiniz için teşekkür ederim. Her şey yolunda mı?

"Evet. Kadınlar sizi ve hayat arkadaşınızı görmek için sabırsızlanıyor.

Dayan, Darius'un sesi ve sözleriyle rahatladı. Dayan uzun yaşamı boyunca Darius'un bir görevde başarısız olduğunu hiç görmemişti. Bir konuda söz verdiyse, o iş yapılırdı. Onlar bir aileydi. Neredeyse bin yıl boyunca birlikte seyahat etmişlerdi. Ailesinin hızla harekete geçtiğini, hayat arkadaşını kurtarmasına yardım etmek için harekete geçtiğini bilmek ona

yapılabileceğine dair güven ekledi. Onu kurtarmanın bir yolunu bulacaklardı. Mümkünse çocuğu da ama Corinne'i kurtarmaları şarttı. O olmadan Dayan devam edemezdi. Karanlıkla ve boşlukla yüzleşmek istemezdi. Nereye giderse gitsin, bir sonraki yaşamında onu korumak ve kollamak için onun yanında olmayı seçecekti.

Corinne ancak birkaç dakika normal nefes alıp verdikten sonra kalplerinin aynı ritimde attığını fark etti. Başını adamın omzuna yaslayarak iri yeşil gözleriyle ona baktı. "Neredesin sen? Bana çok ciddi ve ciddi davranıyorsun."

"Kardeşimle 'konuşuyordum'."

"O da mı telepatik?" Corinne ona daha yakından bakmak için başını kaldırdı. "Beni yere bırak Dayan. Gerçekten de boynumu kırmadan yürüyebiliyorum. Seninle aynı yeteneği paylaşan biriyle birlikte büyümek harika bir şey olmalı."

Dayan güçlü omuzlarını silkti, kasları tembelce dalgalanıyordu. "Bunu hiç düşünmemiştim. Hepimiz telepatikiz. Tüm aile." İsteksizce kızın ayaklarını yere indirdi.

"Genetik olduğunu mu düşünüyorsun?" Corinne ellerini koruyucu bir şekilde bebeğinin üzerine bastırdı, aniden onun için korktu. Özel yetenekleri nedeniyle kendi hayatı da zaman zaman çok zor olmuştu. Zor zamanlarda çocuğunu korumak ve ona güven vermek için yanında olamayacağını biliyordu.

Dayan'ın elleri onun yüzünü çerçeveledi. "Troubadour'lara ailem diyorum çünkü küçüklüğümüzden beri birlikteyiz ama sadece Darius ve Desari gerçekten kardeş. Syndil, Barack ve ben seninle Lisa'nın akraba olduğu gibi akrabayız. Aramızdaki bağlar kandan daha güçlü."

"Tabii ki, grubunuzun üyeleri. Hepsinin ilginç isimleri var."

Dayan usulca güldü. "Senin ne kadar ciddi bir hayran olduğunu unutmuşum. Egomu her zaman için şişirdin."

"Ciddi bir küçük hayran," diye yineledi, gözleri gizli bir ateşle yanmaya başlamıştı. Başını savurdu, saçlarındaki bakır röfleler otomatik olarak yanan geçit ışığından cızırdıyordu. "Şunu bilmeni isterim ki hayranı olduğum sen değilsin, müzik. Arada bir fark var, biliyorsun. Beni yanlış anlama - " Adam oldukça maksatlı bir şekilde üzerine doğru ilerlerken, onu savuşturmak için elini kaldırdı. Adamın kendisine bakan gözlerini izlerken kendini yine gülerken buldu. "Beni hayranın olmaya ikna ettin. Gerçekten ikna ettin. Bir dahaki sefere oynadığında sana hayranlıkla bakacağım." Kirpiklerini kırıştırdı ve kendini yelpazeledi. "Egonuzun desteklenmeye ihtiyacı varsa mükemmel bir hayranınız olabilirim."

"Gururum okşandı," diyerek onun küçük elini tuttu. "Bana grubumuz hakkında ne bildiğini anlat."

Rahatça omuz silkti. "Sen gitar çalıyorsun, Barack da öyle. Syndil davul ve hemen hemen diğer tüm enstrümanları çalıyor. Desari solistiniz ve harika bir sesi var. Sadece ruh haliniz sizi etkilediğinde ya da belirli bir şarkı bunu gerektirdiğinde şarkı söylüyorsunuz. Tahminimce şarkılarınızın sözlerini ikiniz de yazıyorsunuz." Ona gülümsedi. "Ve senin müziğin de harika, gerçi seninle aynı seviyede olan birkaç kişi daha var." Tırnaklarına baktı. "Efsaneler."

Kaşları havaya kalktı. "Kim? Bir efsane söyle."

"Hangi kategoride? Ben rock'n roll severim."

"Rock and roll mu?" Sesinde hafif bir alay vardı. "Rock'n Roll'da kimi efsane olarak görürsünüz? Dikkatli ol, itibarın tehlikede."

"Hangi yıldan bahsediyoruz burada? Ellili yıllarda çok şey oluyordu. Eğer modern rock'n roll hakkında züppelik yapacaksan, çıtayı yükseltip blues ya da cazdan bahsedebiliriz. Eminim blues ve cazda efsaneler olduğunu kabul edersiniz."

"Bu noktayı kabul ediyorum ama ellili yıllara bakmaya başlayamazsınız. Rock and roll'un kökenleri çok daha önce başladı."

ellili yıllar. Afrika'dan gelen kabile müziklerini ve orijinal ritimleri dinlediniz mi?"

Ona sırtıttı, tek kaşı havaya kalktı. "Müzik geçmişimi bilmediğimi düşünerek beni test etmiyorsun herhalde. Mesele bu değil. Gerçekten ellili ve altmışlı yıllardan efsaneler olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Belki de Karanlık Troubadours," diye düşündü, siyah gözleri ona hınzırca gülüyordu.

"Affedersiniz Bay Efsane, Louis Armstrong'a ne dersiniz? Ona burun kıvrımak gibi bir hata yapmayın. Muddy Waters, Tanrı aşkına, ve BB King, o harika. Öyle bir duruşu var ki. Ve Stevie Ray Vaughn. Daha birçok isim sayabilirim."

"Beni sadece bir efsane olarak düşünmeniz gerekiyor."

Onu kızdırmak istemişti ama esmer başını onun tutkulu küçük yüzüne doğru eğdiğinde bakışları dudaklarını buldu ve kalbi neredeyse duracaktı. Aralarındaki küçük boşluğu kapattı, ağzını onunkine yapıştırdı, nefesini aldı ve ona hava verdi. Dünya onun için hareket etmeyi bıraktı. Dünya çözüldü ve zihninde, kollarında sadece Corinne vardı. Gözleri garip bir şekilde yandı, vücudu bir kaya gibi sertleşti, midesi tuhaf bir takla attı ve kalbi eridi. Öpücüğünde her şey vardı. Tutku ve ateş. Enfes bir şefkat. Bir söz. Dayan geri çekilmek için çok geç olmadan başını kaldırdı.

Corinne gözlerini kırıştıtararak ona baktı, açıkça şaşkıındı. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Sen ve ben hayat arkadaşıyız..."

"Hayat arkadaşı mı?" Corinne yankıladı. Bu sözcük çok güzeldi ve kalıcı ve bağlayıcı bir şeyi ima ediyordu. Bunun onun ana dilindeki bir terimin yorumu olup olmadığını merak etti. Adamın bu kelimeyi daha önce birkaç kez kullandığını duymuştu.

Siyah gözleri ciddi ve niyetli bir çalışmayla kızın yüzünde gezindi. Bakışları düşünceliydi. İnanılmaz derecede seksiydi. "Hayat arkadaşı," diye onayladı. "Evli, ama daha fazlası. Sonsuz bir bağlılık gibi evli."

"Bu çok güzel bir kavram Dayan, ama çoğu insan sonsuza kadar evli kalacağını düşünmüyor mu?" Adamın gözleri ona büyük bir orman kedisini hatırlatıyordu. Ona baktığında yakıcı bir yoğunluk hissediyordu. İçinin derinliklerinde, yalnızca onu çağıran bir ihtiyaç vardı.

Eliyle Corinne'in elini yakaladı ve küçük bedeni Corinne'inkine yaslanana kadar hafifçe çekti. "Sen benim hayat arkadaşısın, Corinne. Seni ilk gördüğüm anda tanıdım. Senin benim karanlığımın ışığı olduğunu, ruhunun benim ruhumun diğer yarısı olduğunu biliyorum. Ailemin her bir üyesi bir hayat arkadaşı buldu. Barack ve Syndil birbirleri için yaratılmışlar. Desari'nin hayat arkadaşı Julian. Darius'un Tempest'ı var ve seni bulduğuma çok şaşırdım. Senin var olduğuna dair hiç umudum yoktu."

Corinne başını eğdi. Dayan söylediği her kelimeye inanıyordu. Birbirlerini çok az tanıyorlardı ama yine de o kadar emindi ki. Neredeyse onu birlikte bir gelecekleri olduğuna inandıracaktı. Corinne daha iyi biliyordu; kalbinin kötüye gittiğini biliyordu. Dayan önceki gece her ne yaptıysa kaçınılmaz olanı yavaşlatmıştı ama kalbinin çocuğunun doğumundan sonrasına asla dayanamayacağını biliyordu. Zaten yıpranmıştı, kalbi sancılanıyor ve ciğerleri zorlanıyordu. "Tüm isimlerinizi seviyorum," dedi, konuşmalarının yönünü değiştirmeye kararlıydı. "Bunlar sahne isimleri mi yoksa gerçek isimleriniz mi?"

Dayan espri yapmadan gülümsedi. "Kendimizle ilgili pek çok şeyi değiştiririz ama doğduğumuzda bize verilen isimleri hep koruduk."

Sıra dışı gözlerinin ardında gizemli sırlar saklıydı. Gözleri yaşlı görünüyordu, sanki çok fazla şey görmüş gibiydi. Yüzünün yontulmuş hatlarında sessiz bir güç vardı. Bazen oldukça genç, bazen de daha yaşlı ve yıpranmış görünebiliyordu. Vücudu o kadar hareketsiz olabiliyordu ki nefes aldığı bile belli olmuyordu ama hareket etmeyi seçtiğinde o kadar hızlıydı ki gözünü kırptığında gerçek hareketi kaçıırıyordu. Dayan. Hiç kimsenin yapmadığı kadar zihnini dolduruyordu. Ona kurmaya cesaret edemeyeceği hayaller verdi.

Corinne nazik parmaklarıyla onun yüzüne dokundu, onun için duyduğu üzüntü onu boğacak kadar kabarmıştı. Onu uyarmayı, ilişkileri konusunda kendi kararını vermesine izin vermeyi düşünmüştü ama Dayan onun kalbini kırıyordu. "Bunu yapma Dayan. Hayallerini benim etrafımda kurma. Senin için çok korkuyorum. Mutlu olmayı hak ediyorsun. Senin mutlu olmanı istiyorum. Lisa gibi olma. O bir mucize istiyor." İşaret parmağının ucu adamın mükemmel dudaklarını çizdi. "Sana acı çektirmek istemiyorum. Gerçekten istemiyorum."

"Mucizelere inanırım, Corinne. Seni ben buldum. Tahmin edebileceğinden çok daha uzun yıllar boyunca dünyayı dolaştım ve bir kez bile böyle bir şey ummadım. Ama sen gerçeksın. O barın kapısından içeri girdin. Zamanımın tükendiğinden emin olduğum bir anda bana geldin. Mucizeler olduğunu biliyorum. Hayat arkadaşını bulan her bir erkeğimiz mucize diye bir şey olduğunu bilir. Bu tartışmayı daha önce de yaptık ama dinlemeyi reddediyorsun. Ölmeyeceksin. Buna inanmanı istiyorum Corinne. Buna inanmaya başla."

Corinne usulca içini çekti ve onun gözlerindeki aç yoğunluğa baktı. O zorlayıcı bakışlarıyla herkesi ikna edebilirdi. İkna olmak, çocuğuyla ve tutkuyla bağlı olduğu bir adamla bir gelecek şansı olabileceğini düşünmek istiyordu. Bu düşünce hiç beklenmedik bir anda aklına geldi ve hemen kapıyı çarpıp çıktı. Dayan'ı gerçekten hiç tanıımıyordu. Bir ay sonra hâlâ aynı şekilde hissediyor olacak mıydı? İki ay sonra? Dayan bir ya da iki ay sonra onu yanında ister miydi? Onun hakkında, grubuyla şehir şehir dolaşan bir müzisyen olması dışında hiçbir şey bilmiyordu.

'Harika bir müzisyen. Bir müzisyen efsanesi. Dayan onun düşüncelerini düzeltti, Corinne onu istemediğine kendini ikna etmeye çalışırken siyah kaşları yukarı kalktı. "Doğru söyle Corinne. Beni bundan daha iyi tanıyorsun. Kadınların peşinden koşmadığımı, korumacı olduğumu biliyorsun. Dürüst ve güvenilir olduğumu da biliyor olmalısın."

"Başkalarının düşüncelerine kulak misafiri olan nihai izci çocuk," diye azarladı, bir yandan da onun ne düşündüğünü bilmesinin kendisini neden utandırmadığını merak ediyordu. Küçük bir alaycılıkla tek kaşını ona doğru kaldırdı. "Hamile kadınlar genellikle cinsel düşünceler düşünür, bu yüzden kendini övme."

"Ben sadece hamile bir kadının cinsel düşünceleriyle ilgileniyorum. Benden cinsel olarak etkilenmen çok doğal Corinne. Eğer olmasaydın, bu bizim için zor bir birleşme olurdu. Ama sen benim gerçek hayat arkadaşısın ve seni her zaman kendime ait olarak görmek istiyorum. Bence seksin ilişkimizde bir yeri olmalı." Ona çocuksu bir şekilde sırtıttı. "Çok önemli bir yer. Olması gereken de bu."

Kendini isteksizce gülümserken buldu. "O kadar emin, o kadar gerçekçi konuşuyorsun ki, sanki hiçbir engelin önemi yokmuş gibi."

"Elbette bunların bir önemi yok. Birlikte olmalıyız, birlikte olmamız gerekiyor. Bunu sen de hissediyorsun Corinne, biliyorum. Başka seçeneğimiz yok. Eğer birlikte olmamız gerektiğini kabul edersen, bunun için bir yol bulacağız."

Gözlerini onun ışıltılı gözlerindeki yoğunluktan kaçırdı. "Bence sen gerçekten bir şair olmalısın Dayan. Romantizme inanıyorsun. Gerçek hayat şiiri yansıtmak zorunda değildir. Hepimiz ölürüz, sadece bazıları diğerlerinden biraz daha erken gider. Benim bedenim olması gerekenden daha hızlı yıpranıyor. Ben böyle doğdum ve bunun olacağını hep biliyordum. Doktorlara göre, on dördüncü yaş gününden sonra yaşamamalıydım. Benim gibi doğan diğerlerinden daha şanslıyım. Gerçek bu." Hastalığının ciddiyetini kabullenmeyi reddederek başını ağrıtıyordu.

Kendine engel olamadığı için onu hafifçe sarstı. "Sana hayatımın gerçeklerini, sensiz neler yaşadığımı anlatmak isterdim Corinne ama sen böyle bir itiraf için hazır değilsin. Bu arada sanırım biz

Lisa ve Cullen ile konuşmalı ve yolculuğumuza bu gece başlamalıyız. Önümüzde kat etmemiz gereken uzun bir mesafe var."

Corinne başını salladı. "Öylece toparlanıp gidemeyiz. Uğruna çok çalıştığımız bir hayatımız var Dayan. Lisa'nın mesleği ona ihtiyaç duyulduğunda hazır olmasını gerektiriyor."

Dayan'ın siyah gözleri yüzünde geziniyordu, düşünceli, karamsar ve biraz da tehditkârdı. Onda tam olarak adlandıramadığı, tanımlanamayan bir şey vardı; bu onu korkutuyordu.

"Korkmuyorum. Benden asla korkmamalısın. Sana asla zarar veremem, Corinne. Seni korumak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Ve benim güçlerim oldukça fazladır. Neredeyse otomatik olarak hayat arkadaşlarının çok daha samimi iletişimime geçmişti. Dayan'ın kolu onun ince omuzlarını çevreledi, ay ışığında onu çok yakın tuttu. Kırılğan ve narindi, kemikleri küçüktü. Beklenmedik bir şekilde, içine bir tür çaresiz öfkeyle birlikte korku da çöktü. Acilen bir şifacıya ihtiyacı vardı; onu gitmesini istediği yöne doğru nazikçe yönlendirmenin bir yolunu bulmalıydı. Gerekirse onu ikna etmek için telepatik yeteneğini kullanabilirdi ama kendi hayat arkadaşını bu şekilde etkilemek onur kurallarına aykırıydı.

"Bazen böyle görünüyorsun Dayan," dedi Corinne kendi kendine alaycı bir kahkaha atarak. "İstedğin zaman çok korkutucu görünebiliyorsun." Dayan'a gülümsedi, parmak uçları Dayan'ın şehvetli bir şekilde yontulmuş dudaklarındaki sert kenarı yumuşatmak için yukarı kalktı. "Şimdi olduğu gibi, istediğini elde edemediğinde."

Siyah gözleri kızın yüzünü yakıyordu. "Konu seni korumak olduğunda her zaman istediğimi elde edeceğim tatlım. Bu konuda yapabileceğin mantıklı bir tartışma olduğunu sanmıyorum. Sen ölürsen Lisa işini pek önemsemeyecektir. Sen her yerde şarkı yazabilirsin. Ayrıca söylediğinden çok daha fazla korktuğunu biliyorum ve durumunun ne kadar vahim olduğunu kabul etmeyi reddetmesine rağmen Lisa'yı korumamız gerektiği konusunda benimle hemfikirsin."

"Seninle olmak böyle bir şey mi olacak?" Corinne uzun kirpiklerinin altından ona için için yanan bir uyarı bakışı gönderdi. "Aklımı okumandan hoşlanmıyorum."

"Yakında benimkini de okuyacaksın," diye cevap verdi düşüncelerini sansürlemeden.

Corinne ona bir kaşını kaldırdı. "Birdenbire telepatik olma yeteneğini kazanmam mı gerekiyor? İnsanların yanında çok fazla kaldığında onlara da mı bulaşıyor?"

Dayan yine omuz silkti. "Göreceğiz Corinne." Elleri onu ısıtmak için kollarında yukarı aşağı hareket etti. "Burada üşüyorsun."

"Yine de çok güzel. Geceleri içeride olmaktan nefret ediyorum. Gökyüzü her zaman inanılmaz görünüyor."

Corinne usulca güldü. "Tabii ki gündüzleri de böyle hissediyorum. Bulutlara bakmaya bayılıyorum. Lisa manyak gibi araba kullanıyor ama benim daha kötü olduğumu çünkü gözlerimi gökyüzünden alamadığımı söylüyor." Başını kaldırıp ona baktı. "Hiçbir şeyi kaçırmak istemiyorum, anlıyor musun? Dünya çok güzel bir yer; görebildiğim kadarını görmek istiyorum." Kaldırım boyunca biraz daha yürüdü. "Aslen nerelisin? Bir aksanın var ama çıkaramıyorum." "Yıllar boyunca o kadar çok seyahat ettim ki konuşma tarzımın herhangi bir yeri yansıtıp yansıtmadığını bilmiyorum. Birkaç dil konuşabiliyorum. Ama Karpat Dağları'nda doğdum.

Avrupa'da. Gençlik yıllarımın çoğunu Afrika'da geçirdim." "Ne kadar ilginç. Ailen ne iş yapıyordu?"

"Onlar öldürüldüğünde ben sadece bir çocuktum. Bizi, grup üyelerini Darius büyüttü. Hepimiz çocuktuk ve biraz vahşi büyüdük." Dayan ona gülümsedi, dişleri karanlıkta bembeyazdı. "Sanırım hâlâ biraz vahşiyiz."

Corinne, nedenini tam olarak bilmese de, onun parmaklarını kendi parmaklarının arasından geçirmesine izin verdi. Bir yanı gerçekçi ve güçlü olmak isterken, daha hain olan diğer yanı baştan çıkarıcı şeyler fısıldıyor, yapabiliyorken onun arkadaşlığının tadını çıkarması gerektiğini söylüyordu. "Yani Darius senden çok daha mı yaşlı?"

"Darius olağanüstü bir birey. Ailemiz öldürüldüğünde o altı yaşındaydı. Ben dört yaşındaydım. O bizi hayatta tuttu." Elini salladı, geçmişini bir kenara bırakırken zarif bir hareket yaptı. "Çok uzun zaman önceydi."

Corinne elinin avuç içiyle çenesini ovmak için uzandı. "Sesin çok üzgün geliyor Dayan. O kadar uzun zaman önce olamaz. Çocukluğun zor muydu?"

"Bu bir maceraydı Corinne, seninkinden farklı olarak. Unutmayın, hepimiz telepatikiz ve farklılıklarımıza alışkınız. Vahşi, eğlenceli, çok heyecan verici bir zamandı. Bana çocukluğundan bahset. Anılarından ufak tefek şeyler biliyorum ama çoğunu izinsiz açmak istemediğim ağır bir kapının ardına kilitlemişsin."

Kaldırım boyunca telaşsızca birlikte yürüdüler. Dayan hiç ses çıkarmadan onun yanında süzülüyor gibiydi. Eğer Dayan'ın iri gövdesinin onunkine değdiğini ve elinin parmaklarına dolandığını hissetmeseydi, onun yanında olduğunu bilemezdi. Bu bir bakıma güven vericiydi ama onda böylesine ham bir güç ve gizlilik hissetmek de ürkütücüydü. "Sen herkes gibi değilsin." Bunu sessizce, içgüdüsel olarak söyledi.

Birkaç kalp atışı süren küçük bir sessizlik oldu. "Ben kadim bir soydan geliyorum," diye itiraf etti usulca. "Yeteneklerim var, bana bahşedilmiş özel yetenekler."

Karanlığın içinde gülümsedi. "Tanıştığımıza çok memnunum Dayan. Sende harika ve güzel bir şey var. Seninle birlikteyken sonsuza kadar devam edebileceğim gibi hissediyorum. Şarkılarınızın sözleri ve çaldığınız güzel müzik olağanüstü. Konuşurken ya da şarkı söylerken sesini çok seviyorum."

Elini göğsüne doğru kıvırdı, böylece kalbinin derisinin altında, gömleğinin içinden güçlü bir şekilde attığını hissedebiliyordu. Adamın teninin sıcaklığını, kasları incelikte hareket ederken erkeksi bedeninin çağrısını hissedebiliyordu. Başının üzerinde Dayan gülümsedi, gülümsemesi hafif kurtçaydı. "Kasıtlı olarak konuşmayı başka yöne çekmeye çalışıyorsun."

çocukluğunuz." Corinne'in zihninde algıladığı samimiyetten gizliden gizliye memnun olmuştu. Corinne'e hiçbir zorlama yapmamıştı, ona karşı duygularını güçlendirecek hiçbir şey yapmamıştı. Onun gerçek hayat arkadaşı olduğu gerçeğine güveniyordu ama yine de ritüel sözlerle onu kendisine bağlamamıştı. Gündüz saatlerinde zorla ayrılmalarının Corinne'in gergin kalbi için çok zor olabileceğinden korkuyordu.

"Böyle güzel bir gecede neden sıkıcı bir hikâye dinlemek isteyesin ki?" Corinne başını öne eğdi, çok fazla şey gören gözlerine bakmak istemiyordu.

"Senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum Corinne," dedi usulca, sesi gecenin karanlığında kapkara bir büyü gibiydi.

Bu sesin güzelliğini kim reddedebilirdi ki? Bir nefes aldı ve bıraktı. "Kötü anılar annemin içki içmesiyle ilgili. Başka bir şey yaptığını pek hatırlamıyorum. Her zaman erkekler vardı ve yaşadığımız küçük, havasız ve sıcak odalar berbattı. Tüm zamanımı müzik dinleyerek geçirirdim. Gizlice dışarı çıkar ve canlı müzik olan yerler bulurdum." Ona hızlı bir sırtıfırlattı. "Küçük olmak bir avantajdı - her yere sığabilirdim ve telekinezi kullanarak kilitleri sökebilir ve ağır kapıları açabilirdim."

Eli küçük bir okşamayla saçlarında gezindi. Ona dokunmak zorundaydı. Onun anılarına eşlik eden zıt duyguları hissedebiliyordu.

"Ben müzik için yaşadım. Onu hayal ettim ve gece gündüz kafamın içinde duydum. Yalnızken aklımı başımda tuttu. Dünyamı dengeledi, içine kaçtığım bir şeydi. Sonra tabii ki John, Lisa ve babalarıyla tanıştım."

Sesinde öylesine büyük bir hüznün vardı ki Dayan onu kollarının arasına aldı, nazikçe, koruyarak, bedeni gecenin karanlığında onunkini korudu. Onu sanki kırılğan bir porselen, değerli bir hazineymiş gibi tutuyordu. "John ve Lisa'ya sahip olduğun için minnettarım." Ve bunda ciddiydi. John Lisa'nın hayatını kurtarmış ve Corinne'i korumuştur. Onlara bir aile yaratmak için elinden geleni yapmıştı. Dayan, kendisi yanında olamadığında birilerinin onun yanında olduğu için minnettardı.

"Bana aşık olma Dayan," diye mırıldandı usulca, ona yalvararak. Onun için savaşıyor, ona karşı bu kadar güçlü hissedemeyeceğini anlamasını istiyordu. Lisa'yla yeterince kötü olacaktı; Dayan'ın ona güvenmesine ve sonra onu da kaybetmesine dayanamazdı.

Eli kızın çenesini kavradı ve başını eğerek gözlerinin onun sabit bakışlarıyla buluşmasını sağladı. "Seni hiç kimsenin tanımadığı kadar iyi tanıyorum. Aklının ve kalbinin içini görürken seni nasıl sevmem? Sen benim her şeyimsin. Biliyorum anlayamazsın ve sana mantıklı gelmiyor ama benim için - onu sevecek kimsesi olmayan, şeytanları kovalayacak kimsesi olmayan bir gezgin için - sen bir mucizesin."

"Senin için yaptığım şey bu mu?" Kendine rağmen gülümsedi, bu düşünce ona çok güzel gelmişti. "Şeytanları gerçekten kovalıyor muyum?"

Acele etmeden, neredeyse tembelce, koyu renk başını eğdi ve kızın ağzını ele geçirdi. Nazikti; ona dokunduğunda Dayan'da nezaketten başka bir şey yoktu, muazzam gücüyle çelişen bir nezaket. Ama ağzı saf bir sihirdi, Dayan hayatına girmeden önce varlığından bile haberdar olmadığı bir dünyaya kapı açıyordu. Ağzı erkeksi ve sıcaktı, onunkine hükmediyordu; ayaklarının altındaki toprak kaydı, böylece destek için ona yapıştı. Adam onu sert gövdesine doğru çekti, ama yine de zarif bir şefkatle, sonsuz bir şefkatle ona sarıldı. Ağzı tam bir sihirdi.

Corinne'i tutku ve egzotik fantezilerle dolu başka bir dünyaya sürükledi. Hayal etmeye bile cesaret edemediği bir dünyaya. Onun için şeytanları kovalıyor olabilirdi ama adam onun için tamamen farklı bir şeydi. Gerçek dışı. Efsanevi bir tanrı. Efsanevi bir adam. Bir kahraman. Kadife yumuşaklığında ve ateşli bir erotikliğe sahip olan mükemmel biçimli dudaklarına gülümsedi. Onun çok yoğun, çok aç siyah gözlerine her baktığında içi eriyordu.

"Düşüncelerini okuyorum. Ses yakından fırçaladı Zihninin duvarlarında bir kelebeğin kanat çırpışı midesinin çukurunda da aynı hissi yarattı.

"Peki, dur." Corinne, kalbi küt küt atarken ve vücudu erimiş ateşe dönerken yapabileceği tek mantıklı şey olan kollarından çekildi. "Durmak zorundayız. Durmamız gerektiğini biliyorsun." Kalbi daha fazla dayanamayacaktı; zaten çok fazla çalışıyordu.

Alnını onunkine yasladı, ağır ağır nefes alarak kendine gelmeye çalıştı. "Özür dilerim, tatlım. Benim için sıradan bir şey düşün."

Yumuşak bir şekilde güldü ve adamın ağzının kenarını ısırdı. "Lisa ve benim kıyafete ihtiyacımız var. Evimize dönüp bu insanlar bize olan ilgilerini kaybedene kadar birkaç gün yetecek kadar kıyafet almamız gerekecek."

Dayan'ın eli ensesinde yavaşça kıvrıldı. Parmak izleri teninde bir damga gibiydi. Bunu ayak parmaklarına kadar hissedebiliyordu. Ve yeniden eriyor, içi parçalanıyor, kalbi tehlikeli bir şekilde takla atıyordu. Yavaşça doğruldu, siyah gözleri onun güzel bakışlarına dikildi. "O insanlar sana olan ilgilerini kaybetmeyecekler tatlım. Eve geri dönemezsin. Senin ve Lisa'nın ihtiyacı olan şeyleri alıp sana getireceğim. Bana bir liste yap." Sesi alçaktı, tenin üzerindeki kadife gibi bir fısıltıydı.

Corinne onu görmemek için gözlerini kapattı. Bu kadar yakın mesafeden çok etkileyiciydi. Aldığı her nefeste onun erkeksi kokusunu içine çekiyordu. Temiz. Vahşi. Erkek. "Eşyalarımızı karıştıramazsın Dayan. Bu doğru olmaz. Birimizin seninle gelmesi gerekecek."

Başını yavaşça salladı. Gözlerini kırpmadı. Yaptığı her şeyi akışkan bir güçle, görmezden gelinmesi imkânsız bir saf enerji dalgasıyla yapıyordu. "Seni güvende tutmak için Corinne, bu küçük şeyi yapabilirim." Bunu yumuşakça, sabırla söyledi. "Bu insanlar Desari'nin şarkı söylediği sahneye kurşun yağdırdılar. O güzel, canlı bir kadın, bu dünyada eşi benzeri yok, yine de onu öldürmeye, sesini sonsuza dek susturmaya hazırdılar. Desari'yi, Barack'ı ve beni yaralamayı başardılar. Julian, Darius'la birlikte Desari'yi kurtarmak için orada olduğu için şanslıydık.

Bize. Senin hayatını riske atmaya o kadar istekli değilim. Ya da çocuğunun hayatını."

"O adamların gittiğini söylemiştin. Bu kadar çabuk birini gönderecek değiller. Eşyalarımıza ihtiyacımız var Dayan. Er ya da geç geri dönmek zorunda kalacağız. Ve Lisa ünlü biri - herkes onu bulabilir." Corinne tırnağını avucuna vurdu. "Koruma tutabiliriz."

Yüz hatları ifadesizdi ama yine de tamamen hareketsiz kaldı, içinde derinlerde bir şey sessizce kükrüyor, anında inkâr ediyordu. Corinne bir an için onun siyah gözlerinin derinliklerinde kırmızı alevlerin titreştiğini gördüğünü sandı. Nefesi boğazında düğümlendi. Geriye doğru bir adım attı ama adamın eli hâlâ ensesindeydi ve onu kendisine sabitliyordu. "Ne oldu Dayan?"

Gülümsemesi yavaşça geliyordu, dişleri bembeyazdı. "Bende korkabileceğin ne görüyorsun tatlım?"

"Bilmiyorum... bazen olduğundan daha fazla bir şey gibi görünüyorsun. Bunun mantıklı olmadığını biliyorum ama çok korkutucu görünebiliyorsun." Saçlarını geriye taradı, vücudunda küçük bir ürperti dolaştı. "Hadi geri dönelim."

"Benden korkmanı istemiyorum Corinne. Tanışma ve bir araya gelme şeklimizin beklenmedik olduğunun farkındayım. Böyle bir şey beklemiyordun ama oldu işte. Rol yapamayız ya da geri dönemeyiz." Başparmağı Corinne'in teninde geziniyordu, küçük bir okşayıştı, tüy kadar hafifti ama o kadar erotikti ki Corinne onun dokunuşunun altında titriyordu.

Corinne elinin altından çekilmeye çalışarak, "Evine geri dönmekten bahsediyordum," diye açıkladı. Adam eşsiz zihinsel telepatisini kullanarak Corinne'i gitmesini istediği yöne mi "itiyordu"?

Dayan üzüntüyle başını salladı. "Bütün bunları hallettiğimizi sanıyordum tatlım. Ben bir gezginim, bir şairim, bir müzisyenim. Ben bir kadını aramak için dünyayı dolaşan bir erkeğim. O kadının sen olduğunu biliyorum. Telepati kullanarak kararını kendi lehime etkileseydim, ilişkimiz uzun sürmezdi. Senden istediğim şeyi sonsuza dek istiyorum."

Corinne ondan, onun kara kara düşünen yakışıklılığundan ve siyah gözlerinin için için yanan yoğunluğundan uzaklaştı. Onu sevecek birine ihtiyacı vardı. O kadar yalnız görünüyordu ki, dimdik ve kendinden emin duruyordu ama yine de onu sevecek birine o kadar açtı ki. Tanrı yardımcısı olsun, o kadın olmak istiyordu. Hayatında bir kez olsun bir şeyin gerçek olmasını istemişti.

Dayan uzanıp onun elini tuttu, küçük bedenini geniş omzunun koruması altına alma ihtiyacı duydu. Gecenin içinde onun yanında yürüdü, anın tadını çıkardı, onu hissedebildiği, tadını çıkarabildiği için şükretti. Onun dünyasında olduğu için şükrediyordu.

"Her şarkının her satırı, çaldığım her nota senin için yazıldı, senin için çalındı. Ruhumun diğer yarısı. Kalbimin. Benim dünyamda bir yerlerde olman ve duyma umuduyla." Dayan, zayıf durumdayken ona ne olduğu gerçeğini açıklamaya cesaret edemedi. Şifacının onun hayatını kurtarmanın bir yolunu bulacağını biliyordu. Başka bir olası sonuç yoktu. Bebeği kurtarmanın bir yolu olmayabileceği konusunda çok endişeliydi. Onun zihninde, ona bağlı bir gölgeydi. Kızının hayatı için kendi hayatını feda etmeye hazır olduğunu biliyordu. Ama o değildi. Onun hayat arkadaşıydı. Onun sağlığını korumak onun yeminli göreviydi.

Corinne onun sesindeki samimiyet karşısında gözlerini kırptırdı. "Bana böyle şeyler söyleyemezsin Dayan." Eğer söylerse, Corinne de o da kaybolurdu. Ona nasıl karşı koyabilirdi ki?

Dayan ona gülümsedi, parmaklarını onunkilere doladı. Onun yanında attığı her adımda, aralarındaki sıcaklığın arttığını, kızın kalbinin etrafını nasıl sardığını hissetti. Küçük şeylerdi, elinin onunkiyle sarmaş dolaş olduğunu hissetmek gibi. Nefesini. Onun kokusu. Gülümseme şekli. Gülümsemesini, hareketlerini seviyordu. Onu olası bir kayıptan korumak için umutsuzca savaşmasını.

Kalbinin derinliklerinde gerçek dehşeti öğreniyordu. Onu kaybetme düşüncesi aklının alamayacağı bir şeydi.

Hayal gücü. Yetişkinlik hayatında hiç korku yaşamamıştı. Vampirlerle yaptığı savaşlar sırasında bile, uzun yüzyıllar boyunca böylesine yoğun bir duyguyla başa çıkabilecek bilgeliği kazandıracak hiçbir duygu dalgalanması yaşamamıştı. Dehşet. Bu kelimenin tadına baktı. Hayat arkadaşının kaybıyla, onunla hiç yaşamadan, onu sevecek ve kendisine bağlayacak zamanı olmadan yüzleşebilir miydi? Dayan bunu istemeyeceğini biliyordu. Hayatı kasvetli ve boştu, o kadar çorak ve soğuktu ki şarkı yaratma, içindeki müziği hissetme yeteneğini kaybediyordu. Ama şimdi, Corinne ona yakınken, şarkılar, sözler ve notalar ruhundan dökülüyor, duyulmak için yalvarıyordu.

O dünyaydı. Renkler, heyecanlar ve güzel şiirler. Onu ölümlü bir ölümle kaybetmeyecekti. Artık oynama, yaratma yeteneğinin nereden geldiğini biliyordu. Bu onun ruhunun yarısıydı. Birbirlerinden ayrıldıklarında, birbirlerine geri dönmenin yolunu bulmaları için onun ışığının küçük bir parçası ona kalmıştı. Onun içindeki şarkıları, müziği hissediyordu. Onun yürüyüşünde, bir odanın içinde akıp gidişinde, küçük, ince bedeninin dengesindeydi. Başını çevirişinde ve gülümsemesinin odayı aydınlatışında.

Corinne'de hemen dikkatini çeken bir şey vardı. Lisa güzeldi, uzun boyluydu, sarışındı ve belli ki bir modeldi. Dergilerin kapaklarına aitti. Corinne'in ışığı ise içten dışa doğru parlıyordu. Onu izlemek bile Dayan'ı gülümsetiyordu. Düşüncelerini paylaşmak için zihnine dokunduğunda, onun başkalarını, nasıl hissettiklerini, neye ihtiyaçları olduğunu düşündüğünü fark etti. Yakın zamanda sevdiği birini kaybetmiş olmasına ve kendisinin de yakında öleceğine inanmasına rağmen mutluydu. Corinne her anı kendisine verildiği gibi yaşadı, kendini gerçekliğe bırakırken bile etrafındaki güzellikleri görmeye kararlıydı.

Dayan onun zihninin çalışma şeklini ilginç buldu. Sık sık düşünmeden telekinezi kullanıyordu. Odanın öbür ucunda ihtiyacı olan bir nesneye bakar ve

onu kendisine çekmeye başlayacaktı. Beynindeki farkı hemen hissedebiliyordu; bir sıcaklık, imgenin oluşumu ve ona odaklanma. Görüntü her zaman keskin ve kristal berraklığındaydı ve sonra yalnız olmadığını hatırlar ve küçük bir iç çekerdi.

"Ne?" Ona gülümsüyordu, ilgi çekici gamzesi onu büyüleyordu, öyle ki eğilip gamzesini öpmekten başka çaresi yoktu.

Adamın ağzı tenine değdiğinde midesinde kelebek kanatları çırpındı. "Bunu yapmayı bırakmalısın," dedi ona yumuşak bir sesle, fazla inandırıcı olmadan.

"Mümkün olduğunca sık pratik yapmam gerektiğini düşündüm," diye cevap verdi, onun fikrini hemen reddederek. "Geniş bir deneyimim yok ve bir sevgili konusunda eksik olmadığımdan emin olmalıyım. Ne de olsa seni mutlu etmek istiyorum."

Sesi fısıltılı bir okşamaydı ve Corinne'in teninde tüyler ürpertiyordu. Corinne ona baktı, iri gözleri dans ediyordu. "Hiç pratik yapmaya ihtiyacın olmadığını çok iyi biliyorsun. Ve beni çok mutlu ediyorsun." Uzanıp onun çenesine dokundu, parmaklarını nazikçe fırçaladı. "Bana hayatından bahset."

"Ben gezgin bir müzisyenim. Gerçek bu tatlım - kayıp kalbini bulmuş bir şair. Uzun zamandır onsuzdum." Söylediği sadece kelimeler değildi, onları söyleme şekliydi, gözlerinde açlık vardı.

"Çalmayı seviyor musun?"

"Bu benim kim olduğum," diye yanıtladı düşünceli bir şekilde. "Gitarımı elime aldığımda, o benim bir parçam oluyor, tıpkı kollarım gibi. Notalar ve sözler içimde derinlerde bir yerde ve öylece akıp gidiyorlar. Bu yetenekle doğmuşum, bana bahşedilmiş büyük bir armağan."

Alçakgönüllülüğü onu şaşırtmıştı çünkü genellikle kendine çok güvenirdi, öyle ki kibir sınırındaydı. Ama konu olağanüstü yeteneğine geldiğinde öyle değildi.

Dayan'la yürümekten ne kadar keyif alsa da çoktan yorulmuştu. Kalbinin onunkinin ritmini bulmak için nasıl mücadele ettiğinin farkına vardı. O

Onu zahmetsizce kollarına almak için eğildiğinde ona gülümsedi. "Gerçekten aklımı okuyabiliyorsun, değil mi?" Kendi sesi hoşuna gideceğinden daha fazla davetkârdı.

"Tabii ki."

"Kişiye dokunmak zorunda mısınız?"

"Hayır. Zihninizi okurken her zaman size dokunmuyordum. Ve Lisa'ya hiç dokunmadım. Ölümlülerin düşüncelerini okumak kolaydır." Bunu gelişigüzel söyledi, onun varlığında o kadar rahattı ki, sözlerini sansürlemeyi düşünmedi. Birlikte oldukları kısa süre içinde, onları iki ayrı varlıktan ziyade bir bütün, bir ortaklık, bir hayat arkadaşı olarak görmeye başlamıştı bile.

Corinne'i gece boyunca Cullen'la birlikte kaldıkları eve doğru taşırken kollarını boynuna dolamıştı. "Ölümlüler mi? Bu her türlü şeyi ima eder, Dayan. Neden ölümlüler gibi bir kelime kullandın ki? Sen ölümlü değil misin?"

Bölüm 6

Dayan gecenin sesini dinlerken uzun bir sessizlik oldu, rüzgârın mırıltısı ona gizli şeyleri fısıldıyordu. "Bazen tatlım, bilmek istemeyebileceğin şeyleri çok yakından araştırmamak daha iyidir. Başka bir kelime daha iyi bir seçim olabilecekken ölümlü kelimesini kullandım. Hepimiz aynı anda hem ölümlü hem de ölümsüz değil miyiz? Eğer ölürseniz, bu dünyada bir parçanızı geride bırakırsınız, ancak başka bir yerde başka bir yaşamda devam edersiniz."

"Buna inanıyor musun?"

"Kesinlikle," diye ciddiyetle cevap verdi Dayan, onun güvenceye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Kısa bir an için yürümeyi bırakıp yüzünü Corinne'in boynunun sıcaklığına gömdü ve onun kokusunu içine çekti. "Nerede olursan ol Corinne, asla yalnız olmayacaksın. Ben her zaman seninle olacağım."

Bir anda kızın kokusu, gerçekliği onu ezmek için yükseldi ve aynı hızla içindeki iblisle savaşmaya başladı. Ani, hızlı ve öfkeli bir şekilde yükseldi, dişleri ağzında patladı, erkek Karpatyalı ayini tamamlamasını ve onu kendisine bağlamasını istedi. O onun kurtarıcısıydı. Ruhunun koruyucusuydu. Işık. Renklerin. Onsuz, asla geri dönemeyeceği boş, çorak bir varoluş vardı sadece. Asla katlanamayacağı. Nabızı ağzının altında atıyor, yaşam gücü arzuladığı, ihtiyaç duyduğu karanlık bir zenginlikle alçalıp yükseliyordu. İblisle savaşırken siyah gözlerinin derinliklerinde kırmızı alevler titreşiyor ve dans ediyordu.

Tehlikeyi sezen Corinne kendini hiç kıpırdamadan tuttu, kollarıyla adamın başını kendisine doğru sardı. Hiçbir şey anlamamasına rağmen onun içsel mücadelesinin farkındaydı. Vücudu bir an için titredi ve ağzının erotik bir şekilde yumuşak teninin üzerinde ileri geri hareket ettiğini hissetti. Parmakları

ipeksi saçlarını ezdi, tellerini tedirginlikle ovuşturdu. Ondan istediği şey neydi? Seks mi?

"Hayır! Bu kelime zihninde vurgulu bir şekilde parıldadı. Adamın sesi yumuşadı. 'Sadece seks değil, aşkım, bütün gece seninle sevişmem gerek. Bizi sonsuza dek birbirimize bağlamalısın. Bunları anlamam için sana nasıl anlatacağımı bilmiyorum ama bu benim için nefes almak kadar gerekli. Onunla konuşma biçiminde, sesinin şefkatinde olduğu kadar zihinden zihne iletişim kurma biçiminde de büyük bir samimiyet vardı. "Sana o kadar çok ihtiyacım var ki Corinne," diye iç geçirdi nabzına karşı, nefesi sıcak ve samimiydi; "o kadar çok. Onda çok tehlikeli bir şey vardı - muazzam gücünde, onu sahiplenişinde bunu hissedebiliyordu - ama ihtiyacı o kadar büyüktü ki, doğru düşünemiyor, onu reddetmeyi düşünemiyordu, kendini korumak için bile.

Cevap onun zihninde, onun zihninde parıldıyordu. "Neye ihtiyacın varsa o olmak istiyorum. Yüksek sesle söylenmiş bir kelime yoktu ama yine de onun kendisini, farklılıklarını, vahşi ve evcilleşmemiş doğasını kabul ettiğini duydu. Bu onun zihninde ve kalbinde yankılandı. Onun adını mırıldandı usulca, onu tehlikenin uçurumundan, anlamayı umamayacağı deliliğin fısıltılarından geri döndüren kutsal tılsımı.

Ağız kadının boynunun ince sütununda gezindi, kulağına kısa bir süre dokundu, bu sırada her ikisi de erimiş bir sıcaklığın içinde boğuluyor gibiydi. Kadının bedeninin onunkine uyum sağladığını, duyarlı, davetkâr ve baştan çıkarıcı olduğunu hissedebiliyordu. Kollarında huzursuzca kıpırdandı ve vücudu sıcak bir kan dalgasıyla tepki verdi, geçmeyen acı verici bir ağrı yarattı.

Dayan gözlerini kapadı ve kendini hissetmenin lüksüne bıraktı. Ağız boğazından çenesine doğru ilerledi, ağzının üzerine yerleşmeden önce hafifçe ısırıldı. Bir anda ayaklarının altındaki toprağın kaydığını, yerin sallandığını ve ondan uzaklaştığını hissetti.

sadece Corinne'di. Her duyguyu hissetti - teninin saten yumuşaklığını, saçlarının ipeğini, onu ele geçirirken ağzının sıcak ihtiyacını. İhtiyaç ve açlık fırtınası üzerlerine çökerken, zihni aç arzusuyla, karanlık, erotik imgelerle ve kanında sürekli yükselen ateşle Corinne'in zihnini doldururken ona sarıldı.

Kadının ağzı içinde kaybolduğu ipeksi bir cennetti, kanı kulaklarında uğulduyordu. Dayan ona sıkıca, sahiplenerek sarıldı; bin yıllık mutlak yalnızlıktan sonra tek sığınağı oydu. Başını kaldırdı, böylece ağzı sıcaklığın ve ışığın dans eden aleviyle onun teninde, karşı konulmaz nabzına doğru sürüklenebiliyordu. Nabız onu asırlık bir çağrıyla çağırıyordu. Onun sesini duyabiliyordu, yumuşak bir mırıltı, duysal bir komut fısıltısı ve kanı cevap olarak ısınarak hızlandı. Dili tenini okşadı, dişleri nazikçe, alaycı, erotik bir şekilde ısırıldı ve sonra içinden beyaz-sıcak bir şimşek geçerken nefesi kesildi, cızırdadı, kanına karıştı ve böylece yanmaya başladı. Ağzı ona doğru hareket etti ve onu daha da sıkı tuttu, sanki sevişiyorlarmış gibi onu kendine uydurdu.

Bir rüya gibiydi, puslu ve gerçek dışı, duyumsal ve erotik. Daha önce deneyimlediği hiçbir şeye benzemiyordu. Corinne kendini güçsüz hissediyordu, kıpırdamıyordu ama kıpırdamak da istemiyordu, adamın başını kendine doğru çekmiş, ellerini adamın gür saçlarının arasına sokmuş, kendini onun sıcak, arayış içindeki ağzına bırakmıştı. Gözlerini kapattı, seviştiği yanılsaması o kadar gerçektir ki, neredeyse onun kendisine yakından dokunduğunu hissedebiliyordu. Sesi kafasının içindeydi ve bir şekilde onun arzusunu, içindeki açlığı, yoğun zevkini hissediyordu. Onun durmasını hiç istemiyordu. Parmakları onun saçlarından kaydı ve elleri gevşekçe yanlarına düştü.

Dayan bir anda başını kaldırarak aralarındaki bağlantıyı kopardı. Merakla, boynundan göğsünün kremi kabarıklığı boyunca akan ılık bir sıvı hissetti. Sıcaklığın ve arzusunun büyüsünü bozmak istemediğinden, nedenini incelemek için ağır kirpiklerini kaldırmadı. Adam sıvı izini takip etmek için ağzını indirdi, böylece tüm vücudu

zevkle sıkarak karşılık verdi. Corinne, gerçek bir çaba sarf etmeden ona bu kadar çok şey hissettirebildiği için gülümsedi.

"Sende izimi bıraktım." Siyah kadifeden bir fısıltıydı bu ve vücudunda kanıyla aynı sıcaklıkta dolaşıyordu. "Kendime engel olamadım." Adam, kadın itaatkâr bir şekilde ağzını açana kadar ağzının kenarını dişledi ve onunla alay etti. Dili içeri süzülüp onu sahiplenirken hafif bir bakır tadı vardı. Kadın daha ne olduğunu anlayamadan, adam onun ruhunu ve bedenini ele geçirmişti; öyle ki artık düşünen bir kadın değil, ihtiyaç ve açlığın canlı bir aleviydi.

Eli göğsünü avuçlamak için yukarı kalktı, başparmağı bluzunun ince kumaşının arasından göğüs ucunu okşadı. Alevler kan dolaşımını hızlandırdı. Ağzı onunkini terk etti, dişleri çenesini kemirdi, boynunun yanından aşağı indi ve savunmasız boğazı boyunca ilerledi, böylece ona daha da yaklaştı. Ağzı bluzunun kenarını dürttüğünde yumuşak bir inilti kaçtı.

"Durmak zorundayız," dedi usulca, ikisini de ikna edememişti.

Kalbi çok fazla çalışıyordu. Bu, her şeyden çok Dayan'ın üstünlük için savaştan iblisin kontrolünü tamamen ele geçirmesine neden oldu. Ona sahip olmayı, onu kendine bağlamayı çok istiyordu. Onun hayatını, sadece kendisinin olacak şeyin özünü tadarak değil, kan alışverişi yaparak güvence altına almak istiyordu. Ona ihtiyacı vardı, ama daha da önemlisi, onun da ona ihtiyacı vardı. "Haklısın tatlım," dedi derin bir pişmanlıkla. "Kalbinin dinlenmesi için nefes alış verişimi takip et."

Adamın kollarında rahatlamıştı, gözleri kapalıydı, vücudu alev alev yanıyordu ama yine de hayatını kurtarmak için hareket edemeyecekmiş gibi hissediyordu. Açıklanamayacak kadar yorgundu, bitkin düşmüştü. "Evimden bir şeyler almam gerekiyor. İlaçlar. Önemli şeyler. Eğer gerçekten bir süre geri dönemeyeceksek, kıyafetlere ihtiyacımız olacak."

"Bir liste yap," diye tekrar önerdi. Gecenin içinde ilerliyordu, kolları onu zahmetsizce kucaklıyordu, adımları uzundu

ve kolay. Onu Cullen'la paylaştığı küçük eve doğru taşırken sessizdi. Arada sırada başını eğip ipeksi başının tepesine bir öpücük konduruyordu.

"Liste yapamam Dayan, bunu biliyorsun. Bazı şeyler özeldir. Lisa eşyalarını almama izin verebilir ama kişisel çekmecelerini karıştırmanıza asla izin vermez."

"O zaman sana kıyafet alacağım. Makyaj malzemesi ve gerekli olduğunu düşündüğün başka ne varsa." Sesinde sabırsızlık yoktu, daha ziyade sanki kıyafet ve makyaj gibi sıradan şeyler onun için önemsizmiş gibi hafif bir erkek eğlencesi vardı.

Corinne gözlerini açmaya çalışarak ona için için yanan bir bakış fırlattı. "Bana kıyafet almana ihtiyacım yok. En azından eve döndüğümde seni de yanımda götürmeye hazırım. Bunu bir imtiyaz olarak düşün."

Bir an durakladı ve kızın narin yüz hatlarını inceledi. "Eve dönmeyi gerçekten istemiyorsun." Bunu bir açıklama olarak yaptı. Sesi yumuşak bir cazibeydi.

Üstün bir çaba gösterdi ve adamın ensesine yapıştı. "Sesini kesebilirsin Dayan, çünkü ben gidiyorum. Bu çok önemli. Benimle gelmek istiyorsan gelebilirsin ama beni ikna etmek için sesini kullanmayacaksın. Her halükarda beni koruyacağını biliyorum."

"Sesiniz çok sert geliyor," diye yorumladı büyük bir hayranlıkla. "Çok etkilendiğimden eminim." Sözlerinin yarattığı sıcaklığa engel olamadı. Farkında olsa da olmasa da ona güveniyordu.

"Seni öpmek bir kadını zayıflatmaya yeter Dayan," dedi kendine kızarak. "Burada bir on altıncı yüzyıl kahramanı gibi yatmak yeterince kötüyken bir de sesimin nasıl çıktığı konusunda benimle alay ediyorsun."

Onu tekrar alnından öptü. "Etkileyici görünüyorsun. Bu bir iltifattı."

Eve varmışlardı ve Corinne hiç düşünmeden kapıyı açmak için elini salladı. Adam onun kulağına usulca güldü. "İşte bu çok etkileyiciydi. I

Bunu pek çok insanın önünde yaptığını sanmıyorum. Benim yanımda çok rahat olmaya başladın."

"Kendini övme. Bu sen değilsin. Bu senin sesin. Bir sürü saçma sapan ve maço erkek söylemi kullansan da konuşmanı duymak hoşuma gidiyor."

Başını eğdi ve sanki dünyadaki en doğal, en gerekli şeymiş gibi kolayca, hatasız bir şekilde onun ağzını buldu. Ve o kısa an için zamanın durmasını sağladı. "Benim," dedi onu kapıdan geçirirken memnuniyetle. "Ve ben asla maço erkek söylemlerinde bulunmam."

Lisa ve Cullen içeri girdiklerinde aceleyle ayrıldılar. Küçük, suçlu sırtışlarla birbirlerine baktılar, Lisa'nın güzel yüzü kıpkırmızıydı. Corinne'in Dayan'ın kollarında öylece yattığını görünce telaşlanmıştı. "O iyi mi?" diye sordu çabucak.

Dayan ona "Kesinlikle," diye güvence verdi. "Hiçbir şeyin ona zarar vermesine asla izin vermem." Doğrudan Lisa'nın gözlerinin içine bakıyordu ve her zaman olduğu gibi Lisa sakinleşti. "Corinne ikinizin de evinizdeki kıyafetlere ve makyaja ihtiyacınız olduğunda ısrar ediyor."

Lisa ciddiyle başını salladı. "Ben de tam Cullen'a birkaç şeye ihtiyacım olacağını söylüyordum. O adamlar geri gelmeden önce bu gece oraya gitmeliyiz."

"Bunun güvenli olduğunu sanmıyorum, Lisa," diye nazikçe cevap verdi Dayan, hâlâ bakışlarını onun üzerinde tutarak. "Bence sen burada Cullen'la kalmalısın, ben de gidip ihtiyacın olan şeyi alayım."

"Benimle," diyecek kadar kendine geldi Corinne. "Listeyi bana verebilirsin, Lisa." Yüzünün etrafına dökülen saçlarını itti. "Ben de gidiyorum, neye ihtiyacın varsa, senin için alabilirim."

"Güvenli mi?" Cullen endişeyle Dayan'a bakarak sordu.

"Elbette güvenli değil," diye cevap verdi Dayan, sözleri açık bir azarlamaydı. "Evin izlendiğinden eminim. Oraya gitmek kesin bir deliliktir. Ayrıca çoktan yola çıkmış olmamız gerekirdi. Şifacılarla bir an önce buluşmamız şart. Corinne'in kalbinin yeniden güçlenmesini sağlamanın tek yolu bu."

"Hangi şifacı?" Lisa sordu, sesinde bir korku notası vardı. "Corinne'in bir şarlatanın yakınında olmasını istemiyorum. Ciddiyim Dayan. Hayatında ikimize de ömür boyu yetecek kadar deli insan var."

Dayan'ın gözleri Lisa'nın yüzünde sabit kaldı. "O insanları hayatına o sokmadı Lisa," dedi sessizce.

Bir anda Lisa'nın gözleri yaşlarla doldu. "Öyle demek istemedim."

Corinne Dayan'ın göğsünü sertçe itti, bir anda öfkelenmişti. "Tabii ki bir şey demek istemedin Lisa, kimse öyle düşünmedi. Ne yapmamızı istiyorsun tatlım? Söyle ve yapalım."

Dayan her zamanki gibi nazikti, doğrudan Lisa'nın gözlerinin içine bakmaya devam ederken ifadesi hiç değişmedi. "Sana acı verdiğim için üzgünüm Lisa. Corinne'i seviyorsun. Bunu biliyorum. Evden ihtiyacın olan her şeyi memnuniyetle getiririm ve hiçbir şarlatanın Corinne'e dokunmayacağını garanti ederim. Arkadaş oluyoruz, birbirimize güvenmeye başlıyoruz." Sesi son derece güzeldi, kelimelerin yumuşak bir melodisiydi, kadansı saf ve mükemmeldi, böylece hepsi onu duymak için geriniyordu.

Corinne, Dayan'ın yüzünü küçük ellerinin arasına aldı ve onu kendisine doğru çevirdi. "Hoşuma gitmeyen bir şey yapıyorsun." Her kelimeyi belirgin bir şekilde söyledi. "Bunu bir daha yapma."

"Benimle evine gelebilirsin," dedi nazikçe, ona gülümseyerek, kabul etmek istediğinden daha yakışıklı görünüyordu. Adam onun nefes alma yetisini elinden alabiliyordu. Onu bu kadar etkileyebilmesi onu şaşırtmıştı.

"Beni yere bırak."

"Benim yardımım olmadan ayağa kalkabilir misin?" diye sordu usulca, alaycı bir şekilde, kelimeleri kulağına fısıldayarak.

"Elbette," diye yalan söyledi. "Ve sadece kayıtları düzeltmek için, Lisa, onun benimle eve gelmesine izin veriyorum."

Lisa ve Cullen bir kahkaha patlattı. "Öyle görünüyor," dedi Lisa.

Ev karanlık ve yasakçıydı, Corinne'e garip bir kötölük titreşimi yayıyordu. Evine kararsızca bakarken titremeye başladı. "Dayan?" Onun adını fısıldadı, aniden çok korkmuştu.

Hemen yakınına eğildi, kolu kızın ince omuzlarına dolandı. "Merak etme tatlım. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Şimdi olmaz. Asla."

"Bir terslik var Dayan, hissedebiliyorum. Hadi buradan çıkalım. Belki polis de bizimle gelmeli."

"Polis bu grubu asla durduramayacak."

"Onları durdurup durduramayacakları umurumda değil. Bence önemli olan şu anda zarar görmemek. Onlara sorarsak, bizimle birlikte eve gireceklerdir," diye Corinne Dayan'a yalvardı. Ona bakarken kendini onun zihnine dokunurken buldu. Onun kararlılığını okudu. Dayan kararlıydı, tehlike konusunda rahattı ve kendine tamamen güveniyordu. Corinne iç çekti. "Oraya gidiyorsun, değil mi?"

"Elbette öyle. Sen ve Lisa'nın kıyafete ihtiyacı var."

Onun kolunu yakaladı. "Dayan, unut gitsin. Kıyafet alışverişi yapabiliriz. Hiçbir şey senin bir çizik bile almana değmez. Evin havası hoşuma gitmiyor. Sanırım içeride biri var ya da onu izliyor."

Karşı konulmaz dudaklarını öpmek için yaklaştı. "Bence kesinlikle haklısın. Ev izleniyor. Ama burada tamamen güvendesin."

"Sen yalnız giderken ben burada beklemeyeceğim. Eğer bu konuda inat etmekte ısrar ediyorsan, ben de seninle gelmekte ısrar ediyorum. Olağanüstü şeyler yapabilirim Dayan. Sana yardımcı olacağımı biliyorum." Onun yine tek başına gitmesine izin verecek değildi.

Dayan gülümsedi, dişleri karanlıkta bembeyazdı ve onu yırtıcı bir hayvan gibi gösteriyordu. Bu görüntünün zihninde neden canlandığını bilmiyordu ama yine de ürperdi. Ara sıra onun zihninde yırtıcı vahşi yaşamın görüntülerini yakalıyordu. Leoparlar ve gece yırtıcı kuşları gibi tuhaf şeyler. Sis ve sisin, şimşeklerin ve vahşi hayvanların girdaplı görüntüleri.

Fırtınalar. Her şey zihninde ne ve kim olduğuyla karışmıştı.

Dayan'ın diğer çocuklarla birlikte vahşi bir ormanda özgürce koştuğu görüntüler vardı, ancak yanında onu izliyor gibi görünen vahşi görünümlü koruyucular olan leoparlar vardı. Gerçek anılara mı yoksa anılar ve fantezi imgelerin bir karmasına mı göz attığından emin değildi. Bu karanlık bir dünyaydı, onun düşündüğü şair için uygun değildi. Bu görüntülerde o, orman kedileriyle birlikte av peşinde koşan karanlık bir yırtıcıydı.

Corinne bu görüntüleri daha sonra incelemek üzere kilitledi. Dayan'ın tam olarak göründüğü gibi biri olmadığını farkındaydı. Dayan muazzam yeteneklere sahip güçlü bir psişikti. Onun neler yapabileceğı hakkında hiçbir fikri yoktu.

"İşte yine başladın tatlım" - sesi eğleniyor gibiydi - "durduk yere kendini korkutuyorsun. Böyle düşünceler! Ben evin dolu olup olmadığını kontrol ederken sen burada kal."

"Öyle mi?" Uzun bir mesafeden bunu anlayıp anlayamayacağını merak ediyordu.

"Aslında evde kimse yok ama görüş alanımızın hemen dışında bahçede bekleyen bir adam var. Düşüncelerini okuyabiliyorum. Arka kapıda başka biri daha var. Kendi kendine ısıklık çalışıyor. Üçüncü bir adam sokağın karşısında sigara içiyor, sizinkinden üç ev aşağıda. Eğer dikkatle izlerseniz sigaranın parıltısını görebilirsiniz, tam orada, verandada." Tekrar gülümsedi, bu kez şakası yoktu. "Hayalinde büyük bir sahne canlandırıyor. Korkarım ki onun sapkın hayallerinin gerçeğe dönüşmesine izin veremem."

"Bu mesafeden onun düşüncelerini okuyabiliyor musun?" Ona inanmıştı. Ona doğruyu söylediğini biliyordu. Zihninin bir kısmı bulmacayı bir araya getirmeye çalışıyordu ama çok fazla eksik parça vardı. Dayan'a güveniyordu ama onu gerçekten hiç tanıımıyordu. Sanki bir süredir tanışıyorlarmış gibi hissediyordu.

Onunla yeni tanışmış olmasına rağmen, sanki birbirlerine aitlermiş gibi hayatları boyunca birlikte olmuşlardı.

Dayan omuz silkti, sıradan bir kas ve sinir dalgalanması. Tehdidin. Corinne endişeyle alt dudağını ısırıldı. "Her zaman çok nazik görünüyorsun Dayan, ama yine de çok tehlikeli olduğun izlenimini veriyorsun. Oldukça korkutucu olabiliyorsun - bunu biliyor muydun?" Corinne endişesine gülüp geçmeye çalışıyordu ama Dayan'ın içinde yüzeyin hemen altında yanan şiddeti hissediyordu.

Kolu kadının ince omuzlarını çevreledi ve bedenini kendi sığınağına doğru çekti. "Sevdiğin biri tehdit altındaysa tüm erkekler şiddet uygulayabilir tatlım. Karpas erkekleri doğuştan koruyucudur; bu bize doğuştan aşılarmış bir özelliktir. Zamanın başlangıcından beri böyleyiz. Senin güvenliğin ve sağlığın benim bir numaralı endişelerimdir."

Söylediğı her şey aslında hiç de öyle olmadığı halde neden bu kadar mantıklı görünüyordu? Sesinin hipnotik ritmi miydi? Olağanüstü güzelliğı mi? Corinne'e bu kadar yakinken ondan yayılan ihtiyaç ve açlık mı? Corinne'in bildiğı tek şey, onunla birlikteyken sanki onu hep tanıyormuş, hep ona aitmiş gibi hissettiğıydi. Uzandı ve onun çenesine dokundu, parmak uçları onu okşuyordu. "Nesnelere konsantre olarak onları hareket ettirebiliyorum. Sana yardımcı olabileceğimi biliyorum."

Elini tuttu, parmaklarını ağzının sıcaklığına getirdi. "Muazzam bir yeteneğın var küçük aşkım ve teklifin için teşekkür ederim ama bu arabadan inmeden önce senin için bir tehlike olmadığından emin olacağım. Bu benim için çok önemli."

Onun büyüleyici gözlerinden başka tarafa bakması gerekiyordu. Çok dikkatli olmazsa onun gözlerinin içine düşebilir ve sonsuza dek orada hapsolabilirdi. Arabanın dışında rüzgâr yükseliyor, sis dalları getiriyordu. Asfalttan uzun kuyruklar halinde yükseliyor, caddenin üzerinde toplandıkça yoğun bir sise dönüşüyordu. Sanki okyanustan geliyormuş gibi hızla geliyor, tuzlu su ve deniz yosunu kokuyordu. Corinne bakışlarını Dayan'dan ayırmaya zorladı.

sokağa bakmak için. "Şuna bak Dayan. Hiç sisin bu kadar hızlı ya da bu kadar yoğun geldiğini gördün mü?" Bir bakıma oldukça korkutucuydu. Böyle bir havada asla araba kullanamayacaklarını biliyordu; kimse sisin içinde göremezdi. Sisin kendisi de tuhaf görünüyordu, sanki içinde tuhaf şekiller ve biçimler hareket ediyordu. Bir ses duyabiliyordu, sisin içine gömülmüş seslerin sürekli fısıltısını.

"Titriyorsun, Corinne. Örtüden korkma. Sadece bu kadar. Fark edilmeden içinde güvenle hareket edebilirim." Dayan her zamanki gibi alçak sesle konuşuyordu ama bu sıradan gözleminde rahatsız edici bir şeyler vardı. Sanki yoğun sis günlük bir olaymış gibi. Sanki sise hükmedebiliyormuş gibi.

Corinne ona baktı, gözleri yüzüne göre çok büyüktü. Büyülenmiş bakışlarında sorular vardı ve cevaplar da ona karşılık veren bakışlarındaki kararlılıktaydı. Büyük bir orman kedisinin gözünü kırpmadan bakışı. Avına saldırmadan önce yırtıcı bir hayvanın. Corinne kıpırdandı, ince bir kadınsı geri çekilme hareketi yaptı ama Dayan ona daha sıkı sarıldı. Kalbi yine düzensiz bir şekilde çarpıyordu, sisle kaplı gecenin sessizliğinde yüksek sesle.

"Corinne." Onun adını fısıldadı. Yoksa bu sesin zihninde bir kelebeğin kanatları gibi uçuşması için mi düşünmüştü? Ses tonu seksiydi. Kışkırtıcıydı. Samimiydi. Adını söyleme şekliyle onun içini eritebilirdi. Avucunu kalbinin üzerine koydu, eli onunkini örttü. "Şşşt, küçük aşkım, kalbimin seninkiyle konuşurken çıkardığı sesi dinle. Rahatlamayı ve nefes almayı öğrenmelisin. Nefes almak yaşamın için çok önemli, biliyorsun."

Nefes aldı; kalbi şimdiden onunkinin güçlü modelini takip ediyordu. Bunu düşündü, bir şeyleri ifade ediş şeklini. Hayatının vazgeçilmezi. Uzun kirpiklerini kaldırdı, böylece onun yüzünü inceleyebildi. Fiziksel olarak güzel, şehvetli ve çok erkekti. "Bu senin hayatın için gerekli değil mi?"

Kısa bir an için gözlerinde mizah parladı, sadece kısa bir anlık bir bakıştı ve sonra gözleri siyah, derin ve anlaşılmazdı. Binlerce sır saklıyordu. "Bazen

son derece gerekli. Şimdi olduğu gibi. Sana baktığımda nefesimi kesiyorsun. Bir anda oluveriyor. Nefesimi tutamıyorum."

Corinne gülmemeye kararlı olmasına rağmen kendini gülerken buldu. Adam o kadar çirkindi ki, hamileyken ona kendini güzel hissettiriyordu. "Bu tuhaf fenomenin gerçekleştiğini fark etmemiştim. Daha yakından dikkat etmem gerekecek."

"O zaman sen de bacaklarımı güçsüzleştirdiğinin farkında değilsin." Karanlıkta, arabanın etrafını saran sis ve garip, sinsi fısıltılar arasında Corinne, Dayan'ın sağlam gövdesi ve yarattığı kahkahalar için minnettardı.

"Bence beni güldürmek ve karanlıkta sana zarar vermek için bekleyen o adamları unutturmak için bir şeyler uyduruyorsun." Parmaklarını onun kolunda dalgınca aşağı yukarı kaydırıyordu. "Seninle gelmek istiyorum."

Adamın zihni kadının zihninde bir gölgeydi. Kendisi için korkmuyordu, onun için korkuyordu. Ona eşlik etmeye kararlıydı. "Erime." Bu kelimeyi onun nabzına, çıplak tenine fısıldadı, böylece onu içinde, derinlerde hissetti. Bu sözcük siyah kadifeden bir okşayıştı, bir büyücünün aletiydi.

Dayan iç organlarının ciddi bir erime sürecine girdiğini ve kanının erimiş lav haline geldiğini hissetti. Kalın ve sıcaktı ve acil taleplerle içinde hareket ediyordu. O her şeydi. Işık ve kahkaha, dinginlik ve şiir ve sıcak, buharlı seks. Şık ve tatlıydı, zarafet, mum ışığında geceler, dantel ve satendi. Köpüklü şelalelerin ve serin, karanlık ormanların saflığıydı. İçinde derinlere gömülü bir vahşilik vardı ve onunla birlikteyken ön plana çıkıyordu. Kendisinininkiyle eşleşen bir vahşilik. Bunun onu şaşırttığını hissediyordu çünkü böyle bir şeyin varlığından haberi yoktu. Oysa bilmeliydi; müziğinde, tutkuyla çaldığında, başkalarının söylemesi için yazdığı şarkılarda vardı.

Dayan onu kendine yaklaştırdı, böylece kalpleri aynı ritimde atıyordu, Dayan'ın kalbi de onunkine uyuyordu. "Bu arabada kalacaksın aşkım, sis seni koruyacak ve güvende tutacak. Bu insanlar bana zarar veremez. Gitmelerini sağlayacağım."

Adamın sesinde kullandığı "itme" ifadesini, görmezden gelinmesi neredeyse imkânsız olan itaat etme dürtüsünü fark etti. Bu onu ne kadar sinirlendirse de, Corinne onun ses tonunun büyüleyici niteliğinden etkilenmişti. Corinne bunu gerçekten düşünmeden Dayan'ın ağzı onunkini yakaladı, onu düşünmek gibi akli başında bir şeyden uzaklaştırdı, beyindeki her düşünceyi yok etti ve yerine saf duyguları koydu. Sonra adam gitmiş, arabadan hızla kaymış ve onu tek başına, yapayalnız bırakmıştı.

Corinne bacaklarını koltuğun üzerine çekti ve tırnağının ucunu kemirdi. Dayan. Derisinin altına girmiş, kalbinin etrafını sarmış, ruhuna sızmıştı, bu yüzden onu düşünmeden edemiyordu. Onunla birlikte olmayı istemeyi bırakamıyordu. Onda farklı bir şeyler vardı. Ne zaman cevaba yaklaştığını düşünse, o dikkatini dağıtıyordu. Bunu sorunsuzca, rahatça, zahmetsizce yapıyordu.

Pencereden dışarı baktı ve yoğun sisi gördü. Başka hiçbir şey göremiyordu ve görsel ipuçlarının yokluğu ona gökyüzünde süzüldüğü, dalgalı bulutlarla yastıklandığı yanılsamasını veriyordu. Hiç kimse gökyüzüne, hava durumuna hükmetme yeteneğine sahip değildi. Öyleyse neden Dayan'ın gizemli sisi getirmek için bir şey yaptığına inanıyordu? Bu doğal değildi. Seslerin fısıltısını duymuş, gölgeli şekillerin hareket ettiğini görmüştü. Korkutucuydu ama yine de hiç korkmadan, sanki kendisine zarar gelmeyeceğini biliyormuş gibi sisin içine girmişti.

Neden böyle tuhaf terimler kullanıyordu? İşaret parmağıyla çenesine vurdu. Ölümlüler. Bu kelimeyi sanki doğalmış ve bir anlamı varmış gibi kullanmıştı. İnsanların ona zarar veremeyeceğini söylemişti. Sanki o insan değilmiş gibi. Corinne kafasını sallayarak bu düşünceden kurtulmaya çalıştı.

Tabii ki Dayan insandı. Başka ne olabilirdi ki? Bir hayvan mı? Hareket edişinde kesinlikle hayvani bir nitelik vardı. Büyük bir orman kedisi gibiydi. Gözlerinde, vücudunun hareketlerinde bir şeyler vardı. Ne düşünüyordu acaba? Efsanevi bir kedi insanı mı? Corinne nefesini yavaşça bıraktı. Dayan dışarıda katillerin ortasındaiken karanlıkta oturup hayal gücünü serbest bırakmak çok çılgıncaydı. Korunmaya ihtiyacı olduğunu düşünmüyordu ama eğer gerekliyse ona yardım edebileceğini biliyordu. Kararlılıkla kapı koluna uzandı. Bunu yaparken eli titredi ve yarı yolda durduğunu fark etti. Gerçekten de ter içinde kaldı. İçindeki her şey arabada kalmasını istiyordu.

Corinne çok dikkatli bir şekilde avuçlarını bebeğinin üzerine bastırdı. Önemli bir şeyi kaçıırıyordu; tüm parçaları bir araya getiremiyordu. Dayan farklıydı, muazzam bir gücü vardı ama bundan daha fazlasıydı. Küçük şeyler bir araya gelmiyordu. Başka kimsenin onda fark etmediği şeyler. Zihinleri birleştğinde onda bulduğu şeyler. İlk başta sadece onun sesini duymuştu ama giderek daha fazla küçük ayrıntı zihnine girmeye başlamıştı. Tuhaf görüntüler. Gerçekler. Tarihin, çoktan geçmiş zaman dilimlerinin canlı, ayrıntılı görüntüleri. Görüntüler bulanıktı ama zihninde oradaydılar.

Dayan arabanın yanında sessizce durdu, sis onu sarmalamış, sarmallarının içinde sıkıca sarmıştı. Corinne'in zihnine bir kez daha dokundu ve onun gerçeğe doğru ilerleyişine gülümsedi. Corinne. Kalbi ve ruhu. Onun nefesi. Corinne, onunla tam olarak birleştiği her seferinde zihnindeki şeylere dokunmuştu. Geçmişine. Savaşlar ve ulusların büyümesi. Anılarına kazınmış canlı detaylar. Güç gösterileri. Çeşitli zaman dilimleri. Bunların hepsi karakterini şekillendiren şeylerin bir parçasıydı. Ailesi. Darius. İki kadın yüzünden aile birimlerine saldıran vampirler. Konserler. Binlerce konser. Bazıları

gezgin ozanlar, diğlerleri futbol stadyumlarında. At arabaları ve eski moda otomobiller. Gecenin karanlığıyla gölgelenen her anı. Gecenin yaratıkları. Onların dünyası.

Dayan elini arabanın üstüne, tam başının üzerine koydu, tamamen görünmez olduğunu ve onun için endişelendiğini biliyordu. Dayan'ın usulca fısıldadığı itaat emrine direnmeye çalışıyordu. Bu kadar küçük ve narin, sağlığı bu kadar kırılğan olduğu halde onu korumaya kararlı olduğu fikri kalbini eritiyordu. Ona duyduğu sevgi, onunla geçirdiği her anla birlikte büyüyor, her şeyi kapsayan bir şey haline geliyordu.

Önce zihninde değişimin resmini tutarak eline baktı. Eli deforme olmuş, kıvrılmış, tırnaklarının olduğu yerde pençeler uzanmış, derisinin üzerinde tüyler dalgalanmıştı. Dönüşüm onu ele geçirirken arabadan uzaklaştı. Ona uzandı, onu kucakladı, tam özgürlüğün tadını çıkardı. Yaratık onun zihnindeydi, düşüncelerini paylaşıyordu. Kedi insan. Bu hoşuna gitmişti. Onun dünyasına, kendisine besin sağlamak için büyük bir kedinin bedenini kullanarak yaptığı avlara dair anlık görüntüler yakalamıştı. Dayan, leoparın küçük ve kaslı vücudunun içinde gülümsedi. Gerçeğe bildiğinden daha yakındı. Bunun için onunla açıklanamaz bir şekilde gurur duyuyordu.

Muhteşem orman kedisi, sisin kapladığı sokakta büyük, yastıklı patileri üzerinde sessizce ilerliyordu. Yastıklı ayakları üzerinde yürüyor, inanılmaz ısıtma ve gece görüşüne güveniyordu. Gecenin tekinsiz diyarına hükmediyordu; gece onun tartışmasız krallığıydı. Dayan leoparın vücudunu etrafındaki nesneleri "görmek" için kullanıyordu. Avının tam olarak nerede olduğunu biliyordu. Leoparın bedeninde, Dayan av nesnesine daha da yaklaştı. Yaklaştıkça kasları, akışkan derisinin altındaki sinirli ipler gibi dalgalanıyordu.

Adam sigarasını botunun altında ezerek söndürdü ve tüfeğini kucağına yerleştirdi. Sis onu huzursuz ediyordu. Yoğun bir sisti, içini görmek imkânsızdı ama yine de

içinde hareket eden figürler olduğuna yemin edebilirdi. Verandadan uzağa doğru eğildi ve yaklaşan birinin sesini olabildiğince iyi dinledi. Bir anda gerildi; içinde hafif bir titreme başladı ve tüm vücuduna yayıldı.

Dışarıda hiçbir şey yoktu, görebileceği, duyabileceği hiçbir şey yoktu ama yine de kendini tehdit altında hissediyordu. Takip edilmiş. Gergin bir şekilde verandadan indi, ev sahiplerinin birkaç günlüğüne gitmiş olmalarına şükretti. Çiftin tatile çıktığını öğrenmek yeterince kolay olmuştu. Bu mülk, Wentworth'un evini gözetlemek için mükemmel bir görüş noktasıydı. Bir ileri bir geri volta attı. Kedinin kendisine yaklaştığını bir kez bile görmemişti, vücudu yere yakındı ve santim santim ilerliyordu. Sessizdi. Ölümcül. Büyümüş gözleri avını delip geçiyordu. Adam bir kez bile kendisinden çok daha güçlü bir düşmanın sadece birkaç adım ötesinde olduğundan şüphelenmedi. Saldırı geldiğinde, hızlı ve patlayıcıydı. Hayvan üzerine çullanmıştı, gücü muazzamdı, pençeleri adamın savunmasız boğazını tam bir sessizlik içinde yakalayıp deliyordu.

Leopar evin çatısına sıçradı ve leşi de beraberinde götürdü. Avını bir çatı penceresi ile A-çerçevesinin keskin eğimi arasına sakladı. Dayan, ödülüne aç olan büyük kedinin içgüdüleriyle mücadele etmek zorunda kaldı. İçinde büyüyen ve yayılan karanlığı yenmek gittikçe zorlaşıyordu ama şimdi Corinne hayatında olduğu ve onu tamamladığı için yeniden güçlüydü. Uğruna yaşayacağı, seveceği biri vardı. Her şeyi değerli kılacak biri. Dayan derin bir nefes aldı ve leoparı tekrar sokağa doğru yönlendirdi.

Orman kedisi kolayca yere sıçradı ve yoğun sisin içinden hızla geçerek Wentworth'un evine doğru ilerledi. Corinne'in arka bahçesinde bir adam onun eve gelmesini bekliyordu. Elinde bir silah ve bıçak vardı ve Corinne'i laboratuvara götürmesini ya da öldürmesini emretmişti. Kedi adamın kokusunu yoğun sisin içinden bile alabiliyordu. İkinci bir adam da aynı emirler ve aynı silahla Corinne'in kapısında bekliyordu.

kararlılık. Çok tetikteydiler, hatta korkuyorlardı. İki arkadaşları hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu. Dernek hızlı cevaplar istiyordu. Wentworth kadınları bunları sağlayacaktı.

Leopar aynı sakin güvenle, avını izlemeye başladığı zamanki sessizliğiyle hareket etti. Ferforje kapı kolay bir sıçrayışla aşıldı ve hayvan yumuşak pençelerinin üzerine yumuşak bir iniş yaptı. Sis şimdi hareket ediyordu, önce küçük anaforlar halindeydi, sonra kendi hayatı olan kalın, girdaplı bir pudinge dönüştü. Avludaki adamın bacaklarına sürtündü. Adam çılgınca etrafına bakındı, kendisine dokunmuş olabilecek canlı bir şey arıyordu.

Bir yeminle çimenliğin bir tarafından diğer tarafına doğru ilerledi ve ayaklarına doğru baktı. Sis yine dev bir yılan gibi hareket ediyor, ayaklarından yukarıya doğru gevşek sarmallarla etrafını sarıyordu. Alışılmadık fenomeni fark ettiğinde eve doğru ilerliyordu. Kalbi küt küt atarak buharı itti ve eli tam içinden geçti. Muazzam bir rahatlama hissetti. "Mike?" Ortağına seslendi, aniden bunaltıcı sisten çıkmak istedi. O kadar yoğun ki, sanki yeterince nefes alamıyormuş gibi hissediyordu.

Mike, kapı aralığından gelen boğuk sesi duydu ve yoğun sisin arasından görmeye çalışarak döndü. "Drake?" Sis içinde hareket eden uzun boylu, solgun bir figür gördüğünü sandı ama belli belirsiz ve gölgeliydi ve ortağıyla aynı yapıda değildi. Gözlerini kısarak kalın, çorba kıvamındaki şeye doğru eğildi, artık birden fazla figürün hareket ettiğinden emindi. Silahını kaldırdı, şekilsiz, neredeyse şeffaf şekilleri merkez almaya çalıştı.

Bunun bir insan değil, bir hayvan olduğuna karar verdi ve silahını indirdi. Dinliyordu ama garip sis sesleri bastırıyordu, bu yüzden dünyanın geri kalanından uzakta kilitli kalmış gibi görünüyordu. Kesinlikle insan değildi, beyaz perdenin içindeki şekiller büyük kedi formlarına bürünmüştü. Bu garip fenomen karşısında şaşkınlıkla onlara bakarken, kediler dönüp ona bakıyor, parlayan gözlerini ona dikiyorlardı. Kırmızı gözler.

Sisin ortasında alev alev yanan, ürkütücü ve tehditkâr görünen gözler. Mike kendini rahatlatmak için silahının kabzasını daha sıkı kavradı ve bir adım geriye atıp vücudunu duvara yaslayarak kendini olabildiğince küçülttü.

Eğer bu bir yanılsamaysa, neden bir kedi ilerliyor, sisin içinden çıkıyor, dikkatle, vahşice ona bakıyordu? Ağır kas ipleri benekli kürkünün altında sıvı gibi dalgalanıyordu; başı eğikti ama gözlerini avından hiç ayırmıyordu. Mike silahını çekmeye çalıştı, parmağı o şeyi öldürmek için umutsuz bir çabayla tetiğe defalarca gitti ama eli felç olmuş gibiydi. Silah tutukluk yapmış olmalıydı. Hiçbir şey doğru çalışmıyordu.

Hâlâ dikkatle alev kırmızısı gözlere bakıyordu ki göğsüne sert bir şey çarptı ve bir kez öksürdü. Bu çıkardığı son sestti. Leopar o kadar güçlüydü ki saldırdığında, jilet gibi keskin pençeleri öldürmek için boğazını delerken bile adamın göğsünü ezdi. Leopar adamın cesedini kapı aralığından dışarı sürükledi ve avludaki diğer insana doğru götürdü.

Drake, Mike'ın beklediğini düşündüğü yere doğru korkunç sis şeritleri arasında mücadele ederek ilerliyordu. Bu şeyin sarmalları sanki bir mummyaymış gibi etrafını sarıyordu. Bobinlerin vücudunun orasına burasına sürtündüğünü hissedebiliyordu ama onları itmeye çalıştığında elleri tamamen sisin içine giriyordu. Bu korkutucu bir duyguydu. Çorbamsı şeyin içinde klostrofobik hissediyor ve sisin içinden gelen sinsi fısıltılardan nefret ediyordu.

"Mike?" diye fısıldarken buldu kendini, ayaklarını dikkatle, temkinli bir şekilde hareket ettiriyor, çimlerin arasında ilerliyordu. Eve yaklaştığını işaret eden tuğlaları arıyordu. Botunun burnu sert bir şeye çarptı. Tuğla gibi hissetmiyordu. Ayağıyla yavaşça nesnenin etrafını yokladı. Midesinin çukurunda hastalıklı bir his başladı. "Mike?" diye fısıldadı tekrar, eliyle yoklamak için eğilirken.

Nefes ciğerlerinden patladı. Mike'tı. Drake yüksek sesle soludu, silahı elinde bir o yana bir bu yana sallanıyordu, gözleri düşmanı ararken çılgına dönmüştü. Serbest eliyle cesedi yokladı, nabız aradı. Avucu kalın bir kürke değdi. Keskin bir nefes aldı, eli kendiliğinden bir kafatası şeklinin üzerinde hareket etti. Bıyıklar, keskin köpek dişleriyle açık ağız. Drake çığlık atmaya çalıştı ama kedi çoktan kendini fırlatmış, o bir uyarıda bulunamadan dişlerini korumasız boğazının derinliklerine gömmüştü. Derinden bir ses geldi, sonra da kayboldu.

Dayan hemen şekil değiştirerek adamı kollarından yakaladı ve ikinci cesedi toplarken silahı beline yerleştirdi. Adamlar omuzlarına asılı haldeyken iki sıçrayış yaptı. Yoğun sisin örtüsü altında gökyüzünde süzülürken ağırlıkları onun için bir şey ifade etmiyordu. Üçüncü cesedi çatıdan almak için biraz zaman ayırdı ve bir kez daha şehrin kilometrelerce dışındaki ormana yöneldi.

Cesetlerden de diğer ikisine yaptığı gibi kurtulması birkaç dakika sürdü. Cesetleri derinlere gömmeden önce bir şimşekle yaktı ve bozulmamış gibi görünmesi için alanın üzerine bitki örtüsü serpti. Silahlar da küllerle birlikte toprağın derinliklerine gömüldü. Sonra Dayan Corinne'in yanına döndü ve sisin içinden sessizce arabanın yanına indi.

Bölüm 7

"Ben yanımdayım tatlım. Dayan, arabanın kapı koluna dokunmadan önce sakın bir anons yaptı, onu ürkütmekten korkuyordu. Adam onun zihninde bir gölgeydi, zaten korktuğunu biliyordu ve güvenliği için endişeleniyordu. Sis onun için bunaltıcıydı. Onun ne kadar rahatsız olduğunu hissedebiliyor, bebeğin güçlü tekmeler attığını ama kalbinin ve ciğerlerinin çalıştığını hissedebiliyordu. Zihnine sevgisinin sıcaklığını gönderdi, güçlü ve yoğun, sağlığının iyi olduğuna dair güvencesini.

Corinne, o kapıyı açarken bile kapıya uzandı. Ne düşüneceğini umursamadan kendini hemen onun kollarına attı. "Senin için çok endişelendim."

Ona sıkıca sarıldı, narin bedeninin kendi bedenine karşı verdiği hissin tadını çıkardı. "Nefes al, tatlım. Kalbin bu kadar çok çalışmaya çalıştığında beni ölümüne korkutuyorsun. Hiçbir zaman tehlikede değildim. Asla. Bunu sana söylemiştim. Önemli şeyler söylediğimde beni dinlemelisin." Ağzını onun yumuşak boynuna gömdü, kokusunu içine çekti, eşit bir şekilde nefes aldı, ciğerlerinin onunkinin istikrarlı düzenini takip etmesini istedi.

Corinne yüzünü onun geniş göğsüne sürttü. "Neyin gerçekten önemli neyin saçma olduğunu asla bilemiyorum," diye alaycı bir şekilde itiraf etti, gerçekten rahatlayarak ağlamak isterken umutsuzca havayı yumuşatmaya çalışıyordu.

Dayan usulca gülerek onu memnun etti. "Egom için çok iyisin. Herkes bana itaat ediyor; bence sen de etmelisin."

İsteksizce adamın kollarından kurtuldu ve şaşkınlıkla etrafına, hızla dağılan sis kümesine baktı. Sanki hiç var olmamış gibi eriyip gidiyordu. "Herkesin dinlediği kişi benim Dayan," diye işaret etti, zihni bu tuhaf fenomen üzerinde kafa yoruyordu.

Dayan onu kendine getirmek için parmaklarını onunkilerle birleştirdi. Onu omzunun altında sıkıca kilitli tutarken

eve doğru yürüdüler. "Ve eminim ki hepimiz itaat ediyoruz." Mükemmel uyuyordu, küçük bedeni onunkine karşı hareket ediyordu, yumuşak ve kadınsıydı, ona sürekli aralarındaki harika farklılıkları hatırlatıyordu.

Corinne ona baktı, yüz hatlarını inceledi, sonra ifadesini gizlemek için başını eğdi. Gözleri ona bakarken sıcaklığını koruyordu ama başka tarafa baktığında acımasız bir bakışa bürünüyordu. İnsandan çok hayvana benziyordu. Akıcı ve güçlü hareketleri bile insanlık dışı görünüyordu. Onda korkutucu bulduğu şeyin tam olarak ne olduğunu anlamakta zorlanıyordu.

Kalbi onunkinin ritmine uymak yerine çok sert ve hızlı çarpıyordu. Ağzı kurumuştı. "Dayan."

"Sana bu kadar nazik davrandığım halde neden benden korkuyorsun?" Sesi sakinleştirici ve huzur vericiydi. Onun düşüncelerinden asla rahatsız olmuş ya da sinirlenmiş gibi görünmüyordu. Dayan onun elinden ön kapının anahtarlarını aldı ve kilidi açtı.

Corinne cevap vermeden önce uzun süre düşündü.

Dayan'dan ne kadar korkuyordu? Başını kaldırıp ona, yüzünün sert açlarına ve düzlemlerine baktı. Güçlü çenesine. Yontulmuş ağzına. "Korktuğumu sanmıyorum, gerçekten," diye yüksek sesle düşündü. "Sende farklı bir şeyler var Dayan - tehlikeli bir şeyler. Ama benim için değil. Tehdidin bana yönelik olduğunu sanmıyorum." Çenesi yukarı kalktı. "Biliyor musun, sağlığım yüzünden herkesin bana hayatımla ilgili ne yapacağımı söylemek istemesinden hep nefret etmişimdir. İyi bir beynim var ve bazı şeyleri kendim çözebilirim. Eğer zamanını benimle geçirmeyi seçiyorsan ve başıma gelebilecekleri ve muhtemelen gelecekleri çok iyi bilerek benimle ilgilenmek istiyorsan, öyle olsun. Bu senin seçimin Dayan." Uzandı ve elleriyle onun yüzünü çerçeveledi. "Sadece şunu bil ki, eğer çok fazla önemersen, ölüm geride kalanlar için çok acı verici olabilir."

"Bu seni durdurur muydu Corinne?" diye sordu sessizce, karanlık bakışları düşünceli bir şekilde Corinne'in yüzünde geziniyordu. "Kötü kalpli olan ben olsaydım, benden uzaklaşırdı mıydın?"

Yavaş bir gülümseme ağzını kavislendirdi, yüzünü aydınlattı ve gözlerinde saklı endişeyi yok etti. "Ben hayatı seviyorum Dayan. Onu yaşamaya inanıyorum. Acıdan korktuğum için aşktan, kahkahadan ya da seni tanımaktan asla vazgeçmem. Bu, senin arkadaşlığın için ödenecek küçük bir bedel olurdu. Ama sonra, acıyı tanıdım ve başkalarının yaşamadığı şeyleri yaşadım. Sevginin ve kahkahanın değerini öğrendim."

Dayan, bakışları onun yüzünde sabit kalsa da başını hafifçe çevirdi ve onu yuttu. Elini öptü, parmağını ağzının sıcaklığına doğru çekti.

Bir anda vücudu sıkıştı ve karnının duvarlarında binlerce kelebek uçuşmaya başladı. Ona kendini güzel, seksi ve çok arzulanmış hissettirmişti. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Kalbi gözlerinde, göğüsleri beklentiyle inip kalkarken ona baktı.

Dili parmağı boyunca yavaş, ipeksi bir okşama yaptı, sonra isteksizce onu bıraktı. "Seni baştan çıkarıyorum," diye itiraf etti Dayan pişmanlık duymadan. Başını eğerek kızın ağzını kendi ağzıyla buluşturdu ve onu yavaşça öptü; uzun, yavaş bir öpücük, ona kelimelerle ifade edemediği şeyi anlatmak içindi. Şair ya da değil, onun için ne kadar önemli olduğunu söyleyecek hiçbir kelime yoktu. Onu her yerde takip edeceğini söyleyecek kelime yoktu. Onun için hayat olduğunu.

"Gayet iyi söylüyorsun." Kelimeleri onun ağzına, ruhuna fısıldadı.

Dayan gerildi, kolları onu hapsederek sıkıca kendine bağladı. Kan değişimi olmamıştı. Yine de onun aklını okuyordu. Bir gölge gibi, ustalıkla ve kolaylıkla içeri süzülüyor, sadece Karpat kanından olanların gitmesi gereken yerlere gidiyordu. Çok mu şey öğrenmişti? Kalbi normalden daha fazla çalışmıyordu. Dikkatlice onun zihnine dokundu. Corinne ne yaptığının farkına bile varmamıştı.

Kollarını onun kaçmasına izin vermek için açtığında bile gülümsemesine neden olan küçük, narin bir geri çekilişle önce o uzaklaştı. "Seni müziğe bu kadar çeken nedir?" Dayan

diye sordu, sehpanın üzerindeki düzgün müzik dergilerini inceleyerek.

Corinne ona neredeyse utangaç bir ifadeyle bakarak, "Müzik beni vücudumun gitmeme asla izin vermeyeceği yerlere götürüyor," dedi. Yumuşak gülümsemesi adamın dizlerinin bağına çözdü. "Sadece doğru parçayı seçerek bir uçaktan atlama ya da okyanusun altında yüzme hissini yaşayabiliyorum. Nerede olursam olayım ya da nefes almak ne kadar zor olursa olsun, eğer müziği duyabiliyorsam, her şeyin yoluna gireceğini biliyorum." Sırtışı bilinçliydi. "Bu muhtemelen sana aptalca geliyor ama sen güçlü ve özgürsün. Ben bu bedene hapsolmuş bir mahkûmum. Kalbimin, ruhumun ve beynimin istediği şeyler asla deneyimleyemeyeceğim şeyler, bu yüzden yükselmek için müziği kullanıyorum."

Dayan hiçbir şey söylemedi. Konuşamıyordu; boğazındaki yumru nefes almasını engelliyordu. Hayatını bu şekilde yaşıyordu. Corinne kendisine verilenleri kabul etmiş ve kısıtlamalarına rağmen bütünüyle yaşamıştı. Hayatı kucakladı. Tadına baktı. Deneyimlemişti. Onu gökyüzünde bir kuş gibi uçarken, ağaçların tepelerinde süzülürken hayal edebiliyordu. Her zaman ona yakın durmalı, ona göz kulak olmalıydı, yoksa Corinne yıldızların peşinden giderdi.

"Benim için üzülme Dayan," dedi yumuşak bir sesle. "Görüyorsun, inanılmaz derecede şanslıyım. Sahip olduğum her günün değerini biliyorum." Evinin etrafına bakmak için döndü. "Hayatımda o kadar çok şey oldu ki, o kadar çok beklenmedik şey. Benimle gelin, şuna bakın. Lisa müzik aletleri konusunda tam bir ahmaktır, o yüzden bunun kıymetini bilemedi ama sen bileceksin." Elini tuttu ve çekti. "Beğeneceğini biliyorum."

Onunla gitti çünkü başka seçeneği yoktu. Onu dünyanın öbür ucuna kadar takip edebilirdi. Kadın onu koridordan geçirerek piyanonun bulunduğu açık odaya götürdü ve fildişi tuşları hızla ortaya çıkardı. Onu tezgâha doğru çekerken parmakları onunkilere sımsıkı sarılmıştı, neredeyse onu tezgâhın üzerine itecekti.

"Şunu dinleyin. Sesi dinle." Elleri tuşların üzerinde gezindi, çırpındı ve bir sonat çalmak için yerleşti.

hemen tanındı.

Ses güzeldi, notalar doğruydı. Dayan onun parmaklarının tuşların üzerinde kayışını izledi. Zahmetsizce, kendini müziğin içinde tamamen kaybederek çalışıyordu. Hayatı nasıl yaşıyorsa öyle çalışıyordu. Onu sevdiği gibi. Tutkuyla, içindeki her şeyle. Özgürce, cömertçe. Bedeninin, ruhunun ve kalbinin tam bir birleşimi.

Onun için çok güzeldi. Baş tuşların üzerine eğilmiş, gözleri kapalı, saçları dağılmış ve yüzüne dökülmüş, yüz ifadesi konsantrasyon ve büyülenmişlikten ibaretti. Dayan onun etrafına uzandı, iki elini de piyanonun üzerine koydu, böylece kolları etkili bir duvar oluşturdu. Kadının ensesinin cazibesini tatmak için eğildi. Kadının doğal kokusu onu kendine çekti, duyularına öyle bir saldırdı ki sadece Corinne'i düşünebildi. Onun yumuşak tenini ve davetkâr vücudunu. Onun içindeki tutkuyu, büyüyü.

Corinne'in parmakları piyanonun üzerinde hareketsiz kaldı ve onun kucağına döndü, ağzının sıcaklığıyla buluşmak için yarı yarıya yükseldi. Ateşi ve alevleri buldu. Bir güneş ışığı patlaması ve hayatın kendisinden daha zorlayıcı bir ihtiyaç. Birbirlerinden beslendiler, birbirlerini yuttular, yeterince yaklaşamadılar. Adamın ağzı sıcak ve emrediciydi. Onunki ipeksi ve ısrarcıydı. Kendini onun ağzında, erkeksi tadında kaybetmişti. Adam doyamıyordu, ondan besleniyor, açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi onun sunduğu tatlılığı alıyordu.

Kadının elleri adamın gömleğinin altından kayıyor, adamın elleri kadının bluzunu çekiştiriyordu. Ateş patlayıcı, sıcaklık cehennem gibiydi. Mantıklı bir düşünce yoktu, sadece ten hissi vardı, onunki saten yumuşaklığında, adamınki ise sert ve kaslarla belirginleşmişti. Adam kadının yerini değiştirdi, dizini bacaklarının arasına soktu, böylece kadın adamın kalçasının sert sütununa bindi.

Dayan yumuşak bir ses çıkardı, ruhundan yükselen açlığın keskin bir notasıydı bu. Bu ton kalbini delip geçti, zihnini istila etti, öyle ki kollarını Dayan'ın başına dolayarak onu kendine çekti, ona her şeyi, her şeyi verdi.

Neye ihtiyacı varsa o olmak istiyordu. Gömleğini önünden kaldırdı, bir yandan da ağzı ve onunki baştan çıkarıcı bir tango yapıyordu.

Dili onunkiyle okşadı, alay etti, dans etti. Dişleri alt dudağını, ağzının kenarını kemirdi, gamzesinin üzerine yerleşti. Dudakları teninde, boynunda ve boğazında gezindi, arkalarında alevler bıraktı. Sonra başını kaldırdı.  çine çekti. Onun kokusunu ciğerlerinin derinliklerine çekti. Yarı kapalı gözleri onun üzerinde kaydı.

G ğ slerine yaslanmış. Yumuşak. Kremsti. Sıkı ve kışkırtıcı.

S tyeni, dolgun göğüslerini sevgiyle kavrayan dantelli bir g l rengiydi. Corinne, adam başını yavaşça ona doğru eğerken nefesindeki kesikliği duydu. Uzun saçları teninin üzerinde kayıyor, ipeksi okşamalar gibi onu okşuyordu. Elleri Corinne'in yumuşak ağırlığını kavrayıp bir göğsünü sutyenden kurtarıırken inanılmaz derecede nazikti. Dili meme ucunun üzerinde dönüyordu. Duygu dalgaları onu sarstı, sarstı. Adamın sıcak ve nemli ağzı, Corinne'in ağrıyan etinin etrafında kapandı. Corinne'in bacakları neredeyse altından çıkacaktı. Piyanonun arkasına yaslandı, tuşlar şıngırdayan bir nota çalıyordu. Kan dolaşımında şimşekler çakıyor, Corinne'in en derinlerine kadar iniyordu.

Vücudu sıkıştı, nemlendi. Gözlerini kapattı ve kendini adamın ağzıyla uyandırdığı saf duygu coşkusuna bıraktı. Elleriyle.

Küçük, uyumsuz bir nota bilincini işgal etti. Bir bela fısıltısı. Nefesi zorlanıyor, kalbi çırpınıyordu. Dayan hemen başını kaldırdı ve yüzünü onun omzunun çukuruna gömdü. Kadının elleri sırtını keşfediyor, onu deliliğin eşiğine getiriyordu, bu yüzden onun bileklerini yakaladı ve onu hareketsiz tuttu.

Tekrar nefes alabildiğinde, tekrar güvende olduğunda, ona bakmak için başını kaldırdı.  yice  p lm ş ağzı ve geniş, şaşkın gözleriyle o kadar güzeldi ki, neredeyse çözülecekti. "Kalbin ve bebeğin," diye hatırlattı ona. "Birkaç dakika daha geçseydi, bebeğimiz olmayacaktı.

Durdurabilirim. Beklenmedik bir şekilde doğuma girmeni istemiyorum. Senin ve bebeğin güvenliği her şeyden önce gelir. Bencilce davrandım ve beni bağışlamamı istiyorum. Doğrusu, sağlıklı düşünemiyordum."

Sesi akıldan çıkmayan notaların bir karışımıydı, o kadar güzeldi ki gözlerini yaşarttı. Onu güvenli bir kozayla, aşkın ve şehvetli açlığın karanlık bir melodisiyle sarmıştı. "Affedilecek bir şey yok Dayan. İkimizin de hatasıydı. Senin beni istediğin kadar ben de seni istedim. İkimiz için de yeterince güçlü olduğun için teşekkür ederim." Elleri koruyucu bir şekilde bebeğinin üzerinde gezindi. Ona gülümsedi. "Doğrusu ben de sağlıklı düşünemiyordum ve beni gerçekten tanısaydın bunun ne kadar nadir olduğunu bilirdin."

Gözleri kızın yüzünde gezindi, yoğun, aç, sıcaklıkla eriyen. "Sen benim kalbim ve ruhumsun, Corinne. Beni tanımıyorsun, çünkü zihnini benimkiyle birleştiremiyorsun, ama ben senin düşüncelerini, anılarını okuyabiliyorum. Seni başka hiç kimsenin tanıyamayacağı kadar iyi tanıyorum. Seni tanımak için günlere, haftalara, aylara ihtiyacım yok. Nasıl biri olduğunuzu anlamak için sadece zihnimize dokunmam yeterli. Ne kadar zeki olduğunu biliyorum. Bu bebeğin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Çok daha dikkatli olacağız."

Çok nazikçe tişörtünü şişmiş, ağrıyan göğüslerinin üzerinden aşağı çekti. Kollarıyla Dayan'ın boynunu çevreledi ve onun iri gövdesine yaslanarak ağırlığını almasına izin verdi. "Özür dilerim Dayan, işlerin kontrolden çıkmasını istememiştim. Daha iyi biliyorum." Kadının eli adamın göğsünden aşağı kayarak kot pantolonunun önünde durdu. "Seni bu şekilde bırakmak istemiyorum." Adamın ereksiyonunun şişkinliğini hissedebiliyordu, arzudan çok ağırdı.

Vücudu heyecanla, beklentiyle titredi, daha da sertleşti, kanı yoğunlaştı. Dayan derin, sakın bir nefes aldı. "Seni bıraktığım gibi mi demek istiyorsun? Ağrılı ve tatminsiz? Sanırım ortak olacağız Corinne. Ben senin ihtiyaçlarını karşılayabildiğimde, sen de benim ihtiyaçlarımı karşılayacaksın.

benimkine dikkat et." Şakağına bir öpücük kondurdu. "Bu işte birlikteyiz."

Gözlerinin içine bakmak için geri çekildi. "Gerçekten bunu demek istiyorsun, değil mi?"

Dayan başını salladı. "Ben aziz değilim Corinne. Bana gözlerinde yıldızlarla bakıyorsun. Şu anda seni yiyip bitirmek istiyorum. Bence yapabileceğimiz en güvenli şey senin ve Lisa'nın eşyalarını toplayıp artık yalnız olmayacağımız bir yere dönmek."

Corinne daha yakına eğildi ve ağzının kenarına bir öpücük kondurdu. "Sana bunu söylemekten nefret ediyorum ama eşyalarım yatak odasında." Yumuşak ve alaycı bir şekilde güldü ve onun yanında tamamen güvende olduğunu bilerek ondan uzaklaştı. Bacakları tam olarak sabit değildi ama düşmeden yürümeyi başarmıştı. Adam onu yatak odasına kadar takip etti ve karanlık, yoğun gözlerle onu izledi. Odada dolaşırken onun bakışlarının ağırlığını üzerinde hissetti ve bu kendi arzu fırtınasını yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı. Kararlılıkla ona bakmadan eşyalarını topladı. Adam onun sağduyusunu çalmıştı ve ikisinin de iyiliğı için sorumluluk sahibi olması gerekiyordu. Corinne Lisa'nın odasına doğru ilerledi ve bir an duraklayarak elini bebeğın üzerine koydu. Dayan ikisini de korumuştı.

"Tekmeliyor mu?" Dayan soruyu günahkâr bir samimiyetle sormayı başararak usulca sordu.

Corinne başını salladı, ona bakmaya korkuyordu, kendini onun korkunç açlığında kaybetmekten korkuyordu. Onun şair ruhunda. Dayan, bir orman kedisi kadar sessiz bir şekilde Corinne'in arkasına geçti ve kollarını Corinne'e doladı, avuçlarını Corinne'in karnındaki küçük tümseğın üzerine koydu. Başını eğerek ağzını tehlikeli bir şekilde kızın çılgınca atan nabzına yaklaştırdı. "O çok güçlü. Tam bir mucize. Dünyanın her yerinde insanlar bebek sahibi olduklarını öğreniyorlar ama bunun nasıl bir mucize olduğunu takdir etmiyorlar. Belki de hiç kadınları, hiç bebekleri olmasaydı, neye değer verilmesi gerektiğini anlardı. Sana nasıl değer veriyorsam, bu çocuğı da öyle değer veriyorum."

Corinne gözlerini kapadı ve adamın sözlerinin teninin gözeneklerinden sızmasına izin verdi. Nasıl bu kadar güzel şeyler söyleyebiliyordu? Sözleri nasıl her zaman bu kadar mükemmel olabiliyordu? Bu kadar az zamanı kalmışken onu neden şimdi bulmuştu? Bir an için onun sert gücüne yaslandı, vahşi, evcilleşmemiş kokusunu içine çekti, onun muazzam gücüne, şairin sözlerine ve çocuğunun da onun bir parçası olduğunu hissettirmesine minnettar oldu. Tamamen kabul edilmişti. Çekincesiz.

"Böyle hissetmeni istiyorum," dedi yumuşak bir sesle, nefesi sıcak ve davetkârdı, "çünkü bu basit bir gerçek."

Corinne, "Baştan çıkarıcılığın ta kendisisin," diye azarladı ama sesi zevkini ele veriyordu ve elini kendi eliyle kapattı. "Herhangi bir kadına sahip olabilirsin Dayan. Neden benimle birliktesin?" Kalbi onun için acıyordu. Onun incinmesini istemiyordu.

"Sadece sen varsın. Başka bir şey göremiyorum ve görmeyeceğim de," diye cevap verdi, tamamen emin bir şekilde. "Sen her şeysin."

Corinne yavaşça, pişmanlıkla ondan uzaklaştı. "Peki ya ben aynı şekilde hissetmezsem? O zaman ne yaparsın?" Sesinde mizahın yanı sıra zengin bir ilgi de vardı. İki bavulu da almak için ona doğru uzandı. "Akıl okuduğumu unutuyorsun. Beni gerçekten istemeseydin, elbette böyle bir şeyi kabul etmek zorunda kalırdım ama sen benim hayat arkadaşımsın. Hata yok. Renkli görüyorum. Duyguları hissediyorum. Sana bakıyorum ve varlığımın bir anlamı var. Sen bakıyorsun.

bana geri dön."

Corinne o zaman gülümsedi - kendini tutamadı. "Sana kesinlikle bakıyorum, bunu inkâr edemem. Ve seninle birlikte olmak istiyorum. John'u neredeyse tüm hayatım boyunca tanıdım. Onu sevdim ama ona tutkumu veremedim, ona ruhumu veremedim. Sana bakıyorum ve içimdeki her şey seni istiyor, ihtiyacın olan her şey olmak istiyor."

Dayan başını salladı. Corinne'in duygularının yoğunluğu ve aralarındaki katıksız kimya yüzünden kafası karışmıştı. Onunla paylaşmadığı için suçluluk hissetmesini istemiyordu.

kocasına olan tutkusu. "Ben senin hayat arkadaşınım, sen benim için yaratılmışsın. Birbirimizi tanıyoruz, birbirimizi tanıyoruz çünkü birlikte olmamız gerekiyor. John'u sevgili bir arkadaş olarak sevdin ama sen bana aitsin. Hayat arkadaşları birbirlerine yalan söylemez. Sana doğruyu söylüyorum."

Uzanıp adamın güçlü çenesine dokundu, parmakları hafifçe okşadı. "Teşekkür ederim Dayan." Evin etrafına bir kez daha baktı. "Sanırım her şeyimiz var."

Bavulları aldı ve evin güvenli bir şekilde kilitlendiğinden emin olduktan sonra onu tuğla patikadan aşağı ve geniş, tertemiz çimenlik alana kadar takip etti. Corinne aniden durdu ve tepesindeki yıldızların bolluğuna baktı. Daha önce görülemeyen yıldızlara. "Ne kadar güzeller, değil mi?"

Dayan başıyla onayladı ve arabaya doğru yürümeye devam etti. Corinne çok solgundu ve nefes almakta zorlandığını duyabiliyordu. Sanki normalmiş gibi, sanki güçlüymüş gibi davranıyordu ama Dayan yine telaşlanmaya başlamıştı. Onu alıp gece gökyüzünde uçmak, en yakın şifacıya götürüp iyileşmesini talep etmek istiyordu. "Arabaya binmelisin tatlım," diye yumuşak bir sesle öğüt verdi.

Bu kadar basit bir zevkin tadını çıkarmasını engelleyen zayıflığından nefret ederek başını salladı. Bir araba köşeyi dönüp ona doğru hızla ilerlerken farlar onu parlak bir spot ışığı altında yakaladı. Corinne donup kalmıştı, kalbi kekeliyordu, bebeği tekmeliyordu ve adrenalin annesinin vücuduna hücum etmişti.

Dayan bavulları bıraktı ve doğaüstü bir hızla hareket etti. Onu kollarının arasına aldı ve hızla giden arabanın üzerinden atlayarak havalandı. Altında sürücü dönüyor, savruluyor, içindekiler heyecanla bağıırıyordu. Onları net bir şekilde görebiliyordu ve ilk kez ruhunun derinliklerinde öfke yanmaya başlamıştı. Corinne'i tehdit eden başka insan istemiyordu. Boğazının derinliklerinden alçak bir hırıltı yükseldi,

ve ona bir emir fısıldamak niyetiyle ipeksi saçlarının üzerine eğildi.

Gökyüzünde yarışırken Corinne Dayan'ın kolunu tuttu. Artık koşmuyordu. Ayaklarının yere değmediğinden emindi. Kimse bu kadar hızlı hareket edemezdi. Hiç kimse. Dayan'ın nefesinin sıcaklığını kulağında hissetti, onun zihniyle birleştiğini, güven, sevgi ve bağlılık dalgalarını hissetti. "Sakin bana bunu unutmamı söyleme," diye sertçe karşı çıktı. "Bana unutmamı emretme Dayan. Henüz değil. Seni görmeme izin ver.

Onu ilk kez görüyordu. Daha önce, anlık bakışlar, kışkırtıcı ipuçları elde etmişti ama parçaları bir araya getirememişti. Şimdi zihnini paylaşıyordu ve bir şeyler, anılar, görüntüler görüyordu; Dayan'ı farklı zaman dilimlerinde görüyordu. Anıları ona mantıklı gelmiyordu ama bunların gerçek olduğunu ve tarih kitaplarından alınmadığını biliyordu. Çok ayrıntılı, çok canlıydılar. Ve Dayan onu hızla giden arabadan kurtarmış, havaya sıçramış ve neredeyse onunla birlikte uçmuştu.

Kalbin benimkiyle aynı atmalı. Dinle Corinne, çünkü seni kaybetmeyeceğim. Benimle nefes al ve korkma.'

"Senden korkmuyorum," diye fısıldadı yüksek sesle. "Senden korkmuyorum. Dayan'ın telepatik yeteneğini kullanarak onu bu anıdan mahrum etmesini istemiyordu. Dayan'ın bu kadar yalnız, herkesin ona çekilmiş gibi görüldüğü bir dünyada bu kadar yapayalnız olmasının nedenini mi görüyordu? O tamamen farklıydı. Büyülü şeyler yapabiliyordu.

Dayan onu çatıların güvenliğine götürdü ve yavaşça bir çatı katının sığınağına yerleştirdi. Gökyüzüne baktı ve bulutlar hemen tepesinde dönmeye başladı, hızlı ve öfkeli bir şekilde yükseliyordu. Yoğun sis tabakası dengesiz havayla birlikte geri dönüyordu.

Corinne onun her hareketini dikkatle izledi, yüz ifadesinin tamamen aynı olduğunu ama gözlerinin derinliklerinde intikam ateşinin yandığını fark etti. "Onlarla yüzleşeceksin, değil mi?"

"Kalbine konsantre olmanı istiyorum Corinne." Siyah kadife sesiyle bunu bir emir haline getirdi. "Güzel ve sabit bir atış olmalı. Onu duy, benimkini hisset." Avucunu göğsüne, tam kalbinin üzerine getirdi. "Bu ritmi hissediyor musun? Bir dereceye kadar kontrol edebilirsin."

"Nasıl bu kadar hızlı hareket edebiliyorsun?" diye sordu, gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmıştı. Corinne hayatı boyunca fiziksel olarak engelli olmuştu, bu yüzden Dayan'ın yetenekleri onun için harikaydı.

"Sonra konuşuruz, tatlım. Şu anda ilgilenmem gereken birkaç küçük ayrıntı var."

Uzandı ve onun kolunu yakaladı. "Dikkatli ol Dayan. Kendine fazla güvenmek diye bir şey vardır."

Alnına bir öpücük kondurmak için başını eğdi. Ve sonra gitmişti. Corinne gözlerini kırptırdı ve Dayan ortadan kaybolmuştu. Dizlerini yukarı çekti, yavaş ve derin nefes aldı, onun emrettiği gibi kalbine konsantre oldu. Bir an için kendisine ona ait olma, onun kendisini istediğini bilme lüksünü tanıdı. Sadece onu. Neydi o? Kimdi o?

Dayan, sis damlacıklarına dönüşürken muazzam bir gücün zihninden geçtiğini hissetti. Sis katmanlarının arasından süzülerek, sokaklarda kükreyerek ilerleyen arabaya doğru hızla ilerledi. Sivri uçlu bir şimşek doğrudan arabanın yoluna düşerek yere çakıldı. Araç yalpaladı ve yoluna devam etmeden önce savruldu. Gökyüzünden dolu yağdı; golf topu büyüklüğünde buzlar arabanın tavanına öyle bir yağdı ki, arabanın tavanı çöktü. Yoğun sis ve buz tabakaları görüş mesafesini yok etti. Sürücü frene bastı ve araba kayarak durdu. Ölümcül sis bir anda aracı istila etti, camlardan içeri doldu ve tüm havayı dışarı itene kadar boş alanları doldurdu.

Sisin içinde tuhaf bir sis, büyük bir tehdit izlenimi bırakan gölgeli renkte bir buhar izi vardı. Sürücü kapının koluna uzandı ama artık çok geçti. Sis bir yılanın sarmalları gibi boğazına dolanıyordu. Garip renkli sis gittikçe daha sıkı sarılıyordu.

Şoför boğulana, nefesi kesilene, önce griye, sonra maviye dönene, gözleri yuvalarından fırlayana kadar.

Arka koltuktaki iki adam da aynı anda kapılara doğru uzandı. Sis canlı ve lifli görünüyordu, dokunaçları onları sarmak için uzanıyor, gittikçe sıkılaştan ilmikler gibi etraflarında bobin bobin kayıyordu. Çılgınca çırpındılar, ama çırpınışları sis halkalarının onları daha da sıkmasına neden oldu, ta ki nefes nefese kalıp boğulana, boğazlarının etrafındaki sarmalları yırtmak için uzanana kadar. Elleri sanki sisten başka bir şey değilmiş gibi sisin içinden geçti. Yardım için bağırmaya fırsat bulamadan sessizce öldüler.

Dayan, aracı Corinne'in mahallesinden uzaklaştırırken etrafındaki bulut örtüsünü koruyabilmek için kendine özgü radarını kullanarak aracı yoğun sisin içinden geçirdi. Bu adamlar bulunacaktı ama ölümleri her adli tabibi şaşırtacaktı. Dayan hiçbirinin üzerinde iz bırakmamıştı.

Üçü de boğularak ölmüş ya da bir şeyle boğulmuş gibi görünüyordu ama sistemlerinde ne uyuşturucu ne de cinayet izi ya da kanıtı vardı. Dayan takip edilmekten bıkmıştı ve topluluk üyeleri bu kez çok ileri gitmişti.

Corinne ve Lisa'yı yakalamaya ya da öldürmeye kararlıydılar. Dayan, cemiyetin hayat arkadaşını tehdit etmesine izin veremezdi. Adamları Corinne'in evinden birkaç blok ötede arabalarının içinde ölü bırakarak, cemiyet üyelerine mesajını yüksek sesle ve net bir şekilde gönderiyordu. Kendi tehlikeleri pahasına takibe devam edeceklerdi. Corinne ve Lisa onun koruması altındaydı ve onu tehdit eden herkesi yok edecekti.

Onlar.

Tepede dönen kara bulutlar sis izleriyle birlikte dağılıyordu. Corinne çatıda arkasına yaslanmış, bulutların desenlerini, bir kara kazandan diğerine sıçrayan şimşekleri izliyordu. Güzel bir gösteriydi, ama aynı zamanda korkutucuydu da, çünkü çok yoğun, çok kişisel görünüyordu. Dayan gibi. Onunla ilgili her şey çok yoğundu. Dışarıdan bakıldığında her zaman sakin, hatta huzurluydu, ama yine de

Yüzeyin altında çok daha fazlası var. Başının üzerindeki kara bulutlar gibi dönüyordu.

Dayan gittiği kadar hızlı bir şekilde geri döndü, uzun ve güçlü bir şekilde onun üzerinde duruyordu. Kadın şaşkınlık içinde gözlerini kırıştırarak ona baktı. Adam ona doğru uzandığında gözlerini kapattı. Uzun boylu. Zarif. Güçlü. Aynı vahşilik onda da vardı, ölümcül bir tehditle birlikte ona yapışmıştı. Tam olarak tanımlayamadığı ama yine de gerçek olan bir şeydi bu.

"Sana kalp atış hızını sabit tutmanı söylemiştim," diye yumuşak bir sesle onu selamladı, sesindeki tehdit güçlüydü. Onu kollarının arasına alıp göğsüne yasladı, böylece kalbi hemen onunkine uyum sağlamaya başladı. "Benden korkmadığını söylemiştin tatlım, ama yine de nabzın hızla atıyor."

"Birdenbire ortaya çıktın," dedi savunmacı bir tavırla, sıkılı yumruğuyla adamın omzuna vurarak. "Ben insanım, biliyorsun." Büyük, sabit gözlerle ona baktı. "Sen insan mısın Dayan?"

Koyu renk başını eğdi, dişleri gecenin içinde bembeyazdı. "Ne düşünüyorsun?" Kelimeler boğazına, nabzına doğru usulca fısıldandı. "Sana insan gibi geliyor muyum?" Sesi ayartmanın ta kendisiydi.

Corinne dinlememesi gerektiğini çok iyi biliyordu, adamın sesinin cazibesi dikkatini kolayca dağıtıyordu. Elleri kendi iradesiyle adamın kalın saçlarını buldu ve ipeksi tellerine dolandı. "Bunu nasıl bu kadar kolay yapabiliyorsun?" diye sordu, aklını okuyamasa bile gözlerinin duygularını ele vereceğini biliyordu. Onunla birlikte olmayı, onunla ilgili her şeyi seviyordu. Onun gözlerinin derinliklerindeki o bakışı sonsuza dek silmek istiyordu. Boşluğu. Yalnızlığı. "Kalbim için kötü olduğunu düşünmeye başlıyorum Dayan. Bir kadını yirmi adımda eritebilirsin. Eritebilirsin. Ve havayı değiştirdin."

Dayan'ın ağzı kadının boğazındaki yumuşak sütunu keşfetmeye devam etti. "Ben mi yaptım? Çok yetenekli olmalıyım. Umarım böyle bir başarı senin sonsuz hayranlığını kazanmıştır." Sesi hafifçe

Sanki teninin yumuşaklığını keşfetmek sohbet etmekten daha önemliymiş gibi dikkati dağınıktı. "Çok yorgunsun Corinne. Bu gece şifacılarla buluşmak için yola çıkmalıyız ama bence dinlenmen gerek. Bir akşam için yeterince heyecan yaşadın."

Başını adamın omzuna yasladı, uzun kirpikleri yanaklarını havalandırıyordu. Her zamankinden daha fazla yorgundu. Adam onu çatının kenarına taşırken öylesine yumuşak hareket ediyordu ki, sanki havada süzülüyormuş gibi hissediyordu. "Seninle dans etmeyi çok sevdim," diye mırıldandı gözlerini açmadan, yüzüne vuran esintinin tadını çıkararak. "Hareket etme şeklini seviyorum."

"Demek ki ilerleme kaydediyorum," dedi. Onunla birlikte kolayca yere süzüldü, zihni tamamen onunkiyle birleşti, böylece neler olduğuna dair izlenimlerini kontrol edebildi, hafızayı her seferinde biraz buğulandırdı, böylece yavaşça kayboluyordu. Ne olduğunu, kim olduğunu ortaya çıkarmak istemişti. Corinne'in kendisini kabul etmesini istiyordu ama vücudunun zayıf olduğunu, kalbinin iflas ettiğini biliyordu. Henüz risk alamazdı. Gerçeği öğrendiğinde, şifacının kalbinin şoka dayanacağına dair güvence vermesini istiyordu. Gecenin şok edici olaylarının üzerine puslu bir perde çekerken, farklı anıları vurguladı: öpücükleri; onun tepkisi. Bavulları aldıktan sonra, arabayı kaldırımdan çekmeden önce emniyet kemerinin takılı olduğundan emin oldu.

Corinne onun yanındaki koltuğa sessizce oturdu ve ne kadar yorgun olduğuna şaşırdı. Hamileliğin vücudu üzerinde yarattığı stres kendini göstermeye başlamıştı. Dayan, parmakları Corinne'in parmaklarına dolanmış bir halde sokaklarda dikkatle ilerliyordu. "Tuhaf değil mi?" diye düşündü. "Eğer biri Lisa'ya senin o barda çaldığını haber vermeseydi, asla tanışamayacaktık."

"Seni bulabilirdim." Bu, sessizce söylenmiş bir gerçektir.

Corinne eve dönüş yolunun geri kalanında sessizdi. Zihni hoş bir şekilde boştu. Yorgundu ve onunla birlikte olduğu için garip bir şekilde mutluydu. Dakikalar önce, onun kokusunu almıştı.

ama Şimdi onun sakinliğini, ruhunun derinliklerine sızan mutlak bir dinginliği hissediyordu. Dayan, nefesinin altında hafifçe mırıldanarak gece boyunca araba kullanmaktan memnun görünüyordu. Bu melodi daha önce hiç duymadığı bir melodiydi. Unutulmaz derecede güzeldi.

Lisa küçük balkonda bekliyor, endişeliymiş gibi görünmemeye çalışıyordu. Dayan kibarca Corinne'in arabadan inmesine yardım ederken endişeyle onu izledi. Dayan onu taşıyabilirdi ama Corinne üzerlerindeki gözlerin fazlasıyla farkındaydı.

"Aptalca davranıyorsun. Bu sözler onun zihnini şefkatle okşadı.

"Kimin ne düşündüğü kimin umurunda?

Corinne ona zihninden cevap vermek için cesaretini topladı. Aralarındaki iletişimin samimiyeti ona çekici geliyordu. "Kendimi iyi hissetmediğimi düşünmesini istemiyorum.

"Kendini iyi hissetmiyorsun. Bunu çok güzel bir şekilde belirtti.

Corinne uzun kirpiklerinin altından ona baktı, Lisa'ya gülümsemeden önce sadece bir kez azarladı. Onun başının üstünde Dayan kendini gülümserken buldu. Bu onun Corinne'iydi. Aynı anda hem tatlı hem de şımarık.

"Kendini iyi hissediyor musun?" Lisa sordu, gözleri endişeliydi.

"Elbette. Sadece biraz yorgunum," diye itiraf etti Corinne. "Biraz uzanayım diye düşündüm. Sen hâlâ ayakta ne yapıyorsun?"

"Seni bekliyorum." Lisa Dayan'a baktı ve gözlerini kaçırdı. Onunla birlikteyken neden ona güvendiğinden emin değildi ama gözünün önünden kaybolduğunda kuşku duyuyordu. Corinne'in karakterinin dışında davranmasına neden oluyordu. Corinne erkeklere hiç bu kadar yakından bakmamıştı, bekârken bile. Corinne pratik, işine bağlı biriydi. Bir rock yıldızına yapışacak tipte biri değildi. Lisa adama ters ters bakmamaya çalıştı.

Dayan ona karşı sempati duyuyordu. Lisa kıskandığı için kendinden iğreniyordu. Corinne'in Dayan'a gözlerinde yıldızlarla bakmasını istemiyordu. Corinne'in kimseye

böyle bakmasını istemiyordu. Lisa, Corinne'in

Corinne'le olan ilişkisini hiçbir şekilde değiştirmede ama sahiplenme duygusu yüzünden kendisinden pek hoşlanmıyordu.

"Neredeyse şafak sökmek üzere," dedi Corinne nazikçe. "Yatakta olman gerekirdi Lisa, benim için endişelenmen değil. Eşyalarımızı alacağımızı biliyordun. Biraz zaman alacağı kesindi."

"Yani hiçbir sorun yoktu," dedi Cullen, kolunu Lisa'nın omuzlarına dolayarak bir destek gösterisi yaptı.

"Şey -" Corinne'in kafası karışmış gibiydi, küçük yüzünü hafif bir kaş çatma ifadesi kapladı. Yüzüne düşen bir tutam siyah saç endişeyle iterken yardım için Dayan'a baktı.

Dayan hemen zihnini sıcaklık ve güvenceyle doldurdu. Bir an için şaşkındı ve kafası karışmıştı, tam olarak ne olduğunu hatırlayamıyordu. Anılarını araştırıyordu ve hepsi karmakarışık bir karmaşaydı. "Üstesinden gelemeyeceğimiz bir şey değil," diye cevap verdi kolayca, dürüstçe. Elleri kadının kalçalarına yerleşerek onu kendisine sabitledi. "Endişelendiğini bilseydik arardık Lisa."

"Elbette endişelendim," dedi Lisa meydan okurcasına, çenesi dik bir şekilde.

Corinne sırtını Dayan'a yasladı, yorgunluk içini kaplamıştı. "Lisa," dedi sessizce, aralarındaki ilişkinin gücünden yararlanarak.

Lisa hemen uzanıp Corinne'in elini tuttu. "Yine kavga çıkarıyorum. Sadece gel ve uzan, Corinne. Hasta olmanı istemiyorum."

Dayan çenesiyle Lisa'nın bavulunu gösterdi. "Listenizdeki her şeyi almak için çok dikkatliydi." Corinne'i bir gece önce uyuduğu yatak odasına doğru götürüyordu.

Corinne, Lisa'nın kendisi için endişelendiğini biliyordu ama onu daha fazla rahatlatacak enerjisi yoktu. Tek yapmak istediği uzanmak ve gözlerini kapatmaktı. Vücudu kurşun gibi hissediyordu ve her adım bataklıkta ilerlemek gibiydi.

Lisa Dayan'ın her hareketini izledi - Corinne'i nazikçe tutuşunu, gözlerinin Corinne'in üzerinde gezinişini

Yüzünü şefkatle, sahiplenerek. Lisa yumuşak bir iç geçirdi ve Cullen'a yaklaştı. Cullen da ona daha sıkı sarılarak karşılık verdi ve Lisa başını kaldırıp ona baktı ve hüznle gülümsedi. Dünyası değişiyordu ve Lisa değişimle kolay başa çıkabilen biri değildi. Corinne çok yorgun ve kırılğan görünüyordu. Onu böyle görmek Lisa'yı her zaman korkuturdu. Kırılğanlığı Corinne'in kalbinin solmakta olduğu gerçeğini vurguluyordu.

"Ona bir şey olursa buna dayanamam," diye fısıldadı Lisa Cullen'a. "Gerçekten dayanamazdım."

Dayan, üstün işitme yeteneğiyle onun fısıltıyla yaptığı itirafı duydu. Onun nasıl hissettiğini çok iyi biliyordu ve ona sempati duyuyordu. Corinne'e bir şey olacağı düşüncesine de katlanamıyordu. Corinne'in ipeksi başını bir öpücükle okşamak için öne doğru eğildi ama Lisa'yı bu kadar üzgün bırakamazdı. Onun endişeli bakışlarını kendi siyah bakışlarıyla yakalamak için geriye baktı. Sadece birkaç saniye sürdü ama yeterliydi. Ona güvence dalgaları gönderdi, kendisine karşı bir sıcaklık hissi aşılatabilmek için zihnini biraz daha zorladı.

Corinne yatmaya hazırlanmak için acele etmedi. Dayan gitarını çıkarmıştı ve o çalmaya başladığında Corinne oyalandı. Müzik canlı gibiydi, yeryüzü ve gökyüzünün uyumunun bir parçası, hülyalı bir türkü. İlk başta sesi o kadar yumuşaktı ki sözleri zar zor seçebildi. Her kelimeyi dinleyebilmek için aceleyle banyodan çıkıp yatak odasına gitti. Sesi mistikti, güzeldi, rüya gibiydi. Ona baktı ve dünya dönmeyi bıraktı, hareketsiz durdu, böylece o an her zaman için hafızasında kilitlendi.

"Nefesimi kesiyorsun. Şarkı söylemesini bölmek istemeyerek, türkünün tek bir kelimesini bile kaçırmak istemeyerek sözleri onun için düşündü. Bu unutulmaz bir yalnızlık şarkısıydı, bir adamın, bir gezginin, bir ozanın

Onu sevebilecek tek kadın için zaman içinde, yüzyıllar sonra.

Şehvetli ağzı bir gülümsemeye dönüştü ve kirpikleri inip eli gitarın üzerinde gezinmeden önce bakışları onun üzerinde gezindi. Parmakları o kadar hızlı çalışıyordu ki, kız unutulmaz melodiyi çalarken onları takip etmekte zorlanıyordu. Karanlık bir gölgenin yavaşça ruhunun üzerine yayıldığını söylüyordu, onu ele geçirdiğinde yok edilmesi imkânsız bir leke. İçinden kurtulmak için sürekli kükreyen güçlü bir canavar. Zaman geçtikçe ve kadını bulamadıkça, tüm umutlarla birlikte renkler ve duygular da soldu, ona sadece gitarı ve şarkısının sözleri kaldı.

Gözlerini yaşartan karanlık bir melodiydi bu. Corinne yatağa kıvrıldı ve dikkatle çalarken onun yüzünü izledi. Işık gözlerini rahatsız ediyordu, bu yüzden kapatmak için elini rahatça salladı. Onun dünyasında önemli olan tek şey Dayan ve onun bu unutulmaz güzellikteki şarkıyı söyleyen mükemmel sesiydi. Birden onu kollarına alma, çaresizce ihtiyaç duyulan kadın olma arzusu duydu.

Müzik hafifçe değişti, umutlu bir tını getirdi, neşeli bir kreşendoya yükseldi. Kendini orada, karanlıkta gülümserken buldu, gözleri onun yüzüne yapışmıştı. O bir sanatçıydı, eşi benzeri olmayan bir şair. O çalarken, ruhu müziğini dökerken yüz ifadesini izlemek hoşuna gidiyordu. Corinne'in kirpikleri yanaklarına indi. Çok yorulmuştu. Ve Dayan orada, onun yanındaydı, sağlam ve gerçek, inanılmaz derecede güçlü ve sağlıklıydı.

Dayan onun yanına uzanıp enstrümanı göğsüne koyarken gitar bir an sessiz kaldı.

Gülümsedi. "Ben uyuyana kadar benim için çalacak mısın?"

"Kesinlikle." Onun sesindeki cevap gülümsemesini duydu. "Tatlı rüyalar gör tatlım. Birlikte olduğumuzu hayal et." Parmakları bir kez daha tellerin üzerinde kayarak yumuşak bir balad üretti.

Rüya görüyordu. Gündüz rüyası. Gece rüyası. Tek bildiği, onun müziğiyle kendinden geçerken onunla birlikte olmanın harika olduğuydu. Onu canlı ve çok kadınsı hissettiriyordu. Sağlıklı gibi bile davranabiliyordu. Rüyasının ortasında, sis izleri yıldızların arasından yavaşça dolanmaya başladı. Kaşlarını çattı ve Dayan'ın işaret parmağını alnında hafifçe ileri geri gezdirdiğini hissetti.

"Uyu, tatlım. Gün batımına kadar bütün gün uyumanı istiyorum." Alnına bir öpücük kondurdu ve kaşlarını çattı. "Beni anlıyor musun tatlım? Ben seni uyandırana kadar derin bir uyku çek."

Uyanık olmaktan çok uykudaydı. "Yine bana emir veriyorsun, değil mi?"

"Evet. Bana itaat etmeni bekliyorum." Gitarının sesi odayı doldurdu, kalbini ve ruhunu doldurdu. "Sen benim hayatımsın, bunu biliyorsun. Bana bildiğini söyle."

"Keşke senin hayatın olsaydım." Neredeyse uyuyordu, ne söylediğinden emin değildi.

"Sen kesinlikle benim hayatımsın."

Kadın o kadar uzun süre sessiz kaldı ki Dayan onun uykuya daldığını düşündü. Dayan onun yanına uzandı, parmakları gitarının üzerinde sevgiyle hareket ediyordu, vücudu onunkine yakındı. Bu anın sonsuza dek sürmesini istiyordu. Corinne ait olduğu yerde, onun yanındaydı. Işık karanlığın içinden süzölmeye başlıyor, mürekkep gibi karanlığı griye çeviriyordu. Orada öylece yatarken Corinne'in yanındaki hissinin tadını çıkarıyor, onun sesini, kahkahalarını, onunla dalga geçerken gözlerinin dans edişini özlüyordu. Sanki dünyasındaki tek erkek oymuş gibi ona bakışını. Corinne. Şairlerin ne hakkında yazdığını biliyordu. Ruhunun neden onun için haykırdığını biliyordu. Onun için neden yüzyıllarca beklediğini biliyordu.

"Dayan" - uykulu bir şekilde onun adını mırıldandı - "insan mısın?"

Şaşkınlıkla ona baktı. Corinne'in gözleri kapalıydı ve sanki uyuyormuş gibi nefes alıyordu. Anılarını bir tülle örtmüştü, onları kaldırmamıştı.

Çünkü onun gerçeği bir an önce öğrenmesini istiyordu. Bunun onun için tam bir şok olmasını istemiyordu; hasarlı kalbiyle bu tür bir şoku göze alamazdı. İhtiyaç duyduğunda yararlanabileceği anılara sahip olmasını istiyordu ama verdiği emir onun merak etmesini engellemeliydi.

Yanında yatan kadının düşüncelerini inceledi. Bilinci gidip geliyor, güzel bir rüya görüyordu. Korkmuyordu. Dayan rahatladı, ağzında yavaş bir gülümseme belirdi. Gerçeğe yaklaşıyordu. Onu kabullenmeye daha da yaklaşıyordu. "Uyu tatlım, ben seni rüyalarında ziyaret ederken. Ve uyuyacaktı da. İkisi de uyurken bile ondan uzak kalmaya dayanamazdı. Güneş doğarken toprağa sığınmak zorunda kalacaktı ama yine de onu normal korumalarla korumaya cesaret edemiyordu. Muhafızlara rağmen konutu terk etmeye kalkışırsa, stres zayıf kalbinde sorunlara neden olabilirdi. Zaten kendisinden çok uzaklaşırsa, hayat arkadaşından ayrılmanın etkilerini hissetmeye başlayacağından korkuyordu.

Ritüel sözcükleri ona söylememiş olmasına rağmen, o ve Corinne zaten kalpten ve zihinden bağlıydı.

Onu öpmek için bir kez daha eğildi, ona dokunmaya ihtiyacı vardı, kendisi için tehlikeli olmasına rağmen onunla kalmak istiyordu. Kalmasının imkânsız olduğunu biliyordu ama bu, onunla birlikte olmayı arzulamasına engel değildi. 'Ben kalkana kadar uyu, Corinne. Güvenle uyu. Bu emri usulca mırıldandı, uyurken onu korumanın bir yolunu bulması gerekiyordu.

Kadının kendisine itaat ettiğinden emin olunca sessizce uzandı, zihnini boşalttı ve kardeşlerini aramaya koyuldu. Darius. Bir şifacıya olan ihtiyacımız her geçen an daha da artıyor. Bu gece çok daha zayıf. Daha ne kadar dayanabilir bilmiyorum.

Bir süre bekledikten sonra Darius geldi. Güçlü. Güven verici. Her zamanki gibi sakin. "Ona katıl. Birbirimize bağlanacağız - Julian, Desari, Tempest ve ben.

Biz bir araya gelene kadar onu hayatta tutmak için mümkün olduğunca çok yardım etmelisin.

Dayan nefesini yavaşça dışarı verdi. Darius'un ailesinin gücünü göz önünde bulundurarak düşüneceğini tahmin etmeliydi. Ailesi her zaman olduğu gibi Dayan'ın yanındaydı, hayat arkadaşı ve çocuğu için savaşmak üzere onunla omuz omuza duruyordu. Birleşmeye uzandı, ailesini kucakladı ve bir kez daha iyileşmeyi denemek için fiziksel bedenini bıraktı. Bu sefer yardımla.

Bölüm 8

Dark Troubadours'un solisti Desari, kardeşine bakarken tırnağıyla masanın üzerine sinirli bir ritim tutturdu. "Dayan'ın hayat arkadaşı daha fazla dayanamayacak, Darius. Bu durum hiç hoşuma gitmiyor. Dayan ne hayat arkadaşına sahip çıkabilir ne de hamile olduğu sürece ona yardım edebilir. Gregori ne dedi, Darius?"

Julian koluyla Desari'nin belini sardı ve eğilerek hayat arkadaşının şakağına kısa, güven verici bir öpücük kondurdu. "Gregori ve Shea gerçekten çok iyiler, Desari. Dayan'a nasıl yardım edeceklerini bulacaklardır. Gregori çalıştığı zaman etkileyici oluyor ve o senin kardeşin, senin soyundan geliyor. Bunun onu ne kadar güçlü yaptığını biliyorsun. Gregori ve Savannah'nın Lucian'ın düğününe gelememesi çok kötü. Vampirle karşılaşmaları onları geciktirdi ve şimdi bu haber Lucian'la buluşmalarını kısa kesecek."

"Dayan'a zamanında ulaşacaklarından emin değilim.

Barack ve Syndil Karpat Dağları'ndan dönüyorlar. Bu çok uzun bir yol Julian." Endişeli olduğu her halinden belli olan Desari alt dudağını ısırды. Julian eğilip Desari'nin alt dudağına güven verici bir öpücük kondurdu. Tapınak. "Onlar

getirmek ile onlar Shea ve Hayat arkadaşı Jacques, Prens'in kardeşi ve çok güçlü bir Karpatyalı. Bu konularda ailenize güvenmeye alışkınsınız, ama gerçekte başkaları da var - kardeşler, akrabalar - bize yardım etmek için harekete geçtiler."

Darius geniş omuzlarını silkerek kız kardeşine baktı, siyah bakışları sabit ve sakindi. "Onlar gelene kadar Dayan'a yardım etmekten başka bir şey yapamayız. Gregori ve hayat arkadaşı çok yakında burada olacak ve Dayan'a ve ailemize katılacak olan kişiye ulaşmak için birlikte seyahat edeceğiz. Dayan'ın onu hayatta tutmaktan başka seçeneği yok ve bunu yapacaktır."

Julian başıyla onayladı. "Hem Gregori hem de Shea, Dayan'ın karnında bir bebek varken onunla kan değişimi

yapmasının çok riskli olduğunu düşünüyor. Dayan bebeğın
dişı olduğunu ve bir

güçlü bir psişik. Bu yardımcı olacaktır, ancak şifacılar bebeğe yardım etmek için gelene kadar, müdahale riskini göze alamayız."

Desari kaşlarını çattı. "Dayan'ın hayat arkadaşının kalbi duracak olursa, ikisini de kaybederiz."

Julian'ın kolu onun etrafında sıkılaştı. "Dayan böyle bir şeye izin vermeyecektir. Hayat arkadaşının kalbi çok zayıf, ama şifacılar ona ve bebeğe yardım edecek konuma gelene kadar bağlantılı enerjimizle onu hayatta tutabiliriz." Hayat arkadaşının başının üzerinden Darius'un gözleriyle buluştu. Durum çok ciddiydi. Barack ve Syndil yanlarında Jacques'ın hayat arkadaşı Shea Dubrinsky'yi de getirerek aceleyle geri dönüyorlardı. Shea sıradışı bir Karpatlıydı. Bir doktor, bir araştırmacı, büyük yeteneklere sahip bir şifacıydı. Yanlarında bir erkek insan vardı. Karpat ırkının bir dostu olan Gary Jansen, Shea'ya Karpat çocuklarını hayatlarının ilk yılında hayatta tutmanın bir yolunu bulma araştırmasında yardımcı oluyordu. Gregori onun hakkında önceden bilgi göndermiş ve bu insanın tüm Karpatyalılardan korunmasını istemişti. Grup üyeleri Gary'yi tanımıyordu ama Gregori'nin sözüne Karpat dünyasında sorgusuz sualsiz itaat edilirdi.

Darius yüksek sesle, "Şafak sökmek üzere," diye düşündü, "ama gerekirse fırtına altında birkaç saat daha devam edebiliriz."

"Onlarla burada buluşacağımızı söylemiştik," diye itiraz etti Tempest. "Ve bu kamp alanı تنها. Yere inmek için iyi bir yer."

Darius hayat arkadaşına gülümserken düşünceli bir şekilde burnunun kenarını ovuşturdu. Tempest ellerini kalçalarına dayamış, her zaman onu تنها bir yere götürüp anlamlı yüzünden öpmek istemesine neden olan o küçük kaş çatma hareketini yapıyordu. "Barack ve Syndil dönüş yolundalar, tatlım. Cascades'teki evde bize yetişecekler. Dayan'a çabucak varmak istiyorsak hızlı hareket etmeliyiz."

Tempest başını eğdi, alev kırmızısı saçları ay ışığında parlıyordu. "Barack'la buluşacağımızı söylemedik.

Syndil, Darius ve siz bunu çok iyi biliyorsunuz! Gregori ve Savannah ile burada buluşacağız. Gitmek istiyorsun çünkü diğer ağabeyin de geliyor ve onunla tanışacağın için gerginsin. Julian sana karanlık olanla ilgili o kadar çok hikâyeye anlattı ki, muhtemelen onunla ilgili kâbuslar görüyorsundur." Belki Darius görmüyordu ama Tempest görüyordu. Ve bulduğu her fırsatta kocasına takılmaktan kendini alamıyordu. Sadece birkaç haftadır birlikteydiler ve Darius hâlâ güzel gözlerinin şehvetli bir bakışıyla onun nefesini kesebiliyordu. Her zaman da öyle olacağını hissediyordu.

Tempest'in sesi onun hoşuna gitmeyecek kadar kendini beğenmiş çıkmıştı. Darius tek kaşını kaldırarak onu uyarırcasına baktı. "Gergin mi? Böyle bir şey hakkında hiç deneyimim yok. Karanlık Olan'ın hikâyelerini duydum, büyüklerin küçük çocukları korkutmak için uydurduğu bir öcü. Hikâyeler etkileyici ama adamın sadece bir insan olduğuna şüphe yok."

Julian'ın kaşları havaya kalktı. "Sadece bir adam mı?" Yüzüne kesin bir gülümseme yerleşti. "Gregori'nin pek çok şey olarak tanımlandığını duydum, ama sıradan bir adam bunlardan biri değil."

Desari kardeşine doğru uzandı. "Darius, bunca zaman sonra üç ağabeyimiz olduğunu düşünmek sana da garip gelmiyor mu? Önce Lucian ve Gabriel'le tanıştık, efsanelerdeki kara ikizlerle, çocukken bize anlattığın masallarla. Ve şimdi de Gregori, karanlık şifacı. Yaşıyor ve nefes alıyor olmaları benim için inanılmaz. Lucian ve Gabriel harikaydı. Gregori ile tanışacağım için heyecanlıyım."

"Onları hiç tanımadık," diye belirtti Darius. "Lucian ve Gabriel çoktan gitmişlerdi, varlıkları bir efsaneden öteye geçmiyordu. Gregori ise pek çok sorumluluğu olan, her şeye gücü yeten biriydi. Kaybolduğumuzda sen daha bebektin, ben de altı yaşındaydım. O çoktan tam teşekküllü bir erkek olmuş, boy atmış ve güçlenmişti. Bizi çok fazla düşündüğünden şüpheliyim." Yine umursamazca omuz silkti. Çok uzun zaman önce, o günlerde kardeşini kesinlikle düşünmüştü. Ona kahramanca tapmış, her etkileyici hikâyeyi dinlemiş ve yalnız kaldığında anlatmak üzere dosyalamıştı.

Tempest elini onun büyük elinin içine soktu, sessiz bir sevgi jestiydi bu. Hayat arkadaşının zihnine dokundu ve onun sadece gerçekleri gördüğü gibi ifade ettiğini gördü. Hiçbir yargıda bulunmuyordu. Darius, o hayatına girene kadar uzun zamandır duygusuzdu ve demir gibi bir iradeye ve muazzam bir disipline sahipti. Ona doğru eğildi ve elini uzatıp ağzını kendi ağzıyla buluşturdu. Görünürdeki duygusuzluğu zaman zaman onu hâlâ korkutuyordu. Karpat yaşamına alışmaya çalışıyor, her zaman çok yalnızken hâlâ bir ailenin parçası olmak için mücadele ediyordu.

Darius her zaman yaptığı gibi karşılık verdi, öpücüğü sıcak ve sahipleniciydi. Tempest onun içinde eridi, anında uysallaştı, kolları boynuna dolandı. "Seni çok fazla düşünüyorum," diye belirtti.

"Dayan için endişeleniyorum, Tempest. Bu çok zor bir sorun. Dürüst olmak gerekirse, hayat arkadaşını kurtarıp kurtaramayacağımızı bilmiyorum." Tempest'la birlikte, bu seferlik, şüphenin araya girmesine izin verecekti. Onun yanında savunmasız kalabilir ve ailesine duyduğu muazzam sevgiyi gösterebilirdi. "Eğer sen olsaydın..." Sözüünü yarıda kesti, bağırsakları protestoyla inliyordu.

Tempest, "O ben değilim," diye işaret etti. "Ben sağlıklı ve güçlüyüm. Ve sen Dayan'ı hayal kırıklığına uğratmayacaksın. Yüzyıllar boyunca onun yanında oldun ve şimdi de sırtını dayadığı kaya sen olacaksın."

Corinne döndü, sıcaklığa daha da sokuldu. Yanında kimin yattığını biliyordu ve gözlerini açmaya zahmet etmedi. "Dayan, uyumuyorsun. Nefes alışından bunu anlayabiliyorum. Bana sorunun ne olduğunu söyle."

Dayan gerildi. Sesi uykulu ve seksi, Dayan tamamen rahatlamışken bedenini tahrik ediyordu. "Bir sonraki doğuşa kadar uyuyor olman gerekiyor." Kelimesi kelimesine ciddi, Ona bir emir vermişti.

Corinne yüzünü adamın göğsüne sürttü ve hafifçe güldü. "Kabul etmelisin ki emri oldukça tuhaf bir şekilde ifade ettin. Sen kalkana kadar güven içinde uyuyacaktım. Tam olarak ne

Bu ne anlama geliyor?" Uykulu bir şekilde esnedi ve kibarca ağzını kapattı. "Eğer hiç uyumazsan ve bütün gece orada yatıp tavana bakarsan, bu itaat etmek zorunda olmadığım anlamına mı gelir? Yoksa sen gerçekten yataktan kalkana kadar uykuda kalmam gerektiği anlamına mı geliyor?"

Dayan kendini tavana bakıp sırtırken buldu. Onun yanında uzanmış, sadece onunla aynı odada olmanın tadını çıkarıyor ve gecenin güzelliğini merak ediyordu. Odanın dışında gece yaratıklarının kıpırdanışını duyabiliyordu. Rüzgâr ağaçların arasından hızla geçiyordu ve kendini canlı hissediyordu. "Bilgin olsun diye söylüyorum, tavana bakmıyordum. Sana bakıyordum." Eğilip kızın ağzının kenarını öptü ve hafifçe güldü. "Seni küçük cadı. Uyuyor olman gerekirken uyanmayı nasıl başardın?"

"Oldukça pısırik bir komuttu Dayan," diye belirtti, kirpiklerini kaldırarak yeşil gözlerinin karanlıkta ona gülebilmesini sağladı. "Yani, bana verdiğini duydum, itişini hissettim ve kendime bir şekilde izin verdim ama her zaman buna mutlaka itaat etmeyeceğimi düşünüyordum."

"Pısırik" mı? Pısırik değildi. Senin... şey... durumuna dikkat ediyordum. Hassas davranıyordum. Pısırik kelimesini kullanmanıza şiddetle itiraz ediyorum. Sert ama nazıktım."

Başını onun omzuna yaslamak için yuvarlandı "Beni hafife aldın. İtiraf et. İnsanlara istediğini yaptırmaya o kadar alışkınsın ki, karşı koyabileceğim aklına gelmedi."

Kaşı havaya kalktı. "Bunu bilerek yaptın."

"Tabii ki. İnsanlara yapmalarını istediğin şeyleri zorla yaptırmaya çalışarak etrafta dolaşamazsın." Neredeyse onunla burun buruna gelecek şekilde döndü. Ters ters bakıyordu. "Lisa gibi. Onu etkilemeyi bırakmalısın Dayan. İnkâr etme, bunu yaptığını biliyorum."

"Bunu inkar etmeyecektim. Sana söyledim, beni hayatında kabul etmesi çok önemli." Dayan parmaklarını başının arkasında birleştirdi. "Lisa'nın ikna kabiliyetime karşı alışılmadık derecede yüksek bir direnci var."

"Çünkü Lisa bizim gibi değil. Kendi tarzında o da farklı," diye açıkladı Corinne. "O doğuştan iyi ve bence ona bir tür koruma bahşedilmiş. Lisa'nın sizinle olan ilişkisini kendi başına çözmesine izin verilmeli." Parmağının ucuyla onun dudaklarında gezindi. "Bazen oldukça acımasız oluyorsun, değil mi?"

Dili dışarı fırladı, parmağında gezindi, "Her gece sahnede duruyorum, gösteri yapıyorum, etrafım beni tanımayan insanlarla çevrili. Boşluğa ihtiyacım var. Verebileceğimin en iyisini verdikten sonra, bu alanı istemek çok mu yanlış? Onlara zarar vermiyorum, sadece dikkate alınmalarını istiyorum."

Corinne ona gülümsedi. "Lisa'yı düşünmenizi istiyorum. Ona zaman verin. Seni kabullenecektir. Benim mutlu olmamı istiyor. Eğer ben mutlu olursam, o da benim seçimimden mutlu olacaktır."

"Ben senin seçimin miyim, Corinne?" Dayan Corinne'in parmağını dişledi, dişleri Corinne'i kızdırdı ve küçük alevler Corinne'in teninde dans etti.

"Ve acımasız olduğun kadar kibirlisin de," diye belirtti.

"Günahlarımın envanterini çıkardığına göre, uzun listeye hırsız olduğumu da ekleyebilirsin." Elini gömleğinin içine soktu ve küçük bir not defteri çıkardı. "C. J. Wentworth şarkılarını arkamda bırakmam mümkün değil. Sen bu hazineyi yatağının ortasında bıraktı."

Corinne onun büyüleyici bakışlarından gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. O bir mucizeydi, müzik konusunda bir dahiydi ama yine de onun çalışmasına iltifat ediyordu. Parladığını biliyordu. Nasıl etkilenmesin ki? Müziğini övmek Dayan'ın ona yapabileceği en büyük iltifatlardan biriydi.

"Aptal - " Sesi şefkatliydi. Yumuşak ağzını nazikçe öpmek için başını kaldırdı. "Grubumuza katılmanı umduğumu bilmelisin. Ne kadar değerli olursun. Birçok enstrümanı çalabiliyorsun ve şarkı sözlerini harika yazıyorsun."

"Sizin gibi bir efsane olmaya yakın bile değilim," dedi, "ama bu kadar övgü için teşekkür ederim."

"Burada senin yanında uzanmış güzel şarkı sözlerini okuyordum. Seni uyurken izledim Corinne ve hayatımda seni hak etmek için ne yaptığımı merak ettim."

Yumuşak bir sesle söylediği sözlerle içinde bir sıcaklık yayıldı. "Hayatta önemli olan her şey hakkında kalbimden geçenleri yazıyorum. Karşılaştığımız her şeyi. Etrafımızda öyle güzellikler var ki Dayan. Herkes günlük sorunlarla baş etmek zorunda. Finans, hastalık, hatta ölüm, bizi sevmeyen birini sevmek." Parmağındaki yüzüğü çevirdi. "Ama yine de hayatı yaşayabilir, etrafımızdaki güzellikleri görebiliriz. O güzellikler bizim için orada. Ben de müziğimde bunu anlatmaya çalışıyorum. Kalp acısının ortasında umut. Acının ortasında neşe. Hayatı yaşayın - geçip gitmesini izlemeyin."

Dayan uzanıp Corinne'in elini nazikçe tuttu ve bir övgü olarak ağzına götürdü. "Hayatı senin kadar dolu dolu yaşayan biriyle daha önce hiç karşılaşmadım Corinne. Ve şimdiden bana öyle mucizeler gösterdin ki. Ağaçlardaki yapraklar gibi küçük bir şeye bakıyorum ve hayal ettiğimden çok daha güzel olduklarını görüyorum."

"Yapraklar ay ışığında gümüş gibi parlıyor," dedi. "Sık sık arka bahçemde oturur ve geceleri ay çıktığında esintinin onları nasıl parlattığını izlerim." Titreyerek arkasına yaslandı, sanki açık havada olmaktan bahsetmek onu üşütmüş gibi ona daha da sokuldu. "Burası çok soğuk." Eliyle dolaba doğru işaret etti. Çift kapılı dolap açıldı ve içinden kalın bir yorgan yuvarlandı. Odanın içinde süzülürken sihirli bir halı gibi dalgalandı ve üzerlerine serildi.

Soğuk değildi ama vücudu ısını düzgün bir şekilde ayarlayamıyordu. Dayan zihninde parıldayan endişeyi bastırdı. Zorla gülümsedi. "Gösteriş yapıyorsun Corinne. Uyuyor ve güç kazanıyor olman gerekirken, bunun yerine ellerini sallıyor ve battanileri havada dans ettiriyorsun."

Nefesi boynunu okşadı. Sıcak. Merak uyandırıcı. Cazip. Çok yumuşak bir şekilde güldü, bu ses adamın durgunluğu içinde neşeliydi.

odayı. Birdenbire gülümsemesi gerçek oldu. "Çok küçükken geceleri kendimi sihirli bir halının üzerinde uçarken hayal ederdim. Battaniyeleri havada bırakmaya cesaret edemezdim; yakalanmaktan korkardım."

"Peki onun yerine ne yaptın?" diye sordu.

"Elbette okudum. Elime geçen her şeyi. Kitaplar beni kendi başıma asla gidemeyeceğim yerlere götürebilirdi." Onun çenesindeki girintiyi takip etti. "O kadar çok kitap okudum ki - kurgu, kurgu dışı, ansiklopediler, elime geçen her şey. Ve müziğim vardı."

"Çalmayı nasıl öğrendin, özellikle de hayatının önemli bir kısmında sokaklarda yaşarken?" Kollarını onun etrafında sıkıca sararak onu kaydırdı, vücudunu onunkinin arkasında koruyucu bir şekilde kıvrıdı, böylece kaşık gibi oturdular.

Corinne'in kahkahası çatıdaki yağmur gibi yumuşaktı. "Sürekli canlı grupların çaldığı küçük bir kulüp, bir bar vardı. Kilitler bizim için hiçbir şey ifade etmiyordu ve sık sık oradaki arka odada uyurduk. Enstrümanlar her zaman geride bırakılırdı. Grubun çalışını izlerdim ve sonra unutulmuş enstrümanı sahnedeki kişiyle aynı sesle çalabilene kadar pratik yapardım. İyi bir kulağa sahip olduğum için şanslıyım ve müziği kolayca hatırlayabiliyorum. Piyano benim için en kolaydı çünkü sanatçının parmaklarını izleyebiliyor ve belirli bir parçanın nasıl çalındığını görebiliyordum."

"Böyle bir şeyin ne kadar nadir olduğunun farkında mısın Corinne?" Gülümsedi. "Pratik yapmak için saatlerim vardı."

Dayan elini göğüs kafesinden karnına doğru kaydırdı. "Hareket ediyor. İkinizin de uykuya ihtiyacı var. Sizi ayakta tutuyorum."

Adam elini koruyucu bir hareketle bebeğin üzerine koyduğunda Corinne içinin pelteye döndüğünü hissetti. İçgüdüsel olarak yaptığı şeyin bu olduğunu biliyordu. Kendini ona yakın hissetti, ona bağlandı, onun yanında yatmaktan, sesini dinlemekten ve vücudunun sıcaklığını hissetmekten memnun oldu. Bu, dünyada güzel saydığı şeylerden biriydi. Deneyimlediği için minnettar olduğu şeylerden biriydi.

"Yani -" Gregori'nin gümüş gözleri kardeşinin üzerinde parlıyordu. "Sen Darius'sun. Senin kahramanlıklarını çok duydum. Aralarında iki dişimizin de bulunduğu pek çok çocuğu hayatta tutma mucizesini." Darius'un kollarını dirseklerinin hemen üstünden kavrayarak bir savaşçının diğerini resmi bir şekilde selamlamasını sağladı.

Gregori'nin her gözeneğinden güç fışkırıyordu. Darius gibi uzun siyah saçları vardı ve çoğu Karpatyalı erkeğe göre daha tıknaz, daha kaslı bir yapısı vardı. Gözleri delici bir gümüş rengindeydi ve yüzyıllardır görmediği kardeşinin üzerinde durduklarında derinliklerinde şefkatli bir parıltı parlıyordu.

Darius ona bakarken ne diyeceğini bilemiyordu. Bu adamla ilgili anılarını kilit altına almış, asla lekelenmeyecekleri bir yere özenle yerleştirmişti. Gregori'nin kardeşi olmaktan her zaman gurur duymuştu. Hayatın zor olduğu ve Darius'un diğer çocukları korumak için mücadele ettiği ilk günlerde, efsanevi kardeşiyle ilgili anılarından büyük ölçüde yararlanmıştı. Kendini kardeşiyle kıyaslayarak, Gregori'nin onu izlediğini ve hareketlerini yargıladığını düşünerek demir iradesini geliştirmişti. Çocukken, bakması gereken bebeklerle vahşi doğada kaybolan Darius, kardeşlerinin efsanevi imajına uygun yaşamak için çok uğraşmıştı. İkizler bir efsaneydi, halkları tarafından bilinen en büyük vampir avcılarıydı. Gregori onun için çok daha gerçektir.

Gregori kardeşinin sabit bakışlarına baktı. "Başardığın şeylerle kimse benden daha fazla gurur duyamaz. İki kızı da kurtarman ve Barack ile Dayan'ı uzun yüzyıllar süren karanlıktan kurtarman gerçekten mucizeviydi. Bana kız kardeşimi geri verdiğin için sana teşekkür ederim." Ona bakmak için başını çevirdi. Desari. Uzun boylu ve dimdikti, melek gibi bir sesi vardı. "Dünya için gerçek bir hediye."

Desari onun kollarına atıldı, kara gözlerinde yaşlar yüzüyordu. "Sonunda sizinle tanışmaktan onur duyuyorum."

"Bu onur bana ait." Gregori, onu karşılamak için bekleyen uzun boylu, altın rengi savaşçıya geri vermeden önce ona uzun ve sıkı bir şekilde sarıldı. Gregori hayat arkadaşına

uzandı ve onu

önünde, kolları onu sıkıca sarmıştı. "Size hayat arkadaşım Savannah'yı takdim edebilir miyim? Kız kardeşim Desari ve erkek kardeşim Darius." Sesinde gurur vardı.

"Ve sen de Julian'ı tanımalısın." Desari yakışıklı hayat arkadaşının ellerini sıktı. "Senin hakkında çok şey biliyor."

Savannah, Gregori'nin yüz ifadesine güldü. "Birlikte konuşmamız için ısrar etmek zorunda kalacağımı görebiliyorum Julian." Desari'nin yanağına bir öpücük kondurdu ve Gregori onu Julian'ın erişim alanından sertçe uzaklaştırdığında tekrar güldü.

"Ondan uzak durabilirsin." Gregori kardeşine sert bir bakış fırlattı. "Kardeşimizin bu barbarla ilişki kurmasına nasıl izin verdin?"

Darius'un kaşları havaya kalktı. "Evet, ben de seni muhakeme eksikliğinin yüzünden görevden almak istiyordum. Onu bize göndermene ne sebep oldu? Öngörü eksikliğiniz beni şaşırtıyor. Sizin de gördüğünüz gibi durumdan faydalandı. Bundan sizi sorumlu tutuyorum."

Julian kardeşlere sırtıttı. "Siz ikiniz vampirlerin peşinde koşup yeteneklerinizi geliştirmeye çalışırken ben ırkımızın kadınlarını korumak için buralarda olduğum için şanslıydım. Sonunda, kalıp ırkımızın değer verdiği şeyleri korumaktan başka seçeneğim kalmadı. Desari ile olan ilişkimin beni resmen kardeşiniz yaptığını da belirtmeliyim." Onlara karşı kayıtsızca sırtıttı.

Gregori derin bir iç çekerek, "Onu yola getirebileceğinizi umuyordum," dedi. "Ama bunun imkânsız olduğunu görüyorum. Tek bir yasaya bile itaat etmedi."

"Ondan kurtulmak için onu bana sen gönderdin." Darius kaşlarını çatmış gibi yaptı. Julian'ın bağımsız tavırlarına saygı duymaya başlamış ve onu ailesine kabul etmişti.

Gregori uzanıp Julian'ın kollarını bir savaşçının saygı dolu selamıyla kavradı. "Ailem için yaptıkların için sana teşekkür ederim. Kız kardeşime göz kulak olduğun için sana gerçekten minnettarım."

Julian ona sırtıttı. "Bu iş için çok minnettarım."

"Kardeşin Aidan'ın iyi olduğuna ve neden ondan ayrı kalmayı seçtiğini bildiğine inanıyorum." Gregori'nin sesinde ince bir keskinlik vardı. "Mikhail ya da benimle konuşmuş olsaydın, vampirle olan savaşında sana yardımcı olurduk. Sen bir çocuktun Julian, bir çocuğun suçluluk ve sorumluluk algısına sahiptin. Mikhail ve ben halkını ve kardeşini korumak için yaptığın seçimlerden gurur duyuyoruz. Aidan'la konuştun." Bu bir sorudan çok bir ifadeydi.

Julian mahcup bir şekilde sırttı. "Desari'yi Aidan ve hayat arkadaşı Alexandria ile tanışmaya götürdüm. Onu korumam hakkında söyleyecek çok şeyi vardı. Belli ki seninle tahmin ettiğimden daha fazla zaman geçirmiş. O iyi, hayat arkadaşı da öyle."

"Bu Tempest," dedi Darius kızıl saçlı hayat arkadaşını yanına çekerek. "Dünyamızda uzun süre kalmadı."

Desari hemen kısa boylu kadına yakın durmak için yer değiştirdi. Julian onu korur gibi yaklaştı, aile en yeni üyenin korkularını yatıştırmak için safları sıklaştırdı. "Tempest büyük bir cesarete sahip. O olmasaydı Darius'umuz da olmazdı. Ailemiz ona çok şey borçlu."

"Ailemize hoş geldin küçük kardeşim," dedi Gregori. "Kardeşimin hayatı için sana teşekkür ederim. Bu kadar değerli birini kaybetmek olmazdı."

Tempest utangaçça gülümsedi, Desari ve Julian'ın desteği için minnettardı. Gregori'den yayılan katıksız güçten ya da onun tuhaf, ruhu gören gözlerinden korkmamaya çalışarak Darius'a doğru eğildi. "Darius'un ailesinin geri kalanıyla tanışmak bir zevk. Sizden sık sık bahsediyorduk ve bizi ziyaret etmenizi dört gözle bekliyorduk."

Savannah eğilip onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Tüm bunların senin için yeni ve belki de biraz korkutucu olduğunu biliyorum ama seni çok sevdiklerini görebiliyorum."

"Desari ve Syndil beni kız kardeşleri gibi karşıladılar; Dayan, Barack ve Julian ise koruyucu ağabeyler." Tempest Darius'a sevgiyle gülümsedi. "Ve Darius her şeyi değerli kılıyor. Korkmuyorum, sadece biraz bunalmış durumdayım. Ve ben

Bir gün çocuk sahibi olmak istiyorum, bu yüzden hepimizin karşı karşıya olduğu muazzam sorunları çözen için sana güveniyorum Gregori."

"Elimden geleni yapacağıma söz veriyorum." Gregori başını eğdi. "Bu kadar çok kişi çalıştığı için cevapları çok daha çabuk bulmayı umuyoruz. Gary Jansen farklı soylar hakkında araştırma yapıyor ve Karpatyalı çiftlerin genellikle ne sıklıkla çocuk sahibi olduklarını tespit etmeye çalışıyor. Görünüşe göre, birkaç soy dışında, çoğu çocuk elli ila yüz yıl arayla doğmuş. Savannah'nın soyu, ailenin büyükannesi tarafından gelen bir istisna. Mikhail'in annesi Sarantha'nın üçü erkek biri kız olmak üzere birbirine oldukça yakın dört çocuğu vardı. Annemin de siz ikiniz, Desari ve Darius, birbirine yakındı. Yine de Desari soyumuzda hayatta kalan tek kız çocuk." Gregori kardeşine gülümsedi. "Senin sayende, Darius. Sana çok şey borçluyuz."

"Bizden çok az kişi var," dedi Desari üzüntüyle.

"Ama kadimlerin dünyanın dört bir yanına dağıldığını keşfettikçe saflarımız büyüyor," diye yanıtladı Gregori nazikçe. "Gabriel ve Lucian hâlâ yaşıyor. Yaşıyorlar ve hayat arkadaşlarını buldular. Gabriel'in yaşam arkadaşı Francesca, Corinne için iyileştirici yorganlarından birini gönderdi. Karpat Dağları'na dönmeden önce onları daha uzun süre ziyaret etmek isterdik."

Desari elini hayat arkadaşıyla birleştirmek için uzandı.

"Julian bana böyle kahramanların hüzünlü hikayesini anlattı. Bu bir

Düğünde onlarla tanışmak bir ayrıcalık."

"Onlar gerçek kadimler. Mikhail, Shea ve Gary'ye bebeklerimizin yüksek ölüm oranıyla ilgili araştırmalarında yardımcı olabileceklerini umuyor," dedi Gregori. "Uzun zamandır bu sorunun cevabını arıyorum ama henüz en büyük düşmanımızı yenmeyi başaramadım."

"Kız çocuğumuz olmadığı gerçeği," diye iç geçirdi Savannah. "Ve çocuklarımızı ilk yıl hayatta tutmanın zorluğu. Bu gizemi çözeceksin. Artık yalnız değilsin Gregori. Shea, Gary ve şimdi de Francesca var."

Cevabı bulacaksın ve istediğin çocuklara sahip olacağız."

"İkizler," diye ekledi Julian. "İki küçük kız, babaları peşlerinden koşarken çılgınca koşacaklar." Bu fikirden oldukça memnun görünüyordu.

Gregori masanın karşısındaki Julian'a beyaz dişlerini gösterdi. "Görüyorum ki benimle çok eğleniyorsun Julian, ama unutma, seni çok uzun yıllardır tanıyorum. Desari, genç kardeşim, konuşmamız gereken çok şey var."

Julian güldü. "Keşke onunla konuşsan Gregori. Darius ve benim keşfettiğimiz gibi şaşırtıcı yetenekleri var." Karısını öptü. "Kardeşini benim için bir ağaç gövdesine dönüştürmek isteyeceğini sanmıyorum."

Gregori'nin kaşları havaya kalktı; aralarındaki uzun ayrılığa rağmen Darius'la paylaştığı bir alışkanlıktı bu. "Desari sesini bu şekilde kullanabiliyor mu?"

Desari yumuşak bir gül rengine kızararak güldü. "Tabii ki hayır. Abartıyor. Sesimi başkalarını yatıştırmak ve iyileştirmek, onlara neşe getirmek için kullanıyorum."

Darius yardımsever bir şekilde, "Ya da kabul etmediği şeyler yaptıklarında ağabeylerini ve hayat arkadaşlarını azarlamak," diye önerdi.

Gregori'nin gümüş bakışları düşünceli bir şekilde ona yöneldiğinde Desari içini çekti. "Pekâlâ, bir zamanlar onları tuzağa düşürmek için bir ağ kullandığım doğru." Komplocu bir tavırla diğer kadınlara gülümsedi. "Yaşlandıkça, yetenekleriniz size gelecek ve hayal etmediğiniz şekillerde faydalı olacaklar."

Gregori Savannah'yı daha yakına çekti. "Seni bu tür kadınsı saçmalıkları asla duymayacağın ülkemize geri götürüyorum."

Ayak parmaklarının üzerinde yükselerek onu ağzının sert kenarından sıkıca öptü. "Annem orada yaşıyor ve hatırladığım kadarıyla babamın onun ortalığı birbirine katmasına izin verdiğini, kaos ve kargaşa yarattığını söylemiştin."

"Annenle tanışmak istiyorum," dedi Desari. Kardeşinin kolunu yakaladı. "Bir Avrupa turu planlayalım. Eve, dağlara gidebiliriz. Çok eğlenceli olur. Barack

Syndil orada kalmayı ve ziyaret etmeyi çok istiyordu ve eminim Dayan da Corinne'ini getirip herkesle tanıştırmak isteyecektir."

Darius ona, "Önce Dayan'ın bizimle gelip gelmeyeceğini öğrenmeliyiz," diye hatırlattı.

Gregori, "Durum vahim görünüyor," diye yorum yaptı.

Darius başını salladı. "Dayan endişeli, haklı sebepleri var. Böyle bir sorunla karşılaşacağımı hiç düşünmemiştim. Bebek doğmamışken hayat arkadaşını dönüştüremez. Ama Corinne'in kalbi genişlemiş ve aşırı çalışıyor. Bebek doğacak yaşa gelene kadar dayanabileceğinden şüpheliyim ve doğum sırasında iflas edeceğinden eminim."

"Sence kalbi ne kadar dayanır?" Gregori kaşlarını çattı, kara kaşları endişe çizgilerine dönüştü. "Onunla olan bağlantınız aracılığıyla onu incelediniz. Sence yeterli zamanımız var mı?"

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum," diye itiraf etti Darius. Duyguların bazı dezavantajları olduğunu keşfediyordu. Dayan'ı bir kardeş olarak seviyordu. Dayan'ın acısını, sürekli kalp ağrısını hissedebiliyordu ve Darius kardeşinin acısını hafifletme ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordu.

Gregori nefesinin uzun bir iç çekişle ciğerlerini terk etmesine izin verdi. Darius ve Desari'yi sonsuza dek kaybettiğini düşünmüştü. Keşfetmenin verdiği sevinç, içine dolan sevgi yeterince bunaltıcıydı ama ona en çok ihtiyaç duydukları anda onları hayal kırıklığına uğratacakmış gibi hissetmek gerçekten ürkütücüydü.

Aklından geçenleri okuyan Savannah, Gregori'yi yatıştırmak için uzandı ve parmağının ucuyla kaşlarının üzerinde ileri geri gezdirdi. "Onu kurtaracaksın. Kurtaracağını biliyorum Gregori." Sonsuza dek kaybettiğini düşündüğü akrabasına bakarken Gregori'nin duygularının büyüklüğünü hissedebiliyordu.

Gregori'nin kolu bir anda kadının belini sararak onu geniş omzunun altına kilitledi. "Hayat arkadaşı bu kadar tehdit altındayken bu adamın neler hissettiğini hayal bile edemiyorum." Gümüş bakışları Savannah'nın üzerinde gezindi. "Savannah'yi tehdit edebilecek

Ama sizin için böyle bir tehlike beni kesinlikle sarsar."

Yumuşak ağız yavaşça sırttı ve gözleri mücevher gibi parladı. Onun için kahkaha atmaya, baskın duygularını hafifletmek için alay etmeye hazırdı. Her ne kadar tam tersi olduğunu düşünse de, onun hayat arkadaşıydı ve ona göz kulak oluyordu. "Kesinlikle sarsılmış mı? Olayları bu şekilde ifade etmene bayılıyorum. Bu çok hafif bir ifade. Parmağımı bir yere çarparsam aklını kaçırsın."

Darius'un kaşları havaya kalktı ve Julian yüzünde bariz bir sırıtışla homurdandı. "Bunu görmek isterdim Savannah. Karanlık olanın aklını kaçırmaması bir süre tadını çıkaracağım bir görüntü." Julian, Darius'la karşılıklı sırttı. "Hatırladığım kadarıyla Darius, Mikhail'e sık sık bir hayat arkadaşının efendisine nasıl itaat etmesi gerektiği konusunda ders verirdi."

Savannah, Gregori'ye mirasına yakışır bir bakış fırlatmak için arkasını döndü. "Efendi mi? Efendisine itaat etmek mi?"

Gümüş gözler Julian'ın üzerinde kayıyordu, ölümcül, misilleme vaadiyle parlıyordu. "'Efendi' kelimesini hiç kullanmadığımdan eminim. "

Julian ona, "Sanırım Savannah, Gregori, Raven'a tanıdığı özgürlük miktarı yüzünden babana zaman zaman oldukça sert davranıyordu," diye bilgi verdi. "Ve aslında, 'efendi' kelimesinin birden fazla kez kullanıldığından eminim. 'İtaat et' dendiğini biliyorum." Başını bir yana eğdi. "Kız kardeşinle konuşabilirsin - itaat kavramını henüz kavrayabilmiş değil."

Desari yüzünü buruşturdu. "Seni kandırmasına izin verme Savannah. Julian ve benim gerçek bir ortaklığımız var. Homurdanmayı sever ama oldukça iyi işliyor."

Savannah Gregori'ye gülümsedi. "Bu bana umut veriyor o zaman. Sadece güçlerimi biraz geliştirmem gerekiyor."

"Peki sonra ne olacak?" Gregori onu omuzlarından yakaladı ve hafifçe sarstı. "Şu anda sahip olduğundan daha fazla güce sahip olman fikri bile beni korkutuyor. Ne yapmayı düşündüğünü hayal bile edemiyorum."

"Neden, sana yardım etmek tabii ki." Savannah onun kaslı omzunu okşadı.

"Konuşacak çok şeyimiz var," dedi Darius, "ve ziyaret etmek için çok az zamanımız var. Dayan'ın endişesini şu anda bile hissediyorum, mesafenin ötesinde. Onlara yaklaşmak için şafak vakti yolculuğumuza devam edebileceğimizi düşünmüştüm, ancak burası günü toprağın derinliklerinde geçirmek için güvenli bir alan."

"Dayan'la bağlantı kur, Darius, ben de seninle bağlantı kuracağım. Onu kendim incelemek ve neyle karşı karşıya olduğumuzu görmek istiyorum," diye karar verdi Gregori. "Hepimiz elimizdeyken, bir incelemeye izin verecek kadar güçlü olmalıyız."

Darius başını salladı ve bir anda zamanın ve uzayın ötesine uzandı. "Dayan. Karanlık olan geldi. Güçlü ve yetenekli ve neyle karşı karşıya olduğunu "görmek" istiyor. Endişeni hissediyorum. Korkmana neden olacak başka bir şey mi oldu?

Dayan Corinne'e baktı. Yarı uyanık, yarı uykulu, ikisinin arasında bir yerde rüya gibi bir durumda yüzüyordu. İyileştirme seansımızdan sonra bile bu gece huzursuz, Darius. Ve vücudu ısınısını düzgün bir şekilde ayarlayamıyor. Bu dünyadan uzaklaştığını ve bir sonraki dünyaya yaklaştığını hissediyorum.

'Onunla bağlantı kurun ve neler olduğunu görmesine izin verin. ' Darius sesini sakın ve emin tuttu. Dayan her şeyden çok Corinne'i hayatta tutabileceklerine inanmak zorundaydı.

Hafif bir tereddüt oldu. "Bu adama güveniyor musun?"

"O benim kardeşim, Prens'in kızı Savannah'nın hayat arkadaşı. Darius güvence gönderdi. "Senin yanımdayım Dayan. Gregori bize yardım etmek için çok uzaklardan geldi. Darius kasıtlı olarak çoğul kullandı ve Dayan'a bir aile olduklarını, her konuda birlikte olduklarını hatırlattı. Dayan, hayat arkadaşını koruyan bir Karpas erkeğinin tüm içgüdülerine sahipti. Gregori onun için bir yabancıydı ve bu nedenle şüpheliydi.

"O zaman ona teşekkür etmekten başka bir şey yapamam. Dayan'ın kolu Corinne'i sardı. Ağzının yanında küçük beyaz çizgiler vardı, bu işaretler onu

endişelendiriyordu. Dayan, Corinne'e

Kendini bedeninden kurtarıırken Darius için endişe verici bir ayrıntı. Işık ve enerjiye dönüştü, sadece özverili bir eylemde bulunmak isteyen iyileştirici bir ruh oldu ve o anda Corinne'in ihtiyaç duyacağı her şey olmak için kendini tamamen teslim etti.

Dayan, Darius'u yanında hissetti. Tanıdık. Güçlü. Dayanıklı. Darius'un tam bir güven sağlama yöntemi vardı. Dayan kendini bildi bileli bu hep böyle olmuştu. Darius onun için anne ve baba, ağabey, en iyi arkadaş, lider olmuştu. Dayan şimdi de onun yanında olduğu için minnettardı. Darius Corinne'i kurtaracaklarından şüphe duymuyor gibiydi. Onun kurtuluşu gerekliydi, yani bu zaten bir gerçektir. Dayan, Darius'un pragmatizminden umut aldı.

Birleşik Karpatlardan akan güç muazzamdı. Dayan onunla birleştiklerinde gücü hissetti. Karanlık Olan'ın onun içinde hareket ettiğini, onun gördüklerini, görevlerinin büyüklüğünü gördüğünü hissetti.

'Kalp hızla kötüleşiyor. Yanınıza ulaşana kadar yavaşlatmak gerekiyor. Sakin ses Dayan'a Darius'u hatırlattı. Aynı güveni yayıyordu. 'Elimden gelen onarımı yapacağım. Yakında tamamen dünyamıza getirilmeli. Çocuğun sağlığı şaşırtıcı derecede iyi. Oksijen ve besinlerin çoğu onun küçük bedenine gidiyor. O gerçekten de güçlü bir psişik. İkisini de kaybetmemeliyiz.

Şifacı kalbin etrafında dikkatle hareket ederek çalışmaya başladığında Dayan ısıyı ve gücü hissetti. Kanın daha güçlü akması için çalışarak değerli oksijeni vücuda taşıdı.

"Bu mesafeden onun için yapabileceğim bu kadar. Onu uyumaya gönder. Yolculuk sırasında bile onu uyutmaya çalışın ama savaşabileceği herhangi bir dürtüyle kalbini fazla zorlamamaya dikkat edin. Güçlü engelleri var. Yakında seninle buluşacağım Dayan ve eğer bir yolu varsa, hayat arkadaşının hayatta kalmasını sağlayacağız.

"Teşekkür ederim. Dayan kendi bedenine dönerken ve diğerlerinin geri çekildiğini hissederken resmi bir şekilde cevap verdi. Böyle bir şeyi kullanmak

Uzun mesafeden enerji taşımak kolay değildi. Ailesinin ve şifacının gençleştirici toprağı arayacaklarını biliyordu, tıpkı kendisinin de araması gerektiğı gibi. Yanında Corrine kıpırdanarak dikkatini çekti.

"Neden kendimi bu kadar farklı hissediyorum?" Corinne başını kaldırıp Dayan'a bakarak sordu. Gözleri açıldı ve çok daha rahat nefes alıyordu. Ağzının etrafındaki küçük beyaz gerginlik çizgileri kaybolmuştu.

Dayan'ın hissettiğı rahatlama çok büyüktü. Umutla, sevinçle titreyerek onun yanına uzandı. "Şifacı yakında. Sana daha fazla güç sağlamak için Darius ve diğerleriyle bağlantı kurdu. Kalbin üzerinde çalışan oydu."

Corinne bir an sessiz kaldı, ona ne kadar inandığına şaşmıştı. Ailesinin garip yöntemlerine. Dayan telepatik yeteneklerini ona yardım etmek için her kullandığında kendini daha iyi hissediyordu. Yaptığı şeyin işe yaradığını inkâr edemezdi.

"Şimdi uyumanı istiyorum Corinne," dedi Dayan. "Şafak söküyor ve senin dinlenmeye ihtiyacın var. Ben de yakında uyuyacağım. Dinlenmek vücudunun daha da iyileşmesini sağlayacak."

"Yorgunum," diye kabul etti, sonra da uykulu bir şekilde ona gülümsedi. "Gerçi yeteneğini beni bu yönde itmek için kullandığından şüpheleniyorum."

"Eğer öyle yapıyorsam," dedi Dayan kayıtsızca, "bu küçük bir şey." Onu kollarının gücüyle daha sıkı bir şekilde kendine çekti. "Sana sarılmayı ve yanında yatmayı seviyorum Corinne. Bebek şimdi huzurlu - fark ettin mi? Daha önce tekmeliyordu ama şimdi küçük dünyasında güven içinde uyuyor."

"Onun hakkında konuşurkenki sesini seviyorum." Bilinci uykuya dalarken Corinne'in sesi yumuşak ve uykuluydu.

"Sesimi her zaman seviyorsun," dedi Dayan kendini beğenmiş bir ifadeyle ve şakağına bir öpücük kondurdu. "Şimdi uyu aşkım. Seni çağırdığımda uyan."

Bölüm 9

"Corinne - " Ses uykunun derin katmanlarına nüfuz ederek onu gölgeli bir rüya dünyasından geri sürükledi. Biri omzunu sarsıyor ve hemen uyanmasını istiyordu. Sesteki çaresizliğin gölgeleri delip geçmesi birkaç dakika sürdü. Endişesi yayıldı ve kirpiklerini kaldırmaya zorladı. "Cullen, ne oldu? Sorun ne?" Kalbi hızla çarpıyordu ve göğsünde sert bir baskı vardı. "Lisa mı?"

"O gitti. Uyandığımda gitmişti. Sana bir not bırakmış." Cullen onun yüzüne bir kâğıt parçası itiyordu.

Corinne mektubu aldı, hafifçe titreyen parmakları soluk lavanta rengi kâğıdın kenarlarında kıvrılıyordu. Lisa'nın nereye gittiğini söylemesi için nota ihtiyacı yoktu. Lisa'yı tanıyordu, onun düşünce tarzını biliyordu. Lisa erken kalkmaya programlanmıştı ve imzaladığı sözleşmeyi düşünmüş ve kendini bir tehlike olmadığına inandırmış olmalıydı. Lisa tehlike olmasını istemiyordu, bu yüzden tehlikeyi görmezden gelmek onun için yeterince kolaydı. Lisa böyleydi. Dünya onun hoşlanmadığı şeyleri değiştirdiği bir yerdi. İnsanların kibar ve nazik olması gerekiyordu, bu yüzden Lisa onları bu şekilde hayal etti. Diğer kadınlar görünüşü nedeniyle ondan hoşlanmadığında, Lisa çok incindi ve onun hakkındaki fikirlerini değiştirmek için elinden gelen her şeyi yaptı.

Böyle bir olasılığı öngöremediği için kendine kızan Corinne, yorgani geriye attı ve bornozuna doğru uzandı. Bornoz kendi kendine hareket etti ve kapının arkasındaki kancadan atlayıp odanın içinde dans ederek Corinne'in eline ulaştı. Corinne havlu kumaşın kıvrımlarına girip odanın içinde huzursuzca volta atarken fark etmemiş gibi görünüyordu.

"Neydi o?" Cullen şüpheyle sordu.

Corinne başını kaldırdığında adamın şok içinde kendisine baktığını gördü. "Ne?" Corinne ne olduğunu anlayamadan kelime ağzından kaçtı.

o yapmıştı. Elbette Lisa onun hakkında açıklama yapmayacaktı; Lisa Corinne'in diğerlerinden farklı olmasını istemiyordu. Sahte bir rahatlıkla omuz silkti. "Sadece yapabileceğim küçük bir şey, büyütülecek bir şey değil. Git buradan da giyineyim. Nereye gittiğini biliyorum ve onu geri getireceğim."

Cullen tiksintiyle, "Fotoğraf çekimi," diye tahmin etti. "Ondan vazgeçmek istemedi. Arayıp iptal ettiğini sanıyordum." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "O kadar savunmasız küçük bir şey ki, neden bana söylemedi? Tehlikede olduğunu düşündüğümü biliyordu. Beni dinlemeliydi."

"Seni dinledi Cullen, sadece seni duymadı. Lisa'nın seni yatıştırmak için bir şeyler söylediğini göreceksin, çünkü tartışmayı sevmez, ama sonunda tam olarak istediğini yapar," dedi Corinne. Bavuldan giysilerini çıkarıyor ve aceleyle banyoya gidiyordu.

Cullen kendini ikna etmeye çalışarak, "Ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordu," dedi. "Belki de gerçekten gitmedi; belki de gitmeye başladı ve fikrini değiştirdi."

Corinne kot pantolonunu çekiştirerek banyo kapısından ona seslendi. "Hayır, inanmadı Cullen. Bize inanmış gibi davrandı çünkü hepimizin duymak istediği buydu ve Lisa insanları üzmeye inanmaz. Sana söylüyorum, Lisa tartışmaz. Bu benim hatam. Bunu yapacağını bilmeliydim. Merak etme, onu geri getireceğim." Bluzunun küçük inci düğmelerini elinden geldiğince hızlı ilikliyor, kumaşını düzeltiyor, eli küçük bir an için bebeğinin üzerinde duruyordu. Saatine bir göz attı. Saat öğleden sonra dört buçuktu. Bütün gün yine nasıl uyumuştur? Corinne beynindeki sisi dağıtmak için soğuk suyla yüzünü yıkadı. Bu kadar yorgun olması garipti. Kalbi bu kadar erken mi atmaya başlamıştı? Birdenbire düşüncelerini ölümlülüğünden uzaklaştırdı ve elindeki soruna odaklandı. Lisa tehlikedeydi ve o anda başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Yalınayak yatak odasına koşan Corinne, saçlarını gelişi güzel topladı ve düzgün bir şekle soktu.

bir at kuyruğu. "Ayakkabılarım nerede?" Soruyu yüksek sesle sorarken bile kayıp eşyalara odaklandı ve onları kendisine çekti. Ayakkabılar yatağın altından kendi yollarını bularak çıktılar ve Cullen'ın açık avuçlarına kendilerini sundular. Cullen şaşkınlıkla ona baktı. Corinne onu görmezden gelerek yatağa geri oturdu ve sandaletleri çekti. "Bana bakmayı kes, Cullen," diye emretti. "Bu lanet şeylerin nerede olduğunu bilmiyordum. Lisa taksiye binmiş olmalı. Senin arabanı kullanmak zorundayız; benimki hâlâ evde. Nerede o?"

"Hemen dışarıda, sokakta. Buraya getirme," diye kuru bir şekilde cevap verdi.

Corinne'in canlı yeşil gözleri onun üzerinde titreşti, sonra durumun ciddiyetine rağmen dans etmeye başladı. "Acaba yapabilir miyim? Dayan nerede?" Uykuya daldığında Dayan onun yanındaydı. Bunu oldukça net bir şekilde hatırlıyordu.

Cullen boğazını temizledi. "Onun için biraz erken, ama uyandığında nereye gittiğimizi bilecektir. O her zaman bilir." Güven verici görünmeye çalıştı.

Corinne'in elleri çantasının askısında hareketsiz kaldı. "Neden onu uyandırmıyorsun?" Cullen'ın tavırlarında onu şüphelendiren bir şeyler vardı ama ne olduğunu bilmiyordu.

"Dün gece burada kalmadı. Sen uyuduktan sonra gitti. Özel hayatından hoşlanıyor," diye ekledi Cullen biraz geçiştirerek.

Corinne, "O benimkini işgal etmekte bu kadar hızlıyken, bu garip değil mi?" diye mırıldandı. Çantasını kaptı ve kararlılıkla kapıya yöneldi. "Geliyorsan gel. Lisa'nın güvende olduğundan emin olmak istiyorum."

Cullen, Corinne'e kapıyı açarak, "Geliyorum, tamam mı, Lisa'yı gördüğümde ona söyleyecek birkaç şeyim olacak," diye ekledi.

Corinne yolcu koltuğuna geçerken, "Lisa'ya kızmanın bir yararı yok," diye öğüt verdi. "O olaylara diğer insanlar gibi bakmıyor. Bağırarak onda işe yaramaz, sadece onu üzer. Onun incinmesini istemiyorum Cullen."

"Önlemeye çalıştığımız şey bu değil mi?" diye sordu dışlerinin arasından.

"Bahsettiğim şey bu değil. O çok savunmasız. Eminim size kardeşinin ölümünden bahsetmiştir."

"İşte tam da bu yüzden bunu ciddiye almalı," diye belirtti. "Çok fazla güveniyor."

"Bunda yanlış bir şey yok Cullen," dedi Corinne nazikçe. "Lisa'yı Lisa yapan da bu zaten. O güven dolu, gerçekten tatlı ve iyi biri." Adamın yüz hatlarına baktı. "Onu bir erkekle seninle olduğu gibi hiç görmedim. Çok konuşur ama kimseye gerçekten aşık olmaz. Onu incitecek bir şey yapma."

Cullen beklenmedik bir şekilde güldü. "Sanırım Dayan'la senin hakkında tam da bu konuşmayı yapmayı planlıyordu."

Corinne başını savurdu, saçları bağımsız bir hareketle pencereye doğru sallandı. "Ben kendi başımın çaresine bakabilecek durumdayım. Öte yandan Lisa öyle değil." Gözleri onu uyarırcasına parladı.

"Seni anlıyorum Corinne," diye itiraf etti Cullen küçük bir sırıtışla. "Ben playboy tipi değilim. Bana baktığına bile inanamıyorum. Ve kocanı öldüren aynı insanlar benim peşimde. Onların neye benzediğini biliyorum. Zaten tehlikede olmasaydı duygularımla asla hareket etmezdim. Onunla tanıştığım an, ondan etkilendim. Benim gibi biriyle ilgileneceğini hiç düşünmemiştim." Arabayı hızlı ama ustalıkla sürüyordu. Lisa'nın çılgın sürüşünden sonra Corinne onun becerisini takdir ediyordu. "Lisa'yla vakit geçirmeme izin verseydim ona kolayca aşık olabilirdim. Son birkaç yıldır hiçbir kadına bu gözle bakmamıştım." Bir kalp atışı sessizlik oldu. "Yapabileceğimi hiç düşünmemiştim - bir daha asla."

"Dayan nasıl biri?" Corinne kendine rağmen sordu.

Cullen çalışılmış bir rahatlıkla omuz silkti. "Dayan kendi başına bir kanun. Kimse onun ne yapabileceğini tahmin edemez. Müzik aleti konusunda bir dahi ve sesi de çok güzel. Son derece sadıktır ama başka bir adamın karşısına almak isteyeceği bir adam değildir. Dayan'ı nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Ama

Onu bir kadın için hiç böyle görmemiştim. Sana karşı hissettiği her ne ise gerçek. O bir kadın erkeği değil."

"Neden orada bir yerde bir ama duyuyorum?" Corinne zekice sordu.

"Ben 'ama' demedim," diye inkar etti.

Corinne, "Dayan hakkında ekinceleriniz var," diye tahmin etti, "Nedir onlar?"

Cullen, belli belirsiz tedirginliğini kelimelere dökmeye odaklanmış bir şekilde ona baktı. Sonunda başını sallayarak omuz silkti. "O sadece farklı. Tehlikeli, belki de, bunu sana nasıl aıklayacağımı bilmiyorum. Tüm grup farklı. Darius çok korkutucu bir adam. Cidden Corinne, Dayan çok farklı. Başka nasıl açıklayabilirim bilmiyorum. Bütün aile..." aresiz bir şekilde sözünü kesti. Dayan'ın ailesini anlatmaya yetecek kelime yoktu.

"Benim için tehlikeli mi? O bir kadını incitecek türden bir adam değil." Buna tüm kalbi ve ruhuyla inanıyordu. Varlığının her zerresiyle bunu biliyordu. "Bana sylemediğin şey ne Cullen? Bunun kalbimle bir ilgisi var mı? Hamilelikle mi? Ya da Dayan'ın her uyandığımda ortadan kaybolmasıyla mı ilgili?"

Cullen onun sert yüzüne baktı. "Corinne, o başka biriyle birlikte olmak istemiyor. Eğer bir yerlerde sakladığı başka biri olduğunu düşünüyorsan, yanılıyorsun. Kalbinin durumu hakkında çok fazla endişelenmiyorum; Lisa'yı rahatlatmaya bile çalıştım, çünkü o çok korkuyor. Ama Dayan'ın ailesi mucizeler yaratabilir.

"Dayan'ı bir kadınla hiç hayal etmemiştim, bu kadar koruyucu ve..." Başını iki yana sallayarak devam etti. "Ama bunu daha önce grup üyelerinde görmüştüm. Darius'la tanışmalısın. Korkunç bir adam ama Tempest'in yanında tamamen farklı davranıyor, tıpkı Dayan'ın sana yaptığı gibi."

Corinne ona kızgın bir şekilde pencereden dışarı, akan trafiğe baktı. Belli ki Cullen bir şeylerden endişe ediyordu ama bunu ona söylemeyecekti. Belki de Dayan'la hiçbir ilgisi yoktu ve her şey onunla ilgiliydi.

Belki de Cullen arkadaşının onun gibi biriyle birlikte olmasını istemiyordu. Hamileydi. Kötü bir kalbi vardı ve nesneleri zihniyle hareket ettiriyordu.

Her geçen kilometrede kendini daha yorgun, daha gergin hissediyor, kalbi o kadar zor atıyordu ki nefes almakta zorlanıyordu. Ve Dayan'ı düşündü. Lisa için endişelenmesi gerekirken onun için endişeleniyordu. Ya Dayan tekrar evlerine dönmüşse ve biri ona zarar vermişse? Belki de bir yerlerde yaralı bir şekilde yatıyor, onun yardımına ihtiyaç duyuyordu ve o bunun farkında değildi.

"Dayan dün gece evime geri dönmedi, değil mi?" Sesinde engelleyemediği küçük bir tutukluk vardı.

Cullen başını salladı. "Hiç şansı yoktu. Buna ihtiyacı yoktu. Sen ve Lisa'nın istediği şeyleri almak için seni de yanında götürdü. Bunu yapmasına şaşırdım bu arada. Seni güvende tutmak için evimizde bağlayacağına son dolarına kadar bahse girerdim. Onunla nasıl konuştun?"

"Çok makul biri." Bunu söylerken bile araba onu gittikçe ondan uzaklaştırıyordu ve kalbi gittikçe daha fazla çalışıyordu.

"Eve geri dönmediğinden emin misin? Başımız belaya girdi - Dayan sana söyledi mi?" Bu konuda gerçekçi görünmeye çalıştı.

Cullen spekülatif gözlerle onu kıstırdı. "Hayır, tek bir kelime bile etmedi. Ne tür bir sorun?"

Corinne çarpan şakağını ovuşturdu. Midesinin bulandığını hissediyordu. Ve bu korkunç korku her geçen kilometreyle birlikte daha da artıyordu. "Şeyler. Tuhaf bir sis kümesi. Evde biri vardı. Dayan sisin içine girdi, sonra biz de eve girdik. Bir araba vardı..." Anıyı puslu beyninden çıkarmaya çalışarak sözünü yarıda kesti. "Düşünemiyorum - kendimi hasta hissediyorum."

"Kullanmanız gereken bir ilaç var mı?" Cullen onun rengi konusunda endişeliydi. Corinne ölümcül derecede beyazdı.

Lisa'nın fotoğraf çekimini yapacağı büyük parka yaklaşıyorlardı. Sol taraflarında, Cullen bir araya toplanmış araçları görebiliyordu. Kameralar ve ekip için bir alan kordon altına alınmıştı. Corinne iki elini de koruyucu bir şekilde karnının üzerine koydu. Kendini çok hasta hissediyor, sadece normal nefes alıyormuş gibi görünmeye çalışıyordu.

"Corinne!" Cullen sertçe konuştu. "Yanında ilaç var mı?"

Başını çantasına doğru salladı. Kalbi sert ve düzensiz bir şekilde çarpıyordu. Bebek telaşla hareket ediyordu. Cullen onun için çok korkarak avucuna iki tablet döktü. Onu buraya hiç getirmemeliydi.

"Corinne. Ses yumuşak ve sabitti, kafasının içinde kelebek kanatları gibi bir fırçalama. 'Kalbinin nesi var? Sakinleşmelisin.

Dayan'ın sesi tek başına onu sakinleştirmeyi başardı. Dayan neredeydi? Ona ulaşabiliyor olması, hayatta ve iyi olduğu konusunda onu rahatlattı. Corinne tabletleri aldı ve ritmik bir şekilde nefes almak için çaba sarf etti. "Artık iyiyim Dayan.

"Seni bıraktığım yerde değilsin. Bu açık bir azarlamaydı. "Neredesin?

"Corinne?" Cullen endişeyle sordu. "Seni getirmemeliydim. Eğer sana bir şey olursa, Lisa ve Dayan beni öldürür."

Aynı anda iki konuşmayı sürdürmek tuhaftı. "Bana hiçbir şey olmayacak Cullen. Gördün mü, çok daha iyiyim." "Lisa için geldik. Bir parka gitti ve orada fotoğrafını çekiyorlar.

'Hayır! Güvenli değil. Henüz sana gelemem. Orayı hemen terk edin! Bu net bir emirdi, arkasından sert bir "itme" ile ters bir şekilde iletildi.

Ona itaat etmek istiyordu. Ona itaat etmeye dünyadaki her şeyden daha çok ihtiyacı vardı. İçindeki her şey onun dediğini yapmasını istiyordu ama bir de Lisa vardı. Her ne kadar tüm kalbi ve ruhu bu emre uymasını gerektirse de Lisa olmadan gidemezdi. 'Üzülme Dayan. Ben yapacağım

Lisa'yı yanımıza alır almaz eve döneceğim. Cullen da burada.'

Dayan toprağın altında çaresizce yatıyor, öfkeyle kaynıyordu. Dehşete varan bir korkuyla. Emrini daha da güçlendirmeye cesaret edemedi. Corinne güçlü bir iradeye sahipti ve onunla savaşıyordu. Lisa'ya olan sadakati, baldızını güvenli bir yere götürmesini gerektiriyordu. Dayan, Corinne'in kalbinin ona karşı bir mücadeleye dayanamayacağını biliyordu. Adam, Corinne'in zihninde bir gölge olarak yatıştı. Gün batımına kadar geçen zaman acı verici bir yavaşlıkla akıp gidiyordu.

"Belki de arabada kalsan daha iyi olur," dedi Cullen huzursuzca. Dayan onun üzerinde çalışıyor, Cullen'in zihnini zorlayarak Corinne'i korumanın çok önemli olduğunu hissetmesini sağlıyordu. "Onu almam uzun sürmez."

"Güvenlikten asla geçemezsin," diye yanıtladı Corinne, kararlılıkla kapıyı iterek açtı. İsteksiz bedeni onun dediğini yapmayı reddetmeden önce dışarı süzüldü.

Cullen arabadan fırladı ve onun koluna girmek için etrafından dolandı. Yürüyüş yolu boyunca kararlılıkla yürüyerek parkın iç kısmına giden patikaya ulaştı. Çekim için kordon altına alınmış alana geldiğinde, en yakındaki güvenlik görevlisine el salladı ve ona gülümsedi. "Frank! Bugün çalışacağını bilmiyordum, yoksa daha erken gelirdim. Lisa nasıl?"

Üniformalı adam ona sıırttı. "En sevdiğim kadın. Sensiz perişan haldeydim. Lisa'nın nasıl olduğunu biliyorsun. İstese bile hata yapamaz." Mandalı gevşetmek için ipin üzerinden uzandı ve kadının geçmesine izin verdi.

Corinne'in zihninin içinde Dayan aniden hareketsiz kaldı. Vücudunu saran adrenalin dalgasına, yabancının sözleri karşısında duyduğu kara kıskançlık seline ya da Corinne'in ona duyduğu bariz sevgiye hazırlıklı değildi. Corinne fazlasıyla çekiciydi ve erkeklerin ona gerçekten hayranlık duyduğunu ya da onu istediğini fark etmemiş gibiydi. Dayan, vücudunun dinlenmeye ihtiyaç duyduğu günün ölü saatlerine içerlemeye başlamıştı.

gençleşti. Uykusunda, ölü gibi yatarken bile onu özlüyordu. Ona ihtiyacı vardı. Kanına karışmış bir uyuşturucu gibi onu arzuluyordu.

"Bu Cullen, Frank. Onu Lisa için kişisel koruma olarak tuttum. Garip telefonlar alıyoruz ve John'un ölümünden beri çok paranoyak oldum. Aptalca davrandığımın farkındayım ama Lisa'yı riske atmak istemiyorum."

Corinne canlı yeşil gözleriyle Frank'e bakıyordu ve güvenlik görevlisi olduğu yerde eriyordu. Cullen bile bunu görebiliyordu. Dayan da görebiliyordu. İçindeki canavar öfke ve korkunç bir hiddetle kükrüyordu. Vücudu felçli bir şekilde toprağın altında kilitli kalırken bile kan dolaşımında sıcak lavlar kaynıyordu. Muhafızlara misilleme yapmak için Corinne'i ya da Cullen'ı kullanmamak için kendini kontrol etmesi gerekiyordu. Adam Corinne'i istiyordu ama Dayan onu gerçekten suçlayamazdı.

"Ekibimi alarma geçireyim mi Corinne?" Frank sordu, mavi gözleri endişeliydi. "Bela mı bekliyorsun?" John'un öldürölmesi hepsini şoke etmişti. John kız kardeşini çok severdi ve sık sık fotoğraf çekimlerini izlemeye gelirdi. Lisa diğeri modellerin çoğundan, güvenlik ekibiyle hiç konuşmayanlardan farklıydı. John ve Corinne neredeyse her zaman Lisa'nın çekimlerinde bulunur ve herkesle konuşmak için kendi yollarından giderlerdi. Üçü de son derece kibar, sıcak ve arkadaş canlısıydı. Herkesin adını hatırlıyor ve aile üyelerini soruyorlardı.

Corinne gözlerinde bir soruyla Cullen'a baktı. Cullen başını salladı ve bakışları yavaşça etrafı taradı. Olayları izleyen büyük bir kalabalık vardı ve büyük bir kalabalık onun için bir kâbustu. Corinne Frank'e gülümsedi. "Onlardan farklı birine dikkat etmelerini iste - ne bileyim, silahı varmış gibi görünen birine."

Frank başını salladı, her şey yolundaydı. Hemen telsiziyle konuştu ve Corinne ile Cullen'ı çekimlerin yapıldığı gruba doğru yönlendirdi. Cullen eğilip fısıldayarak yaklaştı

Corinne'in kulağına, "Buralarda bir yerdeler. Burada olduklarını biliyorum."

Corinne'in nefesi boğazında düğümlendi. Lisa'yı bulmak için umutsuzca etrafına bakındı. Dayan'ın her zamanki gibi sakin olan yumuşak sesi aklını karıştırdı. Ne oldu tatlım?'

"Cullen Lisa'nın tehlikede olduğunu söylüyor; o adamlar burada olmalı. "Bu senin de tehlikede olduğun anlamına geliyor Corinne. Dayan

Nefesini tutuyor, dakikaları, saniyeleri sayıyordu, yükselmesi güvenli olana kadar. O Karpatlıydı, vampir değil; güneş batmadan önce yükselebilirdi ama şimdi değil, güneş onun büyük gücünü ve kuvvetini sıfıra indirmişken değil. Gerekirse Corinne'e yardım edebilmek için sahip olabileceği azıcık enerjiyi koruyarak bekledi.

Corinne engebeli çimenlikte, ağaçlık parkın ortasında ışıkların kurulduğu noktaya doğru yürüdü. Küçük, köpüklü bir şelale hızla kayadan oyulmuş derin bir havuza dökülüyordu. Havuzu çevreleyen her köşe ve bucakta eğrelti otları büyümüştü. Lisa yeşilliklerin ortasında havuzun yanında duruyordu, ince, serin ve güzel görünüyordu. Corinne ağlamak istedi, onunla çok gurur duyuyordu. Lisa bir profesyoneldi ve bu iş ve ona ve ailesine sağladığı para için çok minnettardı. Birlikte çalışması kolaydı, talimatlara dikkatle uyuyordu ve kamera onu seviyordu. Sırf bu nedenlerle fotoğrafçılar ve müşteriler arasında çok popüler olmuştu.

Cullen ona öylesine baktı, kızın ona öylesine bir bakıştan fazlasını atmış olmasına şaşırmıştı. Cullen'ın tanıdığı o utangaç, savunmasız genç kadına hiç benzemiyordu. Ona bir tanrıça gibi görünüyordu. Kameranın önünde baştan çıkarıcı bir kadındı, sonra dönüp fotoğrafçıyla kolayca gülüyor, makyajcıyla şakalaşıyor, kuaförle dalga geçiyordu. Cullen'ı fark ettiğinde yüzü aydınlandı ve el salladı. Cullen bir an için kurtarma görevine geldiğini unuttu.

Corinne ona, "Aklını işine ver," diye hatırlattı. "Senin onun koruması olman gerekiyor. Müşteriyi süzmek yok."

Cullen mahcup bir ifadeyle sırttı ve bakışları kalabalığı tarayıp tanıdık yüzler ararken vücudunu Corinne'inin önüne getirdi. Cemiyetin ölüm listesinde üst sıralardaydı, örgüt tarafından hain olarak damgalanmıştı. O kalabalığın içinde bir yerlerde silahlı adamlar vardı - bundan emindi. "Belki de arabaya geri dönmelisin," dedi Corinne'e.

"Bu iş bitene kadar Lisa'nın gelmesini asla sağlayamayacaksın." Corinne kablo labirentinin içinden Lisa'ya doğru dikkatle yürüyordu. Tanıdığı bir fotoğrafçıya el salladı. "Mola mı verdiniz? Lisa'yla konuşmam gerek." Bir parmağını kaldırarak hızlı bir sohbeti işaret etti.

Fotoğrafçı başıyla onu onayladı. "Ayakta mı yoksa otururken mi daha iyi görüldüğüne karar veremiyoruz. Lisa her şeyi taşıyabilir."

Kuaför Lisa'nın parıldayan saçlarını okşarken, "Sivrisinekler onu canlı canlı yiyor," diye seslendi, sonra da kendi koluna konan bir böceği temizledi. "Dürüst olmak gerekirse Matt, bu vahşi doğa yerleri tehlikeli."

"Çok uzun sürmez Lisa," diye seslendi fotoğrafçı. "Zaten çok yakında ışığı kaybedeceğiz."

Corinne neredeyse Lisa'nın yanına ulaşmıştı ki yukarı baktı ve Lisa'nın üzerinde, kayalıkların arasında gizlenmiş bir adam gördü. Bir an için onun çekimin bir parçası, bir erkek model olduğunu düşündü, sonra adamın kısa boylu, tombul olduğunu ve hiç de yakışıklı olmadığını fark etti. Adam yarım döndüğünde, güneş ışınları yumruğundaki bir şeyin üzerinde parladı. Yüreği ağzına gelen Corinne kendini Lisa'ya doğru fırlattı, onu belinden yakaladı ve her ikisini de geriye, çalılıklara doğru itti. "Cullen!" diye seslendi, tanımadığı adamın Cullen'ı net bir şekilde vurabileceğinden korkuyordu.

Her iki kadın da kolları ve bacakları birbirine dolanarak ağır bir şekilde yere düştü. Corinne'in umurunda değildi - adamın elindeki nesneye konsantre olmuş, zihniyle ona sabitlenmiş ve adamın hedefini bozmaya kararlıydı. Kontrol için savaşılan adamın içindeki yoğunluğu gerçekten hissetti. Ona doğru koşan insanları gördü, göz ucuyla kayalıklarda iki adam daha gördü. Lisa'yı korumaya almaktan ve onu korumaktan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Cullen'ı vuran adam. Dayan'ın uyarı ılıklarını duydu ve zihninden çekildiğini hissetti. Duygusal destek sağlıyordu ve Şimdi en çok korktuğu, yalnız kalmak istemediği anda gitmesi canını acıtmıŐtı.

Toprağın derinliklerinde Dayan onun için korkudan titriyor, gündüz saatlerinde ırkını saran korkunç felten kurtulamadığı için öfkeleniyordu. Cullen ile birleşti ve onun gözlerinden "gördü". Güvenlik görevlileri sağa sola koŐuŐturuyor, insanlar bağırıyor ve Cullen iki kadına doğru ilerlemeye çalışıyordu. ılgın kalabalığa değil, gideceği yere bakıyordu. Dayan derin bir nefes aldı ve kendi paniğini kontrol etmek için yavaŐŐa verdi. Cullen'ı koŐmayı bırakmaya ve Dayan'a neler olduğunu net bir Şekilde görebilmesi için etrafına uzun uzun bakmaya zorladı.

nce Corinne ile silahı ele geçirmek için mücadele eden adamın icabına baktı. Dayan, silaha saldırmak yerine adamın boğazına sarıldı ve hava yolunu kapatarak kimseyi vurmayı düŐünecek zamanı kalmamasını sağladı. Silahı bıraktı ve silah kayalara çarparak aşağıya düştü. Kendisini bir mengene gibi sıkın görünmeyen ellerle savaŐmak için boğazını kavradı. Ancak saldırgan kayalıklardan düŐtüėünde Dayan, Cullen'ın gözlerini kullanarak diğer olası tehditleri aramak için kalabalığı yavaŐŐa taradı.

Adamlardan biri Corinne'i geriye, kayalıklardan daha derindeki ağaçlık alana, hızla ilerleyen güvenlik görevlilerinin görüş alanının dışına doğru sürüklüyordu. Korumalar hâlâ yerde yatan Lisa'ya doğru yaklaşıyordu. İki kadın çığlık atıyordu ve ortalık hızla kaosa dönüşüyordu. Dayan, Cullen'ı Corinne'i takip etmeye zorladı; her ne kadar insan olan erkek, hıçkırır hıçkırır ağlayan ve Corinne'e ulaşmak için güvenlik görevlilerini geçmeye alıŐan Lisa'nın yanına gitmek istese de.

Dayan sadece hayat arkadaşını tutan adamı düşündü. Aklına başka hiçbir Şeyin girmesine izin vermedi. Gözlerini doğrudan

kolunu boğazına dolayarak L'yi boğmaya çalıştı. Neredeyse aynı anda adamın kolundaki kaslar şişmeye başladı. Bağırды ve Corinne'in boynunu serbest bıraktı, ancak Corinne ondan kaçmaya çalışırken onu sırtından itti. Dayan'ın gözleri önünde Corinne sert bir şekilde yere düştü, elleri bebeği taşlı zeminden korumaya çalışmak için dışarı çıktı.

Kendi kendine kadim dilde anlamlı bir şekilde yemin eden Dayan, kalan son güç dalgasını toprağı bükme için kullandı, böylece Corinne'in saldırganı sert bir şekilde düştü ve başı sivri bir kayaya çarptı. Küçük sarsıntının yerinden oynattığı kayalar bir anda aşağı yuvarlandı, önce yavaşça, sonra yoğun bir sağanak halinde yağarak adamın başına ve göğsüne çarptı, böylece adam kısmen ağır taşların altına gömüldü.

Dayan'ın, toprak gücünü yenileyene ve güneş solmaya başlayana kadar yapabildiğı tek şey buydu. Toprakta küçük ve kırılğan bir şekilde yatan Corinne'e son bir kez baktıktan sonra, Cullen'la olan zihin birleşmesini isteksizce bozdu ve ruhu, bedeninin zaten felçli olduğı dinlenme yerine çekildi.

Cullen dönüp güvenlik görevlileriyle çılgınca mücadele eden Lisa'ya baktı. "Corinne! Cullen, Corinne'e git. Biri ambulans çağırsın." Gözyaşları Lisa'nın yüzünden aşağı akıyordu.

Cullen, Corinne'in yere düşmüş bedenine doğru koşarken arkasından bir şey ona sertçe çarptı ve onu yarı yolda döndürdü. Nefesi kesildi ve soluk soluğa kaldı. Lisa'nın tiz çığlığını duydu, insanların kendilerini yere attığını ve saklanmak için koştuklarını gördü. Silah sesini hiç duymamıştı. Gerçekte ne olduğundan bile emin değildi ama Corinne'e ulaşmak için ilerlemeye devam etmeye çalıştığında bacakları lastiğe dönüştü ve kendini aniden çimenlik alanın kenarında otururken buldu.

"Cullen!" Lisa, bir güvenlik görevlisi onu yere fırlatıp vücudunu kendi vücuduyla örtmeden önce bir anlığına kurtulmayı başardı.

Silahlı adam Corinne'e doğru koşmaya devam ederken silahını dikkatle doğrultan Frank'ti, eli sabitti. Frank adamın durmasını umarak yüksek sesle ve net bir şekilde uyarıda bulundu. Onun yerine döndü ve tek bir hareketle güvenlik görevlisine ateş etti. Kurşun güvenlik görevlisinin başının yanındaki ağaca çarptı. Frank irkilmeden tetiğe bastı. Kendi kendine fısıldadığını fark etti, "Hayır. Hayır, yapma." Silahlı adam kıpırdamadan durdu, dehşet içinde Frank'e bakıyordu, silahı elinden garip bir yavaş hareketle düşüyordu. Önce göğsüne yayılan kıpkırmızı lekeye, sonra da Frank'e baktı, sonra dizlerinin üzerine çöktü, sonra da yüzüstü, yarı kayaların yarı çimlerin üzerine düştü.

Bir an için sadece hıçkırık sesleri duyuldu ve sonra insanlar yavaşça birbirlerine bakmaya başladılar, şiddetin başladığı kadar çabuk bittiğini fark etmişlerdi. Frank yavaşça ona doğru yürürken silahını kendisine ateş eden yabancıya doğrulttu. Uzaktan hızla yaklaşan siren sesleri duyuluyordu. Frank endişeyle Corinne'e baktı. Corinne kıpırdamadan, yüzükoyun kayalıklara uzanmıştı.

Dakikalar sonra Lisa, Corinne'in çantasını tutmuş, gözyaşları içinde Corinne'le birlikte bir ambulansa biniyordu. Cullen başka bir ambulansa bindiriliyordu. Lisa yüksek sesle ağlamamak için bir elini ağzına bastırdı. Corinne'e "Bunu ben yaptım," diye fısıldadı.

Corinne o kadar solgundu ki gri görünüyordu. Dudaklarının çevresinde Lisa'yı dehşete düşüren belirgin bir mavi renk vardı. "O hamile," dedi sağlık görevlilerine gereksiz yere, "ve kalbi kötü durumda."

Corinne'in yüzünü bir oksijen maskesi örtüyordu. Küçük ve çaresiz görünüyordu, çok savunmasız ve kırılıgandı. Çoktan kırılmıştı. Sanki Lisa'dan çoktan uzaklaşmış gibiydi. Lisa onun elini sıkıca tuttu, Corinne'in kayıp gitmesini önlemek için ona sarılmak istiyordu. "O iyi olacak mı?"

Ambulans çok hızlı hareket ediyor, sağlık görevlileri telsizle konuşuyor ve Corinne'in serumuna bir şeyler koyuyorlardı. Hiçbir şey

Hiçbiri doğrudan Lisa'ya bakmadı ve sorusuna cevap vermedi. Corinne'in karnına, bebeğe dokundu. John ve Corinne'in bebeğine. İkisini de kaybetmek istemiyordu. Ve eğer en kötüsü olur da Corinne'in kalbi durursa, Lisa onun o küçük parçasının yaşamasını istiyordu. "Senin için çok erken bebeğim," diye mırıldandı usulca. "Çok erken."

Hastanede Lisa acil servisten apar topar çıkarıldı. Cullen'ı Corinne'in yanındaki bir kabine götürmelerini çaresizce izleyebildi. Uzun bir süre sonra bir kadın polis onunla konuşmak için içeri girdi ama kimse Corinne ya da Cullen hakkında bir şey söylemedi. Sonunda bekleme odası insanlarla doldu: fotoğrafçısı, menajeri, güvenlik görevlisi Frank. Aradığı, beklediği, sırtını dayayabileceğini bildiği, en çok korktuğu kişi gelmemiştir.

Dayan. Onun gözlerinin içine asla bakamayacaktı. Neden hepsini dinlememiştir ki? Lisa tüm bunların doğru olmasını istememiştir. Cinayetler sıradan insanların başına gelmezdi; o ve Corinne'in bu dünyayla işi bitmişti. Çok çalışmış ve yeni bir hayat bulmuştu. Cinayet içermeyen bir hayat. Sessizce oturdu, yumruklarını sıktı ve sonsuza dek ağlamak istedi.

Dayan toprakta kilitli kalmış, tehlikesiz bir şekilde yükselebileceği dakikaları sayıyordu. Toprakta fırladı, gökyüzüne doğru fırlarken bir gayzer gibi toprak püskürdü ve bunu yaparken şekil değiştirdi. Güneş alçalmıştı ama batmamıştı ve ışık gözlerine öyle bir vuruyordu ki gözleri yanıyor ve ağlıyordu. Ya da belki de güneş değildi. Dayan gökyüzünde hızla kanat çırparak kadının yattığı hastaneye doğru ilerlerken bundan emin değildi.

Onun dünyası. Onun hayatı. Onun en iyi parçası. Bir hastanede ölmek üzere yatıyordu. Bunu biliyordu. Hissediyordu. Zihnini sıkıca onunkiyle birleştirdi, böylece ruhunu ölmekte olan bedeninden ayırması mümkün değildi. "Dayanacaksın. Varlığının her zerresiyle emretti, onun itaatini sağlamak için tüm iradesini bükte.

"Çok yorgunum.

"Dinlen o zaman, ama gitmene izin vermeyeceğim.

'Konuştuklarını duyuyorum. Bebeğimi kurtarabileceklerini düşünmüyorlar. Aklında ve kalbinde keder vardı. Sanki doktorlarla birlikte o da pes etmiş gibi, sanki bu muazzam olasılıklara karşı daha fazla mücadele edemeyecekmiş gibi korkunç bir yorgunluk.

"Beni yalnız bırakmayın!" diye haykırdı. Bu bir yalvarıştı. Bir emirdi. Kimsenin sana benim kadar ihtiyacı yok. Beni bir daha asla yalnız bırakma.

Dayan. Sen güçlüsün. Hem de çok güçlü. Senin için bir tane daha olacak.

En karanlık anında bile onu düşünüyordu. Cullen ve Lisa'yı. Zihninde her şeyi bir araya getiriyordu. Onların geleceğini. Mutluluklarını. En iyi olacağını düşündüğü şekilde düzenliyordu.

Dayan onun zayıflayan ruhunu sardı, onu sıkıca kendisine kilitledi. 'Benim için asla bir başkası olmayacak. Asla. Eğer senin kaybindan kurtulur ve sonsuza kadar devam edersem, artık ben olmayacağım, iğrenç bir şey, bir iğrençlik olacağım. Kötü bir canavar. Böyle bir yaratığa dönüşmeyeceğim. Bir sonraki hayatta seni takip etmeyi seçerdim. Biz biriz, Corinne. Biriz. Corinne olmadan Dayan olmaz. Yaşamaktan başka seçeneğin yok. İçinde taşıdığın kızın için. Benim için. Doğmamış çocuklarımız için. Lisa için. Seni bırakmayacağım. Şimdi değil. Asla.'

Artık çok daha yakındaydı, güneş ufku altına batarken hızla ilerliyordu. Renkler gökyüzünü kan kırmızısına boyuyordu ve rüzgâr uğursuz bir işaret olarak hızlanmaya başlamıştı. Dayan artık Corinne'in tanıdığı o sakın şair, o nazik adam değildi. O tam gücünde bir erkek Karpatlıydı ve bir şey hayat arkadaşını tehdit ediyordu.

Doktorların ve hemşirelerin yanından görünmeden geçti ve ardında dondurucu bir soğuk bıraktı. Cullen'ın solgun, sargılı ve hâlâ baygın yattığı odada toplanmış olan Lisa'yı geçti. Dayan arkadaşına hızlıca bir bakış atarak

Corinne'e kořarken hasarı deęerlendirdi. O olmadan Cullen'a ya da bařka birine yardım edemezdi. İlk dűřűncesi, ilk gűrevi Corinne'di.

Yataęın űzerinde yatıyordu, hatlara ve řiřelere baęlıydı. Çok solgundu, neredeyse řeffaftı. Oksijene raęmen aęzının etrafında mavi bir renk vardı. Corinne tek űrtűnűn altında kűűk ve zayıf gűrűnűyordu. Sadece bir ocuk gibi gűrűnűyordu, balmumundan yapılmıř bir oyuncak bebek gibi. Her nefes için çok çaba sarf ediyordu. Kalbinden bir makineye ve karnından bařka bir makineye giden kablolar vardı. Dayan durmuř, kalbi boęazında, ona bakıyordu. O kadar kırılğan gűrűnűyordu ki ona dokunmaya korkuyordu.

Zihninde tanıdık bir kıpırtı vardı. Sıcaklık. Gűvence. Tam bir gűven. Dayan? Çok daha yakınız. Onu řifacılara gűtűrűn. Toplanıyoruz.' Arayan Darius'tu. Arkadařı. Ailesi. Darius'a her zaman gűvenilebilirdi.

Dayan nefes almasına izin verdi. 'Cullen'ın ihtiyaı var. Onunla ilgilenmek için zaman ayıramam. Corinne'i elimden geldięince kendime baęlayacaęım ama onu kaybedersem, hemen onun yolunu seçeceęim. Onu baęlamadım ve kan deęiřimi olmadı, bu yűzden bűyle bir dűvűř için gereken kontrole sahip deęilim.

'O sende, Dayan. Onun elinden kayıp gitmesine izin vermeyeceksin. Darius her zamanki gibi kendinden emindi. 'Cullen'a yardım gűndereceęim. Barack ve Syndil ona gidecekler. Onları tanıyor ve űzűlmeyecektir. řimdi bize gel. Hayat arkadařını da getir ki birlikte onun hayatını kurtarabilelim.

Dayan yataęın yanında diz űktű ve Corinne'in elini tuttu. Bir an için geniř avucunun içinde gevřekçe durdu ama sonra yavařça parmakları onunkilerin etrafında kıvrıldı. Corinne gűzlerini açmayı bařarmadan űnce uzun kirpiklerinin dalgalanıřını izledi. "Dayan." Sesinde bir gűlűmseme vardı. "Sanırım seni rűyamda gűrűyordum, yoksa sadece konuřuyor muyduk?" Sesi o kadar alçaktı, o kadar zayıf bir ses tonu vardı ki, bu kadar keskin bir iřitme duyusuna sahip olmasaydı onu asla duyamazdı.

"Seni sevdiğimin farkında olduğunu sanmıyorum." Kelimeleri şakağına doğru söyledi, dudakları şefkatle nabzını okşadı. "Seninle konuştular mı? Doktorlar mı?"

"Benimle konuşmak zorunda değiller. Öleceğimi biliyorum." Gözleri yaşlarla doldu. "Bebeğı kaybetmek istemiyorum. Onun yaşamasını istiyorum."

"Bana güveniyor musun, Corinne? Bana gerçekten güveniyor musun?"

Gözlerini açık tutmak çok zormuş gibi tekrar kapandı. "Evet, tabii ki."

"Hayır tatlım, ne söylediğini bilmen gerekiyor. Hayatın konusunda bana güveniyor musun? Bebeğinin hayatı konusunda?" Gözlerini açmasını ve ona bakmasını istedi.

Gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Ne söylediğimi biliyorum." "Seni buradan çıkaracağım."

"Sana izin vermezler." Gözlerini tekrar kapattı. Nefes almak için bile mücadele ediyordu. Konuşmaya devam etmek çok zordu.

"Beni durduramazlar."

Dayan birkaç dakika boyunca her yöne uzanan çizgileri inceledi, sonra onu dikkatlice çözerken, monitörlerle aynı ritimleri üretti, onları çalıştırmak için sadece beynini kullandı. Onu dikkatle güçlü kollarına aldı ve cesur adımlarla odadan çıkıp onunla birlikte koridora doğru yürüdü. İnsanların arasında kolayca ilerledi, Corinne'i ve kendisini insan gözlerinden koruyarak hastaneden çıkıp geceye doğru yol aldı.

Hava artık daha karanlıktı ve fırtına bulutları başlarının üzerinde dönmeye başlamıştı. Dayan'ın kollarında Corinne titriyor, vücut ısını koruyamıyordu. Dayan bunu otomatik olarak onun yerine yapıyor, zihinlerini birleştiriyor, onun için nefes alıyor, zayıflayan kalbine yardım ediyordu. İki koşar adım attı ve hafif yükünü kalbine yakın tutarak havaya sıçradı.

Bölüm 10

Corinne bir sesin fısıltısını duydu. Zayıf. Uzaklardan. Bu sesi seviyordu, ismini okşamasını, onu günahkârca samimi bir şeye dönüştürmesini. Dayan onu çağırıyordu. Yine de rüya görüyordu ve bu güzel bir rüyaydı. Gözlerini açmak için mücadele etti. Sesler etrafını sarmış, kalbine ve ruhuna sızmıştı. Müzik tınları. Su sesi. Bir yataktan başka bir şeyin üzerinde rahatça yattığının farkına vardı. Büyük bir taş levhaya benziyordu ama sert hissettirmiyordu. Kirpiklerini kaldırdı ve bir mağaranın tavanına baktı. Kristal bir mağaradaydı!

Corinne şaşkınlık içinde etrafına bakındı. Her şey çok güzeldi, binlerce mumun titrek ışığıyla kristal ve buhardan oluşan bir dünya. Hava daha önce hiç koklamadığı bir aromayla kokuyordu, ama o bunu ciğerlerinin derinliklerine çekmek için içine çekti. Burası rahatlatıcı, huzur verici, hatta gerçeküstü bir yerdi. Yine rüya gördüğünü biliyordu ama böyle bir yer gerçekte asla var olamayacaksa, Corinne rüyalarında ziyaret edebildiği için minnettardı.

Mağaranın duvarlarında titreşen dans eden gölgeleri izledi. Buhar yükseliyor ve tembelce dönerek ilginç şekiller oluşturuyordu. Herhangi bir şeye odaklanmak zordu ve Corinne bakışlarının geniş odanın içinde sürüklenmesine izin verdi. Bir tür yeraltı şehrindeymiş gibi görünüyordu. Görebildiği birçok giriş ve geniş açık alanlar vardı, sanki mağaranın daha derinlere uzanan ve aynı zamanda dinlendiği yerin üzerinde yükselen bir tünel ve oda ağı varmış gibi. İçinde bulunduğu oda çok büyük görünüyordu ve solunda dumanı tüten bir su havuzu vardı. Daha yakından baktığında, büyük katedral tavanları ve tünellerden oluşan bir labirentin içinden geçen bir dere ile bir dizi yeraltı mağarasında olduğunu görebiliyordu. Sarkıtlar

tavandan sarkan devasa heykelsi sanat eserleri oluşturuyordu. Onlara bakmak göz kamaştırıcıydı. Mücevherler ve renklerden oluşan ışıltılı bir dünya gibiydi.

Yalnız olmadığını anlaması birkaç dakika sürdü. Geniş odada onunla birlikte birkaç kişi daha vardı. Hepsi onun etrafındaydı ve yabancı bir dilde ilahi söylüyorlardı. Güzel bir melodi gibiydi, karanlık ve gizemli, bir tür kutsal ayin. Erkekler çok yakışıklıydı, yüzleri ağırbaşlı ve niyetliydi, kadınlar ise tarif edilemeyecek kadar güzeldi. İlahiler yeraltı odasını yeryüzünün unutulmaz ritmiyle doldurdu, öyle ki Corinne bunu damarlarında hissetmeye başladı. İçinden bir nehir gibi akıyor, yaşam döngüsüyle birlikte alçalıp yükseliyordu.

Ritüel onu telaşlandırmadı; aslında orada uzanıp hepsini izlerken kendini çok güvende hissetti. Her birini kendisine tanıdık gelen bir işaret var mı diye inceledi. Erkekler son derece yakışıklıydı. Saçları uzun, vücutları düzgündü. Hepsine bakmak korkutucuydu ama yine de garip bir şekilde korkmamıştı. Dayan'a benziyorlardı, sanki yakın akraba olabilirlermiş gibi. Hepsi ilahi söylüyordu ve sesleri çok güzeldi.

Corinne dikkatini kadınlara çevirdi. Kadınlardan üçünün uzun siyah saçları neredeyse bellerine kadar uzanıyordu, dördüncüsünün ise gür kıızıl saçları vardı. Hepsinin hareketleri zarifti. Corinne kendini şarkı söylerken onları izlerken buldu; hareketlerini, jestlerini ve seslerini, sıra dışı zarafetlerini hayranlıkla izliyordu. Ellerinin şekli ve vücutlarının sallanışını izlemek büyüleyiciydi. Bir süre sonra kendi elini sıkıca tutan elin farkına vardı. Dikkatle, çünkü neredeyse çok zahmetli bir işti, başını vücudunun o tarafına doğru çevirdi. şaşkınlık içindeydi, Dayan yanında duruyordu ve parmakları onunkilerle sıkıca örülmüştü. Mağaradaki diğerleriyle aynı yabancı kelimeleri söylüyordu. Rüyalar kadar garip ama bir o kadar da güzeldi. Ölmüş müydü? Yerin derinliklerinde, belki de mağaranın merkezine yakın bir yerde olduğunu hissetti.

Toprak. Su havuzlarının birçoğundan yükselen buharla birlikte sıcaktı, ancak duvarlardan akan köpüklü şelaleler buz gibi soğuktu.

Corinne ölmediğinden emindi, çünkü başı kayalara çarptığı yerden korkunç bir şekilde zonkluyordu. Vücudu morarmış ve hırpalanmış hissediyordu ve çok yorgundu. Nefes almak bile acı veriyordu. Kalbinin göğsünde çarptığını hissedebiliyordu. Kesinlikle hayatta olduğuna karar verdi.

Dayan eğilip alnına bir öpücük kondurdu, sıcak nefesi oradaki sıyrıklara ve çürüklere merhem oldu. "Bu benim ailem, benim halkım. Korkmanı istemiyorum Corinne. Burada tuhaf şeyler olabilir ama en büyük şifacılarımızdan biri seni güçlendirmeye çalışacak ve bebeğinizi kurtarın. Her adımında yanında olacağım." Gözleri adamın yüzünde gezindi. "Çok endişeli görünüyorsun,

Dayan." Sesi bu korunmasız anda yumuşak ve çok sevecendi.

Gözyaşları gözlerinde, boğazında yandı. Onun için nefes alıyor, kalbini düzenliyor, onu insan makinelerin yaptığı kadar etkili bir şekilde hayatta tutuyordu. Doğrudan gözlerinin içine bakabilmek için daha yakına eğildi. "Yaşamayı istiyorum Corinne. Beni anlıyor musun? Benim için yaşamana ihtiyacım var."

Başını salladı, gözlerinde ani yaşlar süzüldü. Onun dünyası, soluduğu hava olmak istiyordu. Hayatının geri kalanında onun güzel sesini dinlemek, gözlerinin kasvetli bir boşluktan ona karşı duyduğu ani arzuya dönüşmesini izlemek istiyordu. Vücudu yavaş yavaş soluyordu ve şifacılarına olan inancının boşa çıkacağını biliyordu. Artık onun için çok geçti.

Etrafındaki ilahiler devam etti ve Corinne rüya benzeri durumuna geri döndü. Bunların herhangi birinin gerçek olup olmadığı onun için önemli değildi, ölüm korkusunu uzak tutmak için çevresinin güzelliğine ve seslerin senfonisine odaklandı. En önemlisi de çocuğunu düşünmek istemiyordu. Kızına büyümesi için gerekli zamanı vermeyi başaramamıştı.

"Tatlım." Dayan'ın sesi tekrar araya girerek dikkatini çekti.

Corinne, uzun siyah saçlı, uzun boylu, ince bir kadının kendisine yaklaşmasını izledi. Kadın güven verici bir şekilde gülümsedi. "Corinne, akraba kardeş." Nazik parmaklarıyla Corinne'in eline dokundu. "Ben Desari, Julian'ın hayat arkadaşı ve Dayan'ın kız kardeşi, şimdi de senin." Sesi müzikaldi, yatıştırıcıydı, kendi içinde bir şifaydı. "Yanımızda en büyük şifacılarımızdan biri var." Keskin gümüş gözleri olan bir adama doğru eliyle işaret etti.

Corinne adamın süzülerek yanına gelmesini izledi. Diğer adamlardan daha kaslıydı, uzun mavi-siyah saçları vardı. Ondan güç yayılıyordu. Ağzının acımasız kenarını yumuşatarak ona gülümsedi. Onun elini tuttu. "Bebeklerimizin bakımında usta olan Shea'yı bekliyoruz. Lütfen kardeşim Darius ve benim, Shea'nın yolculuğu tamamlanana kadar çocuğun gelişini geciktirmek için elimizden geleni yapmamıza izin verin."

Corinne bir an için sadece ona bakabildi, onun ham gücü karşısında gözleri kamaşmıştı. Şifacının kendisine dokunması ve gerçeği öğrenmesi konusunda isteksizdi. Dayan gibi Gregori de tüm doktorların yapamadığını bir şekilde yapabileceğine inanıyor gibiydi.

Desari tekrar eliyle işaret etti ve ikinci bir adam öne çıktı. Gregori'ye çok benziyordu, sadece siyah gözleri koyu renk yakışıklılığına yakışıyordu. "Kardeşim Darius, şimdi de senin kardeşin. Bu girişimde Gregori'ye yardım edecek."

Darius kibar bir jestle eğildi, sonra Corinne'in gevşek parmaklarını ağzına götürdü. "Ailemize hoş geldin küçük kardeşim. Seni iyileştirmeye çalışmak için iznini istiyoruz."

Dayan, Corinne'in küçük elini ağzına götürdü. "Lütfen tatlım. Bunun sana garip geldiğini biliyorum ama benim için lütfen senden ne isterlerse yap. Shea ve Jacques henüz gelmedi ve Shea gelene kadar doğumu ertelemeliyiz. O olmadan bebeği kurtarma şansımız çok daha az."

Corinne başını kaldırıp Dayan'a baktı ve anında onun gözlerindeki siyah uçurumda kayboldu. O kadar savunmasız görünüyordu ki; Corinne'e karşı olan duyguları yüzünün her çizgisinde açık ve korunmasız bir şekilde yazılıydı. Dayan daha yakına eğildi. "Bunu yapmana ihtiyacım var Corinne. Lütfen bana güven bebeğim; bu seferlik bunu benim için yap." Sözleri Corinne'in kulağına samimi bir şekilde fısıldandı, ihtiyacı o kadar büyüktü ki Corinne'in gözlerini yaşarttı.

Corinne başıyla onayladı ve Gregori'nin sol elini tutmasına izin verdi. Dayan ona böyle bakarken onu nasıl reddedebilirdi ki? Sağ eli Dayan'ınkinden sıkıca duruyordu. Çökmekte olan bedeniyle, keskin bakışlı ve çok fazla güce sahip yabancılarla yalnız kalmak istemiyordu.

Gregori gözlerini kapadı ve kendini kendi bedeninin dışına, önünde zayıf bir şekilde yatan ölümlünün içine gönderdi. İnsan kalbi neredeyse işe yaramaz haldeydi. Corinne'i hayatta tutacak gücü sağlayan Dayan'dı. Gregori bebeği incelemek için ilerledi. Çocuk dişiydi. Farkındaydı. Henüz doğmak için çok küçüktü. Gregori Corinne'i rahatlattı ve hızla tekrar dışarı çıktı.

"Çok az zaman var. Dayan ona yardım etmeseydi, çocukla birlikte ölecekti. Darius, çocuk dişi ve güçlü bir psişik. İkisini de kaybetmeyi göze alamayız. Gregori kardeşiyle konuştu ama her Karpatlının kullandığı ortak zihinsel yolu kullandı, böylece orada bulunan herkes korkunç ihtiyacı anlayacaktı. 'Ben kadın üzerinde çalışacağım, çünkü her ikisi için de yaşaması şart. Sen çocukla ilgilen.

Desari ile sadece bebekken böyle bir şey yaptım, asla anne karnında bir bebek değil. Darius Gregori'nin yanına ilerledi ve Dayan'a bir kez baktı. "Yapılması gerekeni yapacağım.

'Senin kanına ihtiyacı olacak Dayan ve bu transferle savaşmamalı. Boşa harcayacak gücü yok, bu yüzden isteyerek kabul ettiğinden emin olun. Darius, vücudunun senin kanını kabul edip edemeyeceğini belirlemek için bebeği izleyecek. Çocuk hayattayken hayat arkadaşını dönüştüremezsin.

Onu. Çocuk böylesine zor bir dönüşümden sağ çıkamazdı. Şu anda Corinne de öyle. Gregori tam bir hakimiyet içindeydi, talimatları verirken sesi kendinden emindi.

Dayan, Corinne'i yarı kaldırarak levhanın üzerine oturttu ve onu kucağına aldı. Başını onunkine doğru eğerek ikisini özel bir dünyaya hapsetti. "Sana sunduğum şey hayat, Corinne. İkimiz için de." Adamın nefesi Corinne'in omuzlarına dökülen gür saçlarını karıştırdı. Dudaklarının çıplak teninin üzerinde gezindiğini, dişlerinin düzensiz nabzının üzerinde hafifçe ileri geri hareket ettiğini hissetti. Adam garip dilinde yumuşak bir şeyler mırıldandı.

Corinne hayal dünyasına doğru gittikçe daha fazla kaydığını hissetti. Dayan'ın kolları etrafındayken ve vücudu onunkine bu kadar yakinken kendini güvende ve korunmuş hissediyordu. Ve sonra içinden zevk ve acı arasında bir şey olan beyaz bir şimşek çaktı. Rüyaların ve müziğin kristal dünyasında pasif bir şekilde yatıyordu. Titreyen alevler duvardaki su havuzlarından yansımalar çıkarıyordu, dans eden ve büyüleyen yansımalar, turuncu ve altından minik alevler.

Şifacının varlığını bir kez daha hissetti. Corinne, Dayan'ın onu iyileştirmeye çalıştığı zamanki gibi, sanki başka birinin ruhu bedenini paylaşıyormuş gibi tuhaf bir sıcaklık hissetti. Bu garip bir şekilde rahatlatıcıydı. Diğerinin varlığıyla kalbi daha az yoruluyor gibiydi. Yine de yorgundu - çok yorgundu. Odanın ve içindeki insanların güzelliğini gözlemlemek istemesine rağmen gözlerini açık tutmak çok zordu.

Dayan, ritüel değişimi için yeterli miktarda kan aldıktan sonra küçük iğne deliklerini kapattı. Bir eliyle gömleğini açarken Corinne'i kollarının arasında kaydırdı. "Bunu bizim için yapacaksın aşkım," diye yumuşak ve nazik bir şekilde emretti, Corinne'in özgür iradesini yasaklayan ve emrettiği şeyi yapmasını sağlayan bir ton kullandı. Tırnaklarından biri uzayarak keskin bir pençeye dönüştü. Dayan hızlı bir hamleyle göğsünü açtı ve

Corinne'den ona. "İç, Corinne. Hayatımı senin hayatın için sunuyorum. Hayatımı çocuğumuzun hayatı için sunuyorum."

Corinne güzel rüyasının böylesine çarpık bir hal almasından dolayı dehşete düşmüştü. Kirpiklerini kaldırmaya gücü yetmediği için etrafına bakamıyor, sadece Dayan'ın koluna yatıp ılık sıvıyı yutabiliyordu. Rüyasında bu konuda analitik davranabilirdi. Zaten hiçbirisi gerçek değildi. Dayan'ın kollarındaydı, ona aitti; Dayan önce onun kanını almış, sonra da sanki onu güçlü ve fiziksel olarak zinde kılabilcekmiş gibi kendi kanını vermişti. Vampir avcılarının onun bir vampir olduğunu düşünmesi garip bir anlam ifade ediyordu. Ona özellikle garip gelen şey, onun kanını almayı umursamıyor gibi görünmesiydi.

Gregori mücadele eden kalbe doğru ilerleyerek hasarı kontrol altına almanın yollarını aradı. Dayan, bebek olmadan Corinne'e hayatta kalması için gerekli kanı verebilirdi ama bebek doğana kadar böyle bir seçenekleri yoktu. Gregori iyileştirici kanın Corinne'in zayıf bedenine akmasını izledi. Açlıktan ölmek üzere olan organları kanı bir anda iyileştirici bir merhem gibi emdi. Darius'un ruhu yakınında kalıp bebeği izlerken, Gregori tekleyen kalp üzerinde çalışmaya başladı, hasarlı kapakçığı titizlikle onararak hastasına serbestçe akan kanı kullandı. Bu bir yarayı tedavi etmekle aynı şey değildi. Bu hasara, kalbini yavaşça ve sinsice yıpratan bir hastalık neden olmuştu. Dayan'ın güçlü kanı, demir gibi iradesi, kalbi, ruhu ve koşulsuz sevgisiyle birlikte ona akıyordu.

Darius bebeğe yaklaştı, onu yatıştırdı, ona güven verdi ve cesaretlendirdi. Bir kadimin kanı onun küçük bedenine akarken, dönüşüm başladı. İşitmesi üstün olacak, görünüşü gelişecek, vücudu güçlenecekti. Corinne sadece kandan faydalanabilirdi ama bebek henüz tam olarak oluşmamıştı. Organlarını yeniden şekillendirmek çocuk için tehlikeli olacaktı. Bebek korktuğunda, garip hisler karşısında şaşkına döndüğünde, Darius onu sıcaklıkla doldurdu ve uzandı

onunla telepatik bir bağ kurmak için. Ona dünyalarıyla ilgili hikâyeler anlattı, Karpatlar'ın ihtiyaç içinde olduğunu, halkları için ne kadar değerli olduğunu ve onu çok seven annesiyle birlikte kalmasının ne kadar önemli olduğunu anlattı.

Corinne'in içtiği az miktardaki kan şimdi çocuğun vücudunda dolaşıyordu. Darius bebekle birleşti ve bir ateş topu gibi aktığını hissetti. "Dur!" diye sertçe emretti.

Dayan, Corinne'in beslenmesini nazikçe durdurmak için hemen elini soktu. Corinne'in yüzünü endişeyle izleyerek ona emri fısıldadı. Uzun boylu, sarışın, altın gözlü bir yabancı eğilip Dayan'ın göğsündeki derin yarayı diliyle rahatça kapattığında Corinne şaşırdı. Bir elini Dayan'ın omzunda tutarak Corinne'e çok şey anlatan bir jest yaptı.

"Sen Desari'nin hayat arkadaşı Julian mısın?" diye sorarak hepsini şaşırttı.

Adam belinden hafifçe eğildi, altın rengi gözleri onun yüzündeydi. "Ben gerçekten de Julian'ım, Desari'nin hayat arkadaşı ve Dayan'ın kardeş akrabasıyım. Seninle tanıştığıma memnun oldum Corinne. Dayan'ın seni bulacağını umuyor ve bunun için dua ediyorduk."

"Sen gerçek misin? Tüm bunlar gerçek mi?" Ona bakıyordu çünkü diğer erkeklerden çok daha cana yakın görünüyordu.

Ona gülümsedi, dişleri bembeyaz ve dümdüzdü. "Olmasını istiyor musun?"

Corinne Dayan'a daha sıkı sarıldı. Dayan onun gerçekliğiydi. Vücudunda bebek neredeyse şiddetle hareket ediyordu. Bir elini koruyucu bir şekilde karnının üzerine bastırdı. "Bundan hoşlanmıyor Dayan. Sanırım rüya görsem daha iyi olacak."

Gregori ve Dayan endişeyle Darius'a baktılar. Hâlâ tamamen bebekle bütünleşmiş durumdaydı. Konsantrasyonu tam gibi görünüyordu. Dayan Corinne'e doğru eğildi. "Darius'u tanıyorum. Onun irade gücünü. Bebeğimizin elimizden kayıp gitmesine izin vermesine imkân yok." Corinne'in dikkatinin kendisine odaklanmasını sağlamak için parmak eklemlerini nazikçe, ısrarla ısırdı. "Söyle bana nasıl

hissediyorsun, tatlım. Rengin biraz daha iyi." Hâlâ onunla birleşmiş, kalbini ve ciğerlerini düzenlemeye yardım ediyordu ve bunu kendi başına denemesine izin vermekten korkuyordu. "Nasıl hissediyorsun?"

En çok da bebeği için korkuyordu. Dengeli nefes almak ve paniği tam anlamıyla patlamadan durdurmak için bir an durdu. Kendini daha iyi hissediyordu; sadece nefes almak bile o kadar zor değildi. Hâlâ halsiz ve yorgun hissediyordu ve uyumak istiyordu. "Dayan - " Adını çok yumuşak bir şekilde söyledi ve bir kez daha etrafına bakındı. Hâlâ bir yeraltı odasıındaydı ve etrafında hâlâ insanlar vardı. "Uyanık mıyım? Artık aradaki farkı anlayamıyor gibiyim ve bu endişe verici."

"Şu anda çok uyanıksın Corinne. Ailemden bazıları burada bizimle birlikte," dedi Dayan nazik bir güvenceyle.

Adamın göğsünü inceledi. Gömleği tertemizdi, düğmeleri açıktı ama göğüs kasları pürüzsüzdü, tek bir leke bile yoktu. Beslendiği yerde yara yoktu. Kan izi de yoktu. Her nedense bu, içini rahatlatmak için ihtiyaç duyduğu teselli sağlıyordu. Belli ki tuhaf rüyalarını gerçeğe karıştırıyordu. "Bana Lisa'nın nerede olduğunu söyle."

"Cullen'la hastanedeyken. Ne olduğunu hatırlıyor musun?"

"Lisa'nın üstündeki kayalıklarda bir adam vardı. Silahı vardı. Onu yakaladım ve onunla dövüştüm..." Etrafındaki yabancılara bakarak sustu. Sesini alçalttı. "Bilirsin, benim oldukça tuhaf tarzımla. Ondan sonra her şey karmakarışık oldu. Düştüğümü ve bebeği korumaya çalıştığımı hatırlıyorum." Alnındaki şişliği ve sıyrıkları dikkatle ovuşturdu.

Dayan yüzünü buruşturdu. Soluk teninde şimdiden koyu morluklar belirmeye başlamıştı. Gregori Corinne'in yüzeysel yaralarını iyileştiremeyecek kadar meşguldü ama onun en ufak bir rahatsızlık duyması Dayan'ı rahatsız ediyordu. Başının ağrıdığını, zonkladığını hissedebiliyordu ama Corinne şikâyet etmiyordu. Sorular zihninde dönüp duruyordu. Dayan cevaplar veriyordu. "Cullen vuruldu, tatlım.

O yaşıyor ve Barack ile Syndil ona yardım etmek için hastaneye doğru yola çıktılar. Ölmemesini sağlayacaklar. Syndil iyileştirme konusunda çok bilgilidir ve özel yetenekleri vardır. Cullen, Barack ve Syndil'i tanıyor ve Lisa onların grubumuzun üyeleri olduğunu bildiği için korkmayacaktır. Onların odasına girmesine izin verecek." Lisa'nın izninin pek bir önemi olmadığını, çünkü istedikleri zaman herhangi bir muhafızın yanından görünmeden geçebileceklerini eklemeydi. Barack ve Syndil tam güçte Karpatyalılardı ve gerektiğinde etraflarındaki insanların zihinlerini kontrol edebiliyorlardı.

"Kötü müydü?" Corinne'in sesinde bir titreme vardı ve Dayan onu koruyarak kendine yaklaştırdı.

"Tatlım, Cullen için endişelenmene gerek yok. Eğer başı dertte olsaydı bilirdim. Ben telepatikim, hatırladın mı? Barack ve Syndil benimle kolayca iletişim kurabilir. Eğer durumla başa çıkamazlarsa anında rapor verirler ve Darius ya da Gregori'den birinin derhal hastaneye gelmesini isterler." Dayan kesik gümüş gözlü adamı ve küçük, siyah saçlı kadını gösterdi. "Gregori ve Savannah bizimle birlikte olmak için New Orleans'tan geldiler. Onlara çok şey borçluyuz."

Corinne tekrar alnını ovuşturdu. Herkesin ilgisi için minnettardı ama hepsinin eve gitmesini diliyordu. Yorgundu ve onlardan çok fazla vardı. Uyumak istiyordu, eğlenmek değil ve bebeği hâlâ şiddetle tekmelemeye devam ediyordu. Diğerlerinin hiçbirisi Darius dedikleri kişinin bir tür trans halinde olduğunu fark etmemiş gibiydi.

Gözlerini kapadı ve başını Dayan'ın omzuna yasladı. "Hepinize teşekkür ederim," diye mırıldandı, bir çocuk kadar kibarca, sesi uykulu ve zayıftı.

Dayan endişeyle Gregori'ye baktı, o da başıyla ona güvence verdi. 'Uyuması iyi olur Dayan. Onu iyileştirmek için daha fazla zaman ayırabilirim ve Darius da bebekle ilgilenabilir. Dinlenmeye her şeyden çok ihtiyacı var. Onarımlar sonsuza kadar dayanmayacak. Bu geçici bir durum. Ona yeni bir kalp veremem. Uyumasına yardım et.'

Hastanede Lisa başını Cullen'ın yanına yaslamış oturuyordu. Artık gözyaşı kalmadığından emin olana kadar ağlamıştı. Doktorlar ona Corinne'in öleceğini söylemişlerdi. Bu sadece bir zaman meselesiydi. Bebeği onun çırpınan bedeninde mümkün olduğunca uzun süre bırakacaklarını söylemişlerdi ama bebeğin doğduktan sonra yaşayacağına dair çok az umut vardı. Sonra ona Cullen'ın yaşayıp yaşamayacağı konusunda hiçbir fikirleri olmadığını söylediler. Bu bir bekleme oyunuydu. Durumu kötüydü ve kurşun akciğeri ve dokuyu parçalayarak önüne çıkan her şeyi yok etmişti. Hâlâ nasıl dayandığını bilmiyorlardı. Bu yetmezmiş gibi, Corinne'in odasından hastane personeli, güvenlik görevlileri ve son olarak da polisin etrafta dolaştığı korkunç bir kargaşa çıkmıştı. On beş uzun dakika sonra, Lisa Corinne'in öldüğünü duymayı beklerken, ona Corinne'in gittiğini söylediler. Sırta kadem basmıştı.

Corinne'in hastaneden yürüyerek çıkmış olması mümkün değildi, bu konuda herkes hemfikirdi ve odasının yakınlarında kimse görülmemişti. Monitörler kalp yetmezliği sinyali verdiğinde hemşire aceleyle içeri girmiş, ancak hastanın gittiğini fark etmişti. Lisa, kendilerini öldürmeye çalışan adamların bir şekilde Corinne'i de götürmüş olmasından korkuyordu.

Bu onun hatasıydı. Herkesin ona tehlikede olduğunu söylemesine rağmen fotoğraf çekimine gitmişti. Corinne parkta uçarak onu yakalamış, kendi zayıf kalbini ve onun ve bebeğin başına gelecekleri düşünmeden onu korumuştur. Beni öldürmeye çalışmışlardı! Lisa bu bilgiyi sindirmeye çalıştı. Birileri onun gerçekten ölmesini istiyordu. Silahları vardı ve Corinne ile Cullen onu kurtarmak için ortaya çıkmasalardı onu vuracaklardı.

Lisa Cullen'a bakmak için başını kaldırdı. Çok solgun görünüyordu ve her yerinde bandajlar vardı. Lisa yalan söylemiş ve onunla kalabilmek için nişanlısı olduğunu söylemişti. Corinne'in ortadan kaybolduğu doğrulandıktan sonra, hastane personeli Lisa'yı tamamen yalnız bırakmış, kapıya nöbetçiler koymuştu.

Cullen'ın odası. Belli ki kimse ona ne söyleyeceğini bilmiyordu. Lisa ne yapacağını bilmiyordu. John ve Corinne her zaman hayatlarının ayrıntılarıyla ilgilenmişlerdi.

Elini ağzına soktu ve çığlık atmamak için sertçe ısırdı. Bu felaketin sorumlusu kendisiydi. Eğer onu dinlemiş olsaydı, Corinne ve bebek hâlâ güvende olacaktı. Cullen ölümün kıyısında olmazdı.

"Ama o ölmeyecek," dedi arkasından yumuşak bir kadın sesi. "Telaşlanmayın - ben Syndil'im ve bu da Barack."

Lisa irkilerek döndü ve neredeyse sandalyeden düşüyordu. Hiçbir şey duymamıştı ve güvenlik görevlisi odaya kimseyi sokmamıştı ama kapının hemen önünde iki kişi duruyordu. Kalbi panik içinde çarpan Lisa yardım için bağırıp bağırmamayı düşündü. İsimleri tanıması bir an aldı. Troubadour grubundan Barack ve Syndil. Dayan'ın arkadaşları.

"Buraya nasıl girdin?" Lisa fısıldadı. Olup bitenlerden hiçbir şey anlamıyordu.

"Cullen uzun zamandır dostumuz. Tehlikedeyken bizi uyarmak için hayatını riske attı. Onun ölmesine asla izin vermeyiz," dedi Barack ona. Doğrudan onun gözlerinin içine bakarak nazikçe gülümsedi. "Sen Corinne'in kız kardeşi Lisa olmalısın. Dayan bize senin hakkında çok şey anlattı."

Lisa yeni gözyaşlarına boğuldu. "Corinne'i aldılar."

Syndil Lisa'nın omuzlarını rahatlatırcasına sarıldı. "Corinne iyi, Lisa. Burada ölüyordu. Dayan böyle bir şeye izin veremezdi. En iyi şifacılarımızdan biri olan Gregori ona yardım etmek için New Orleans'tan geldi. Corinne ve bebeğin yaşayacağına kararlıyız." Lisa'nın omuzlarını güven vermek için hafifçe sıktı ve sonra kısa mesafeyi süzülerek Cullen'ın yanına gitti. Yüz ifadesi bir anda değişti. "Barack, çok solgun. Çok fazla hasar var." Nazik parmaklarıyla Cullen'ın omzuna dokundu. "Onu bu şekilde görmek çok zor."

Barack kendinden emin bir tavırla, "Uzun süre öyle kalmayacak," diye cevap verdi. Lisa kendini tam boyuna doğru çekti. "Bana biraz

Corinne. Nerede o? Dayan'ın ölümcül bir hastalığı varken kız kardeşimi hastaneden çıkarmaya hakkı yoktu. Buna hakkı yoktu." Lisa hayatında ilk kez, ne kadar acı verici olursa olsun, gerçeklerden saklanmayacaktı.

Barack tekrar ona baktı. "Lisa" - sesi yumuşak ama zorlayıcıydı - "Dayan'ı tanıyorsun. Corinne'i sevdiğini ve onun yaşamasını istediğini biliyorsun. Onun yaşamasına ihtiyacı var. Onu kurtarma şansı olan tek insanlara götürdü. Onu kurtarmasını sen istedin, hatırladın mı?"

Lisa gözlerini hızla kırıştırdı. Neden bu kadar üzgün olduğunu düşünürken kendini başını sallarken buldu. Elbette Dayan Corinne'le ilgilenecekti. Onun için deli olduğunu herkes söyleyebilirdi. Yatağın yanında durmak için hareketlendi ve Cullen'ın eline uzandı.

"Buraya, onun yanına otur ve biz çalışırken yanından ayrılma," diye usulca davet etti Syndil. "Kimse gelip bizi rahatsız etmeyecek."

"Corinne gerçekten iyi olacak mı? Dayan'la birlikte mi?" Lisa sandalyeye oturdu çünkü o kadar büyük bir rahatlama hissetmişti ki lastik gibi olan bacakları kopma tehlikesi geçiriyordu.

"Gregori dünyanın en iyisi olarak bilinir." Syndil'in sesi melodikti, dinlemesi kolaydı. "Ve evet Lisa," diye devam etti, "Dayan Corinne'le birlikte ve onun yanından ayrılmayacak."

"Nerede? Onu görmem gerek."

Barack uzanıp Lisa'nın çenesini yakaladı ve başını eğerek ona bakmasını sağladı. "Onu yakında göreceksin, Lisa. Şu anda senin yerin Cullen'ın yanı. Sana burada ihtiyacı var. Corinne'in emin ellerde olduğunu biliyorsun ama Cullen yalnız. Bakıma ihtiyacı var. Seyahat edebilecek duruma gelmez, Syndil ve benim güvenliğini sağlayacağımız güvenli bir eve götürülmeli. Seninle birlikte Corinne ve Dayan'ın yanına gidene kadar ona orada bakacaksın. İstedğin bu ve Corinne'in sağlığı konusunda rahat olacaksın, Dayan'ın seni Corinne'in durumu hakkında bilgilendireceğine güveniyorsun. Dayan Corinne ile kalmalı; ait olduğu yer

orası." Barack'ın sesi büyüleyiciydi,

hipnotize edici. Lisa sanki onun karanlık gözlerinin içine doğru düşüyormuş gibi hissetti.

Barack ona çok mantıklı gelmişti. Cullen'la kalmak zorundaydı. Korkunç yarısından o sorumluydu ve ona bakacak başka kimse yoktu. Dayan'ın yeri kesinlikle Corinne'in yanıydı.

"Sana bir şifa ilahisi öğreteceğim Lisa," dedi Syndil usulca. "Cullen'a yardım etmemize yardımcı olacak. Sözler kadim bir dilde ve çok güzeller. Sözlerimizin şeklini dinle ve onları Barack'la birlikte tekrarla. Sesimin seninkiyle birlikte yükseldiğini duyacaksın ama ben Cullen'ı iyileştirmeye konsantre olacağım. Bu alanda küçük bir yeteneğim var - kesinlikle Gregori'ninki gibi değil, ama iyi bir şeyler yapabileceğime inanıyorum. Lütfen sesini bize ödünç ver." Syndil'in sesi çok nazikti, tonu o kadar saf ve kulağa hoş geliyordu ki Lisa onu sonsuza dek dinleyebilirdi.

Barack sırt çantasından birkaç mum çıkarıp yaktı ve odayı rahatlatıcı bir kokuyla doldurdu. Lisa Cullen'a yaklaştı. Garipti ama Syndil'in sesini kafasının içinde hafifçe ilahi söylerken duyabiliyordu. Syndil'in yüksek sesle konuşmadığından emindi ama yine de kelimeleri net bir şekilde duydu ve önce kendi kendine, sonra yüksek sesle söylemeye başladığında Barack'a katılarak onlara eşlik etmeye başladı. Lisa da onu takip ederek kulağa hoş gelen kelimeleri tekrar tekrar söyledi. Aksanını doğru yapmak zordu ama Lisa denemeye kararlıydı. Syndil'in Cullen'a gerçekten yardım edebileceğine dair garip bir his vardı içinde.

Syndil gözlerini kapadı ve tamamen yatakta hareketsiz yatan insan erkeğe odaklandı. İlk başta görüntüler ortaya çıktı. Cullen ona gülümsüyordu. Onunla ormanda yürürken, konuşurken ve gülerken. Biri Darius'un hayat arkadaşını kaçırdığında Cullen'ın onu ve Desari'yi koruması. Cullen. Tüm grup tarafından büyük saygı görüyordu. Onların koruması altındaydı. Syndil derin bir nefes aldı, yavaşça dışarı verdi ve kendini kendi bedeninin dışına, hareketsiz ve yaralı yatan bedenin içine gönderdi.

Yara korkunçtu. Kurşun Cullen'ın vücudunda sekerek büyük bir hasara yol açmıştı. Syndil içten dışa doğru hassas bir onarım çalışmasına başladı. Doktorlar mucizevi bir iş çıkarmışlardı ama Cullen'ın başı dertteydi. Acele etmedi, titiz olmak istiyordu. Barack, o çalışırken hastane personelini odadan uzaklaştıracaktı. Eğer toplumdan herhangi biri Cullen'ı öldürmek için hastaneye girmeye kalkışırsa, Barack bunu öğrenecekti. Tüm dikkatini Cullen'ın organlarını onarmaya verdi. Zahmetli ve yavaş bir işti.

Bitkin ve yorgunluktan sallanarak Cullen'ın bedeninden çıkıp kendi bedenine girdi. Barack onu desteklemek için hemen belinden yakaladı. "Seninle çok gurur duyuyorum, Syndil. Onun için gerçekten çok çabaladın."

Kana ihtiyacı var Barack. Ona yaptığım tüm yardımlara rağmen hala tehlikede. Kanımız onun iyileşmesini sağlayacaktır. Syndil yorgunluktan çökmüştü.

"Senin de kana ihtiyacın var. Barack'ın sözleri fısıltılı bir davetti.

Lisa ayağa fırladı ve Syndil'i sandalyeye itti. "Yaşayacak mı?" diye sordu, neredeyse bir mucizeye inanmaya hazırdı. Umutsuzca umuda tutunmaya ihtiyaç duyduğunda Barack ve Syndil güven telkin ediyordu.

Syndil uzandı ve onun elini tuttu. "Cullen'ı henüz öteki dünyaya teslim etmeyeceğiz, Lisa. O mutluluğu hak ediyor ve böyle bir şeyle tanışmayalı uzun zaman oldu. Ona çok değer veriyorsun." Bunu bir açıklama olarak yaptı.

Lisa çekingen bir tavırla başını salladı. "Onunla yeni tanıştım. Ama o farklı biri. Onun arkadaşlığından gerçekten hoşlanıyorum. Ve beni kurtarmaya çalışırken yaralandı," diye itiraf etti biraz aceleyle.

Barack ona dikkatle, "Burada güvende değil, Lisa," dedi. "Bunun farkında olmalısın. Seni ve kız kardeşini öldürmek isteyen adamlar Cullen'ı daha da çok istiyorlar. Kapısına yerleştirilen güvenlik görevlisi çok deneyimsiz. Eğer Cullen burada kalırsa

toplum onu öldürmeye çalışacak. Güvenlik görevlisi, Cullen ve belki de hepiniz öleceksiniz. Cullen'ın başka ailesi yok. Bizim grubumuz onun ailesi. Bizimle güvenli olduğunu bildiğimiz bir yere gelmenizi istiyoruz. Cullen'ı korumak için onu oraya götürmeliyiz. Her zaman yanında olamayız ve iyileşirken ona yardım edecek birine ihtiyacı olacak."

Lisa'nın parmakları yumruk şeklinde kıvrıldı. Ne yapacağını, kime güveneceğini bilmiyordu. Dayan da Corinne için aynı şeyi söylemişti ve haklıydı. "Her şey o bara gittiğimizde başladı," diye umursamazca suçladı.

Syndil doğrudan ona baktı. Sesi nazik ama çok sertti. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Kardeşin de aynı adamlar tarafından öldürüldü. Sen bir şeyin doğru olmasını istemiyorsun diye gerçek değişmez. Gerçek dünyada yaşamalısın Lisa, hayal dünyasında değil. Cullen gibi sen de tehlikedesin. Seni bize eşlik etmeye zorlamayacağım ama Cullen'ı koruyacağız. Senden kendi özgür iradenle bize güvenmeni istiyorum."

"Onun kanını alacağım ve itaat etmesi için ısrar edeceğim. Barack kadına sinirlenmişti. Kadın gülünç derecede inatçıydı.

'Cullen'ın seçtiği kişi o. Ona ve Dayan'ın hayat arkadaşına duyduğumuz saygıdan dolayı böyle bir şey yapamayız.

Barack bu konudaki fikrini homurdanarak söyledi. "Bu krizi başlatan sizin gerçeği kabul etmeyi reddetmenizdi. Hem Cullen'ı hem de Corinne'i kaybedebilirdik. Onun vurulmasını mı istediniz? Eğer öyleyse, bunu başardınız."

"Barack! Syndil tıslayarak azarladı. "Ne yapıyorsun?"

"Bence Cullen'ı güvenli bir yere götürmeli ve zihnini bu çocuksu kadından temizlemeliyiz. İyi görünüyor, ama ne "Özü olmayan bir şey mi?

Cullen'ın eli kimıldadı, parmakları Lisa'nıninkine doğru ilerledi. "Hatırladığım kadarıyla, Barack," diye fısıldadı, "kısa bir süre önce beni kendin vurmak istemiştin. İnsanlarda böyle bir tepki uyandırıyor gibiyim. Bana ne oldu?"

Syndil ona doğru eğildi, eliyle Cullen'ın alnındaki saçları okşarken nazikti. Lisa ağlıyordu

yine sessizce. "Corinne ve Lisa'yı korurken vuruldun. Her zamanki gibi kahramanı oynadın," diye yanıtladı Syndil onu.

"Hâlâ beni güzel kadınların önünde göstermeye çalışıyorsun," dedi Barack, Cullen'a sevgiyle sırtarak.

Cullen'ın bakışları Lisa'ninkileri aradı, ama Lisa onun elini tutarken bile başını eğerek gözlerini kaçırdı. "Ben iyi özelliklerini gösterene kadar bir kadını asla takdir etmiyor gibisin, Barack."

"Eski davranışlarımı hatırlatarak başımı belaya sokmaya çalışma, Cullen," dedi Barack, endişesine rağmen ses tonunu hafif tutarak. Cullen'ın rengi neredeyse griye dönmüştü. Barack endişeyle Syndil'e baktı.

Hayat arkadaşı Barack'a güven verici bir şekilde gülümsedi. "Bu doğru Cullen," dedi Syndil. "Uzun bir hafızam var ve bana yeniden yaşayabileceğimi hissettiren kişi sensin. Dinlenmeli ve söylediklerimizi yapmalısın."

"Lisa'nın icabına bakılmasını istiyorum." Cullen gözlerinde sevgiyle Lisa'ya bakıyordu.

Barack boğazını temizledi ama Syndil ona ters ters bakınca hemen sakinleşti.

"Lisa, ağlama," dedi Cullen yumuşak bir sesle. "Kalbimi kırıyorsun."

"Yine de haklı - bu benim hatamdı. Fotoğraf çekimine gittim çünkü bir sorun olduğuna inanmak istemedim. Ve şimdi sen yaralısın, Corinne de öyle."

"Corinne?" Cullen başını çevirip Barack'a baktı. "Corinne nerede?"

"Dayan'ın yanında," dedi Barack yatıştırıcı bir sesle ve eğilip Cullen'ın acı dolu gözlerine baktı. "Dinlenmen ve iyileşmen gerekiyor, Cullen. Dayan Corinne'le ilgilenecek ve biz de Lisa'nın güvende olmasını sağlayacağız. Bu konuda sana söz veriyorum."

Cullen, "Lisa senin koruman altında," diye ısrar etti.

Barack usulca içini çekti. "Elbette Cullen, o bizim korumamız altında. Sana söz veriyorum. Şimdi uyumaya devam et ve Syndil'in önünde bana emir vermeyi bırak. Bundan çok hoşlanıyor."

Cullen, Barack'ın sesindeki hipnotik telkine uyarak gözlerini kapadı ve hemen ardından Syndil Lisa'ya yaklaşıp doğrudan gözlerinin içine baktı. 'Hemşire odaya göz kulak olurken güvenlik görevlisinin sana kafeteryaya kadar eşlik etmesini sağlamalısın. Acilen içecek bir şeyler almanız gerekiyor. Syndil, Cullen'ın korkunç yaralarını onarmak için yaptığı yorucu çalışma yüzünden kendini güçsüz hissediyordu. Beslenmeye ihtiyacı vardı ve Cullen'ın da iyileşme sürecini tamamlamak için Barack'ın kadim kanına ihtiyacı vardı. Bu kanı ona veremez ve hastanenin kan örneği almasına izin veremezlerdi. Cullen'ın sağlığına dikkat edebilecekleri ve onu koruyabilecekleri bir yere taşınması gerekiyordu.

Lisa, Syndil'in üzerinde kullandığı hipnotik zorlamaya itaat ederek dönmeden önce Cullen'ın üzerine eğilip alına bir öpücük kondurdu.

Bölüm 11

Corinne önce müziği duydu. Yumuşak. Tatlı. Mükemmel. O kadar harikaydı ki gözleri yaşardı. Şarkı sözlerini söyleyen ses, erkek duygusallığı ve sevgisinin boğuk bir karışımını yansıtıyordu. Kim olduğunu biliyordu ve kendini gülümserken buldu. "Dayan." Onun adını usulca fısıldadı.

Müzik devam ediyordu ama yattığı yatağın hafifçe kaydığını hissetti. "Corinne. Sonsuza dek uyuyacağını sanmıştım. Hayatımdan birkaç yüz yıl çaldığını bilmeni istiyorum. Böyle bir korkuyu daha kaldıramam. Bir dahaki sefere seni uyumaya gönderdiğimde, seni bıraktığım yerde bulmayı umuyorum."

Yumuşak ağzı bir gülümsemeye dönüştü ama gözlerini açmadı. "Kendini dinle. Sanki bana emir vermeye çalışıyormuşsun gibi konuşuyorsun." Sesi eğlenmiş, uykulu ve inanılmaz derecede seksiydi.

Bir anda kanı erimiş lavlara dönüştü, yavaş yavaş yanarak bedenini tüketti ve kalbini alevlerle sardı. Battaniyenin altında sessizce yatan, saçları yüzünün etrafına yayılmış, dokunmaktan kendini alamadığı koyu ipeksi bir kütle olan kadın ona çok güzel geliyordu. Dayan gitarını dikkatlice yatağın yanına yerleştirdi ve eğilip onun karşı konulmaz güzellikteki dudaklarını öptü. "Ben emrediyorum ve sen itaat ediyorsun. Olması gereken bu." Sesi bir baştan çıkarma aracıydı.

"Gerçekten mi?" Gülümsemesi genişleyerek ilgi çekici gamzesini ortaya çıkardı. "Bunu hiç duymamıştım. Ben hep tam tersi olduğunu düşünmüştüm."

"Yanlış insanlarla konuşuyorsun."

Corinne'in uzun kirpikleri dalgalandı ve küçük bir çabayla onları açmayı başardı. Elini onun ağzına götürdü ve nazik bir parmak ucuyla gerginlik çizgilerine dokundu. "Benim için gerçekten korkuyordun. Seni endişelendirmek istememiştım."

Adam onun elini tuttu ve ağzına götürerek kalbinin üzerine koymadan önce avucunun ortasını öptü. "Beni endişelendirmekten fazlasını yaptın, tatlım. Ne olduğunu hatırlıyor musun?"

"Belirsiz, bir rüya gibi. Ne hatırladığımdan, bana ne söylediğinizden ya da ne rüya gördüğümünden emin değilim. Lisa ve Cullen iyi mi?"

"Güvende olduklarına inanıyorum." Bunun doğru olduğunu umuyordu. Syndil ve Barack iyi ya da kötü haberlerle zihnine dokunmamıştı.

Onun düşüncelerini okumaya çalışarak gözlerinin içine baktı. "Lisa'nın hayatta ve iyi olduğunu ve Cullen'in çok kötü yaralanmadığını bilmem gerekiyor."

"Durumunun ayrıntılarını öğrenir öğrenmez raporu size ileteceğim. Lisa korunuyor ve ona hiçbir şey olmayacak. Size bunun sözünü verebilirim."

Corinne başını sallayarak onun sözlerini kabul etti. "Bebeğim yaşıyor." Bunu yumuşak ve sevgiyle söyledi, ses tonu adamın kalbini yerinden oynattı. "Hareket ettiğini hissedebiliyorum."

Dayan ona gülümsedi ama gözlerindeki ifade ciddiye. "Kendi başına hayatta kalabilecek kadar güçlenene kadar ait olduğu yerde kalacak."

"Hiç kimse sana ne kadar yakışıklı olduğunu söyledi mi?" diye sordu. "Çünkü öylesin, biliyorsun. İnanılmaz derecede yakışıklısın. Ama bundan da öte, çok tatlısın."

Dayan yüksek sesle inledi. "Böyle söyleme Corinne. Bu bir erkeğe söylenebilecek en kötü şey. Seksi. Erkeksi. Düşünceli. Erkeksi. Aklıma istediğim milyonlarca sıfat geliyor ama 'tatlı' bunlardan biri değil."

"Tatlı olmakta yanlış bir şey yok Dayan," dedi Corinne ona.

Sesi ona çok uzaklardan geliyordu ama diğer sesler çok yüksek geliyordu. Cırcır böcekleri. Gece böcekleri. Dışarıda ağaç dallarını sallayan rüzgâr. "Bana ne olduğunu anlat."

"Uyuma emrimi kasten görmezden geldin ve aptal arkadaşım Cullen'la birlikte Lisa'yı bulmaya gittin." Her

kelimeyi ısırarak söyledi.

beyaz dişlerinin arasında, ona bir kurdu hatırlatıyordu.

"Cullen'a aptal demek istemezsin," diye nazikçe azarladı, onun vahşı ifadesinden hiç de korkmamıştı.

"Cullen cemiyetin ölüm listesinin başında olduğunu biliyordu ve korumasız bir şekilde dışarı çıktı ve seni de yanında götürdü. Bunu onun açısından iyi bir karar olarak görmüyorum. Bu nedenle 'aptal' terimi geçerli olabilir." Ses tonu sertti.

Corinne onun yakışıklı yüzündeki gerginlik çizgilerini ovmaya devam etti. "Elbette iyi bir karardı. Başka ne yapabiliirdi ki? Lisa kaçmıştı ve eğer onu takip etmeseydi, onu öldürebilirlerdi," diye makul bir şekilde belirtti. "Seni de yanında götürdü." Dayan'a göre bu affedilemez bir hataydı. Bu şartlar altında Dayan, Lisa'nın öldürülmesi konusunda olağanüstü anlayışlı davrandığını düşünüyordu.

o.

Cevap vermek için ağzını açtı ama adamın gözlerinde isimsiz bir ifade vardı, vahşı ve evcilleşmemiş, ilkel bir şey. "Eminim birileri sana çok korkutucu olduğunu söylemiştir," diye takıldı ona, gerginliği azaltmaya çalışarak. "Senden korktuğumdan değil, ama başkalarının nasıl korkabileceğini görebiliyorum."

"Beni korkutucu bulursan senin için en iyisi bu olur." Ne kadar uğraşırsa uğraşsın ona karşı sert olamıyordu. Kız ona baktı, küçük ve kırılgan, inanılmaz derecede güzel, tatlı, şefkatli doğası gözlerinden parlıyordu ve adam anında kayboldu. Bu onu deliliğin sınırına sürüklemek için yeterliydi.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Korkmuş değil, eğlenmiş görünüyordu. Gözlerinin altında koyu halkalar ve alnında morluklar vardı ama yine de gözleri kahkahalarla dans ediyordu. "Bunun senin için iyi olacağından hiç emin değilim. Tüm o hayranlarının sana olan aşırı hayranlığını fark etmediğimi sanma."

Siyah bir kaş havaya kalktı. "Yersiz övgü mü? Övgüyü kesinlikle hak ettim. Buna alış, kadın. Her gece ben sahnede çalarken, sen orada oturmak zorunda kalacaksın.

Beni hayranlarımla paylaştığın için. Kıskanmana gerek yok Corinne. Sahne alırken sadece seni göreceğim."

"Tam bir komedyen." Corinne oturmayı bir an düşündü ve bu fikri çok zor olduğu için reddetti. "Gösterileriniz boyunca oturmaya hiç niyetim yok. Özel olanlar benim için yeterli olacaktır. Ayrıca vücudumda kıskanç bir kemik bile yok.

Böyle çocukça şeyler için endişelenmemize gerek yok." Burnunun kenarını ovuşturdu. "Çocukça mı? Bu çok sert bir terim. Sert. Çok sert." Yine gülümsüyordu, dünyayı aydınlabilecek o gülümseme. Dayan'ın başka seçeneği yoktu.

Ağzını onunkine yapıştırmak için.

Dünya hareket etti ve zaman durdu ve o bunu nazik, hassas bir an haline getirecek disiplini bulamadı. Kadın onu korkutmuş, kalbini durdurmuştu ve ona ihtiyacı vardı. Onun ağzından beslenmeye, sadece birkaç dakikalığına onun tatlılığında boğulmaya ihtiyacı vardı. Dayan vücudunu sert bir şekilde kontrol altına aldı ve yavaşça, isteksizce başını kaldırdı. "Lütfen bunu bana bir daha yapma." Sesi kadife bir silahtı ve onu utanmadan kullandı. Kısa bir süreliğine alnını onunkine yasladı. "Seni buldum. Karanlıkta, benim için hiçbir umudun olmadığı yerde, her gece her saniye canavarla boğuştuğum ve savaştığım yerde, sen bana geldin. Beni kurtardın, Corinne. Beni şimdi terk edemezsin. Yalnız bir hayata geri dönemem. Kimse benden bunu isteyemez, sen bile. Anlamamı nasıl sağlayabilirim? Geri dönemem. Kendin ve bebeğin için değilse bile, benim için yaşamaya karar vermelisin. Beni o kadar çok sev. Bunu benim için yap."

Bir anda iri yeşil gözlerinde yaşlar süzüldü. "Dayan." Adını usulca, umutsuzca, sevgiyle fısıldadı. "Elimden gelse sana söz vereceğimi düşünmüyor musun? Bunu her şeyden çok istiyorum - istiyorum, ama ben sadece bir insanım, imkânsızı yapamam." Parmakları adamın kalın, siyah saçlarına dolandı. "Şifacılarınızın bana geldiği ve bana yardım etmeye çalıştığı garip bir rüya gördüm. Doktorların öleceğimi söylediklerini biliyorum - Lisa'yla konuştuklarını duydum. Onun ağladığını duydum. Yine de hâlâ hayattayım, kızım da öyle. Anlat bana."

"Gregori kalbini onarmak için elinden geleni yaptı Corinne, ama bebeğe büyüme şansı vermek için bu iyileşme geçici. Darius çocuğun güçlü olduğunu ve yaşamak istediğini söyledi. Bu bizim lehimize. Sensiz yaşayabilecek kadar büyüyene kadar beklemek hassas bir denge. Gregori onun için birkaç hafta daha istiyor. Bize bu zamanı vermek için senin kalbinle çalışıyor."

"O zaman hepsi bir rüya değildi." Corinne onun başını tuttu ve kaldırarak kendisine bakmasını sağladı. "Nesin sen Dayan? Bunun bir kısmı rüya mıydı, yoksa sen de orada mıydın, onlara bir şekilde yardım mı ediyordun?"

Siyah bakışları ilk kez onunkilerden uzaklaştı. Dik oturdu ve kadının örtüleriyle oynamaya başladı. "Seni seviyorum Corinne," dedi usulca. "Seni bu dünyadaki her şeyden ya da herkesten daha çok seviyorum. Bunu bilmen gerek."

"Bana bak." Corinne Dayan'ın elini tuttu ve ağzına götürdü, nefesi Dayan'ın teninde ılıktı. "Dayan, bana bak, lütfen."

İç çekti ve kalbinin güçlü bir şekilde çarptığını duyabiliyordu. Verdiği tepki olağandışıydı ve bunun bir şekilde önemli olduğunu biliyordu. "Sende sevemeyeceğimi düşündüğün şey nedir? Çünkü hissettiğim şey bu. Bana bir parçanı veriyorsun ama tamamını bilmemi istemiyorsun. Sana bağlı hissediyorum. Güçlü bir şekilde. Aynı bütünün iki yarısı gibiyiz. Ben evliydim Dayan. Ne hissetmem gerektiğini biliyordum. John'u sevdim, ama aynı şekilde değil. Seninle her şeyi ve daha fazlasını hissediyorum. Sonsuza kadar konuşmanı dinleyebilirim. Ya da hiç konuşmadan sessizce yanında oturabilirim. Bu benim için yeterli olurdu. Seninle olmak istiyorum ama kim olduğunu bilmiyorum. Beni sevebileceğini söylüyorsun çünkü beni zihnimden tanıyorsun. Böyle bir avantajım yok. Seni tanımam için, gerçekten tanımam için benimle konuşmalısın. Bana kapalı bir parçan var. Ne olursa olsun seninle ilgileneceğim konusunda bana güvenmiyor musun?"

"Kendine güvenmiyorsun. Aklından geçenleri görebiliyorum Corinne. Kuşkuyla boğuştuğunu görüyorum. Her şeyi düşünüyorsun

çok hızlı oldu. Bunun sadece kimya olduğunu. Tamamen cinsel. Ya da sadece hamile olduğun ve birine ihtiyacın olduğu için. Bana karşı hissettiklerin için kendine birçok neden, birçok bahane sunuyorsun. Kendine beni sevdiğini söylemiyorsun."

Gözleri onun siyah bakışlarını aradı. Orada, karanlık derinliklerde acı vardı. Adam incinmişti ve bu onu üzüyordu. "Dayan, muhtemelen her zaman zihin okuma yeteneğine sahiptin, bu yüzden senin için ikinci doğa, ama telepatik olmayan biri için rahatsız edici. Ben düşüncelerimi sansürlemeye, kendimi dünyaya nasıl sunmak istediğimi seçmeye alışkınım. Zihnimin içini görebiliyorsunuz ama garip bir nedenden dolayı bu beni rahatsız etmiyor. John ya da Lisa da dahil olmak üzere başka biri olsaydı, birinin düşüncelerimi okuyabilmesinden dehşete düşerdim. Bu size bir şeyler anlatmalı."

"Bunun sana bir şey anlattığını düşünüyorsun Corinne. Neden böyle hissettiğini zaten biliyorum. Sen benim hayat arkadaşımsın, ışığı ve şefkati elinde tutan, bu hazineleri benim için koruyan kişisin. Karanlık ve şiddet dolu, kasvetli boşluklarla dolu bir dünyada benim dayanağımsın. Sen ruhumun diğer yarısısın. En iyi yarısı. Sana, senin bana duyduğundan çok daha fazla ihtiyacım olduğunu biliyorum. Bunları biliyorum. Hissettiğin şeyle yüzleşmedin çünkü ona güvenmiyorsun. Bana tam olarak güvenmiyorsun."

"Bunu nasıl söylersin Dayan? Hastanede değil, burada seninleyim. Seninle yeni tanıştım ve oldukça tuhaf şeyler oldu ama yine de seninleyim."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Hatırladığım kadarıyla, bu konuda gerçek bir seçeneğin yoktu. Seni kucağıma aldım ve hastaneden dışarı taşıdım. Benimle tartışacak durumda değildin."

"Mesele bu değil." Doğrulamak için gerekli enerjiyi bulmakta zorlanıyordu. "Ben öylece biriyle çıkıp gidecek bir insan değilim - mesele de bu. Açıkçası, sana karşı güçlü hislerim var." Boşta kalan parmaklarıyla yorganı çekiştirdi. "Şifacı kalbimin eninde sonunda pes edeceğine inanıyor, değil mi?"

"Öyle olacağını biliyordun. Anılarınıza yakından baktım. Birçok doktora gitmişsin. Çok az umut var," diye temkinli bir şekilde cevap verdi.

"O halde hayatta kalmamın mümkün olmadığını biliyorsun Dayan," dedi sessizce. "Seni terk etmeyi seçtiğimi düşünmeni istemiyorum. Başka seçeneğim yok."

"Bir seçeneğin var," diye cevap verdi yumuşak bir sesle. Ama ona doğruyu söylemediğini biliyordu ve gözlerini ondan kaçırdı, yalan söyleyemedi ve gözlerinin içine bakamadı. Seçme şansı yoktu çünkü adam onun ölmesine izin vermeyecekti.

"Bana bakmıyorsun Dayan," dedi yumuşak bir sesle. "İkisini birden yapamazsın. Eğer bana gerçeği söylemeyeceksen, benden sana güvenmemi bekleme. Benden hiçbir şey saklamak zorunda değilsin. Eğer şifacılar sana kalbimin iflas ettiğini söyledilerse, bu benim için yeni bir şey değil."

Dayan onun zihnine sıcaklık ve güvenceyle dokundu. "Kalbin zayıflıyor. Ama ne pahasına olursa olsun yaşamayı istiyorum." Bunu açıkça, süslemeden söyledi.

Avuç içi adamın yüzünü çerçeveleyerek ifadesini dikkatle inceledi. "Aklından geçenleri görüyorum. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama şu anda düşüncelerini okuyabiliyorum. Kalbim durduğunda bebek doğmaya hazır olmasa bile bir şekilde, mucizevi bir şekilde beni kurtaracağını düşünüyorsun. Böyle bir mucizeyi nasıl gerçekleştirebileceğini düşündüğünü bilmiyorum ama Dayan, eğer bebek için bir şans varsa, konsantre olmam gereken şey bu. O kurtarılmalı."

"Şifacı onun için elinden geleni yapıyor Corinne, ama benden çocuğun hayatını seninkine tercih etmemi isteme, çünkü bunu yapmayacağım." Bu kez doğrudan onun gözlerinin içine baktı ve ciddi olduğunu bilmesini istedi.

"Dayan," diye yumuşak bir şekilde azarladı, "bebek önce gelir. Eğer kızımın ya da benim hayatım arasında bir seçim yapmak gerekiyorsa, şifacıları onu kurtarmaları talimatını vereceksin. Eğer bana bu sözü veremiyorsan, o zaman beni hastaneye ve Lisa'ya geri götürmen gerekecek, onlar da benim talimatlarıma uyacaklar."

Dayan başını salladı. "Hastanede sizin için bir şey yapamazlar. Gregori ikinizi de kurtarmak için iyi bir şans olduğuna inanıyor. Bebekler konusunda uzmanımız olduğu için Shea'yı bekliyoruz. Sizi hastaneye geri götürmeyeceğim. Bu bir ölüm cezası olur."

"O zaman bebeğin hayatını benimkinin önüne koyacağına söz vereceksin." Sertçe konuştu, gözleri geniş ve sabit bir şekilde onunkilerin üzerindeydi.

Parmakları Corinne'in parmaklarının etrafında sıkılaştı. "Sen benim hayatımsın Corinne, benim dünyamsın. İkinizin de yaşamasını istiyorum. Sen ve bebek."

"Bana şifacıların ne yaptığını anlat." Hafifçe debeleniyordu, oturmak için her türlü niyeti vardı.

"Ne yapıyorsun?" Dayan onun zihnine nazikçe dokundu ve tuvalete gitmeye çalışmadan önce kendi başına oturup oturamayacağını görmek istediğini öğrendi.

"Oturuyorum," dedi, gerçekten çabalamaktan ter içinde kalmasına ve bebek için duyduğu korkudan titremesine rağmen rahat görünmeye çalışarak. "Konuyu değiştirme. Şifacılar ne yaptı? Bu benim için çok önemli Dayan, birçok nedenden dolayı. Kontrolün bende olduğunu hissetmeliyim. Hayatımda neler olup bittiğini bilmek istiyorum ki bir şeyler planlayabileyim. Ben bir plancıyım. Çok düzenliyim."

Kaşı havaya kalktı. "Planlayıcı mı? Düzenli mi? Senin hakkında bunu fark etmemiştim. Bu her şeyi değiştirir elbette." Uzandı ve onu rahatça oturur pozisyona getirdi, geniş omuzlarına yapışırken onu kendine yakın tuttu. Ona doğru sıırtı, vahşi kokusu onu sarmıştı. "Nefesinizi kesiyorum, itiraf edin."

Corinne çarpan kalbini sakinleştirmeye çalıştı. Garip bir şekilde, bilinçli olarak düşündüğünde, kalbi gerçekten de onun talimatlarını takip ediyormuş gibi görünüyordu. O anda her şeyin farkına vardı; kalp atışlarının sesini, vücutlarındaki kanın gelgitlerini ve akışını. Bebeğin kalp atışları. Bebeğin kalp atışlarını duyuyordu! Geniş gözlerle ona baktı, bakışlarında suçlama vardı. "Bu seferkini meşru nefes hırsızlığı olarak sayamazsın."

Garip bir şeyler oluyor. Bu konuda bir şey biliyor olamazsınız, değil mi?"

Dayan tamamen masum görünüyordu. Dayanamadığı için başını eğerek onun ipeksi başının tepesine bir öpücük kondurdu. "Şimdi beni neyle suçluyorsun tatlım?"

Ona en sert ifadesini verdi. "Ben kalkıyorum." Bunu bir duyuru olarak yaptı.

Adam ona baktı ve son derece güçlü kollarının arasında güvenle sıkışmış olduğunu dikkatle gözlemledi. "Son derece güçlü. Muazzam derecede. Bunu anlıyor musun?"

Corinne bir kahkaha patlattı. "Tabii ki anlıyorum. Şanslısın ki bunu bir tehdit olarak algılamıyorum. Son derece güçlü. Ergen bir çocuk gibi konuşuyorsun." Onun siyah gözlerindeki eritici bir bakışla kalbini nasıl yerinden oynatabileceğini görmezden gelmeye çalıştı. "Peki neden zihnimde seninle konuşmak istiyorum? Telepatik mi olmaya başladım? Bu yetenek gizemli bir şekilde bana mı bulaştı?"

"Benimle ilgili her şey sana bulaşıyor. Benim için deli oluyorsun."

"Beynimi yıkamaya çalışıyorsun," diye suçladı gülmemeye çalışarak. Çok fazla şey yanına kâr kalıyordu çünkü kadın onu çok çekici buluyordu. "Gerçekten ayağa kalkıyorum Dayan. Beni bırakmalısın."

"Tuvalete kadar yürüyecek gücün yok." Dayan onun zihnindeki kararlılığı okuyabiliyordu. Akıcı bir hareketle ayağa kalktı, onu da yanına alarak odayı geçip banyoya gitti.

Corinne kolunu onun boynuna doladı. "Tam olarak neredeyim ben?" Etrafına dikkatle bakıyordu. Burası mağara değildi. Yatak odası yüksek tavanları ve güzel duvarlarıyla çok genişti. Mobilyalar pahalı ve süslüydü. Hayranlık içinde odaya baktı. "Neredeyim ben Dayan?" diye tekrar sordu.

"İnimde. Ben büyük kötü bir kurdum ve seni yakaladım." Çok nazik bir şekilde ayaklarını banyo zemininin fayanslarına koydu, kollarını ona doladı ve dikkatlice tuttu. "Sen

Titriyorsun, tatlım. Tamamen erkek olduğum ve kendine yardım edemediğin için mi, yoksa ayakta duramayacak kadar zayıf olduğun için mi?"

"İyi bir çıkış hattı," diye gözlemledi. Kapıyı işaret etti. "Dışarı!"

Dayan tereddüt etti. Onunla alay ediyordu ama vücudunun zayıf olduğunu biliyordu. "Yardıma ihtiyacın olursa beni hemen arasan iyi edersin. Beni yüksek sesle çağırmak zorunda değilsin - düşünmen yeterli."

"Çık dışarı!" Corinne ısrarla söyledi. "Ve aklımdan uzak dur. Mahremiyet istiyorum Dayan. Bir bebek gibi tuvalete götürülmek yeterince aşağılayıcı. Ben bağımsız bir kadını, her zaman kendime güvenirim."

Dayan homurdanarak kadının taleplerine boyun eğdi, onu odada yalnız bıraktı ve kapıyı arkasından kapatacak kadar ileri gitti. Dışarıda huzursuz bir enerjiyle bir ileri bir geri volta atmaya başladı. "Şifacı tamamen yatak istirahatine ihtiyacın olduğunu söyledi."

"Dayan! Onun adını yarı haykırdı, yarı güldü. "Sen anlamıyorum."

"Nöbet tutuyorum. Nöbet tutuyorum."

Corinne gülmeyi reddetti ve ona cevap verme tatminini yaşatmayacaktı. Aynadaki solgun yüzüne baktı ve yansıması karşısında hafifçe şok oldu. Farklı görünüyordu. Farklı hissediyordu.

'Görevimi yapıyorum. Hayat arkadaşşıma göz kulak oluyorum. Dayan sesini zorlanmış ve istismar edilmiş gibi çıkarmayı başardı.

Corinne başını salladı, onu görmezden gelme kararlılığına rağmen kahkahalar yükseldi. Tertemiz banyoda her türlü konfor vardı ve Corinne bundan sonuna kadar yararlandı. Dişlerini fırçalamak için acele etmedi, çünkü ayakta durmak zordu ve lavaboya yaslanması gerekiyordu. Ne kadar güçsüz olduğuna şaşırmişti. Bacakları lastik gibiydi ama nefes alması çok daha kolaydı.

'Tamam Corinne, bu şartlar altında ancak bu kadar sabırlı olabilirim. Zayıflığımı hissediyorum ve hala inat ediyorsun. İçeri geliyorum.'

"Saçımı taramak istiyorum. Corinne mesajı ona geri gönderir göndermez, onunla telepatik olarak iletişim kurduğunu fark etti. Kolayca. Doğal olarak.

Dayan kapıyı iterek açtı ve onu kucağına aldı, siyah gözleri endişeyle üzerinde gezinirken onu inceledi. "Tamamen doğal bir şey yaptın diye paniğe kapılma. Ben senin hayat arkadaşınım - elbette benimle konuşabilirsin. Bu ilk kez olmuyor."

Corinne onun sert gücüne minnettardı ve başını onun omzuna yasladı. "Arada bir fark vardı Dayan. Sen benim düşüncelerimi okudun. Onları sana cevap olarak yönlendirdim belki ama sen aklımdan geçenleri okuyordun. Bu sefer sana düşüncelerimi, kelimelerimi gönderdim. Bu çok büyük bir fark."

"Bu seni neden endişelendirsin ki?" diye sordu merakla, onu dikkatlice yatağa geri yerleştirirken. Bebek içinde hareket ederken eli küçük karnının üzerinde duruyordu. Gülümsedi. "Gördün mü? O mutlu ve sağlıklı. Ve artık sesimi tanıyor. Ona şarkı söylememi seviyor." İnanılmaz uzunluktaki kirpikleri yüz ifadesini gizlemek için aşağı indi. "Onun için bir ninni yazdım."

Sözleri, yenilmez görünen bir adamı savunmasız bırakan tereddütlü bir sevgi teklifiydi ve kalbi yeniden eridi. Onu yakalamak için iki kolunu da yukarı kaldırdı, başını kendi başına doğru eğdi, böylece onun yontulmuş ağzını kendi ağzıyla buluşturabilecekti. Corinne kendine engel olamadı, sadece rahatladı ve dünyanın tüm dertleriyle birlikte ondan uzaklaşmasına izin verdi, ta ki sadece Dayan kalana kadar. Geniş omuzları, güçlü kolları ve mükemmel ağzıyla Dayan. Dayan onu öptüğünde düşünmek yoktu, sadece hissetmek vardı. Saf duygu. Onu sınırların olmadığı, zamanın ve mekânın hiçbir şey ifade etmediği başka bir dünyaya sürükledi.

Vücudu canlandı, eridi ve kendini mükemmel bir şekilde onunkinin içinde şekillendirdi. Sırf ona yakın olduğu için deli gibi çarpan kalbine aldırış etmiyordu. Onu öperken hiçbir şey onu korkutmuyordu. Kendini güçlü hissediyordu, onun diğer yarısı gibi. Sanki ona aitmiş gibi hissediyordu. Corinne asla durmak istemedi. Bu

Dayan'ı Corinne'in derisine doğru iterek güçlü bir şekilde tekmeleyen bebek, ikisini de birbirinden ayırdı ve şaşkınlık içinde hafifçe gülmelerine neden oldu.

"Güçlü biri, değil mi?" Corinne gözlerindeki ifadeyi ondan saklamadan yumuşak bir sesle konuştu. Pratik olmaya çalışmaktan yorulmuştu. Dayan şimdiye kadar tanıdığı en harika adamdı ve onunla birlikte olmak istiyordu. Şimdi her zamankinden daha fazla. Hamileliğinin ortasında bile ona kendini güzel hissettirmişti. Saçları kontrolden çıktığında ve yatağa bir erkek gömleğiyle girdiğinde ona dünyadaki tek kadınmış gibi hissettiriyordu.

"Ne kadar güzel olduğunu biliyorsun Corinne," dedi elini ağzına götürerek. "Zihnime dokunabilirsin; senin için ne hissettiğimi görüyorsun."

Ona bakmak için başını eğdi. "Yapabileceğimi biliyorum ama bunu gerçekten yapmak istediğimden emin değilim. Orada ne bulacağım?"

Siyah gözleri alıkla parıldıyordu. Bariz. Stark. Çiğ. Korkunç bir ihtiyaç. Corinne kızardı ve başını salladı. "Uyandığımda bebeğe ninni söylemiyordun. Benim için de bir şarkı yazmıştın, değil mi?"

"Yazdığım her şarkı senin için." Ona doğru eğildi. "Gregori ve Darius'u bize çağırmalıyım. Gözlerini açtığın anda bilmek istediler." Sırtışı hiç pişmanlık duymuyordu. "Onlara her şeyi anlatmak zorunda değiliz."

"Saat kaç?" Corinne güzel odanın etrafına bakınıyordu. "Peki ben neredeyim? Biri sorarsa diye en azından bunu bilmeliyim."

Adam onun zihninde bir gölgeydi ve kızın çirkin düşünceleri karşısında kahkahayı bastı. "Tabii ki hâlâ Dünya gezegenindesin. Ben uzaylı değilim."

Omuz silkti. "Sadece kontrol ediyorum - bu günlerde asla bilemezsin. Sen de biraz tuhafsın. Tüm grubunuz burada mı?" Rahat görünmeye çalıştı.

Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. Sesi endişeli geliyordu. "Sen biraz korkaksın Corinne. Ben yapmadım

bunun farkına varın."

"Değilim," diye öfkeyle reddetti ve sonra ona ters ters baktı. "Yine aynı şeyi yapıyorsun. Sana ne zaman bir soru sorsam, konuyu saptırıyorsun."

Kaşı havaya kalktı. "Saptırmak mı? Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Dayan" - parmakları onun parmaklarına dolandı - "neredeyim ben?"

"Bu ev Gregori ve Savannah'ya ait. Yıl boyunca burada ikamet etmiyorlar; aslında çoğu zaman boş. İyileşmeniz için size cömertçe teklifte bulundular." Odanın etrafına bakındı. "Çoğu zaman seyahat ediyorum. Böyle bir yerde kalmak benim için eşsiz bir deneyim."

"Ev mi demek istiyorsun?"

Başını salladı ve onu dikkatle izledi. "Ev, sen ve ben neredeysek orasıdır. Yolda, seyahatte, sen, ben ve bebek birlikte olduğumuz sürece, orası evimiz olacak."

"Demek her şeyi planladınız."

Dayan başını salladı, hâlâ onun tepkisini yakından izliyor, düşüncelerini takip ediyordu. "Diğerlerini ve sahip olduğumuz hayatı sevmeye başlayacaksın. Bu iyi bir hayat ve pek çok ilginç yer görüyoruz." Artık her yeri farklı göreceği aklına geldi. Renkler, kahkahalar ve güzellikler olacaktı. O artık farklıydı. Her şehri, her ülkeyi gezerken güzelliği görecekti. Ona bu paha biçilmez hediye vermişti. Bir daha asla dünyası gölgeler ve karanlıktan ibaret olmayacaktı.

"Bu kadar iyimser olman çok güzel Dayan," diye temkinli bir şekilde cevap verdi. Bebeğin doğumundan sonra hayatta kalabileceğine inanmaya bu kadar kararlıyken onunla tartışmanın bir anlamı yoktu. İsteddiği son şey, bir geleceği olmadığı gerçeğini gündeme getirmektir. Dayan'dan, eğer bir seçim yapmak gerekirse, şifacılarının bebeği kurtaracağına dair söz vermesini istiyordu.

Dayan onun düşüncelerini okurken başını salladı. Yaşayacaktı. Gerekirse yeri göğü yerinden oynatırdı ama o yaşayacaktı. "Darius ve Gregori'yi çağırdım." Corinne'in yabancılarla birlikte olmayı zor bulduğunu bildiği için onu ziyaretçilere hazırlamak istemişti. Corinne insanların ortasında yalnız bir hayat sürmüştü. Ailesi dışındakilere karşı çok özel ve çekingendi. "Darius benim ailem Corinne - tanıdığım ve uğruna hayatımı verebileceğim bir adam. Ona ve kararlarına güveniyorum."

Küçük dişleri gergin bir şekilde dudağını ısırıldı. "Uzun zamandır hissetmediğim kadar iyi hissediyorum Dayan. Şu anda onları görmenin gerçekten gerekli olduğunu düşünmüyorum, sence de öyle değil mi?"

"Öyle olduğunu biliyorsun. Bebeği ve kalbinizi dikkatle izlemeliler."

"Bir doktorun yapacağından farklı ne yaptılar?" Kapıdan önce Desari girdi. Işık ve rahatlık saçan uzun boylu, güzel bir kadındı. Yatıştırıcı, sakin bir tavrı vardı ve yürümekten ziyade akıyor gibiydi. Corinne onu tuhaf rüyasından hemen tanıdı. "Herhangi bir şey hatırlıyor musun?" Desari onun sorusuna cevap olarak nazikçe sordu. Sesi Dayan'ınki gibi yumuşak, sıcak bir bal gibiydi. Keskin kenarları yoktu Desari'ye göre o huzurun ta kendisiydi.

Corinne kendini dürüstçe "Neyin gerçek neyin rüya olduğundan emin değilim" diye cevap verirken buldu. "Doktorlar ölmek üzere olduğumu ve beni hiçbir şeyin kurtaramayacağını söylerken neden bu kadar iyi hissettiğimi anlamıyorum."

"İnsanlarımız arasında kendilerini fiziksel bedenden ayırma ve hasta ya da yaralı bir kişinin bedenindeki sorunları bulmak için saf enerjiyi kullanma yeteneğiyle doğmuş olanlar vardır. Biz içten dışa doğru iyileşiriz. Dış bedende kesikler açılmaz, dikiş atılmaz. İyileştirme ışık ve enerji ile yapılır," diye yanıtladı Desari. "Darius bu yeteneğe sahip, Gregori de öyle. Hepimizde az da olsa var ama çok güçlüler."

Corinne bu bilgiyi zihninde tekrar tekrar düşündü. Kulağa çılgınca geliyordu, bir bilim kurgu hikâyesinden fırlamış gibiydi ama gerçek şu ki doktorlar ondan ümidi kesmişti ve ölmüş olması gerekiyordu. Parmakları destek için Dayan'ınkilerle dolanmaya devam etti. "Çok daha iyi hissediyorum."

Desari'nin gülümsemesi çok güzeldi. Kuzgun rengi saçları kalın bir örgü halinde beline kadar sarkıyordu. Omzunun üzerinden dikkatsizce savurdu. O kadar dengeli, o kadar güzel ve sağlıklı, o kadar canlı görünüyordu ki Corinne kendini gözyaşlarına boğulmak üzereyken buldu. Kendisi bir milyon yıl geçse bile bu kadar iyi görünemezdi ve onun yanında mükemmel bir erkek örneği olan Dayan vardı.

"Benim için başkası olamaz, tatlım. Sesi, yumuşak bir azarlama gibi, kızın zihnine yakın bir şekilde fısıldadı. Adam ona duygularını, her şeyi bir anda akıttı. O kadar güçlü bir aşk hissediyordu ki, aralarına hiçbir şey giremezdi, ölüm bile. Fiziksel arzu, kanında şiddetli bir ateş, onları sonsuza dek birleştirecek bir açlık ve ihtiyaç. "Sen hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın. Başka birini görmüyorum.

Dayan'la konuşmanın zihninde çılgınca erotik bir yanı vardı. Bu çok özel ve günahkâr bir samimiyetti. Corinne sebepsiz yere kızardı. Adamın düşüncelerine verdiği yanıttan o kadar memnundu ki, odaya giren iki adamı fark etmedi bile.

Gregori kibarca boğazını temizledi ve başını ona doğru eğdi. "Umarım kendini daha iyi hissediyorsundur Corinne."

Parmakları Dayan'ınkilerin etrafında sıkılaştı. "Öyleyim, çok teşekkür ederim." Bir yetiškine teşekkür eden bir çocuk gibi konuştuğunu fark ederek kızardı.

"Yaptığımız şey geçici, Corinne." Şifacının gümüş gözleri ona bakarken parlıyordu. "Sana doğruyu söyleme nezaketini gösteriyorum. Hastalık, onu tedavi etme yeteneklerimizin ötesine geçti. Kızınızın güçlenmesi için gereken zamanı sağlamak amacıyla sizi gerektiği kadar sık tedavi edeceğim. Birkaç haftaya daha ihtiyacı var. Her gün, her saat onun için önemli. Bunu yapmalısınız.

Yatak istirahatinde kal ve kalbini yorma. Doğumdan korkma; seni elimizden kaçırmaya hiç niyetimiz yok." Gregori gülümseyerek cesaret verdi. "Darius benimle birlikte ve oldukça korkutucu görünebileceğini biliyorum. Onun tavırlarının sizi korkutmasını istemiyorum. O benim küçük kardeşim ve eğer sana hırlarsa, küçük bir kardeşe yakışır şekilde onu cezalandırırım."

Corinne gözlerini kırptırdı. Keskin gözlü yırtıcı adamın onunla alay ettiğini anlaması bir iki kalp atışını aldı. Kardeşiyle dalga geçiyordu. Darius'a baktı. Ağzı seğirdi ama gülümsememeyi başardı. "Bunu duyduğuna eminim, Darius. Bana karşı hırçınlaşırsan bundan sonuna kadar faydalanırım."

Tüm alaycı tavrına rağmen Corinne, Darius ona doğru yaklaştığında Dayan'ın elini sıkıca kavradı. Ağabeyi Gregori gibi Darius da tüm odayı dolduruyormuş gibi görünen bir güce sahipti. Dayan'ın muazzam gücü güçlü ama incelikliydi. Gregori ve Darius tamamen farklıydı. Dayan'dan biraz daha kısaydılar, ağırlıklarının çoğunu geniş omuzlarında ve kaslı kollarında taşıyorlardı. Her biri uzun siyah saçlarını enselerindeki deri bir tangayla arkaya doğru toplamıştı. Gregori'nin kendine özgü gümüş gözleri varken, Darius'un gözleri kömür gibi siyahtı. İkisi de çok tehlikeli görünüyordu. Corinne onları kızdırmaya cüret ettiğine inanamıyordu.

"İyi akşamlar, küçük kardeşim," dedi Darius kibarca. "Uyandığını gördüğüme sevindim. Endişelenmeye başlamıştım, ki bunu yapmamayı tercih ederim. Bunu hatırlasan iyi edersin." Kızın kulağına yaklaşarak sahte bir fısıltıyla konuştu. "Bil diye söylüyorum, Gregori grupla birlikte seyahat etmiyor."

Corinne kendini gülümserken buldu. "Beni bilgilendirdiğin için teşekkürler. Sanırım artık seni ispiyonlamayacağım. Muhtemelen sadece seni dövmek için bir bahane arıyordu."

"Büyük ihtimalle. Belli bir ünü var - bir efsane, biliyorsunuz - ama insanların onun öcü olduğuna inanmasını seviyor.

Onun sert kaşlarının sizi etkilemesine izin vermeyin. Kızınız nasıl davranıyor?"

Corinne ona gülümsedi. "Çok güçlü görünüyor, epey tekme atıyor."

"İstediğim cevap buydu. Hayat arkadaşını oldukça korkuttun. Bunu bir daha yapma." Sanki herkes ona itaat ediyormuş gibi bunu bir emir gibi söylemişti. Herkesin muhtemelen itaat ettiğinden şüpheleniyordu.

"Bu akşam daha rahat nefes alabiliyor musun?" Gregori sordu.

Corinne Gregori'nin yakışıklı yüzünü inceledi. Desari, Gregori ve Darius arasında kesin bir benzerlik vardı. 'Gregori, Savannah Dubrinsky'nin hayat arkadaşı. İsmi tanıdınız mı?' Dayan ona Gregori'nin kaçırıldığını hatırlatmak istedi. Şifacıya çok şey borçluydu ama onun kendisini çekici bulabileceği düşüncesinden de kurtulamıyordu.

Elbette biliyorum. Savannah Dubrinsky ünlü bir sihirbaz. Her halükârda, uzaktan çekici bulduğum tek erkek sensin,' dedi Corinne, içten içe eğlenerek. Onun dünyanın en yakışıklı, en çekici ve romantik erkeği olduğunu düşünüyordu. Onun başka birine bakabileceğinden nasıl endişe edebilirdi ki? "Çok aptalsın. O anda adamın endişesini kolayca okuyabildiğini fark etmemiştin."

Gregori, "Bebeği kontrol edeceğim," diyerek kadının dikkatini tekrar kendisine çekti. "O güçlü ve yaşamak istiyor. Tıpkı sizin gibi nadir yeteneklere sahip. Halkımız için çok değerli."

"Ne pahasına olursa olsun onu kurtarmalısın." Corinne Dayan'a bakmadı. Şifacının içindeki irade gücünü ve kızını kurtarmak için gösterdiği kararlılığı hissetmişti.

Gregori'nin gümüş gözleri bir an için erimiş cıva gibi parladı ve sonra başını salladı. "Hayat takası olmayacak Corinne. Senin bir hayat arkadaşın var. İkinci de kaybetmeyeceğiz. Her çifte ihtiyaç var. Hem sen hem de bebeğin kurtulacaksınız. Dayan başka türlüsüne izin vermez. Buna tamamen inanmalısın. Kızın seni çok iyi tanıyor."

ve zaten bağlı. Kendi hayatını sizinkiyle takas etmek istemeyecektir. Ve biz de onu kaybedemeyiz. Takas olmayacak."

Corinne onu yakından izledi. Derin ve düzenli nefes alıyordu, sonra kendi kendine bir transa girmiş gibi görünüyordu. Tuhaf rüyasında gözlemlediği transın aynısıydı bu. Dayan'a baktı. "Gerçekten de o mağaradaydım, değil mi?"

Sesli bir şekilde i  çekti. "Cevabı gerçekten istiyor musun, tatlım?"

"Corinne," dedi Darius çok sakın bir şekilde, "kalbin hızla atmaya başlıyor. Nefes al ve kontrol altında tut. Kalp atış hızının farkında olmalısın ve hızlanmaya başladığında rahatlamalı ve ritmi normale döndürmek için odaklanmalısın. Bunu yapabilecek kapasitedesiniz. İnanmaya başlamalısınız."

Corinne, yumuşak bir sesle söylenen emirde gizli bir zorlama olduğundan şüphelenerek hemen itaat etti. 'Bu sefer beni erteleme Dayan. O mağaradaydım. Gözlerini sabit bir şekilde Dayan'ınkilerden ayırmadı.

Siyah gözleri saldırganlaştı, bakışlarını karanlık gizemlerine hapsetti, öyle ki istese bile ondan başka bir tarafa bakamazdı. "Seni telaşlandırmak istemiyorum tatlım ve ne olduğum ya da neler olduğu hakkında her konuştuğumuzda kalbin yerinden çıkacak gibi oluyor. Eğer gerçeği istediğinden eminsen ve kabul etmeye hazırsan, o zaman sana memnuniyetle veririm.

Çenesini kararlılıkla eğdi. 'Senden her zaman gerçeği istiyorum Dayan. Aramızda bu olmazsa, hiçbir şeyimiz olmaz.

"Sana katılıyorum. Bir nefes aldı, ona kadar saydı ve yavaşça bıraktı. Onun zihninde bir gölge olmaya dikkat ediyordu, kabul etmesi çok zor olabilecek herhangi bir ifşayı silmeye hazırdı. "İçinde bulunduğun mağara yeryüzünün derinliklerinde, ateş ve buzdan oluşan dağın altında. Orası güçlü bir yer ve şifa ritüelini gerçekleştirmek için böyle bir yere ihtiyacımız vardı. Mumlar bitkilerden yapılmıştı

ve aroma yoluyla iyileşmeyi desteklediği bilinen bileşikler. Şifa ayini iki şifacı, onların hayat arkadaşları ve benim ailem tarafından gerçekleştirildi. Büyük bir toplantı oldu. Biz seninle ilgilenirken, ailemin diğer iki üyesi, Syndil ve Barack, Cullen'a yardım etmek için acele ediyorlardı.

Bölüm 12

"Buraya, yanıma gel aşkım," dedi Barack usulca, komutu verirken bile hayat arkadaşına doğru süzülüyordu. Onu kollarının arasına aldı. "Yorgunluktan bitkin düşmüşsün ve beslenmelisin."

"Cullen'ın hızlı kana ihtiyacı var Barack, yoksa başaramayabilir. Ben Darius ya da Gregori gibi gerçek bir şifacı değilim. Daha önce hiç böyle bir iyileştirme girişiminde bulunmadım." Syndil başını onun göğsüne yasladı, yorgunluğu üzerine çökmüştü. "Onun için yeterince şey yapıp yapmadığımı bilmiyorum. Benim yeteneğim yeryüzünü iyileştirmek, insanları ya da Karpatları değil. Ona kan vermelisin."

"Cullen'dan önce sen gel Syndil," dedi Barack nazikçe, sesi bir davet gibiydi. Kulağının dibinde kalbi sabit bir şekilde atıyordu; kanının çağrısını, hayatının özünün gelgitlerini duyabiliyordu. Kolları Barack'ın boynunu çevreledi ve ona doğru hareket etti, huzursuz ve ihtiyaç içindeydi.

Syndil yavaşça gömleğinin düğmelerini açmaya başlarken usulca onun adını söyledi, parmak uçları göğsündeki ağır kasların üzerinde gezindi. Adamın vücudunun cevap ve beklenti içinde kasıldığını hissetti. Her zaman olduğu gibi, birlikteliklerinin güzel gizemini yeniden merak etti. Barack. Onun hayat arkadaşı. Uzun yaşamı boyunca onu tanımıştı ama yakın zamana kadar gerçek bir birleşmenin mucizelerini bilmiyordu. Basit beslenme eylemi artık sadece bundan ibaret değildi. Erotikti ve onu zevkle, açlığı doyurmanın çok ötesinde ihtiyaçlarla dolduruyordu. Adamın göğsüne sokuldu, elleri saçlarını kavradığında ve vücudu onunkine karşı agresif bir şekilde hareket ettiğinde gülümsedi. Alaycı bir şekilde göğsünü ısırdı, dilini zıplayan nabzının üzerinde döndürdü ve hareketin kesici dişlerini tetiklemesine izin verdi.

Barack inledi ve onu sıkıca kendine çekti, beslenirken onu sarmaladı. Tehlikenin ortasında, Cullen toplumun ölüm listesinin en tepesindeyken, Barack hâlâ acil bir ihtiyacın

sarsıntısını hissediyordu. Syndil

Dikkatliydi - içindeki açlığı hissedebiliyordu, keskin ve şiddetli - ama Barack'ın Cullen'a da gerekli kanı verebilmesi için sadece ona yetecek kadar aldı. Bundan sonra Barack'ın Cullen'la, Cullen'ın da Barack'la her zaman bir bağı olacaktı ama başka seçenekleri yoktu. Eğer ölümlü hayatta kalacaksa, hasarlı organlarının onarılmasına yardımcı olmak için onların iyileştirici kanına ihtiyacı vardı. Çok dikkatli bir şekilde küçük iğne deliklerini tükürüğündeki iyileştirici maddeyle kapattı ve başını kaldırdı, gözleri uykulu ve uyuştu. Barack hemen başını eğerek onun ağzını buldu ve onu sertçe öptü. "Seninle gurur duyuyorum Syndil," dedi yumuşak bir sesle.

"O cesur biri," diye yanıtladı Syndil, "ve bizim için iyi bir dost. Hayatını birçok kez tehlikeye attı. Keşke Gregori ya da Darius bunu yapmak için gelseydi."

"İyi iş çıkardın." Barack isteksizce onu bıraktı ve yatağın kenarına oturdu. "Ona kan vereceğim Syndil ve sonra ikisini de buradan götürmeliyiz. Kadının size sorun çıkarmasına izin vermeyin. Onu hemen kontrol altına alın. İşi şansa bırakma."

Syndil onun saçlarını, sanki son derece güçlü bir adam değil de sadece bir çocukmuş gibi karıştırdı. "Şu kadın meselesini bırak Barack. Onun aklına dokunmadın mı?"

"Komuta etmek dışında kim ister ki?"

"Korkunç bir travma geçirdi. Korktuğu şeyleri görmüyor çünkü zihni buna izin vermiyor. O sadece kendini koruyor. Akli başında kalabilmesinin tek yolu bu. Lisa Corinne'e bağımlıdır ve ona bir güvenlik ağı olarak tutunur. Corinne çok daha güçlüdür ve bunu erken yaşta fark etmiş olmalıdır. Lisa'yı dış dünyadan koruyor ve Lisa onsuz yapamayacağını biliyor. Onun zihnini inceledim. Bir tampona ihtiyacı olduğunu biliyor."

Barack utanarak başını eğdi. "Seni hak etmiyorum. Hiç hak etmedim."

"Çok doğru," dedi Syndil kayıtsızca, "ama sanırım seni yine de yanımda tutacağım." Adamın eğilip Cullen'ı kollarının arasına almasını izledi. Onun yüzündeki ifadeyi gözlemleyerek

kalbi küt küt atmaya başladı. Barack ona karşı güçlü bir sevgi hissetti. ve İnsan, bir şey az . onların nazik hiç yaşanmamış. İnsanlardan uzak durmak her zaman gerekliydi, böylece hiç kimse kendi türüne ait bir kanıt bulamazdı. vardı. Bu oldu olma daha fazla zor bilgisayarlar ve seyahatler dünyayı çok daha küçük bir yer haline getirdi. Barack, kanını Cullen'a v e r i r k e n usulca şifa ayinini mırıldandı. Sadece kırık ve parçalanmış vücudunun iyileşmesine yardımcı olmak için küçük bir miktar. Yasalarına göre bunu yapmamaları gerekiyordu. Onun doğal yollardan ölmesine izin vermeliydiler ama ailelerini Darius yönetiyordu ve onlar için Karpat Prensi'nden daha yüksek bir otoriteydi. Cullen'ın mümkünse kurtarılması gerektiğine karar veren Darius'tu. Barack ve Syndil için bu, Cullen'ı kurtarmak için mümkün olan her şekilde.

Syndil nazik parmaklarıyla Cullen'ın saçlarını geriye doğru taradı. "Lisa'yı bulan kişi o olduğu için mutluyum. Başka bir adam onun sadece zayıflığını görebilirken, o her zaman ona değer verecek ve iyiliğini takdir edecektir."

Barack'ın siyah gözleri onun yüzüne sabitlendi. "Hatam için özür dilerim."

Ona gülümsedi. "Boş bir yorumdu, sana yönelik değildi Barack, ama Cullen'ın ona layık olup olmadığını anlamak için zihnine dokunmadan önce onun seçimine bu kadar sert bir şekilde önyargılı yaklaştığın için pişmanlık duymana sevindim. Onu sevecek ve sadık olacak. Sadece onu memnun etmek ve mutlu etmek isteyecektir. Onları iyi bir eşleşme. Ona ihtiyaç duyulmalı, Barack."

Barack bileğinden akan kanı dilinin rahat bir hareketiyle durdurdu. "Haklı olduğuna eminim, Syndil." Cullen'ın daha rahat nefes aldığından, vücudunun az miktarda kanı kabul ettiğinden ve korkunç yaraları iyileştirmek için kullandığından emin olmak için zihnine dokundu. "Onu hemen buradan çıkarmalıyız Syndil, onu daha iyi koruyabileceğimiz güvenli eve götürmeliyiz. Lisa'yı bize geri çağır."

Syndil kapalı kapıya doğru bir adım attı, sonra aniden durdu ve endişeli bakışları Barack'ınkilere yöneldi. "Buradalar. Cullen için geldiler. Onu ortadan kaldırmak için hızla harekete geçeceklerini bilmeliydik. Onu bir tehdit ve hain olarak görüyorlar. Elbette işi bitirmek isteyeceklerdir."

Barack havadaki şiddet titreşimlerinin odaya doğru geldiğini hissedebiliyordu. "Dört kişi." Bunu gereksiz yere, sertçe söylemişti; Syndil de şiddet düşüncelerini onun kadar kolay algılayabiliyordu. "Sen Lisa'yı tehlikeden uzaklaştırırken ben Cullen'ı alacağım. İkinizi korumak için yardımınıza ihtiyacınız olursa beni çağırın." Cullen'ı kolayca kollarının arasına aldı ve Cullen'ın yatakta tek başına çaresiz ve hareketsiz yattığı yanılsamasını yarattı.

Syndil çok kadınsı bir alaycı öksürük çıkardı. O, insanlar arasında görünmeden yürüyebilen ve Lisa'nın da görünmesini engelleyebilen bir kadimdi. Anında sise dönüştü ve dört insan suikastçı kapıyı iterek açarken odadan dışarı fırladı. Yataktan biraz uzakta durdular ve silahlarını orada olduğunu düşündükleri hareketsiz bedene doğrulttular. Silahların sesi, kapının ötesinde kimsenin duyamayacağı yumuşak bir tükürük gibi kısıktı. Barack sesi daha da kısarak insanları mümkün olduğunca güvende tutmak için güvenlik görevlilerini ve hemşireleri bölgeden uzaklaştırdı.

Kucağında Cullen'la köşede bekleyen Barack, suikastçıların defalarca yatağa ateş etmesini izledi. Hiçbiri Barack'ı görmedi - varlığını gizlemişti - ama odaya nüfuz eden olağandışı soğukluğu hissedebiliyorlardı. Dernek üyelerinden biri cesedi kontrol etmek için ilerledi ve diğerleri izlerken Barack yanlarından geçip gitti. Bu kadar kolay kandırıldıkları ve Cullen'ın bir kez daha intikamlarından kaçtığı için duydukları şaşkınlık ve öfke dolu haykırışları duydu.

Uzun koridorda suikastçılardan hızla uzaklaşan Barack, Darius'u kompo konusunda uyarmak için seslendi. "Buradalar,

basitçe iletişim kurdu. Darius'un yanında süslemeye gerek yoktu. Darius kendi adamlarını korurdu ve Cullen'ı da geniş ailesinin bir parçası olarak görürdü. Darius aceleyle gelecek ve katillere adaleti getirecekti.

Barack'ın Syndil'i olanlardan haberdar etmesine gerek yoktu çünkü Syndil her zaman onun zihninde bir gölgeydi. Lisa'nın kontrolünü ele geçirdiğinin ve hastaneden çıkarken her ikisini de meraklı gözlerden koruduğunun farkındaydı. Syndil Lisa'yı hipnotik bir transa sokarak onu mümkün olan en hızlı şekilde, tıpkı Barack'ın Cullen'a yaptığı gibi, havadan nakletti. İki insan dağların derinliklerinde, daha iyi korunabilecekleri güvenli bir eve götürülecekti.

Corinne yatağında oturmuş Dayan'ı dikkatle izliyordu. Şifacılar usulca ilahi söylüyorlardı, onları zihninde duyabiliyordu. Atmosfer rahatlatıcı, hatta huzur vericiydi ama o bir keşfin eşiğindeydi. Ne düşünüyordu? Dayan'ın insan olmadığını mı? Bu dünyadan değil miydi? Ne o zaman? Uzaylı bir varlık mı? Dayan'ın büyüleyici yüz hatlarını incelerken yüzüne dökülen saçlarını itti. Öyle ya da böyle çok mu önemliydi? Nasıl olmuştu da onu dünyanın derinliklerindeki bir mağaraya götürmüşler ve gerçekten işe yarayan egzotik bir şifa ayini gerçekleştirmişlerdi? Hepsi gerçek miydi, yoksa sadece bir kısmı mı? Kan değişimi fikrini aklından uzaklaştırdı.

Parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi. "Söyle bana Dayan, hepiniz hakkındaki gerçeği. Bilmek istiyorum. Nesin sen?"

Şifa ilahisi onun yumuşak bir sesle söylediği sözlerle aniden durdu. Desari Darius'a baktı. "Belki seni kontrol etmek için daha uygun bir zamanda geri dönebiliriz Corinne," diye nazikçe teklif etti Desari. Şifacıya tatlı tatlı gülümsedi. "Gregori, daha uygun bir zamanda dönmemiz bir sakınca yaratır mı?"

Gregori kız kardeşine bir kaşını kaldırdı. Yüksek sesle iç çekti. "Sanırım en iyisi bu olacak. Daha sonra döneriz."

Darius Dayan'ı sessizce uyardı. 'Çok dikkatli ol Dayan. Hiçbir şekilde üzülmemeli. Gregori uzaktan kalbini izleyecek ve ben de bebeğe göz kulak olacağım. Cevaplara ihtiyacı var ve inanıyorum ki sandığınızdan daha anlayışlı.

Corinne üç Karpatlının odadan çıkışını izledi ve kapıyı arkalarından sessizce kapatarak onu Dayan'la yalnız bıraktı. Dayan aniden, huzursuzca ayağa kalktı.

Büyük, berrak gözleriyle ona baktı. "Sanırım benimle ne ve kim olduğun hakkında konuşmanın zamanı geldi. En başından başla. Ailen nerede?"

"Onlar öldüler - annen gibi öldürüldüler," diye sertçe cevap verdi. Dayan odanın içinde huzursuzca volta attı, bir elini uzun saçlarında gezdirdi ve yağmacı parmaklarının izinde darmadağınık bıraktı. Aniden uzandı ve çok sevdiği gitarını yakaladı, bir tılsım gibi vücuduna yakın tuttu.

Corinne kendi kendine gülümsedi. Gitarı. Gergin olduğu zamanlarda gitarın kollarında olmasına ihtiyaç duyduğunu fark etmeye başlamıştı ve şimdi de gergindi. Ona sorular sormakta ve onu tanımak için zihnini işgal etmekte ustaydı ama aynı spot ışığının kendisine dönmesinden hoşlanmıyordu. Onu hiç bu kadar gergin görmemişti. "Dayan." Adını usulca, nazikçe söyledi ve yanındaki yatağı okşadı. "Hayvanat bahçesindeki kafese kapatılmış bir leopara benziyorsun, bir ileri bir geri volta atıyorsun." Onun kendisine en sevdiği battaniyeye sarılan küçük bir çocuğu hatırlattığını eklemedi. "Bana gerçeği söylemen çok mu kötü?"

Kara gözleri düşünceli ve karamsar bir şekilde ona baktı. "Beni olduğum gibi kabul edemezsen ne olur? Ya seni gerçeğe korkutursam ve kalbin seni hayal kırıklığına uğratırsa?"

"O kadar zayıf olduğumu mu düşünüyorsun Dayan?" diye sordu nazikçe. "Bedenim kırılğan - bunu kabullenmeyi öğrendim - ama ben zayıf bir insan değilim. Hiçbir zaman da olmadım." Ona elini uzattı. "Volta atmayı bırak ve yanıma otur."

Dayan uzun bir süre öylece durdu, gitarı göğsündeydi, gözleri iç kargaşasını yansıtıyordu. Yavaşça, isteksizce odayı geçti ve dikkatlice onun yanındaki yatağa oturdu. Kadının küçük elini kendi büyük eliyle sardı. "Kalbim senin reddini kaldıramadı, tatlım. Bir an için bile. Bu konuşmayı şimdi yapmak istediğinden çok emin ol."

"Eminim Dayan. Bana karşı hislerinin çok güçlü olduğunu düşünüyorsun. Ben daha önce de aşık oldum. John'u." Kocasının adını söyledi ve Dayan'ın istemsiz irkilmesini sessizce izledi. "Onun için böyle hissetme Dayan. O olağanüstü bir adamdı ve onu sevilmesi gerektiği gibi sevmeyen bir kadından çok daha iyisini hak ediyordu. Sana karşı olan hislerimin ne kadar güçlü olduğunu biliyorum. Kendime bu çekimin tamamen cinsel olduğunu söylemeye çalıştım, ama seni düşünüyorum - ifadelerin, gülümseme şeklin, başını çevirişin. Her şeyi. Bazen çocuksu olman gibi aptalca şeyleri bile. Kendimi bunun sevimli bir özellik olduğunu düşünürken buluyorum. Bu tamamen kimyadan kaynaklanmıyor."

İç çekti. "Çocukça sevecenliğin ne olduğunu sormayacağım."

Ona gülümsedi. "Hayır, gülümsemiyorsun. Bana çocukluğunu anlatacaksın. Kendin hakkında, böylece seni tanıyabileceğim."

Parmaklarını ağzına götürdü, ona yakın olmanın verdiği güvenceye ihtiyaç duyuyordu. "Darius, Desari, Barack, Syndil ve Savon adında bir başkasıyla birlikte büyüdüm. Çocukken yalnızdık, bize rehberlik edecek bir yetişkin yoktu. Bizim sorumluluğumuzu üstlenen Darius'tu. Altı yaşındaydı ve şimdiden büyük bir güç ve irade belirtisi gösteriyordu. Bizim için risklerin çoğunu alan Darius'tu."

Dişleri endişeyle Corinne'in parmak uçlarını kemiriyordu ama Corinne bunun farkında değilmiş gibi görünüyordu. Corinne ona kararlı bir şekilde baktı. "Böyle bir grup çocuk sosyal hizmetlerden nasıl kaçtı? Hepiniz yemek yemeyi ve uyumayı nasıl başardınız?"

"Halkımızdan koparıldık ve ailemizle birlikte öldürüldüğümüze inandık. Bir gemi kazası oldu ve kendimizi Afrika'da bulduk. İşte orada

büyüdük. Grubumuz leoparlarla seyahat ediyor; onları biz yetiştirdik. Aslında hayvanlardan çok şey öğrendik. Zor bir dönemdi ama aynı zamanda çok da ödüllendiriciydi."

Corinne'in küçük dişleri alt dudağını sıyırdı. Altı çocuğun Afrika'da tek başına hayatta kalması imkânsız gibi görünse de ona inanıyordu. Kıta vahşi ve evcilleşmemiştir. İçinden bir ses onun basit açıklamasındaki gerçeği kabul ediyordu ama yine de ona söylemediği çok daha fazlası olduğunu biliyordu.

"Dayan," dedi usulca, adamın karanlık bakışlarını kendi bakışlarına çevirerek. "Bana ya güvenirsin ya da güvenmezsin. Kararını vermek zorundasın."

"Ya sana insan olmadığımı söylersem?" Bunu sessizce söyledi, dişleri kızın eklemelerini daha sert ısıırıyordu. "Ya sana ailemin Türk savaşları sırasında öldüğünü söylersem? Bu seni benden korkutup uzaklaştırır mı?"

Corinne'in kalbi bir an için hızlandı ve dikkatinin dağılmasına sevindi, onu yavaşlatmaya konsantre olabildiği için mutluydu, kendine düşünmek için zaman verdi. Dayan'da pek de insani olmayan bir şeyler olduğundan şüphelenmişti ama onun bunu doğruladığını duymak bambaşka bir şeydi. Türk savaşları mı? Bu onu ne yapıyordu?

"O kadar büyük bir korkak olmadığımı umuyorum. Bana gösterdiğinden başka bir şey misin? Çünkü etkilendiğim adam nazik, şefkatli ve inanılmaz derecede harika biri." Bir yandan onu cesaretlendirmeye çalışırken, bir yandan da adamın verdiği bilgileri özümsemek için kendine zaman tanımaya çalışıyordu.

Gözlerini ondan kaçırdı, onun kınamasıyla yüzleşemedi. "Nazik ve şefkatli olmak istiyorum Corinne, ama aslında ben bir yırtıcıyım," dedi pişmanlıkla. "İçimde iyi ve doğru olan tek şey sensin."

Corinne inkâr edercesine başını salladı. "Sen bir avcıdan çok daha fazlasısın, bu ne anlama geliyorsa Dayan. Sen eşi benzeri olmayan bir şairsin. Ruhundan dökülen kelimeler, yaptığın eşsiz müzik - işte sen busun. Sen

Diğerleri doğanızın bir parçası belki ama sadece küçük bir parçası. Söylediğiniz şeyleri, bana verdiğiniz o güzel sözleri içinizde hissetmeden söyleyemezsiniz."

Elini açtı, avucunun ortasına bir öpücük kondurmadan önce bir süre hayat çizgisini inceledi. "Gençliğimde o kadar çok şey hissettim ki, o kadar çok müzik vardı ki, sanki ben müziktim. Onu her yerde duydum, yeryüzünde ve gökyüzünde, ağaçlarda, hayvanlarda. Onu duydum ve onun benim dünyam olduğunu biliyordum. Yavaş yavaş kayboldu. Onu kaybedeceğimi fark etmek korkutucuydu, bu yüzden şarkılar yazdım, yüzlerce şarkı, binlerce şarkı, notaları ve sözleri dökerek ve hafızama işleyerek. Yıllar geçtikçe bu anılar beni karanlıktan kurtarmak için güvendiğim şeyler oldu. Artık sözleri ya da müziği hissetmiyordum ama beni ayakta tutacak anılarım vardı. Sevgi ve kahkahanın neşesini hisseden başkalarına dokunabilir ve ihtiyacım olanı yaratmak için onların duygularından yararlanabilirdim."

Adam kızın yüzünü inceledi, siyah bakışları kızın üzerinde sahiplenici ve sevgi dolu bir şekilde geziniyordu, kız öyle büyük bir açlık ve ihtiyaç duyuyordu ki vücudunun onun bakışları altında eridiğini hissedebiliyordu. "Zihnini benimkiyle tamamen birleştirene kadar anlamam mümkün değil. Mutlak bir kasvet, siyah, boş bir boşluk biliyordum. Müziğim olmadan, ruhum olmadan, ne olduğumu anlamadan, ne olduğumu kabul etmeye istekli olmadan yeryüzünde dolaştım. Ne olduğumu."

Yüzüne nazik dokunuşlarla dokundu. "Sen olağanüstü yeteneklere sahip bir adamsın Dayan. Bahsettiğin şeyleri ara sıra görüyorum - görmüyormuş gibi yapmayacağım - ama sen bu değilsin."

Mükemmel yontulmuş dudakları baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle kıvrıldı ve parmağını kasıtlı olarak ağzının nemli boşluğuna çekti. "Benim başka bir gezegenden gelen bir uzaylı olduğumu düşünüyorsun." Sesinde alaycı bir kahkaha vardı.

Corinne kendini ona mahcup bir şekilde sırtırken buldu. "Olabilir."

"Ben Karpatlıyım. Zaman kadar yaşlıyız, yeryüzünde dolaşmaya mahkumuz, ta ki kendimizden vazgeçmeyi

seçene kadar.

hayatlar. Erkeklerimiz karanlık, ölümcül yırtıcılardır; canavar içimizde güçlü bir şekilde yatar ve bizi ışık dünyasına demirleyecek hayat arkadaşlarımızı bulana kadar sürekli büyür."

Corinne onun kendisine çok önemli bir şey söylediğini biliyordu ama onu gerçekten anlamamıştı. "Karpas terimini hiç duymadım. Coğrafyamı hâlâ hatırlıyorsam, Romanya ve Transilvanya'da Karpas Dağları diye bir dağ silsilesi vardır..." O bölgenin önemi kafasına dank edince sustu. Mağarada gördüğü rüyanın aldığı garip şekli canlı bir şekilde hatırladı. Cesaretini toplamak için bir an sessiz kaldı. "Bana kanını verdin mi?" diye sordu sessizce, onun cevap vermesini isteyip istemediğinden emin değildi.

"Gerçeğı istediğinizden emin misiniz?"

Omuzlarını silkti, zarif ve kadınsı bir hareketti bu. "Gerçeğı istiyorum Dayan, ama bunu kaldırabileceğimden emin değilim. O mağarada rüya görmüyordum, değil mi? Her şey hatırladığım gibi oldu. Tüm o insanlar hayatımı kurtarmaya yardım etmek için oradaydı. Ve sen bana kanını verdin. Neden verdin? Bunun bana ne faydası oldu?" Bu konuda çok analitik olmaya çalıştı, konu üzerinde çok fazla durursa hasta olacağından korkuyordu. Sertçe yutkundu. "Neden bunun gerekli olduğunu hissettin?"

"Senin ve bebeğın hayatını kurtarmak için." Dayan onun anlamlı yüzünü dikkatle izledi, zihninde onun düşüncelerini izleyen bir gölge gibiydi. Aşırı stres belirtileri için kalbini ve nefes alışını dinledi.

Corinne kıpırdamadan oturdu, kalbinin onun daha güçlü, daha sabit atışlarını takip etmesine izin verdi. Başını salladı, tam olarak anlayamasa da gerçeğe yaklaştığını biliyordu. Eğer onun kanı kızını kurtarabilecekse, bu onun için her şeye değerdı. Cesaretini topladı, dikkatle onun yüzünü izledi. "Sen bir vampir misin Dayan?" Böyle saçma bir soru sorduğu için kendini biraz gülünç hissediyordu ama onu gündüz saatlerinde hiç görmemişti. Ayrıca çok büyüleyiciydi. Ve eğer gördüğü garip rüya bir

Gerçekte, kanını ona oldukça alışılmadık bir şekilde vermişti.

Dayan onun düşüncelerine gülümsemek istedi. Corinne anlamak için çabalıyor, doğru yönde ilerliyor ve aynı zamanda kendi bilgeliğine tamamen inanmıyordu. Corinne'in onu çok şey bulduğu fikri hoşuna gitmişti. Ayrıca Corinne'in onun kanını alma fikrini zihninden kovduğunun da farkındaydı.

Adamın başparmağı hafifçe, yatıştırıcı bir şekilde kadının iç bileğine sürtüldü. "Vampir değilsin tatlım ama bazı ortak özelliklerimiz var. Vampir ölümsüzdür, öldürmenin gücünü hissetmenin anlık zevki için ruhundan vazgeçmeyi seçen Karpatyalı bir erkektir. Hilekâr, hain ve ahlaksızdır. Tamamen kötüdür. Karpatyalılar vampirleri avlar ve yok eder. Hem ölümlülerin hem de ölümsüzlerin korunması için bu gereklidir."

Yosun yeşili kocaman gözleriyle ona baktı. Zihni bir anda tamamen boşaldı. Sadece ona baktı. Zaman kazanmak için dikkatlice boğazını temizledi. Söylediği her kelimeye inanıyordu. Dayan ya mutlak doğruyu söylüyordu ya da tamamen delirmişti. Derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. "Açıkçası ne söyleyeceğimi bilmiyorum." Sesi nötrdü.

Dayan eğilip ağzıyla onun ipeksi başının tepesini okşadı. "Sen deli değilsin tatlım, ben de değilim. Bir düşün. Duymaman gereken neyi duyabiliyorsun?"

Corinne ona bakmaya devam etti, çok genç ve savunmasız görünüyordu. Yüzü solgun, neredeyse kül rengiydi ve nefes alması zorlaşıyordu. Dayan otomatik olarak bu işi onun yerine üstlendi, ciğerlerini yönlendirerek havayı içeri ve dışarı itti. "Bana kanını vererek, senden hoşlanmamı mı sağladın?" Sesi alçaktı, sadece bir ses tonu.

Dayan koluyla onun ince omuzlarını kavradı. "Şu anda bu konuşmayı yapmamıza gerek yok aşkım. Eğer sen

Kendinizi buna hazır hissederseniz, anılarınızı sileceğim ve daha sonraki bir tarihte tekrar deneyeceğiz."

Kaşları havaya kalktı. "Bunu yapabilir misin? Anılarımı silebilir misin?" Birdenbire ona ters ters baktı. "Bunu yaptın mı?"

Hiç pişmanlık duymadan omuz silkti. "Kısmen. Korkmaman için onları bulanıklaştırdım ama bulmacanın parçalarını bir araya getirmek istersen onları erişilebilir bıraktım."

Bir an için ona baktı; sonra bir kahkaha patlattı. "Bu gerçekten çılgınca, biliyor musun, çünkü sana inanıyorum ve bu kelimelerle ifade edilemeyecek kadar tuhaf."

"Sana yalan söyleyemem Corinne. Kan değişimimiz sayesinde anılarıma, zihnime bakma ve sana doğruyu söylediğimi görme yeteneğine sahipsin. Sen benim hayat arkadaşısın. Seni herhangi bir nedenle kandırmaya kalkışmam."

"Peki hayat arkadaşı demek...?" diye sordu usulca, anlamaya çalışarak.

"Bir Karpat erkeği için gerçek hayatta sadece tek bir şans vardır. Duygularımızı erken kaybederiz. Bizi ayakta tutacak duygu anılarına sahibiz ve duygularını paylaşabilmemiz için başkalarına dokunabilme yeteneğimiz var, ancak yüzyıllar süren yalnızlık ve kasvetten sonra, hayatın bir anlamı olduğu yanılsamasını sürdürmek zor. Gücün fısıltısı bizi sürekli çağırıyor, ruhlarımızın üzerine kara bir leke yayılıyor. Bazıları pes eder ve ebedi huzuru arar; diğerleri ise karanlığı seçer ve efsanelere konu olan vampirlere dönüşür."

"Eğer tüm bunlar doğruysa, Karpatyalı olmadığım halde nasıl senin diğer yarın olabilirim?" Cevabı istediğinden emin değildi. Onun diğer yarısı gibi hissediyordu. Sanki ona aitmiş gibi hissediyordu. Onunla geçirdiği her an bu hissi daha da güçlendiriyordu. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama sanki her şeyi biliyormuş gibi hissediyordu. Ama onun anlattıklarına inanırsa, efsanevi vampirlere de inanmak zorunda kalacaktı.

"Psişik yetenekleriniz var. Paranormal yetenekleri olan insan kadınlar genellikle bizimle bağlantı kurabiliyor gibi görünüyor - en azından bana söylenen bu. Syndil ve Barack hayat arkadaşı. Desari'nin hayat arkadaşı Julian, Karpatyalı. Ama Darius insan bir kadın buldu. Adı Tempest ve Desari'nin grubumuzla seyahat edecek bir tamirci için verdiği bir ilan aracılığıyla bize geldi. Desari, doğru kişiyi bize çekeceği umuduyla ilana gizli bir dürtü yerleştirdi ve Tempest buna cevap verdi."

"O hala insan mı?"

Dayan onun parmak uçlarını ağzının sıcaklığına getirdi, nazikçe, şefkatle ısırdı. "Tempest Darius'un hayatını kurtarmayı seçti ve bunu yaparken tamamen bizim dünyamıza getirildi. Bu onun seçimiydi Corinne. Darius hiçbirimizin onunla bu olasılığı tartışmamızı istemedi, çünkü onun hayatını riske atmak istemiyordu."

"Şans mı?" diye yankılandı. Birdenbire çok yorulmuştu ve Lisa'nın tanıdık rahatlığını diledi.

Ya da John.

Dayan gözle görülür bir şekilde irkildi. Bunun onun için doğal olduğunu biliyordu, Desari ya da Syndil'i düşünmek onun için ne kadar doğalsa. Onlarla birkaç ömür geçirmiş ve onları derinden sevmişti. Yine de Corinne'in başka bir adamın arkadaşlığının, başka bir adamın kollarının rahatlığını istemesi onu rahatsız ediyordu. Bebeği seveceğini biliyordu; zaten onunla arasında güçlü bir bağ olduğunu hissediyordu. Ve eğer Corinne'in hayatını kurtarmayı başarırca, çocuğun damarlarında kendi kanı akacaktı.

Dayan'ın kalbi, çocuğunun onun bedeninde olduğunu düşününce yerinden çıkacak gibi oldu. Nazik elleriyle onun yüzünü çerçeveledi. "Hatalar oldu - gerçek hayat arkadaşı olmayan insan kadınlar ve onlar dengesizleştiler. Darius leydisiyle böyle bir trajediyi göze almak istemedi."

"Peki ya sen? Bana kanını verdiğini söylüyorsun. Hayatımı riske atmaya bu kadar istekli misin?"

Dayan onun yumuşak dudaklarını öpmek için öne doğru eğildi çünkü bunu yapmak zorundaydı. Onun sıkıntısını göremiyor ve hissedemiyordu.

Korku, onu bir şekilde rahatlatmaya ihtiyaç duymadan. Ağzı onunkine dokunduğu anda, tüy kadar hafif, sadece bir fırça darbesiyle, vücudu sıcak bir şekilde sıkıştı ve kanı erimiş lav haline geldi. Bunu ona bir bakışla, bir dokunuşla, mükemmel ağızının tadıyla yapabilirdi. Parmakları yüzünün etrafında kayarak saçlarını sıktı ve onu keşfetmesi için sabit tuttu.

Corinne hemen karşılık verdi, tereddüt etmeden onu öptü, aralarındaki elektrik her zamanki gibi güçlüydü. Corinne'in bedeni Corinne'in bedeninde tamamen kabullenmiş bir şekilde erimiş gibiydi. Adam Corinne'i anında korunmuş, kollanmış hissettirdi. "Hayatını asla riske atmam Corinne," diye fısıldadı ağızının kenarına şiddetle. "Bunu nasıl düşünebilirsin? Sen benim hayatımsın. Akıl sağılığımsın. M ziğımsin. Sensiz hiçbir şey yok. Bu varoluşu biliyordum ve ona geri dönmeyeceğim. Kanımın hayatını kurtarabileceğine inanıyorum. Gregori'nin seni bu kadar iyileştirmesini sağlayan da buydu."

"Ama tamirat dayanmaz," diye tahmin etti usulca, onun kollarına daha da sokularak. Çok yorgundu ve tekrar uyuması gerektiğini biliyordu ama ona mümkün olduğunca yakın olmak istiyordu.

"Hayır tatlım, uzun sürmeyecek. Bebeğe bir şans vermek için yeterli zaman olmasını umuyoruz. En büyük komplikasyon bu." Kelimelerini çok dikkatli seğmişti.

"Eğer kalbim dayanmayacaksa, hayatımı kurtarabileceğinden neden bu kadar eminsin?" Sözcükleri usulca mırıldandı, cevabı gerçekten umursamıyordu. Eğer çocuğunun hayatını kurtarabilirse, ona minnettar olmaktan çok daha fazlasını yapacaktı. Bu her şeye, hayatındaki her kötü ana değecekti.

"Kanım i organlarınızı dönüştürecek, sizi bizim olduğumuz şeye dönüştürecek. Niyetim bu Corinne. Senin benim gerçek hayat arkadaşım olduğunu ve bunun işe yarayacağını biliyorum. Aklımda hiçbir şüphe yok."

Başını kaldırdı ve adamın göğsünü iterek siyah gözlerine bakabilmek için aralarında boşluk yarattı. "Beni kendin gibi yapmak mı?"

Kalbi bir an duracak gibi oldu ama durmadan atmaya devam etti. Sanki sahneyi çok uzaktan izliyormuş gibi sadece onu izliyordu. Dayan onun elini tuttu, ona tutunmak istiyordu, aniden zihnindeki boşluğun niyetini reddettiğinden korktu. "Tek yol bu Corinne, hayatını kurtaracak tek şey bu. Sen yaşarsan, ben de yaşarım. Başka seçeneğimiz yok. Gregori kalbinin çok zayıfladığını ve sadece bebeğin doğmasına yetecek kadar uzun süre dayanmasını umabileceğini söyledi."

Corinne elleriyle onun yüzünü çerçeveledi, yeşil bakışları sabitti. "Belki de bana ne isteyebileceğimi sormayı düşünmeliydiniz. Ben her şeyi enine boyuna konuşmaya inanırım ve bu kadar büyük bir kararın benim için değil, benim tarafımdan verilmesi gerektiğini düşünüyorum." Dayan başını salladı. "Sana yalan söylemeyeceğim Corinne. Bunu seninle tartışmayı düşündüm ve bu fikirden vazgeçtim. Zaten çok güçsüzsün; kalbin maksimum düzeyde zorlanıyor. I

sana her şeyi açıklamak zorunda kalırdım - " "Şu anda yaptığın gibi," diye ciddiyetle işaret etti.

"Açıklamaya çalışıyorum," diye kabul etti, "ama bilginin çok korkutucu olmadığından emin olmak için kalbinizi yakından izliyorum. İnsan her gün başka bir türün varlığını duymuyor."

"Ve sen de bu musun?"

Dayan yavaşça başını salladı, siyah bakışları onunkileri tutuyordu, zihni onun beyninden geçen her düşüncüyü yakalamak için sıkıca onunkilerin içindeydi. "Evet. Bizler zaman kadar eskiz ve uzun yaşarız. Kanımız farklı ve pek çok yeteneğimiz var. Hayvanlarla birlikte koşabilir, kuşlarla birlikte uçabilir, gerektiğinde sise dönüşebiliriz. Ama bu yeteneklerin bir bedeli var. Bu yetenekler size miras kalacak ama aynı bedeli siz de ödeyeceksiniz."

"Hangisi...?"

"Güneş bizim için zararlı. Bedenlerimiz kurşun gibi olur, gün ışığında felç geçirir. Ruhlarımızı kaybetmeyi seçmemiş olanlarımız sabahın erken saatlerinde ve akşamın erken saatlerinde hareket edebilirken, ölümsüzler güneşin altında kilitli kalır.

toprak, ama öğleden sonra savunmasızız. Bizi avlayanlar var."

Corinne yastıkların arasında sırtüstü yatıyordu, solgun ve küçüktü. Hafif meleksi gülümsemesiyle Dayan'ın nefesini kesti. "Bu kadar endişeli görünme Dayan," diye yumuşak bir şekilde öğüt verdi. "Buna inanmakta, kendim için kabullenmekten daha çok zorlanıyorum. Hiçbir zaman diğer çocuklar gibi koşamadım. Şimdi bu yatakta sıkışıp kaldım, o kadar zayıfım ki kendi bebeğimi yardımsız taşıyamıyorum. Kalbimin atmasını sağlayan sensin." Uzun kirpikleri, beyaz tenine karşı iki kalın hilal şeklinde aşağı doğru sarktı. "Senin toprağa bağlı olduğunu söylediğin kadar ben de bu yatağa bağlıyım. Hayvanlarla birlikte koşma ve kuşlarla birlikte uçma fikri bana çok çekici geliyor. Ve ben zaten avlanmış durumdayım. Hatırlayın, biri John'u öldürdü ve bana karşı başka bir girişimde bulundu. Her ne kadar bu tehdit korkutucu olsa da, olmamış gibi davranamam."

İçini kaplayan rahatlama onu güçsüz hissettirdi. Corinne gözlerini açmadan usulca güldü. "Kendinden çok emin olma Dayan. Senin sertifikalı bir kaçık olup olmadığına ve yardım için evi inletmem gerekip gerekmediğine henüz karar vermedim. Şu anda bunu anlayamayacak kadar yorgunum, bu yüzden şu anda nispeten güvendesin."

"En azından bana bir şans veriyorsun Corinne ve bundan daha fazlasını isteyemem. Eğer gerekli olursa, anılarını kalıcı olarak silebilirim."

"Beni rahat bırakabilirsin Dayan. Hayatımı senin hayatına adamadan önce seni tanımak istiyorum. John'la on bir yaşındayken tanıştım. Onu iyi tanıdığımı sanıyordum ama gerçek şu ki tanıımıyordum."

Elini kızın ipek saçlarında gezdirdi; bu, kızın içindeki gerginliği hafifletmek için yapılmış yatıştırıcı bir okşayıştı. "Sen onu tanıyordun. O seni tanı mıydı."

Bir anda gözyaşlarının dolduğunu hissetti. John'u. Onunla asla evlenmemeliydi, ona veremeyeceğini bildiği şeyi asla vaat etmemeliydi. John'u sevmiştii ama olması gerektiği gibi değil. Onun hak ettiği şekilde değil.

"Ağlama bebeğim, kalbimi kırıyor sun," diye fısıldadı usulca, gözyaşlarını öpmek için eğildi. Gitarını kucağına çekti, tanıdık enstrümanı ona doğru sardı. Parmakları hareket etmeye başladı, sanki üzerine bir büyü yapılmış gibi tellerin üzerinde yanıp sönüyordu. Onun sunumu. Onu teselli ediyordu. En derin ruhundan bir dökölüş.

Dayan usulca çalışıyor, sesi zihnini aşk ve mutlulukla, birlikte bir yaşamın hayalleriyle, vahşi bir kedi şeklinde ormanda koşmanın, havada bir kartal gibi özgür ve mutlu uçmanın fantezileriyle dolduruyordu. İpek çarşaf lar ve mum ışığı. Ay ışığında oynayan, onun müziğine eşlik eden çocuklar. Hayatı. Ona hayat sunuyordu.

Bölüm 13

Lisa başını kaldırdı ve dikkatle odanın etrafına baktı. Kalbi çok yüksek sesle çarpıyordu ve ağzı kurumuştu. Nerede olduğu ya da oraya nasıl geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Aklına gelen son tutarlı düşünce hastane kafeteryasından içecek bir şeyler almaktı. Şu anda kesinlikle bir hastanede değildi.

Cullen bir yatağa uzanmıştı, kral boy maun bir yataktı, ten rengi çok daha az griydi. Hatta Lisa onun eskisinden daha yakışıklı göründüğünü düşündü. Nazik parmak uçlarıyla yüzüne dokundu, adı konmamış bir duygu birdenbire keskin ve hızlı bir şekilde yükseldi. Onu çok az tanıyordu ama şimdiden onun için çok şey ifade ediyor gibiydi. Her şey onu korkuttuğu gibi bu da onu korkutuyordu. Hayatın kendisi onu korkutuyordu. Lisa gerçek bir istikrar olmadığını biliyordu; sevdiğiniz, tanıdığınızı sandığınız insanlar gözlerinizin önünde birer canavara dönüşebilir ve sizi yok etmek için planlar yapabilirlerdi.

Bu adamın hayatına karışmaya hakkı yoktu. Adam çok iyiydi, sağlam bir kayaydı, onu silahlı katillere karşı korumaya çalışabilecek biriydi. O hasar görmüştü ve asla iyi olamayacaktı. Corinne'in güçlenip hayatı kabullendiği, dünyada güzellik ve iyilik bulmayı öğrendiği yerde, Lisa gölgelerle düşünüyordu. Her zaman çok korkuyordu. Başarısızlıklarının üstesinden gelmek için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, dünyayla asla tek başına yüzleşemeyeceğini biliyordu. Corinne neredeydi? Kardeşi neredeydi? Tek başına devam edemezdi.

"Ama yalnız değilsin. Lisa çılgınca bakarak etrafında döndü. Oda boştu. Orada bir tek o vardı. Ve yüksek sesle konuşmamıştı. Sadece... Lisa yatağa döndü. Cullen gözleri kapalı yatıyordu ama eli yavaşça yorganın üzerinde hareket ederek Lisa'nın parmaklarını buluyordu.

Hemen parmaklarını onunkilere geçirdi. "Tanrı'ya şükür, Cullen. Çok endişelendim."

Ağzına belli belirsiz bir gülümseme değdi. "Seni endişelendirdiğim için üzgün olmalıyım" - sesi sessiz ama güçlüydü - "ama gerçek şu ki, endişelenecek kadar önemseydiğine sevindim."

"Tanrı'ya şükür uyanıksın," dedi sert bir sesle. "Corinne'in nerede olduğunu bilmiyorum ve biz de hastanede değiliz. Arkadaşların geldi ve seni dışarı çıkardılar. Orada kalırsak o insanların seni öldürmeye çalışacağını söylediler. Bizi Dayan ve Corinne'in olduğu yere götüreceklerini düşünmüştüm ama..." Oldukça çaresiz bir şekilde etrafına bakındı. "Bilmiyorum, belki de buradadırlar; ben de yeni uyandım. Buraya nasıl geldiğimizden bile emin değilim."

Cullen'ın kirpikleri kızın yüzünü görmek için gözlerini açmaya çalışırken dalgalandı. Sesi kederli ve kaybolmuş geliyordu ve Cullen onu kendine yaklaştırmak istedi. "Gruptan Barack ve Syndil gelmişti, hatırladın mı? Onlarla konuşuyordum. Darius'u da duyduğumu sandım."

Adamın elini çenesine doğru çekti ve çıplak tenine yaklaştırdı. "Darius diye birini tanımıyorum. Bu ismi daha önce duyduğumu hatırlamıyorum."

"Darius solistimizin kardeşi. Grubun güvenliğiyle o ilgilenir.

Darius etraftayken, hiçbir şey hakkında çok fazla endişelenmenize gerek yok. Eğer Corinne ve beni daha güvenli bir yere götürme emri verirse, bunu yaparlar." "Ben sadece Barack ve Syndil'i gördüm. Oldukça iyiydiler, Özellikle de Syndil," dedi Lisa. "Çok korktum Cullen. Doktorlar senin bu geceyi atlatamayabileceğini söylediler ve bana Corinne ile bebeğin öleceğini söylediler. Ve sonra Corinne hiçbir iz bırakmadan ortadan kayboldu." Lisa feryadını sesinden uzak tutmak için çok uğraşıyordu ama yine de oradaydı ve bundan nefret ediyordu.

Cullen ona bakmak için gözlerini açmayı başardı. Derin bir nefes aldı ve onun tenine her zaman sinmiş olan hafif şeftali kokusunu içine çekti. Onun için o kadar güzeldi ki, ona bakmak canını acıtıyordu. Güçlü olmak, bir şey olmak için çok çabalıyordu.

değildi ve kendi gözünde yeterli olmadığı için kendini eleştirdi. "Her şey yoluna girecek Lisa. Söz veriyorum ölmeyeceğim. Barack bana kanını verdi."

Ne dediğini anlamadan, yüz ifadesi olmadan ona göz kırptı. "Kan nakline ihtiyacın vardı ve o da sana kan mı verdi? Syndil'in kana ihtiyacın olduğunu söylediğini duydum ama hatırladığım kadarıyla belirsiz." Lisa grup üyeleriyle ilgili anılarının bulanık olduğunu fark etti. Az önce onlarla birlikte olmasına rağmen hiçbiri hakkında belirgin bir izlenim edinemiyordu. Alnını ovuşturdu; şakakları çarpıyordu.

Cullen onun dikkatini çekmek için elini çekti. "Bunların hiçbir önemi yok, tatlım. Bırak diğerleri diğer her şeyle ilgilensin." Ona gülümsedi. "Burada benimle olduğun için mutluyum. Corinne'le olmayı tercih ettiğini biliyorum ama sana burada ihtiyacım var. Dayan iyi bir adam - ona bir şey olmasına asla izin vermez."

"Neredeydi o? Neden Dayan yerine Corinne ile birlikteydin?" Lisa sesinde suçlayıcı bir ton tutmaya çalıştı. Büyük bir kısmı Dayan'dan hiç hoşlanmıyordu - tam karşısında durmadığı sürece. O zaman nedenini bilmiyordu ama sanki onun hakkındaki tüm düşünceleri değişiyordu. Bunların hiçbiri ona mantıklı gelmiyordu. Lisa bir elini saçlarının arasında gezdirdi ve şaşkın şaşkın baktı. "Dayan konusunda kafam çok karışık."

Cullen onun her zamankinden daha güzel göründüğünü düşündü. "Dayan Corinne için iyi biri. Onu tanıyorum Lisa. Eğer benim fikrime değer veriyorsan, en azından bu konuda bana güven. Onu tanıyorum - nasıl biri olduğunu biliyorum. Arkadaşlığımıza asla ihanet etmez ve o benim aileme en yakın kişi. Kimsem yokken grup beni yanına aldı. Sevdığım herkes ölmüştü ve benim bir geleceğim yoktu. Onları avlamaya aktif olarak yardım ettiğim gerçeğini göz ardı ettiler ve bunun yerine korunmam için onlarla seyahat etmeme izin verdiler. Sadece koruma ve dostluk sunmakla kalmadılar, aynı zamanda beni ailelerine aldılar ve beni

bir parçası gibi hissettim. Çok az insan hiç tanımadığı birine karşı bu kadar nazik davranırdı."

Lisa sessizce oturdu, Cullen'ın yanında garip bir şekilde mutluydu. Onunlayken kendini huzur içinde hissediyordu. Kapı hafifçe vuruldu ve Syndil kapıyı iterek açıp onlara gülümserken Lisa hızla döndü.

"Güzel, uyanıksın. İyi davranıyor ve yerde kalıyor mu?"

Lisa kendini gülümserken buldu, kendine engel olamıyordu. Syndil sakın, çekici bir kadındı ve Lisa onun dürüst ve tatlı olmaktan başka bir şey yapabileceğini düşünemiyordu. "Oldukça iyi gidiyor," diye cevap verdi, Cullen'ın saçlarını gözlerinden uzak tutmak için tararken. "Bence rengi daha iyi ve sesi de daha güçlü." Cullen'a döndü. "Bir yerin ağrıyor mu?"

Sesi çok endişeli geliyordu, Cullen gülümseyerek onun elini sıkıca kavradı. "Şaşırtıcı bir şekilde kendimi oldukça iyi hissediyorum. Ama bu deneyimi tekrarlamak istemezdim. Oldukça korkutucuydu."

Lisa ve Syndil birbirlerine çok kadınsı bir bakış attılar. "Çoğu zaman dışarıdaydın Cullen," diye belirtti Lisa. "Senin için çok korkuyorduk."

"Syndil yumuşak sesiyle Cullen'a, "Barack sana bakarken ben de Lisa'ya evi göstereceğim," dedi. Sana birkaç şey açıklamak istiyor." Lisa'nın kolunu sıkıca tuttu. "Benimle gel; sana etrafı göstereceğim, böylece her şeyi bulabilirsin. İhtiyacın olan bir şey olursa lütfen hemen bize söyle." Lisa'yı kapıdan geçirirken, bir komplocunun fısıltısıyla yaklaştı. "Cullen'ın senin arkadaşlığını diğerlerine tercih ettiği çok açık."

Lisa kendini Syndil'e gülümserken buldu, Barack görünmeden yanından geçip Cullen'ın yanına giderken soğuk havanın onu fırçaladığını hiç hissetmedi. Barack kapı kapanana kadar bekledi ve Cullen'ın yanında belirmeden önce Syndil'in Lisa'yla mutfaktaki yemek hakkında konuştuğunu duyabiliyordu.

Cullen sabırlı gözlerle onu izledi. "Orada olduğunu biliyordum. Bana kanını verdin, değil mi?"

Barack, sanki hayatın muazzam armağanı sıradan bir şeymiş gibi geniş omuzlarını silkti. "Kadınların senin hakkında ne hissettiğini biliyorsun. Senin değersiz postunu kurtarmaktan başka bir şey yapamazdım, yoksa yüzyıllardır peşimde olurlardı."

"Darius?" Cullen bu ismi yumuşak bir sesle söyledi.

Barack ona sıırttı. "Sizi görmeye geldiğinde yerinizde olmak istemezdim. Ne söylediği çok önemli değil; kendinizi neredeyse öldürttüğünüzde size öyle bir bakıyor ki, düşmanınızın ıskalamamış olmasını diliyorsunuz. Kendinizi böyle bir duruma soktuğunuz için mutlu değildir. Ve tabii bir de Dayan var."

Cullen yüksek sesle inledi. "Şu anda Dayan'ı düşünmek istemiyorum. Corinne nasıl?"

Barack iç çekti. "Dayan ona kendi kanını vermezse ve onu tamamen dünyamıza getirmezse uzun bir ömrü kalmayacak. Ama çocuğun bir komplikasyonu var, Corinne gibi olduğu söyleniyor ve onu da kaybetmek istemiyoruz. Deniyorlar." Kapıya bir göz attı. "Konuşacak çok şeyimiz ve bunu yapmak için çok az zamanımız var. Lisa tekrar seninle birlikte olmak için sabırsızlanıyor."

Cullen, "Ona çok yükleniyorsun Barack," dedi.

"Syndil bana öyle söyledi," diye karşılık verdi. "Artık farklı olduğunu biliyorsun. Bana her zaman bağlısın. İstedğin zaman bana dokunabilirsin; zihinlerimiz arasında açık bir yol var. Aramızdaki kan bağı tüm hayatın boyunca devam edecek. Zamanın bir kısmında ne olduğumuzu biliyorsun ama tehlikede olmaman için çoğu zaman anılarını gölgeliyoruz. Artık durum farklı. Türümüz için her zaman bir tehdit olacaksın. Kanın incelenirse bizi tehlikeye atmış olursun."

Cullen başını salladı, gözleri Barack'ın yüzünde sabitti. Zaten bu kadarını tahmin etmişti. Uyandığı andan beri biliyordu. İşitme duyusu çok daha keskindi. Geceydi ama yine de karanlıkta net bir şekilde görebiliyordu. Korkunç yaralarına rağmen kendini farklı, daha güçlü ve sağlıklı hissediyordu. O

vücudunun olağanüstü bir hızla iyileştiğinin de farkındaydı.

Cullen bir süredir grup üyeleriyle birlikte seyahat ediyordu. Bazen onların ne olduklarını bildiği, bazen de hafızasının bulanık olduğu ve neye benzedikleri konusunda bir fikir edinemediği gerçeğini kabullenmeyi öğrenmişti. Bir düzeyde, grubu onlar hakkında bilgi edinmek isteyen diğer insanlardan korumanın gerekli olduğunu biliyordu. Kendisini de zihnindeki bilgileri tarayabilecek vampirlerden koruması gerekiyordu. Grupla birlikte seyahat ederken bir gün bir vampirle karşılaşması muhtemeldi. Barack ona kan verdiğinde her şeyin onun için değiştiğini biliyordu.

"Ailenin koruması altındasın," dedi Barack yumuşak bir sesle, "ve Darius her zaman öyle olacağını bilmeni istiyor. Ama yapılanları geri alamayız. Verilmesi gereken kararlar var. Hayatını kurtarma seçimini biz yaptık ve ailemizdeki yerin nedeniyle kanı özgürce verdik, ancak geri kalan seçimleri yalnızca sen yapabilirsin. Kararın ne olursa olsun saygı duyacağız."

Cullen, Barack'ın bildiğinden daha fazlasını anlayarak başını salladı. Onlarla ilgili anıları net olduğunda, her ayrıntıyı hatırlıyordu ve türleri hakkında çok şey öğrenmişti. Ona bir seçenek sunuyorlardı ve kendisine danışıldığı için bile minnettardı.

"Bu hafife alınacak bir karar değil Cullen," diye öğüt verdi Barack. "İster tam bilgiyi seç, ister hafızanı sildir, zihnini her zaman okuyabileceğimi bilmelisin. Müstakbel karın da dahil olmak üzere bize ihanet edersen bunu bilirim. Zihnini açıkça görebiliyorum. Lisa'nın eşin olmasını istiyorsun ama o bizim türümüzü asla olduğumuz gibi kabul edemeyecek. Bizi her zaman insan olarak görmeli. Corinne'in farklılıklarını kabul edemez ve bu bilgiyle yaşayamaz. Eğer bizi ailen olarak seçersen, ne olduğumuzu asla açıklayamazsın."

ona. Siz onur ve dürüstlüğe değer veren birisiniz. Karınızla tam bir ortaklık istiyorsunuz. Her zaman hayatımızda olacak, çünkü o Corinne'i seviyor ve Corinne de onu seviyor. Corinne için Lisa aileden biri, tıpkı senin bizim için olduğun gibi. Ama bu bilgiyi Lisa'dan her zaman saklamalısın. Bizim hayat arkadaşlarımız var. Erkek ve dişi arasındaki bağı anlıyoruz. Eğer bizi hatırlamak istemezsen, bunu anlayışla karşılırsınız. Unutma, sana karşı aynı hisleri beslemeye devam edeceğiz ve sen bizim korumamız altında kalacaksın. Bu size kalmış."

Cullen gülümsedi, dişleri bembeyazdı. "Siz benim ailemsiniz." "Lisa da öyle olacak."

"Kesinlikle. Corinne de öyle olacak. Lisa onu kız kardeşi gibi seviyor. Karım hayatının geri kalanında size bağlı olacak. Eğer unutmayı seçersem, o zaman ona korumamı veremem ve kabul edemeyeceği şeylerden korunmasına yardımcı olamam. Lisa'nın nasıl biri olduğunu bilirim. Korunaklı bir ortama, onu kabul edemeyeceği şeylerden koruyacak birine ihtiyacı var. O kişi ben olmak istiyorum. Sen ya da Darius değil. Ben olmak istiyorum. Tekrar canlı hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim. Gücü biliyorsun Barack, ama anlayamadığı korkunç şeyler yapabilen insanların olduğu bir dünyada yaşamak için onun gibi mücadele etmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Gerekirse öldürecek kadar güçlüsün. Kimseye bağırılamaz. İnsanların birbirlerine seslerini yükseltmeleri onu incitir. Bunu bir zayıflık olarak görüyorsun. Ona bakıyorum ve böyle bir dünyada yaşamak için fazla iyi birini görüyorum. Ona kalkan olmak istiyorum. Beni sevmesi için bir şans istiyorum."

"Hayatını paylaşmayı seçtiğin kişiyi sevecek ve kabul edeceğiz. Beni affet Cullen - hatalarım üzerinde çalışacağım. Syndil de aynı kusura dikkat çekti ve elimden gelse bu davranışı sürdürmeye niyetim yok. Lisa'yı tanıyacağım ve onu her zaman koruyacağım. Buna güvenebilirsiniz."

"Teşekkür ederim," dedi Cullen sessizce. "Anılarımı saklayacağım ve ailemizi korumak için çalışacağım, tıpkı senin, Dayan'ın, Julian'ın ve

Darius her zaman yapar. Hiçbirini unutmak istemiyorum. Ne iyisini ne de kötüsünü. Sahip olduğum tek şey sensin."

"O zaman öyle olsun." Barack, Cullen'ın elini bir an için sertçe kavradı, sonra geri çekildi. "Cevabını Darius'a ve diğerlerine gönderdim. Eğer ihtiyacın olursa, zihnindeki yolu takip etmen yeterli ve benimle konuşabilirsin." Sırıttı. "Elbette sen de aynısını Darius'la yapabilirsin."

Cullen bir an için ona bakıp bunu düşündü. Darius'un onun zihnine bir kanal açmak için kanını aldığını bilmeliydi. Darius her zaman ailesini korurdu. Bu onun doğasında vardı. "Git başımdan. Lisa'ya bakmayı daha çok seviyorum. Ama Dayan'a Corinne ve bebek için dua ettiğimizi söyle."

Corinne, rüyalarına girip çıkan tuhaf görüntülerle uyuyakaldı. Uyandığında bazen şifacılar da onunla birlikte odadaydı ama çoğu zaman sadece Dayan vardı. Dayan'ın onun yanında yattığı zamanlar oluyordu. Çoğu zaman sessizce oturup elini tutuyor ve sevgiyle yüzüne bakıyordu. Diğer zamanlarda Dayan'ın müziğinin sesiyle uyanıyordu, ses ve gitarın rahatlatıcı uyumuyla. Birkaç kez vücudunu istila etmiş gibi görünen korkunç uyuşukluğun üstesinden gelmeye çalıştı, ama bu çok fazla sorun oldu ve Dayan'ın zihnini ve kalbini dolduran görüntüsüyle tekrar tekrar gözlerini kapattı. Garip bir şekilde artık korkmuyordu, ne kendisi ne de bebeği için.

Gerçekten uyanmayı başarana kadar ne kadar zaman geçtiğine dair hiçbir fikri yoktu. Sessizce uzanıp vücudunun envanterini çıkardı. Corinne hem kendi kalbinin hem de çocuğunun kalp atışlarını duyabiliyordu. Ellerini koruyucu bir şekilde bebeğin üzerinde gezdirdi ve kendisini duyup duymadığını merak ederek çocuğa usulca mırıldandı. Kızıyla konuşurken bir yandan da güzel odaya baktı. Sanat eserlerinden yüksek tavanlardaki oymalara kadar her şey hazinelerle doluydu. Oda çok büyüktü, renkler yumuşak ve zarifti. Oymalar garip, güzel hiyerogliflere benziyordu. Bazıları

Semboller onu rahatlatırken, diğerleri çok uzun süre bakarsa kalbinin çarpmasına neden oluyordu.

Eli üzerini örten kalın yorganın üzerinde gezindi. Bu da bir sanat eseriymiş, benzer sembollerle örülmüş güzel bir renk karışımıydı. Her karakter geniş ve netti, yüzeyi dokunulduğunda pürüzsüzdü. Parmaklarını sürekli olarak farklı sembolleri ararken ve onları dikkatlice tekrar tekrar izlerken buldu.

Dayan'ı yanında hissetti, sessizce uzanıyordu, vücudu onunkinin etrafında koruyucu bir şekilde sarılmıştı. Corinne başını çevirdiğinde onun kendisini izlediğini gördü, siyah bakışları sevgi doluydu. O kadar çok şefkat, o kadar çok duygu vardı ki Corinne'in nefesini kesti. Corinne gülümsedi, yumuşak ağzı kıvrılırken bir elini kaldırıp nazik parmak uçlarıyla onun yüzüne dokundu. "Merhaba," dedi usulca. "Orada uzun zamandır mı bekliyordun?"

"Birkaç kez kalktım," diye dürüstçe cevap verdi, kızın yüzünü daha iyi inceleyebilmek için dirseğinin üzerine çıktı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, onun yakın incelemesinden biraz utanarak. Adam gözlerini kırpmadan onu izliyordu.

"Yüzünü ezberliyorum," diye dürüstçe cevap verdi, bakışları onun klasik yüz hatlarının her santimetresinde geziniyordu. "Gözlerimi kapattığımda hâlâ seni görebilmek istiyorum. Eskiden gün ışığını karanlığın sürekli fısıltılarından bir kurtuluş olarak karşılardım, ama şimdi seninle olamadığım için o saatlere kıızıyorum. Seninle konuşmak, yanında sessiz kalmak, sana bakmak, uzanıp sana dokunmak, senin gerçek olduğunu ve hayal gücümün bir ürünü olmadığını bilmek istiyorum." Başparmağı dudaklarının köşesinde dururken onun ağzını, kaşlarını izledi. "Artık uyumak istemiyorum çünkü seni yanımda götüremiyorum."

"Benden uzakta uyumak zorunda mısın?" diye sordu, elini kolunda aşağı yukarı gezdirerek, neredeyse onun kendisine dokunmaya ihtiyaç duyduğu kadar ona dokunmaya ihtiyaç duyarak.

Ağzının cazibesine nazik bir öpücük kondurmak için eğildi. "Uyuduğumda sanki ölüymüşüm gibi hissediyorum. Kalbimi ve ciğerlerimi kapatıyorum ve hava solumuyorum. Türümüzün uyumak için toprağı araması gerekmez ve insanlarımızın çoğı da aramaz, ancak insan avcılarından ve kazalardan nispeten güvende oldukları yerin altındaki odalarda uyurlar. Çoğumuz toprağın gençleştirici uykusunu ararız çünkü bu bizim için daha güvenli ve daha doğaldır. Her zaman yanınızda olmayı tercih ederdim ama uyandığınızda beni ölü gibi bulmanız sizi rahatsız eder."

"Böyle bir şey bekliyor olsaydım, hayır. Neden bu kadar üzgünsün Dayan?" Parmaklarını onun saçlarının arasından geçirdi. "Seni okuyabilmeye başlıyorum ve zor zamanlar geçiriyorsun. Eğer bir sorun varsa bana söylemen yeterli."

"Sağlığınla ilgili her şey şifacıların öngördüğü gibi gidiyor," diye belli belirsiz cevap verdi, siyah bakışları ondan uzaklaştı.

Parmaklarını onun bileğine doladı. "Ne oldu?"

Rahatça omuz silkti. Fazla rahat. "Hayat arkadaşları arasında bir ritüel vardır. Bizi birbirimize bağlamak için gerekli. Resmi olarak birbirimize bağlanana kadar, başkaları için hâlâ küçük bir risk teşkil ediyorum. Sağlığın düzelene kadar bu konuda yapılacak bir şey yok Corinne. Sadece benim için rahatsız edici bir durum." Canavar içinden üstünlük sağlamak için mücadele ediyordu. Her yükselişte daha da güçlendiğini hissediyordu. Onu kendine bağlaması için ona her zamankinden daha fazla ihtiyacı vardı. Ruhunun ona bağlanmasına, kalbinin onu tamamlamasına, bedeninin güvenli bir sığınak olmasına ihtiyacı vardı.

"Ne ritüeli?" diye sordu merakla. "Omuz silkip beni başından savma. Eğer bir ortaklığımız varsa, benden ısrarla istediğın güveni bana vermek zorundasın."

İç çekti. "Bana karşı giderek sertleşiyorsun Corinne. Cazibemi mi kaybediyorum?" Karanlık bir durumu hafifletmek için onu kızdırmaya çalıştı.

"Bunu yapabileceğini hiç sanmıyorum," diye cevap veren bir gülümsemeyle onu rahatlattı. "Ama bu konuda birlikte olduğumuzdan çok emin olmak istiyorum. Bu benim için çok önemli Dayan. Bu benim için önemli Dayan."

yanlış bir şey yapmak ve sizi incitme riskini almak istemezsiniz. Bu şok hızlı oldu. Ben karar vermeden önce her şeyi enine boyuna düşünmek zorunda olan biriyim. Ve siz benden pek şok şeye inanmamı istiyorsunuz."

"İki farklı dünyadan geliyor olabiliriz Corinne, ama birbirimize ait olduğumuzu biliyorsun."

"Olabilir," diye kayıtsızca kabul etti. "Öyleyse bana ritüeli anlat."

Koluyla onun belini sardı ve eğilip onu tekrar öptü. Bu sefer basit zevkin üzerinde oyalanarak anın tadını çıkardı. "Bir Karpas erkeği hayat arkadaşını tanıdığında, onu bağlamak için ayinsel sözler söyler. Bu sözler doğumdan önce ona kazınır. İnsan evliliğine şok benzer ama daha kalıcıdır. Sözler bir kez söylendiğinde, ikisini kalpten, ruhtan ve zihinden bağlar. Kız ondan kaçamaz. Ondan sonra ayrı kalamazlar. Birbirlerine sık sık dokunmalılar, zihin dokunuşunu kullanmalılar yoksa..." Doğru kelimeyi ararken tereddüt etti. "Bilmiyorum - birbirleriyle birlikte olmaları gerekiyor yoksa şok rahatsız edici olabilirler."

"Sadece birkaç kelime söyledi ve kız ona mı ait oldu?" Küçük eliyle adamın göğsünü itti ve ters ters baktı. "Bu bana pek adil gelmiyor."

"Şimdi, Corinne" - sesi kadife kadar yumuşak ve bir o kadar da duyguluydu - "Bu ritüeli yaratan ben değilim. Bu binlerce yıllık bir ritüel. Kalbimin ve ruhumun istediğinden başka bir şey yapamam."

"O sözleri bana sen mi söyledin?"

Başını salladı, gür mavi-siyah saçları yüzüne dökülüyordu. "Sen bu kadar hastayken yapamam. Uyumam gereken saatler boyunca benden ayrı kalmaya kalbin dayanır mı bilmiyorum."

"Bizi birbirimize bağlamadığın için mi bu senin için zor?" Küçük beyaz dişleri alt dudağını ısırırken adamın ona ne söylediğini anlamaya çalışıyordu. Yükselişler ve ritüeller gibi kelimeler başka birinin dünyasına aitti, onun dünyasına değil.

Onun. Çok pratik biriydi. Adam gülmeye başlayınca kaşlarını çattı ve sert görünmeye çalıştı. "Yine aklımı okuyordun, değil mi?"

Omuz silkti, tertemiz gömleğinin altındaki o ilginç kas dalgalanması. "Doğal olarak. Ben senin hayat arkadaşınıam."

"Kıyafetlerini nasıl bu kadar mükemmel tutuyorsun? Ve saçlarını. Neden sabah nefesin yok?" Elini bilinçsizce kendi ağzına götürdü. Kendisi darmadağınık ve karaya vurmuş bir balina gibi görünürken, o nasıl bu kadar mükemmel seksi ve davetkâr görünebiliyordu?

Dayan o zaman gerçekten güldü, kendini tutamadı. Kendisiyle ilgili imajı gerçeğinden o kadar uzaktı ki gülünçtü. Corinne'in yumuşak, kıvrımlı vücudunun bir balinaya benzediğini hayal bile edemiyordu. Yatağa uzandığında Corinne yanındaydı, gerçekti, canlıydı, kalbi hâlâ atıyordu ve yüksek sesle güldü. Zamanın içinde mükemmel bir andı.

O da gülmeye başladı, çünkü adam çok aptaldı ve neşesi çok belirgindi. Corinne onun göğsüne sertçe vurdu. "Bana gülmeyi kes."

"Elimde değil, tatlım. Karaya vurmuş bir balina mı? Hamile olduğunu anlamakta zorlanıyorum. Bu hiç de iyi bir benzetme değil." Elini karnındaki tümseğin üzerine koydu. "Ve ben seni dağınık seviyorum." Kadının yüzünü ellerinin arasına aldı ve ağzını kendi ağzına doğru sürükledi.

Yeryüzü yatağın altında hareket ediyor gibiydi, tuhaf bir yuvarlanma efekti odanın içinde dans eden şimşek kırbaçları oluşturuyordu. Hava açlık ve ihtiyaçla titreşiyordu. Başını isteksizce kaldırdı ve onun yeşil gözlerinin içine baktı. "Seni olduğun gibi seviyorum Corinne. şu anda, bu yatakta, biz sevişemezken ve senin içinde bir ocuk büyürken. Seni saçların dağınıkken ve güzel yüzündeki o hafif şaşkın ifadeyle seviyorum." Ellerini başının iki yanına koyarak onu yatağa sabitlemek için döndü. "Erkek olan ben olmama rağmen bana sanki benimle ilgilenmek istiyormuşsun gibi bakmanı seviyorum."

Parmak uçlarını adamın mükemmel yontulmuş ağzına dokundurdu. "Birbimize göz kulak olabiliriz." Sesi yumuşak ve davetkârdı, karşı koyması imkânsız bir cazibesi vardı.

Ona duyduğu aşkla yanıp tutuşan adam, karanlık başını yavaşça eğerek Corinne'in yaklaşmasını izledi; siyah bakışları sıcak, aç ve korkunç bir ihtiyaçla doluydu. Corinne ince kollarıyla onun başını çevreledi ve kendi açlığıyla onun ağzıyla buluştu. Adam ısı ve ışıktı, Corinne'in ruhunu aydınlatan bir müzik senfonisiydi. Kalbinin çılgınca atmasını ve ruhunun bulutların üzerinde yükselmesini sağlıyordu. Onun için başka kimse yoktu, ne insan ne de kendi türünden. Şair ruhu, aç gözleri ve hükmeden ağzıyla sadece Dayan vardı. Sert erkeksi vücudu ve onun vücudunda, enstrümanının üzerinde gezindiği gibi aynı yetenekle gezinen mükemmel elleri.

İlk çekilen Dayan oldu, aralarına birkaç santim koymuştu ama ağır ağır nefes alıyordu. "Kalbin küt küt atıyor."

Ağzı yavaşça kıvrıldı, gözleri dans ediyordu. "O senin, benim değil." Bu tam olarak doğru değildi; her iki kalp de birlikte senkoplu bir ritimle atıyordu.

Dayan kapıya bakarak, "Şifacılar buraya gelip bize bir ders verecek," diye fısıldadı.

Saçlarını karıştırdı, ipeksi tellere dokunma lüksünün tadını çıkardı. "Bizi yakalarlarsa ne yapacaklar?" diye sordu ona sırtarak. "Şok mu olacaklar?"

"Bana dışarı çıkmamı emretmek daha doğru olur," dedi ciddi bir şekilde. "Ne kadar sorumsuz ve bencil olduğuma dair bir ders alırdım. Ki öyleyim. Sana her zaman çok dikkat etmeliyim, bana her gülümsediğinde baştan çıkmamalıyım." Kız göğsünü itince kaşlarını çattı. "Ne yapıyorsun?"

"Kalkıyorum. Tuvalete gitmem gerekiyor. Anladığım kadarıyla bu senin türünün pek yapmak zorunda olduğu bir şey değil." Alay ediyordu ama adam ona sabit bir şekilde bakmaya devam edince gülümsemesi soldu. Kadın elini kaldırdı. "Oraya gitme bile. I

bilmek istemiyorum. Sadece yolumdan çekilin ve bırakın bir ölümlü işini yapsın."

"Aşkım" - kelimeler kadife yumuşaklığında bir fısıltıyla çıktı ve aralarındaki havada parıldıyor gibiydi - "Etrafta koşuşturmana izin veremem. Şifacılar tamamen yatak istirahati dedi. Buna uyman için ısrar etmeliyim."

"Tuvalete gitmeyin demek istemediler. Geçen sefer beni taşıdığınızı hatırlıyor gibiyim ama buna gerek yok." Adam kıpırdamayı reddedince derin bir iç çekti ve taktik değiştirdi. "Pekâlâ, beni yine taşı. Ama bu utanç verici ve korkarım kötü bir alışkanlık haline geliyor."

Dayan onu kollarının arasına alarak kolayca kaldırdı. "Nedenini anlamıyorum. Çok tuhaf şeyler düşünüyorsun."

"Arada bir zihnine girmek ve orada neler olup bittiğini görmek istiyorum," diye meydan okudu ona.

Onu dikkatlice geniş mermer lavabonun yanındaki fayans zemine bıraktı. "İstediğin zaman zihnimi okuyabilirsin tatlım. Benim zihnim her zaman seninkiyle birleşiktir. Orada bir gölge olarak kalıyorum, böylece dünyadan saklamaya çalıştığın tüm o büyüleyici şeyleri öğrenebiliyorum." Ona sırtıttı. "Zihnime gerçekten bakıp orada hangi düşüncelerin gizlendiğini göremeyecek kadar korkaksın."

Orada durdu, mermer lavabonun kenarını kavradı ve birkaç dakika boyunca ona baktı. "Eee?" Bekledi. "Dışarı! Burada kalacağını düşünemezsin."

"Seni yalnız bırakamam," dedi yumuşak bir sesle.

"Ciddiyim Dayan. Derhal dışarı çık. Tartışmak yok. Çık dışarı!" Bu konuda çok kararlı ve sertti.

Dayan bir an için çaresiz göründü, sonra omuz silkti ve eski bir atasözü olan "İhtiyat, cesaretin daha iyi bir parçasıdır" sözünün doğru olduğuna karar vererek banyodan dışarı süzüldü.

Corinne'in el sallamasıyla kapı arkasından sert bir gümbürtüyle kapandı. "Aklının da seninle birlikte gittiğinden emin ol," diye seslendi, sonra gülümsediğini fark etti çünkü kapılara ve musluklara el sallayabiliyor ve dış fırçasını harekete geçirebiliyordu ve bu Dayan'ı hiç rahatsız etmiyor gibiydi.

"Neden zihnimin benimle birlikte gitmeyeceğini ve aynı zamanda seninle kalmayacağını düşündüğünü bilmiyorum. Sesi, kelebek kanatlarının çırpınışı gibi zihninin duvarlarına çarparak içinden sıcaklık dalgaları gönderdi.

Corinne uzun zamandır ilk kez gerçekten mutlu olduğunu fark etti. Banyoda ayakta durmuş, lavaboya yaslanmış, çılgın saç yığınıyla bir şeyler yapmaya çalışırken son derece mutluydu. Saçlarını kalın örgüden kurtardığında, idare etmek için çok ağırdı. Toplamak için kollarını kaldıramayacak kadar yorgun olduğunu fark etti. Çok yumuşak bir şekilde iç çekti.

"Sorun nedir? Sesinde endişe vardı.

Corinne aslında cevap vermedi, vermediğini biliyordu, sadece tekrar iç geçirdi, ama bu onun aceleyle içeri girmesine, onu değerli bir porselenmiş gibi kucaklamasına yetti. Saçları her yöne savruldu, omzunun üzerinden ve çenesindeki koyu gölgenin üzerinden dağıldı. "Uzak duramıyorsun, değil mi?" diye sordu, gizliden gizliye onu kurtarmaya koştuğu için minnettardı.

"Kurtarılmaya ihtiyacın olduğunu biliyordum," dedi büyük bir erkek memnuniyetiyle.

"Kurtarmayı mı düşünüyordum? Aklımdaki asıl kelime bu muydu?" Yatağa yerleşirken başını salladı. "Kurtarmanın doğru kelime olduğunu sanmıyorum. Böyle bir kelime kullandığımı hayal bile edemiyorum."

"Oh, tamam kurtarmaydı." Yeşil gözleri kahkahalarla parıldarken ve ilgi çekici gamzesi ortadayken, onun bu kadar kolay paçayı kurtarmasına izin vermeyecekti. Özellikle o gamzeye bayılıyordu. O gamzeye bakarak saatler geçirebileceğini ve bundan asla bıkmayacağını biliyordu.

Fırçayı onun elinden aldı. "İrkımın erkeklerinden yapmaları istenen şeyler inanılmaz."

Corinne elini odanın ortasına doğru salladı. "Oraya git ve bir şeyler yap." Adam oraya oturduğunda onu itti, "Hadi, bir şeyler yap."

"Bir şey mi?" diye yankılandı itaatkâr bir şekilde yatak odasının ortasına doğru ilerlerken. "Ne tür bir şey?" Sesi temkinli geliyordu.

"Tam olarak bilmiyorum. Havalı bir şey. Ne yapmaktan hoşlanırsın?" Uzun kirpiklerinin altından ona bakıyordu.

Dayan aniden yaramaz bir çocuk gibi sııttı. "Herhangi bir şey var mı?"

"Elbette. Gerçekten büyük bir şey."

Siyah kaşları havaya kalktı. "Eğer sana gösterirsem, sen de bana gösterecek misin?"

"Bana bir meydan okuma gibi geldi," dedi Corinne. "Bir cesarete karşı koyamam."

"O zaman önce sen başla." Kollarını göğsünde kavuşturmuş, siyah bakışlarıyla onu süzüyordu. "Önce ben girersem, şoktan bayılma ihtimalin oldukça yüksek."

" Bayılmak! Ben bayılacak tiplerden değilim. Bunu yapabildiğini bildiğime göre yapacağın hiçbir şey beni o kadar korkutamaz," diye kibirli bir şekilde cevap verdi.

"Bunu yapabileceğime tamamen inanmıyorsun. Sesi zihnine fısıldadı, günahkâr bir samimiyetle. Bu baştan çıkarıcıydı, vücudunu erimiş sıvıya çevirdi.

Corinne kendini ona bakarken buldu, kara büyüyle neredeyse büyülenmişti. Karanlık melodisini o kadar eksiksiz, o kadar mükemmel dokumuştı ki, Corinne onun müziğine, ruhuna dalmış olduğunu fark etmemişti. Zihin birleşmesinin katıksız samimiyetine verdiği tepkiyi örtbas etmek için Corinne asi düşüncelerini kontrol altına almaya zorladı ve konsantre oldu. Bir anda adamın elindeki fırça serbest kaldı ve uçuşan saçlarını ehlileştirme görevine devam etmek üzere havada ilerlemeye başladı. Yoğun bir konsantrasyonla, sadece zihninin gücünü kullanarak kütleyi üç bölüme ayırdı ve uzun saçları kalın bir örgü haline getirdi. Çağrısı üzerine banyodan bir toka dans ederek çıktı ve işi tamamlamak için saçının ucuna tutturuldu.

Corinne o zaman ona baktı, neşesinin mükemmelliğine gölge düşüren bir endişe izi vardı. "Eee?" Gurur mu yoksa korku mu duyması gerektiğinden emin olamayan küçük bir kız gibi görünüyordu.

Kasıtlı olarak ona sırttı, tam bir rekabet içinde alaycı bir erkek sırtışı. "Bunu izle." Kolunu uzattı, gözleri dikkatle kızın yüzüne sabitlenmişti, zihni tamamen kızınkiyle birleşmişti, belki de kız kendisinde meydana gelen değişimden korkmuştur. Kürkü kolu boyunca dalgalandı, kasları buruştu ve patladı.

Corinne, adamın yavaşça şekil değiştirerek odanın ortasında iri bir erkek leoparın durup aynı göz kırpmayan bakışlarla kendisine bakmasını hayretle izledi. Bir an için öylece bakakaldı, neredeyse olduğu yerde donup kalacaktı ama sonra kedi hareket etti, güçlü kasları dalgalanarak sessizce ona doğru süzüldü. Onu tanıdı! Onun Dayan olduğunu biliyordu. Aynı akıcı zarafet ve güç vardı, aynı aç gözler onu yutuyordu. Kalp atışları hızlandı ama bu korkudan değildi. Hayretten. Hayranlık. Asla korku değildi. Dayan olduğu zaman değil.

Leopar ona öyle bir sokuldu ki, elini parlak kürkün içine gömdü, dokuya, vahşi doğaya ait bir şeye bu kadar yakın olmanın sevincine şaşırdı. Parmak uçlarıyla hayvanın başını okşarken yüksek sesle güldü. Bir an için yüzünü leoparın kalın boynuna sürttü, kürkün tenine verdiği hissi sevdi. Egzotikti, vahşi bir hayvana bu kadar yakın olmak nadir bir ayrıcalıktı. Leopar sırtına sokuldu, gözleri ona bakıyordu, büyüleyiciydi, onu evcilleşmemiş derinliklere hapsediyordu. Dayan. Onun Dayan'ı. Onu her yerde, her şekilde tanıyabilirdi.

Hiçbir uyarıda bulunmadan, karanlık bir gölge yavaşça odaya girmiş ve havayı yoğun, pis bir yağ gibi istila etmiş gibiydi. Corinne olduğu yerde dondu kaldı, tüm vücudu kıpırdamadan durdu. Dayan'ın güven verici varlığını zihninde hissetti. Gölgenin uzak duvarda şekillenmesini dehşet içinde izledi; grotesk, bükülmüş bir figür, hançer gibi uçları olan uzun, kemikli parmakları olan iskelet bir çubuk figürü

pençeleri. Kalbi panik içinde gümbürdedi ve Dayan'ın bedeni bir anda dimdik karşısında durdu. Diğerlerinin de ona katıldığını, zihinlerini birleştirdiklerini hissetti - Desari yatıştırıcı, sakinleştirici bir etkiye sahipti, Gregori ve Darius ise güçlü ve ölümcül olduklarını hissetti.

Hepsi onu korudu, onu sürünen gölgeden korudu. Bu tamamen şeytani bir şeydi, kalın, yağlı bir varlık bir şeyleri araştırıyor, arıyor, avlıyordu. Corinne şeytani varlığın kendisini avladığından emindi. Kıpırdamadan oturdu, zihnini diğerlerinin akıl sağlığına ve sakinliğine sıkıca sabitledi. Şaşırtıcı bir şekilde kalbi sabit kaldı, Dayan'ınkiyle aynı ritimde atarken ciğerleri onunkiyle birlikte nefes aldı.

Onu en çok şaşırtan Dayan olmuştu. O kadar nazik ve kibar, o kadar verici ve sevgi dolu şairi birdenbire bambaşka bir şeye dönüşmüştü. Bu zıtlığı önce onun zihninde hissetti. Onunla o kadar uyumluydu ki değişimi hemen fark etti. Hızla, doğal bir şekilde geldi ve bu niteliklerin müziği ve güzel sözleri kadar onun bir parçası olduğunu fark etti. O karanlık, tehlikeli, sessiz, ölümcül bir yırtıcı, bir ölüm makinesiydi. Acımasız. Vicdansız. Acımasız. Şairinin tam tersiydi. Kendine verdiği isimle kurnaz, acımasız bir canavardı. Avlanırken hiç şaşmazdı.

Ve avını yok edene kadar asla durmayacaktı. Corinne Desari'nin her zamankinden daha güçlü, sakin ve yatıştırıcı olduğunu hissetti,

Corinne, Dayan'ın gerçekte nasıl bir yaratık olduğunu anlamasına yardımcı olduğunu biliyordu ama yine de rahatlatıcı, zihnine usulca fısıldayan kelimeler neredeyse ayırt edilemezdi. Davetsiz misafir onu dışarı çekmek için uzandığında anlık bir dalgalanma hissetti. Diğerlerinin onu sardığı kozanın duvarları içinde güvende ve korunaktaydı. Karanlık dehşetin onu bulma ihtimali yoktu ama yine de üç erkek Karpatyalıya dokunmuştu.

Bunu hissetti. Şoku, geri tepmeyi hissetti. O şey çığlık attı, kafasının içinde, dinleyen Karpatlar'dan duyulan iğrenç bir ses, öfkenin tiz bir sesi ve

Nefret ve korku. Corinne'in yaratığın sadece erkekleri algılayabildiğini fark etmesi birkaç kalp atışını aldı. Kadınlar erkeklerle o kadar derinden kaynaşmıştı ki, yaratık sadece güçlü erkekleri tespit edebiliyordu. Yaratık anında geri çekildi, sinsi bir hızla geri çekildi.

Corinne gözlerini kırptırarak Dayan'a baktı, ondaki şairden yırtıcıya dönüşümü zar zor kavrayabiliyordu. Eli yüzünü okşadı, saçları inanılmaz derecede nazikti, bir anlığına oyalanır gibi oldu, ancak vücudu parıltıyordu, neredeyse şeffaftı. Kalbi boğazında, adamın gözlerinin önünde eriyip gitmesini izledi. Onun yerinde sis damlacıkları vardı. Sis odanın içinden akıp kapıdan dışarı çıktı.

Aynen böyle, Dayan gitmişti. Odadan, zihninden. Gregori ve Darius da zihin birleşiminden kaybolmuş, geriye sadece odanın kapısını iterek açan ve cesaret verici bir gülümsemeyle yanına süzülen Desari kalmıştı. "Korkmuyorsun, değil mi?" Sesi güzelliği ile zengindi.

Bölüm 14

Corinne nasıl hissedeceğini bilemeden dürüstçe, "Her şey neler olduğunu gerçekten anlayamayacak kadar hızlı gelişti," diye cevap verdi. Desari'nin yanından geçerek arkasındaki diğer iki kadına baktı. Güven verici bir şekilde gülümsüyorlardı ama kapıda tereddüt ediyorlardı, bu yüzden Corinne içeri girmelerini teşvik etmek için el salladı.

"Sanırım kuşatma altındayız." Desari Corinne'i rahatlatmak ve aynı zamanda nabzını kontrol etmek için elini tuttu. "Korkmanıza gerek yok. Kardeşim Darius ve Gregori sahip olduğumuz en başarılı avcılardan ikisi. Dayan'la birlikte hem insanlar hem de ölümsüzler için tehdit oluşturan şeytani yok etmeye çalışıyorlar." Sanki kötü canavarları kovalamak günlük bir olaymış gibi sakince konuştu. "Doğal olarak, Dayan'ın herhangi bir zarar görmemesini sağlayacaklar. Ne de olsa seni ve çocuğu kurtarmak için savaşıyoruz. Dayan'ı kötü birine kaptırmayacağız."

Corinne diğer kadının yüzünü dikkatle inceledi. Sadece iyilik, merhamet ve Desari'nin ruhunun derinliklerinden dışarıya doğru parlayan bir ışık görebiliyordu. Böylesine kötü bir varlığın karşısında bile huzurlu görünüyordu. Corinne alçak bir sesle, "Korkunç bir histi," diye itiraf etti, "ve Dayan'ın beni bir şekilde bu deneyimden koruduğunu söyleyebilirim."

"O bir vampirdi," diye cevap verdi kısa boylu, kuzguni saçlı kadın sakince ve bir bardak berrak suya uzandı. "Al, iç bunu. Bu arada ben Savannah, Gregori'nin hayat arkadaşıyım. Kulağa saçma ve gerçek olamayacak bir şey gibi geldiğini biliyorum ama sizi temin ederim ki vampirler var ve psişik yetenekleri olan kadınları aktif olarak arıyorlar. Özellikle de sahipsiz bir kadını."

"Siz sihirbaz Savannah Dubrinsky'siniz. Birkaç ay önce Seattle'da performansınızı izlemiştim. Harikaydınız." Corinne zihnini boşaltmak için suyundan bir yudum aldı.

durumu kavramak için zaman. "O şey beni arıyordu, değil mi?"

Desari rahatça omuz silktili. "Bir bakıma. Senin kim olduğunu bilmesine de onu buraya sen çekti. Araştırdığında sadece erkek avcılar buldu. Bu bir sorun olmayacak, çünkü onu yok edecekler."

"Eğer tüm bunlar doğruysa," diye sordu Corinne, "neden daha önce hiç kimse beni bulmaya çalışmadı?" Desari'nin yalan söylemesi her ne kadar imkânsız görünse de, Corinne onun açıklamasının doğru olmasını istemiyordu. Belki de bunların hiçbirini bilmeden yaşamak daha iyi olurdu.

Kızıl saçlı kadın ona gülümsedi. "Ben Tempest ve inan bana Corinne, tüm bu olanlar yüzünden kafanın ne kadar karışık olduğunu biliyorum. Sadece birkaç hafta önce ben de senin yerindeydim. Sadece şunu unutma," diye devam etti, Corinne'in düşüncelerini okuyabildiğini belli ederek; "büyük bir macerayı kaçırmış olacaksın, ki hayat böyledir, ve Dayan'ı tanımayı kaçıracaksın. En önemlisi, eninde sonunda yeteneğini kullanmayı seçecekti ve güç dalgalanması senin varlığını ölümsüzlere gösterecekti. Seni bulurlardı."

Corinne, "Yeteneğimi daha önce de kullandım," diye iddia etti. "Belki, ama küçük şeylerde - küçük güç dalgalanmalarında zaten onlara yakın olmadıkça ölümsüzleri çağırmaıdı. Giderek yeteneklerinizle daha rahat olmaya başlıyorsunuz. Her güç dalgalanması iz bırakır. Bizler bu dalgalanmalar sayesinde birbirimizi bulabiliriz, ölümsüzler de öyle." Desari sanki havadan sudan konuşuyormuş gibi sakin sakin konuştu.

Corinne hafif bir gülümsemeyle, "Öte yandan, tüm bunlar içinden çıkmayı başaramadığım tuhaf bir kâbus da olabilir," dedi. "Yine de Dayan buna değer. Onu dinlemeye bayılıyorum. Bana çok güzel şeyler söylüyor. Çok güzel bir sesi ve çok güzel bir ruhu var. Bana her zaman sanki onun dünyasındaki tek kadın benmişim gibi hissettiriyor."

"Onun için tek kadın sensin," dedi Desari. "Ve gerçekten, Corinne, sana nasıl aşık olmaz ki? Kendine bir bak - fiziksel sorunlarını kabullenip yine de aileni bir arada tutma şekline, Dayan'ın sana verdiği bilgileri kabullenme şekline. Senin için kolay olmasa gerek, ama dinlemeye, inanmaya ve sana söylediklerini anlamaya çalışıyorsun. Başka kim ona böyle bir kabul gösterecekti ki? Yüzyıllarca yalnız kaldıktan sonra, diğer yarısı olmadan, nihayet bir evi var ve bunun değerini biliyor. Onun evi sizsiniz. Başkası değil. Sen."

Corinne kadının sözlerinden utanarak, "Fiziksel sorunlarımı kabul ettiğini sanmıyorum," dedi.

"Senin için savaştığı için mi?" Tempest usulca güldü. "Bu türün erkeklerinin son derece iyi olduğu bir şey olduğunu göreceksin."

Savannah başını salladı. "Dayan senin ve çocuğunun hayatı için savaşıyor. Aslında o da kendi hayatı için savaşıyor. Siz olmadan hiçbir şeyi yok. Dayan kasvetli, çorak bir dünyada var oldu - siz olmadan devam etmeyi seçmeyecektir. Öteki dünyaya seyahat ederseniz, bir Karpat erkeği olarak hakkı olduğu üzere size eşlik edecektir."

"Çok yorgunum," diye itiraf etti Corinne, eli yavaşça yuvarlanan bebeğinin üzerine korumacı bir şekilde gitti. "Bunu ondan saklamaya çalışıyorum ama o her zaman biliyor gibi görünüyor."

Desari nazik parmaklarıyla Corinne'in saçlarını geriye doğru düzeltti. "O senin hayat arkadaşın. Elbette biliyor. Dayan'ı tüm hayatım boyunca tanıdım. Seni bulduğu için çok mutluyum. Bize senin şarkı yazarı C. J. Wentworth olduğunu söyledi. Seni ailemize kabul ettiğim için çok mutluyum."

Corinne yastıkların arasına uzandı. "Hepinize sahip olduğu için mutluyum." Dayan'ı istiyordu. Kalan her anını onunla geçirmek istiyordu. Gücünün yavaş ama emin adımlarla azaldığını hissedebiliyordu. "Peki ya bebeğim?" Önce Savannah'ya, sonra da Tempest'a baktı. "Sana gerçeği söylemiş olmaları gerektiğini biliyorum."

Cevap veren Savannah'ydı. "Kalbin sonsuza dek dayanmayacak. Bir yükselişte daha başka bir iyileştirme ritüeli gerçekleştireceğiz. Şu anki amacımız kızınıza birkaç saat ya da gün, ne kadar zaman verebilirsek vermek. Gregori onun iradesinin güçlü olduğunu söylüyor ve bu savaşın yarısı. O da sizin gibi gerçek bir psişik ve bu nedenle ırkımız için çok önemli."

Corinne, "Uyandığında sabah değil gece olduğu için yükselme terimini kullanıyorsun," diye tahmin etti. "Onu kurtarabileceklerini mi düşünüyorlar?"

"Shea'nın gelmesini bekliyoruz. Hayat arkadaşı Jacques yolculuğu tamamlamadan önce dinlenmeleri konusunda ısrar etti. Shea hamile ve ona karşı korumacı davranıyor," diye bildirdi Savannah. "Annem önceden haber gönderdi. Shea bebeklerimizi hayatta tutma sorunlarıyla ilgili çok araştırma yaptı. Hepimiz için muazzam bir kaynak."

Desari biraz şaşırılmış bir halde, "Hamileyken bunca yolu geldiğine inanamıyorum," dedi. "Corinne, çocuk sahibi olmakta zorlanıyoruz; ırkımız yok olmanın eşiğinde. Julian yakında halkımıza bir çocuk sağlayabileceğimizi umuyor."

"İlginç olan şu ki," dedi Savannah, "Gary Jansen, bir insan arkadaşımız, bir araştırmacı, çocukların elli ila yüz yıldan daha yakın aralıklarla doğduğu ailelerin soylarının izini sürüyor. Bunlardan sadece birkaç tane var. Mikhail'in annesi Sarantha da Gregori gibi böyle bir soydan geliyor. Gary ve Shea gebe kalma sıklığının bir çeşit doğal doğum kontrolü olduğunu düşünüyor. Desari, sen de o soylardan birinden geliyorsun. Bildiğimiz kadarıyla, diğer tek kişi benim."

Tempest, Desari ile uzun uzun bakıştı. "Hamile kalmayı denedin mi?" Tempest sordu. "Darius ve ben birbirimizi daha yeni bulduk. Henüz çocuk yapmayı düşünmedim."

Savannah güldü. "Doğrusu, Gregori'yle sadece birkaç haftadır birlikteyiz. Ona ikiz vermek isterdim. Benim yerime çılgınca kovalaması ve koruması için tam bir bela. Burada işimiz biter bitmez Karpat Dağları'na dönmeyi planlıyoruz."

Evde. Yerleştikten sonra çocuk sahibi olmaya çalışacağımıza eminim. Jacques ve Shea bizimle birlikte eve gelecekler. Hepimiz Gregori'nin ağabeyleri Gabriel ve Lucian'ı ziyaret etmek için önce Paris'e uçmayı planlıyoruz. Lucian yeni evlendi ama ne yazık ki Gregori ve ben öngörülemeyen koşullar nedeniyle düğünü kaçırdık."

"Shea'nın seyahat etmesi tehlikeli mi?" Corinne başka bir kadının kendi iyiliği için çocuğunu tehlikeye attığını düşünmek istemiyordu.

"Jacques Shea'nın tehlikeli bir şey yapmasına asla izin vermez," diye belirtti Savannah. "Shea söz konusu olduğunda o Bay Koruyucu'dur."

Tempest ve Desari kahkahalara boğuldu. "Ve Gregori seninle değil mi?"

Corinne kaşlarını çattı. "Lisa ve Cullen nerede? Onlar iyi mi? Lisa çok korkmuş olmalı."

Desari'nin yüzündeki gülümseme soldu. Cevap vermeden önce bir süre sessiz kaldı, belli ki başka biriyle görüşüyordu. "Lisa ve Cullen bulundukları yerde nispeten güvendeler. Barack ve Syndil de onlarla birlikte. Julian, hayat arkadaşım, onların yardımına gitti ve onlara yönelik tüm acil tehditleri ortadan kaldırdı. Onun koruması altındalar. Kendisi güvenlik konularında oldukça ünlüdür." Desari, Corinne'in dikkatli dengesini bozmamak için bunu mümkün olduğunca nazik bir şekilde ifade etti.

Corinne'in rengi daha da soldu. "O insanların beni öldürmeye çalıştığını sanıyordum. Lisa hâlâ tehlikede mi?"

"Dernek paranormal yetenekleri olan herkesi hedef alıyor, ancak üyeleri bu özellikleri çok iyi ayırt edemiyor gibi görünüyor. Lisa sizin ailenizin bir üyesi olduğu için o da listeye alındı. Cullen zaten listedeydi ve bir süredir de öyleydi. Dayan sizi buraya getirdikten sonra, hastanede Cullen'ın hayatına bir kez daha kastedildi. Tabii ki Barack ve Syndil oradaydı, bu yüzden Lisa ve Cullen zarar görmedi. Onları daha kolay korunabilecekleri bir yere götürdük."

"Neden onları buraya getirmediniz? Lisa kolayca korkar. Bu onun için korkunç olmalı. Onun yanına gitmeliyim," dedi Corinne hemen ve yorganı üzerinden atacakmış gibi tuttu.

Desari Corinne'in elinin üzerine yumuşak bir el koydu. "Sağlıklı düşünemiyorsun. İlk göreviniz kızıma ve kendi sağlığınıza karşı. Kendini daha iyi hissediyor olabilirsin ama bu iyileşme kesinlikle geçici. Hareket edip kalbinizi gereğinden fazla çalıştıramazsınız. Ölmek ne Lisa'ya, ne Cullen'a ne de başkalarına bir yarar sağlar." Koyu renk gözleri doğrudan Corinne'in gözlerinin içine bakabilecek şekilde yaklaştı. "Bunu biliyorsun, değil mi Corinne?"

Corinne uzaya doğru serbest düşüşe geçtiği yanılsamasını göz kırparak uzaklaştırdı. "Lisa'yı sevdiğimi biliyorum ve o çok korkmuş olmalı. Cullen yaşayacak mı?"

Desari başını salladı. Corinne bir insan için son derece güçlü bir zihin korumasına sahipti. Dayan onlara onun zihnini korumanın ya da onu ikna etmenin normalden daha fazla güç gerektirdiğini söylemişti. Desari onu telaşlandıracak herhangi bir baskı uygulamak istemiyordu. "Cullen çok büyük yaralar aldı ve gerçek şu ki, Barack ona kan bağışında bulundu, ki bu da hafife aldığımız bir şey değil. Cullen tamamen iyileşemez. O ve Barack, Cullen'ın hayatının geri kalanı boyunca birbirlerine bağlı olacaklar. Cullen'a karşı büyük bir sevgimiz var ve Darius onu kurtarmak elimizdeyken ölmesine izin vermezdi. Lisa onun yanında ve bakımına yardımcı oluyor. Cullen'ın sağlığı için sorumluluk almasının onun için iyi olacağına inanıyorum."

Corinne Desari'nin yüzünü izliyordu. "Çünkü öleceğimi düşünüyorsun."

Desari kararlı bir şekilde başını salladı. "Çünkü Dayan'ın seni tamamen bizim dünyamıza getirmekten başka seçeneği yok ve Lisa seni burada takip edemez. İyi arkadaş olarak kalacaksınız ama artık onun hayatını onun adına yöneten kişi olamazsınız." Desari konuştu

Olabildiğince nazikti ama ciddiyeti koyu, anlamlı gözlerinden okunuyordu.

Corinne yorganı elinde sıktı, parmakları yorganın kenarına dikilmiş tuhaf sembolün üzerinde endişeyle gezindi. "Tamamen senin dünyana." Cümleyi yumuşak bir sesle, nefesinin altında tekrarladı.

"Dayan'ın dünyası," diye hatırlattı Desari ona nazikçe. "Bunu aklının bir köşesinde tut. Onun dünyasında olacaksın."

"Bebeğim ne olacak?" Corinne bir türlü aklına bile getiremediği soruyu nihayet dile getirdi. Bebeği için dehşete düşmüştü.

Desari ona cesaret verici bir şekilde gülümsedi. "Gerçek için yeterince güçlü müsün Corinne? Çünkü gerçeği istediğinde onu istediğini bilmen gerekir."

Corinne tuhaf sembolü yorganın üzerinde tekrar tekrar izlemenin rahatlatıcı olduğunu fark etti. Zihninin korkuyla kapanmasını engellemeye yardımcı oluyordu. "Bebeğim yaşayacak ve sağlıklı olacak mı?"

"Bunun gerçekleşmesi için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz. Hayatınızı kurtaracağına ve sizi dönüştüreceğine inandığımız Dayan'ın kanı, hamileyken size verilirse bebeği de dönüştürecektir. Bu da bize birkaç sorun ve daha önce hiç uğraşmadığımız yeni bir alan sunuyor." Desari'nin sesi unutulmaz derecede güzel ve sakindi. "Size karşı tamamen dürüst olacağım. Aradığınız cevaplara sahip değiliz. Bu daha önce hiç olmadı, en azından benim bildiğim kadarıyla. Kesinlikle Gregori'nin başına gelmedi ve o halkımızın tanınmış şifacısıdır."

Corinne'in parmakları yorgandaki bir sonraki sembolü buldu ve karakterin izini sürdü. "Bana ne söylediğini anlamaya çalışıyorum. Dayan bana kanını vermezse kesinlikle öleceğim. Bunun bir gerçek olduğunu söylüyorsun."

Desari ciddiyetle başını salladı. "Biz sadece kaçınılmaz olanı geciktiriyoruz. Eğer sen bu çocuğu taşıyor olsaydın, dönüşümünü çoktan tamamlamış olacaktı."

Corinne kalbinin hızla çarptığını duydu ve onu yavaşlatmak için bir an durdu. "Bunu nasıl yapıyor? Dönüşümü nasıl tamamlıyor?"

Desari'nin bakışları sanki cesaretini paylaşıyormuş gibi onunkileri esir aldı. "Üç kan değişimi olmalı. Her kan değişimi seni bizim dünyamıza bir adım daha yaklaştıracak. Ve elbette, onun hayat arkadaşı olduğun için Dayan ritüeli tamamlayacak ve seni tamamen kendisine ait kılacak."

"Ve bunun hayatımı kurtaracağını mı düşünüyorsun?" Corinne şüpheyile sordu, Desari'nin yüzünü dikkatle izliyordu. Dayan buna inanıyordu çünkü inanmak zorundaydı - başka seçeneği yoktu yoksa delirecekti - ama Desari'nin onunla hiçbir bağı yoktu. "Buna gerçekten inanıyor musun Desari?"

Desari yumuşak bir şekilde iç çekti. "Her şey yolunda gider ve zamanlamayı mükemmel yaparsak şansın senden yana olacağına inanıyorum. Kalbinin kötü durumda olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Dayan'ın güçlü kanı iç organlarını yeniden şekillendirse bile, gerçek dönüşümden geçmek için gerekli güce sahip olman gerekecek. Gregori bunu başarabileceğimizi düşünüyor ve onun büyük mucizeler yaratabildiğini duydum."

"O mucizeler yaratabilir, Corinne," diye onayladı Savannah.

Corinne hüzünle gülümsedi. "Yine de bebeğin iyiliği için Lisa'nın yanında olmalıyım. Eğer bana bir şey olursa, onu büyütmesi gereken kişi o. Bebeğin yaşayan tek akrabası o olacak."

Desari başını sallıyordu. "Dayan sana kanını verdiğinde, kan plasentadan bebeğe geçecek. Çocuk onun kanını, onun genetik kodunu taşıyacak, eski kocaninkini değil. Çocuk sonunda bizden biri olacak."

Corinne sessizdi, evin sesini, pencerenin dışındaki rüzgârı, sallanan ve dans eden dalları dinliyordu. Kendi nefes alışını ve içinde büyüyen çocuğun kalp atışlarını duyabiliyordu. "Bana çoktan kanını verdi. Bebeğe ne yaptı?" Anlamak için umutsuzca çabalıyordu.

"Corinne -" diye başladı Desari nazikçe.

Corinne başını salladı. "Hayır, bana bir çocukmuşum gibi davranmanı istemiyorum. Sadece bana doğruyu söyle. Bebeğime ne oldu?"

Desari, "Kızınız doğumdan sonra asla hayatta kalamazdı," dedi. "Bırakın ikinize birden bakmayı, kalbiniz size bile zor yetiyordu. Dayan'ın kanı olmasaydı, ikiniz de öldürdünüz ve gerçek bu. Kız zaten onun genetik kodunu taşıyor ama tam olarak bizim dünyamızda değil. Darius değişim sırasında Gregori ile birlikte onu izledi. Bebek için çok fazla olduğunda, vücudunun uyum sağlamasına izin vermek için transfüzyon durduruldu." Corinne'i yatıştırmak için kasıtlı olarak insan terimi olan transfüzyonu kullandı.

"Bir insanın hayat arkadaşı olmadığı sürece dönüştürülemeyeceğini sanıyordum." Corinne kendini uyuşmuş, kapana kısılmış hissetti ve verdiği kararın yansımaları karşısında aniden paniğe kapıldı. Kendisi için böyle bir karar vermek, Dayan'ın dünyasını seçmek bir şeydi ama çocuğu için tamamen farklı bir şeydi. Dayan neredeydi? Hayat çizgisi, akıl sağlığı. "Neredesin? Zamanın ve mekânın ötesinden ona uzandı. Parmakları yorganı kavradı, bu kadar rahatlatıcı bulmak garip bir şeydi.

"Ben buradayım aşkım, her zaman seninleyim, senin gölgenim.

Zihin. Dünyamızı güvenli hale getirmek için kötü olanı avlıyorum ama senden ve çocuğumuzdan asla uzakta değilim. Gerekeni yapar yapmaz sana zarar görmeden döneceğim. Senin için korkutucu olan şeyle, olması gerektiği gibi birlikte yüzleşeceğiz. Bizim gibi hissettiğimizde iki dünyamızı birleştirmek o kadar da zor değil. Kızımıza olan sevgimiz seçimlerimizde bize yardımcı olacaktır. Sesi ısı ve ışığın, müzik ve melodinin bir karışımıydı, o kadar güzeldi ki nefesini kesmişti. Kendini güçlü, gerçek ve onun bir parçası gibi hissediyordu.

Desari, "Kızınızın güçlü bir psişik yeteneği var, belki sizinkinden bile daha güçlü," dedi. "Akıl sağlığını tehlikeye atmadan dönüştürülebilir, ancak başka komplikasyonlar da var. Bu hafife aldığımız bir şey değil Corinne."

Corinne beklenmedik bir anda gözyaşlarının dolduğunu hissedebiliyordu. "Bana bir yapbozun küçük parçaları

veriliyormuş gibi hissediyorum.

Her seferinde bir ya da iki tane bulmaca çözüyorum ve tablo o kadar bunaltıcı ki anlayamıyorum. Başka ne gibi komplikasyonlar var?"

"Türümüzün bebek sahibi olma konusunda sorunları var, özellikle de dişilerin. Çok azımız dişi çocuk sahibi olabiliyor ve olanlar da nadiren tam dönem taşıyabiliyor. Doğduktan sonra bile bebeklerimiz genellikle yaşamlarının ilk yılında hayatta kalamıyor. Bu korkunç bir trajedidir ve ırkımızın gerilemesine katkıda bulunmuştur. Hayatınızı kurtarmak için size kan verilmesi gerektiğinden, bebeğe de aynı kan verilecektir."

"Hayır!" Corinne kararlıydı. "Onun hayatı benimkinden daha önemli. Her kararda önce o gelmeli. Dayan'ın bunu istemediğini biliyorum ama bu benim vereceğim bir karar, onun değil. Bencilce kendi hayatımı yaşamak istediğim için onun hayatını kaybetmesini istemiyorum. Onu şimdi doğurma ve doktorların ellerinden gelenin en iyisini yapmalarına izin verme şansına sahip olmak daha iyi olurdu. Prematüre bebekler konusunda mucizeler yaratıyorlar. Onun güçlü olduğunu kendiniz söylediniz."

Desari başını salladı. "Dayan'ın seni hastaneden çıkardığı gece doğum yapmış olsaydın hayatta kalmazdı. Onu hayatta tutmak için Gregori'nin tüm gücü ve kudreti gerekti. Artık geri dönmek için çok geç. Vücudunda Dayan'ın kanı var. Hayatta kalması için bize ihtiyacı var. İnsan bir doktor onun hayatını asla kurtaramaz."

Corinne tedirginlik içinde parmaklarını yorganın içine soktu. "Kendimi çaresiz hissediyorum," diye itiraf etti kadınlara. "Hayatımızdaki sorunların üstesinden gelen hep ben oldum ve şimdi kendi çocuğuma en çok ihtiyaç duyduğunda yardım edemiyorum."

Desari başını salladı. "Çok yanılıyorsun Corinne. Şimdi onu taşıyacak irade gücüne sahip olması gereken kişi her zamankinden daha fazla sensin. Zaten kendi kalbini izliyor ve onu düzenlemeye çalışıyorsun."

"Sorun yaşadığımda Dayan'ı yanımda hissediyorum. Kalp atışlarımı düzenleyen ve havayı ciğerlerime iten o," diye düzeltti Corinne. "Onun orada olduğunu biliyorum."

"Elbette - o senin hayat arkadaşın," dedi Desari kayıtsızca. "Ama sen kurtarılmaya istekli değilsen o da seni kurtaramaz. İradeni kullanıyorsun ve bu hatırı sayılır bir şey." Yorganı okşadı. "Bu yorganı sevdiğini görüyorum. Gabriel'in hayat arkadaşı Francesca bunu senin için yaptı. Kendisi Paris'te yaşayan büyük bir şifacıdır. Senin bir bebek taşıdığın ve yardıma ihtiyacın olduğu haberini aldığı anda, bunu özellikle senin için yaptı. Bu bir şifa yorganı. Şifa sembollerinin yanı sıra, seni bulabilecek düşmanların olması durumunda korunmana yardımcı olacak başka semboller de kullandı."

Corinne dürüstçe, "Bu çok güzel," dedi. "Ondan vazgeçmek istemedim. Umarım böyle eşsiz bir hediye için ona teşekkür etme fırsatım olur."

Desari onun elini okşadı. "Seni muayene etmek ve mümkünse iyileşme sürecini yenilemek istiyorum. Nasıl bir his olduğunu hatırlıyor musun? Savannah ve Tempest bana güçlerini verecekler ve en azından seni daha rahat ettireceğiz. Arkana yaslan ve başlayalım."

Havada süzölen Dayan, tıpkı gece gökyüzünde hızla ilerleyen bir kuyruklu yıldız gibi uzun bir damlacık izi olarak belirdi. Gregori ve Darius onun iki yanındaydı, ikisi de zorlu avcılardı ama tehdit altında olan Dayan'ın hayat arkadaşıydı ve onu kurtarması gereken kişi de oydu. İçindeki canavarın yükseldiğini, üstünlük için mücadele ettiğini hissetti. Fırtınalarıyla ünlü Gregori şiddetli bir fırtına yarattı ve kara bulutlar vampirin peşinde gece gökyüzündeki uçuşlarını örtmek için hızla içeri girdi.

Şimşek zikzaklar çizerek buluttan buluta yaylanıyordu, yoğun ve uğursuzdu. Koyu mor ve siyah tonları gökyüzünü kapladı, böylece yıldızlar yavaş yavaş yok oldu. Gök gürültüsü vadide yankılandı, kanyonlarda yankılandı ve büyük bir fırtınanın habercisi oldu. Üç avcı gökyüzünde hızla ilerlerken aşağıda, tehlikeli yırtıcıları sezen vahşi yaratıklar aceleyle sığınak buldular ve

çok hareketsiz kaldı. Evcil köpekler karanlık gölgeler tepelerinden geçerken korku içinde havladılar ve saklandılar.

"Dayan. Gregori'nin sesi zorlayıcıydı, yumuşak bir emirdi. 'Canavar senin içinde güçlü. Unutma, iki kat tehlike altındasın. Hayat arkadaşın sana kilitli değil. Seni yolda tutacak bir çapa yok. Şiddet canavarın yükselişini tetikleyecektir. Dikkat zamanıdır, öfke değil. Hayatınızla birlikte ruhunuz da ölümcül bir tehlike altında.

Dayan Gregori'nin sesinin saflığını duyabiliyordu ve bu ses zihnini kaplayan kırmızı öfke bulutunu dağıttı. Bir an için tekrar net bir şekilde görebildi ve duyabildi ama sonra vampirin Corinne'i aradığı, onu tehdit ettiği düşüncesi onu tekrar tüketti ve düşmana doğru hızlı takibine devam etti.

Dayan'ın iki yanında uçan Darius ve Gregori kolayca ayak uydurdular, gizli tuzakları taramak için duyuları alevlendi. Vampir geri çekilme hattını gizlemeye çalışmıyordu. Yüzyıllardır edindikleri tecrübelerden biliyorlardı ki, eğer onlardan ciddi bir şekilde kaçmaya çalışıyorsa, daha büyük bir körlük yaratacaktı.

Dayan vampirin niyetinin farkındaydı. Ama umurunda değildi. Kendi gücüne ve becerisine muazzam bir güveni vardı. Kendini bir ölümsüz avcısı olarak görmese de, bu tür avlarda Darius'a sık sık eşlik etmişti. Şu anda tehdit altında olan hayat arkadaşıydı ve onur kurallarına göre bu tehdidi ortadan kaldırmak Dayan'ın hakkı olduğu kadar sorumluluğuydu da.

Fırtına bulutlarının üstünden aniden bir asit yağmuru geldi ve uçan avcılara saldırdı. Dönen siyah buharın içinden ince gümüşü ışık çizgileri yağmaya başladı. Görülmesi neredeyse imkânsız olan bu damlacıklar yakıcı bir asitle yanarak deriyi kavuruyordu. İpler zehirli oklar gibi doğrudan avcılarının üzerine düşüyordu. Ölümcül yağmurun kaçan vampirin oyalama taktiği olduğunu biliyorlardı.

Gregori hemen Dayan'ın üzerine çıkarak içgüdüsel olarak onu korudu. Gregori daha yüksek bir pozisyon aldığı anda, Darius

turuncu-kırmızı ışıktan, saf enerjiden oluşan alevli bir çizgi göndererek asit parçalarını hedeflerine ulaşmadan buharlaştırdı.

Dayan, bulutların arasından gökyüzünde süzülen vampiri bir anlığına gördü. Dayan hızını iki katına çıkararak kaçan vampire doğru bir ok gibi dümdüz ilerledi. Darius'un çırağıydı, ondan öğrenmişti. Dayan doğrudanlığa, savaşı düşmana götürmeye inanırdı. Kötü olanın varlığını hissetti, geride bıraktığı kalın yağlı bir madde havayı ölümsüzlerin pis kokusuyla kokutuyordu. Dayan bir titreşim dalgası fırlattı, yüksek frekanslı bir ses gökyüzünü sağır etti ve kaçan iblisi bulutlardan düşürdü.

Az ileride, şekil değiştirmeye, kanat çıkarmaya çabalayan figürü gördüler. Yere çoktan tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştı ve mümkün olan son anda vampir inanılmaz bir atletik başarı gösterdi ve dönerek bir kedi gibi ayaklarının üzerine indi. Hemen varlığını avcılardan ve bölgeyi işgal eden ölümlülerden gizlemeye çalıştı.

"Dayan! Darius'un buyurgan uyarısı keskindi. 'Bu bir tuzak. Tara.'

Dayan vampirin arkasından hızla yaklaşırken otomatik olarak bunu yapmıştı. Küçük bir kulübede dört insan vardı, hepsi de erkekti. Hepsi de fanatikti. Toplumun pis kokusu üzerlerine sinmişti. Dayan onların ölümsüzlerle işbirliği içinde olmadıklarını biliyordu; vampir onları sadece başka bir oyalama taktiği olarak kullanıyordu. Dayan, Darius ve Gregori'ye son derece güveniyordu. Şöhretleri efsaneydi. Arkasından süzüldüklerini görmek için bakmasına gerek yoktu. Orada olduklarını biliyordu ve insanların icabına bakacaklarına güveniyordu.

Dayan vampire yumuşak bir sesle, "Sanırım kendini tanıtmak istemiştin," dedi; sesi saf ve melodikti, sesini yükseltmemiş olmasına rağmen etraflarındaki her boşluğu dolduruyordu. "Dönüp benimle yüzleşeceksin vampir. Meydan okumanı kabul etmeye oldukça istekliyim."

Vampir bu sesten kurtulma çabasıyla ürperdi. Altın melodiler, doğruluk ve dürüstlük için yapılmıştı. Yaratık için iğrençti, bu yüzden sesi engellemek için ellerini kulaklarına bastırdı. Yavaşça döndü, elleri başına kenetlenmişti, vücudu hafifçe sallanıyordu. Dönerken sanki konuşacakmış gibi ağzını açtı. Etrafında siyah bir böcek sürüsü püskürdü, hava onlarla doluydu, o kadar çoktular ki, Dayan'ın ölümsüzleri görmesini kısa bir an için engelleyen katı bir duvar gibi göründüler.

İleriye doğru adım atıyor, elinin sıradan bir hareketiyle ürettiği güçlü bir hava akımıyla sokan, zehirli böcekleri vücudundan uzaklaştırarak kolayca engelliyordu. Hızla ilerlemeye devam etti, canlı kalkanlardan oluşan bulutun içinden geçerken bir bulanıklığa dönüştü. Dayan vampirin böcekleri bir kez daha kaçmak için kullandığını hemen fark etti. Sanki hiç var olmamış gibi ortadan kaybolmuş, arkasında havada boş bir alan bırakmıştı. Boşluk.

Dayan arkasında insanların bağırışlarını ve bir silahın gürültüsüyle ateşlendiğini duydu. Hava güçle titreşiyor, fırtına şiddetleniyordu ama avının, yani hayat arkadaşını arayan vampirin peşinden gitmesi dışında hiçbir şeyin önemi yoktu. Yaşayan ölüleri takip etmek için karanlığı kullandı. Vampir formunu gizliyordu ama Dayan buna kanmadı. Avının kokusu baskın geldi ve hatasız bir şekilde onu takip etti. Arkasına bakmadı; Darius ve Gregori'nin düşmanın icabına bakacağını ve mümkün olan en kısa sürede onu takip edeceklerini biliyordu.

Fırtına şiddetliydi, ağır kara bulutlardan oluşan kaynayan, dönen bir kütleydi. Buluttan buluta şimşekler çakıyor ve yerde hızlı bir elektrik yükü birikiyordu. Yıldırımlar gökyüzünden yeryüzüne çarpıyor, çıkan ses kulakları sağır ediyordu. Toprak sarsıldı. Yakınlarda büyük bir ağaç alevler içinde patladı. Kıvılcımlar bitki örtüsünün üzerine yağdı. Bir alev duvarı Dayan'a doğru sıçradı, katı, turuncu-kırmızı, parlak, canlı, akılsız bir düşman ona doğru kükrüyordu. Bir anda

Hızla döndü, doğaüstü bir hızla ateşin içinden geçerken ıslak bir sis pelerini onu sardı. Sis in ısınıp buharlaşırken çıkardığı cızırtıyı duydu ama artık diğer taraftaydı.

Karanlık bir gölge az ileride, ağaçlardan oluşan bir çalılığın karanlık iç kısmına doğru kaçıyordu. Dayan havalandı, bunu yaparken şekil değiştirdi, akıcı bir yırtıcı kuş, inine ulaşmayı başaramadan önce ölümsüze ulaşmak için dalların gölgesinde yarıştı. Yükseklerden geldi, çalkantılı gökyüzünden o kadar hızlı indi ki vampirin hiçbir uyarısı olmadı. Kuşun iri gövdesi gece yaratığının dengesini bozdu, keskin pençeleri acımasızca tırmıklayarak kirli kanın bitki örtüsüne sıçramasını sağladı ve temas ettiği anda onu soldurdu.

Hırlayarak sendeleyeyen vampir, düşmanını yok etmek için etrafındaki gökyüzünü körü körüne yırtıyor, başı bir sürüngen gibi ileri geri sallanıyordu. Her ne pahasına olursa olsun yaşamaya kararlı, iğrenç, ahlaksız bir varlıktı. Umutsuzca dengesini, yönünü yeniden bulmaya çalıştı, gökyüzünde ve yerde saldırganı aradı.

Dayan o kadar hızlı hareket ediyordu ki, bir bukalemun gibi ağaçların arasına karışmış, bir kez daha insan formuna bürünmüştü. Doğrudan iğrenç yaratığa saldırdı, öldürmenin öfkesi savaşın sıcaklığıyla birlikte yükseliyordu. Kömür karası gözlerinin derinliklerinden alevler fışkırdı ve şairin tüm izleri silinip gitti, arkasında savaşın şehvetini üzerinde taşıyan bir canavar bıraktı. Yumruğu vampirin göğsündeki çürük bir bariyer olan duvarı delerek solmuş, kararmış kalbine doğru ilerledi. Canavarın asırlık cazibesi onun üzerindeydi. Kana susamışlık, yargıyı ve onuru gölgeleyen kırmızı bir pus gibiydi ve acımasızca çağırıyordu. Daha fazlasını, her zaman daha fazlasını istiyordu, asla doymamış, asla tatmin olmamıştı.

Corinne, Dark Troubadours'un tanınmış lideri Darius'un yumuşak sesini duydu. Saflığın fısıltısı, yumuşak ve mükemmel, taze ve serin bir yağmur gibi temizleyici ve iyileştirici. "Corinne. Sana ihtiyaç var. Onu kendine geri çağırmalısın. Artık onu başka kimse kurtaramaz. Gücünü besleyeceğim

benimkiyle. Onu yanına çağır. Bunu şimdi yapmalısın. Ses sakın, hatta huzurluydu ama yine de korkunç bir aciliyet olduğunu hemen anladı. Sorgulamak için durmadı. Dayan'a o kadar uyumluydu ki, onun zihnine uzandığı anda öldürme çılgınlığını, canavarın amansız pençesini hissetti.

Corinne kıpırdamadan yattı, içgüdüsel olarak derin bir nefes aldı ve rahatlamak için nefesini bıraktı. Düşüncelerini Dayan'a odakladı ve etrafındaki diğer her şeyi bloke etti. Oda yok oldu, fiziksel durumunun getirdiği kısıtlamalar yok oldu, hatta Darius'a dair farkındalığı bile yok oldu, ta ki zihninde sadece Dayan kalana dek. Onun Dayan'ı. Uzun boylu, tatlı ve sevgi dolu. Cömert. Verici. Onun temiz odunsu kokusunu neredeyse duyana kadar gözlerini kapattı. "Dayan. Kasten onun adını kullandı. Adamı çağırıyordu. Akıl için uzanıyordu. "Dayan, bana geri dön.

Bir anda orada, onunla birlikteydi, derin bir şekilde birleşmişti, böylece kan kokusu ve beynine hükmeden öldürme arzusuyla savaşının sıcaklığındaydı. Corinne bir an sessiz kaldı, onun her zaman hissettiği vahşi yönüne gerçekten tanık olmanın şokunu yaşadı. Corinne sessizce uzandı ve tamamen odaklandı. Farkında olmadan kendi yeteneğini kullandı ve bir güç dalgası yarattı. Bu sadece Dayan'ın başka bir yönüydü. Onun Dayan'ı. 'Bana geri dön. Orayı terk et ve sana ihtiyaç duyulan yere dön. Tüm enerjisini çağrısına verdi ama bunun bir önemi yoktu. Önemli olan tek şey Dayan'dı.

Korkunç mücadeleyi hissetti. Başka bir şey onun için savaşıyordu. Gölgemsin, elle tutulur olmayan ama yine de çok güçlü bir şey. Karanlık lekenin bir hastalık gibi yayıldığını, onu tüketmekle tehdit eden canavarın zaferini hissetti. Corinne ilk başta vampirle ölümcül bir savaşa girdiğini düşündü. Her neyse, düşmanı kötü ve açgözlüydü ve Dayan'ı istiyordu. Sonra vampirin ölmekte olduğunu fark etti. Onunla mücadele eden diğer güç Dayan'ın ruhunu istiyordu,

onu avladığı ve yok ettiği şeye dönüştürmek istiyordu. Çok az şey anlıyordu ama içgüdüsel olarak Darius'tan kendisine akan zihinsel güce bağlandı. Nefes alış verişini düzenledi, Dayan'inkini düzenlemeye çalıştı. Adrenalin vücuduna pompalanıyor, yırtıcı hayvanın çılgın vahşiliğiyle karışarak insandan çok hayvana dönüşüyordu. Kurnaz, vahşi, gecenin yaratığı.

'Sen Dayan'sın, eşi benzeri olmayan bir müzisyen, nefesimi kesen sözlere sahip bir şair. Sen benim hayat arkadaşımın, kalbim ve ruhumsun. Bana geri dön, Dayan. Bırak o yeri. O zavallı talihsiz sapkınlığı bırak. Tanrı'nın ona daha iyi bir yer bulması için dua et. Onun için daha fazla bir şey yapamazsın. Evine, bana dön. En derininden konuşuyordu, her kelimeyi kastederek, her kelimeyi hissederek. Kalbine o kadar derinden yerleşmişti ki, ruhunun o kadar derinlerine gömülmüştü ki, onun nerede bırakıp kendisinin nerede başladığını bilmiyordu.

Bir an için beyninde mantık ve muhakeme parıldadı, dönen gümüş bir sis kırmızı öldürücü pusu yardı. "Corinne?" Sesi uzaktaydı, bir öfke feryadıyla çabucak bastırılan uzak bir ses tonu.

Corinne çok sakin kaldı ve Dayan'a sevgi ve huzur dalgaları gönderdi. Darius onunla birlikteydi ve ona çok uzaklardan rehberlik ediyordu. Bir seviyede onun yönlendirmesinin farkındaydı ama hareketlerinin çoğu içgüdüsel. Bu Dayan'dı, onun diğer yarısıydı ve o da karanlık gecenin içinde bir yerlerde, zihnindeki çalkantıya uygun bir fon oluşturan şimşek ve gök gürültüsüyle etrafına çarpıyordu. O kadar yakınlaşmışlardı ki, vahşi rüzgârları, korkunç şiddet girdabını hissedebiliyordu, bir kasırga gibi dönüyordu, güçlü ve yıkıcıydı, adamı bir kenara süpürmeye ve uyandırılmış canavarı bırakmaya kararlıydı. 'Dayan, bana geri dön. Orayı terk et ve bana gel. Bebek sessizce dinleniyor ve ben çok yorgunum. Sana burada, ait olduğun yerde ihtiyacım var.

Yorulmuştu. Darius'un ona aşıladığı güçle bile zihin bağlantısı onun için zordu. Vücudu yıpranmış ve yorgundu.

Dayan'ın zihninin şiddetine bir ses kendini dayatmaya başlamıştı. Zayıf, düzensiz, uzaktaki bir davul gibi yumuşak bir gümbürtü. Kod garip ve düzensizdi. Bir vuruş. Bir ıska.

Corinne Dayan'ın zihninin içinde hareket ettiğini hissetti. Yumuşak bir tıslama, bir çaresizlik iniltisi. "Corinne! Kadife gibi yumuşak bir sesle adı fısıldanıyordu. Gözlerini kapattı, onun geleceğinden emindi. Ona ihtiyacı olduğunda canavar onu asla tutamazdı. Hiçbir şey onun kendisine gelmesini engelleyemezdi. Onun kararlılığının gücünü hissetti, içindeki canavarı kafeslemek için üstünlük mücadelesi verdiğini biliyordu. Corinne onu kendi haline bıraktı. Nefes almak artık bir çabaydı, ciğerleri zorlanıyordu.

Desari'nin yanında olduğunu, elini tuttuğunu ve bir ilahi fısıldadığını hissetti. Üç kadının iyileştirici enerjisini hissetti. Vücudunda sıcak bir karıncalanma vardı, Desari sakindi, her zaman dingindi, yine de Corinne bir alarm hissetti. Önemli değildi, hiçbirisi önemli değildi. Dayan yoldaydı ve onun bir şekilde işleri yoluna koyacağını biliyordu. Onun sesini duymak istiyordu.

Corinne bir hayal dünyasında sürükleniyordu. Onun müziğini, sevgiye olan ihtiyacını dile getirirken ruhundan çıkan güzel şiirsel sözleri duydu. Corinne'e olan ihtiyacını. Sadece Corinne'e. Sonunda ona inanmıştı. O başkalarının yapamadığı şeyleri yapabiliyordu ve ruhu için verdiği karanlık ve korkunç mücadeleden ona geri dönecekti. İnancı vardı. "Tam bir inanç." Kelimeleri yüksek sesle mırıldandı ama sesi son zamanlarda edindiği keskin işitme duyusu için bile çok yumuşaktı. "Dayan. Onun adı onun gücüydü, gerçek dünyadan çok fazla uzaklaşmaması için dayanağıydı.

"Corinne. Sesi zihnine fısıldadı, onu doldurdu Kalbi ve ciğerleri, böylece bir an için nefes almak daha kolay oldu. Kadınlara hâlâ hayatta olduğuna dair güvence vermeye çalışırken uzun kirpikleri dalgalanıyordu. Kirpikleri hatırladığından çok daha ağırdı. Sonunda, onları kaldırmak için çok fazla çaba sarf etti, bu yüzden bunun yerine kendini gülümsetti.

'Geleceğini biliyordum. Acele et Dayan. Neden bu kadar yorgun olduğumu bilmiyorum. Corinne sözcükleri zihninde net bir şekilde düşündüğünden emindi ama sözcükler bulanıklaşmış, ince kum taneleri gibi birbirine karışmış gibiydi. Serbest kalan eli kalın yorganın üzerinde yavaşça hareket ederek ihtiyacı olan bir şeyi aradı.

Desari yorganı, Corinne'in hareket eden parmaklarının altında belirli bir sembol olacak şekilde büktü. Corinne'in eli bir anda sembolün etrafına kapandı ve bir kez daha sakinleşti.

Dayan hayatında hiç hareket etmediği kadar hızlı bir şekilde gökyüzünde süzülüyordu. Corinne uzaklaşıyordu. Onun kendisinden uzaklaştığını, gitmesine izin vermeye cesaret edemediği bir yöne doğru ilerlediğini hissedebiliyordu. Bulutların arasından fırladığında koyu buhar parçalandı, göklerin çalkantılı siyahına karşı mavi-yeşil bir çizgi. Sis, uzun kuyruklar halinde yer boyunca dönerek ağaçların ve evlerin etrafında birikmeye başladı.

Darius ona ayak uydurdu ve hayata tutunması o kadar kırılgan olan çocuğa odaklandı ki, alışılmadık bir şekilde endişelendi. Gregori, Corinne'i yeryüzünde tutmaya çalışıyor, onun zayıflayan kalbine odaklanıyordu. Dayan'ın ölümün cazibesine kapılmasını engellemek için harcadığı enerji, zayıf kalbinin dayanabileceğinden çok daha fazlaydı. Corinne bununla savaşıyordu, korkmuyordu - sadece Dayan'a güveniyordu, onun kendisi için olduğu gibi kendisi için de orada olacağını biliyordu.

Dayan onun zihninde hiçbir suçlama bulamadı, karanlık tarafını öğrendiğinde hiçbir şok yaşamadı. Onu her zamanki gibi kabul ediyordu ve onun bu kabulü Dayan'ı alçaltıyordu. İçindeki çalkantıyı yansıtan şiddetli fırtınayla birlikte gece gökyüzünde ilerlerken, kendini topladı ve gelecek törene hazırlandı. Başka seçeneği yoktu. İkisinin de iyiliği için onu kendisine bağlamak zorundaydı. Ona iyileştirici kanını vermek zorundaydı. Bebek risk altındaydı ve Dayan, Corinne'in asla kabul etmeyeceği tek şeyin çocuğunu kaybetmek olduğunu herkesten daha iyi biliyordu. Bebeğin hayatı için kendi hayatını feda edebilirdi.

Dayan katı bir çerçeveye dönüştü, bunu yaparken Corinne'in üzerine eğildi, büyük eli Corinne'in elini ağzına götürürken yuttu. Corinne'in kirpikleri kalkmadı ama yumuşak ağzı kıvrıldı. "Geleceğini biliyordum."

Bölüm 15

Toplanıyorlardı. Dayan, Corinne'i şifa mağarasına götürmek için onu çok sevdiği yorgana sardı. Onu kolayca tuttu, ağırlığı onun için bir çocuğunkinden daha fazla değildi. Dünyadaki en değerli hazinesi olan Corinne'i dikkatle tutuyor, onu gece gökyüzünde gezdirirken bedenini hava koşullarından koruyordu.

Corinne yüzünü adamın omzuna sürterek ona daha da sokuldu ve bir kez daha garip bir rüya dünyasında ona bağlı olduğunu hissetti. Rüzgâr sert esiyor, havada hızla ilerlerken vücudunu çekiştiriyordu ama bu korkutucu olmaktan ziyade heyecan vericiydi. Dayan'ın kollarında, bu kadar hızlı ve bu kadar tuhaf bir şekilde seyahat etmesine rağmen kendini tamamen güvende, tamamen korunmuş hissediyordu. Yüzünü gökyüzüne çevirdi ve kara bulutların arasından süzülen morumsu tonları gözlemledi. İnanılmaz derecede güzeldi ve gözlerinde yanan yaşlar buldu. Burası Dayan'ın dünyasıydı, büyülü bir yerdi. Gece onundu ve bir kartal gibi süzülebiliyor ya da ormanda bir kurt kadar hızlı koşabiliyordu. Corinne hayatı boyunca hiç koşamamıştı. Bu onun anıydı, uçmak için son anıydı.

Dayan, onun düşüncelerini okuyarak, gözlerini yakmak ve boğazını tıkamakla tehdit eden gözyaşlarını geri kırdı. "Öyle değil, aşkım; sonsuzluğumuz var.

Azalan fırtınada hızla ilerlerken, Darius ve Gregori Dayan ve Corinne'e çok yakın kaldılar. Desari'nin hayat arkadaşı Julian da mağaraya doğru yola çıkmış, hâlâ biraz uzaktaydı. Julian, yok edilen vampire ve vampirin avcılarının izini kaybettirmek için kullandığı toplumun insan üyelerine dair tüm kanıtları silmek üzere temizlik görevlisi olarak atanmıştı.

Corinne Dayan'ın kollarında dinlenmekten memnundu. Diğerlerinin geldiğini biliyordu, bazıları çiftler halinde, bazıları tek başlarına. Corinne

Dayan'ın insanların özelliklerini hızla kazanıyordu. İşitme duyusu çok daha keskindi. Geceleri net bir şekilde görebiliyordu. Yeteneği telekinezi idi ama şimdi her şeyi çok daha derinden hissediyordu. Karpat halkının Dayan'ın kendi hayatını ve doğmamış kızının hayatını kurtarmasına yardım etmek için toplandığını biliyordu. Şifacılar erken bir doğum için hazırlık yapıyorlardı, hatta belki de Corinne'in hayatta kalamaması durumunda çocuğu almak için bir girişimde bulunacaklardı. Bilgileri Dayan'dan mı alıyordu yoksa şifacılarla o kadar bağlantılıydı ki onların zihinlerini kendi kendine mi okuyordu emin değildi.

Dayan, Corinne'i kendisine yakın tutarak şifa mağarasının zemininde süzüldü. Havada süzülüyor gibiydiler, tüy gibi hafif, yere bağlı değillerdi. Işıklar yükseldi, yüzlercesi, mum üstüne mum, böylece alevler titredi ve mağaranın duvarlarında dans etti. Çok güzeldi. Çok renkli kristaller, bazıları uzun kuleler, diğerleri bodur sütun sıraları halinde, sessiz ateşle parıldıyordu. Mücevherler renkleri ve alevleri topluyor, onları güçlendiriyor ve odanın her yerinde kopyalarını üreterek parlaklığı artırıyordu. Mumlar Corinne'in daha önceden hatırladığı o tuhaf, rahatlatıcı kokuyu yayıyordu. Kokuların birleşimi, onu ciğerlerine çekebilen herkese huzurlu bir dinginlik aşıyordu. Mekânın gücünün bedeninde dolaştığını ve şifacıların birleşik gücünü hissetti.

Corinne, kendisinin ve kızının hayatını kurtarma çabalarına yardımcı olmak için uzun mesafeler kat eden, bazıları okyanusları aşan bu insanları görmek isteyerek etrafına bakmaya gayret etti. Mağaraya ilk gelişinden bazı yüzleri tanıyordu ama şimdi daha fazlası vardı. Zihninde sadece mağaradaki insanların değil, çok uzaklardaki bilinmeyen Karpatlar'ın da seslerinin yumuşak ilahilerini duyabiliyordu. Dayan'dan bunun şifacılar tarafından iyi koordine edilmiş bir çaba olduğunu biliyordu.

onu kaybetmemeye kararlıydı. Dayan'ı kaybetmemeye kararlıydı. Bebeğini kaybetmemeye.

Corinne hepsine minnettardı ama sanki her şey başka birinin başına geliyormuş gibiydi. Her şeyi sanki sahnenin merkezinde değil de üzerindeymiş gibi gözlemliyordu. Basit bir sempatiden çok daha fazla nedenden ötürü onu kurtarmaya kararlı erkekler vardı. O, olağanüstü psişik yeteneklere sahip bir dişiydi ve olağanüstü psişik yeteneklere sahip bir kız çocuğu doğurabileceği kanıtlanmıştı. Kızı bu insanlar tarafından çoktan ödüllendirilmişti, ona bir şey olması halinde koruyup kollayacakları bir hazineydi. Bunu hissetti. Bunu onların zihinlerinde okudu, hepsi bir arada olduğu için birleşmişlerdi.

Dikkatini Dayan'a çevirdi. Solgundu, yakışıklı yüzüne derin çizgiler kazınmıştı. Siyah gözleri, kalbini eriten düşünceli, şehvetli bir çalışmayla yüzünde sevgiyle gezindi. Yalnız, ham ve savunmasız görünüyordu. Corinne elini kaldırdı ve adamın yüzüne dokundu, parmak uçları adamın ağzında gezinirken nazikti. "Bu kadar üzgün görünme Dayan," dedi yumuşak bir sesle. "Geri döndün - önemli olan tek şey bu."

"Seni asla bırakmamalıydım. Vampiri öldürebilecek başka avcılar da vardı. Doğamın üstesinden gelebilecek kadar güçlü olmalıydım."

Ona suçluluk duygusundan daha fazlasını açıyordu; kalbini ve ruhunu açıyordu. Çıplak savunmasızlığını görmesini umursamadan onları onun önüne seriyordu. Kederini. Korkusunu. "Sen benim hayatımsın Corinne, benim her şeyimsin. Savaşmanı istiyorum. Sadece bebek için değil, bizim için de. İkimizin de hayatı için savaştığını bil. Hayatını, hepimizin hayatını korumak için benimle ve halkımla birleşirken bu bilgiyi kalbinde, aklında ve ruhunda tut."

Corinne ona gülümsedi, yavaş ve sevgi dolu bir gülümsemeydi bu. "Korkmuyorum Dayan ve senin de korkmanı istemiyorum."

Aralarındaki mesafeyi kapatmak için karanlık başını eğdi, bu kadar çok şahit olmasını umursamadan. Ağzı onunkini buldu, nazikçe, şefkatle, karanlık bir kalp melodisi içinde-

iç burkan bir aşk. Başını yavaşça, isteksizce kaldırdı. Kalbi şimdi her atışta çırpınıyordu. Mağaraya akan suyun sesine, uzak ülkelerden katılan kadimlerin ilahilerine rağmen hepsi bunu duyabiliyordu.

Gregori Corinne'in sağ tarafına yerleşti ve onun küçük soluk elini avucunun içine aldı. Darius sol tarafa yaklaştı ve elini yavaşça Corinne'nin karnındaki küçük tümseğin üzerine koydu. Büyük mağaranın etrafında Karpatyalılar birbirlerine uzanarak fiziksel olduğu kadar zihinsel olarak da birbirlerine bağlandılar. Julian ve Desari Dayan'ın arkasında dimdik durdular ve ellerini Dayan'ın omuzlarına koyarak rahatladılar.

"Bu geceki olayların tekrarlanması riskini göze alamayız," diye öğüt verdi Darius. 'Ona kanını verirken onu kendine bağlamalısın. Bu gerekli Dayan.

'Onun hayatını riske atmayacağım. Bu kırılgan haliyle bir ayrılıktan sağ çıkamaz. Dayan kararlıydı.

'O zaman uyanık ya da uykuda, her zaman onun yanında kalmalısın. Çok fazla korktuğunu görmüyorum. Zayıflığımızı bilmesi riskini almak, canavarla bir kez daha karşılaşmaktan daha iyidir. Kararnamede bir kesinlik vardı. Darius uzun yüzyıllar boyunca Karpatlar'dan oluşan grubuna korkusuzca önderlik etmişti. Onun bilgeliğine ve becerilerine güveniyorlardı. Sözü nadiren sorgulanırdı.

Corinne, Dayan'ın kardeşi olarak bahsettiği adamın kendisiyle telepatik olarak konuştuğunu biliyordu. "Senin için duyduğu endişeyi hissedebiliyorum Dayan. Senden her ne yapmanı istiyorsa, lütfen yap." Kelimeleri onun boğazına doğru fısıldadı.

"Benim adıma daha fazla acı çekmeni istemiyorum."

Kirpikleri aşağıya doğru inmesine rağmen ona gülümsedi. "Senin adına hiç acı çekmedim. Ne fikir ama! Kalbim doğduğum günden beri iflas ediyor. Senin bununla hiçbir ilgin yok."

"Emin misin? Emin ol, Corinne. Geri dönüş yok. İleriye doğru attığın her adım

dünya."

"Hiç bu kadar emin olmamıştım. Sen hangi dünyadaysan Dayan, ben de oraya aidim." Artık zorlukla konuşabiliyordu.

Mağarada bir an durgunluk oldu. Bir bekleyiş. Corinne, Darius ve Gregori'nin kendisiyle birleştiği anı biliyordu, Gregori onun bedeninden geçerek kızına gidiyordu. "Seni seviyorum. Bu sözleri Dayan'a fısıldadı, onun bilmesini istiyordu, eğer işler istedikleri gibi gitmezse, aşklarını tamamlama fırsatını hiç bulamamış olsalar bile, onun koşulsuz sevildiğini, koşulsuz kabul edildiğini anlamasını istiyordu.

Dayan onun alnını, göz kapaklarını öptü; sonra ağzı onunkine doğru kaydı. İkisi için de yeryüzünü sarsan elemental bir açlıkla, ham bir ağrıyan ihtiyaçla onu ele geçirdi. "Seni hayat arkadaşım olarak kabul ediyorum," diye fısıldadı ona usulca, dudaklarına karşı, kadim şifa ilahisinin ortasında. Ağız boynunun üzerinde gezindi, tüy kadar hafif, şehvetli, saten ve ipekten bir fısıltı. "Ben sana aidim. Senin için hayatımı sunuyorum. Sana korumamı, bağlılığımı, kalbimi, ruhumu ve bedenimi veriyorum."

Beyaz bir acı vücuduna yayıldı ve anında yerini içinden, ikisinden de yayılan saf bir zevke bıraktı. Corinne kendini uykulu, beklenmedik bir şekilde şehvetli hissetti. Vücudu ısı ve ihtiyaçla sıkıştı ve yandı. Uyanık kalmaya çalıştı, sürüklenmemeye çalıştı, olanların güzelliğini deneyimlemek istedi, zayıf gücünü hayatı için savaşılan diğerlerinininkine katmak istedi, ama kendini bağlantının altında rahatlarlarken buldu. Adam küçük iğne deliklerini kapatırken dilinin hareketini hissetti.

Ağız nazikçe boğazında, dudaklarının köşesine kadar ilerledi. "Senin olan her şeyi kendime alıyorum. Senin hayatın, mutluluğun ve refahın her zaman benimkinden üstün tutulacak ve el üstünde tutulacak." Yeni farkındalığıyla Corinne, Dayan'ın kendisini olanlardan daha da uzaklaştırdığını hissetti. Sanki bir rüyadaymış gibi, bir tırnağının uzayarak tek bir uzun pençeye, hançere dönüştüğünü gözlemledi.

keskin. Göğsünü yararak ağır kaslarını açtı ve kanının içine akması için ağzını ona doğru bastırdı.

Kendini neredeyse doymak bilmeden içerken bulunca şaşırdı, en ufak bir tiksinti duymadığını görünce de hayret etti. Güç vücuduna akıyor gibiydi, daha önce deneyimlediği hiçbir şeye benzemeyen bir zenginlik. Bu kez onun gücünü hissetti, hücrelerinin ve dokularının onunla paylaştığı yaşam armağanını açgözlülükle emdiğini hissetti.

Dayan ona mükemmel bir şefkatle sarılıyor, sanki dünyanın en güzel kadınıymış, bir hazineymiş, koruduğu paha biçilmez bir hediyeymiş gibi bakıyordu. Corinne gözyaşlarının boğazında, gözlerinde yandığını hissetti. O kadar yakışıklı, o kadar acı çekiyordu ki, yüzü onun koyduğu endişe ve keder çizgileriyle kazınmıştı.

"Sen benim hayat arkadaşısın, sonsuza dek bana bağlısın ve her zaman benim himayemdesin." Ritüel sözcüklerin sonuncusunu fısıldadı ve onları zaman kadar eski bir Karpat töreniyle birbirlerine bağladı. Bu sözler onun ve diğer tüm erkeklerin üzerine daha doğmadan önce kazınmıştı. Her erkek, hayat arkadaşını kendisine sonsuza dek bağlayabilecek olağanüstü bir yeteneğe sahipti.

Corinne bunu hemen hissetti; ruhu, kalbi, hatta zihni bile onunkine ulaşıyordu. Sanki binlerce iplik onları birbirine dokuyor, kopmaz bir bağ oluşturunuyordu. Vücudunun içinde neler olup bittiğinin daha da farkına vardı. Gregori parçalanan kalbindeki hasarı onarmak için çok çalışıyor, Darius ise vücuduna akan zengin kanın neden olabileceği olası sorunlara karşı bebeği izliyordu. Corinne'in içinde organlar ve dokular gerçekten de yeniden şekilleniyordu ve aynı şey kızına da oluyordu.

Corinne, zenginliğin ve gücün bebek için fazla gelmeye başladığı anı biliyordu. Kendi itirazını duydu, Darius ona durmasını emrederken bile Dayan'dan uzaklaşmak için çaba gösterdi. Dayan'ın göğsündeki yarayı kendi iyileştirici tükürüğüyle kapatan Julian oldu. Corinne bir an için orada yattı, düşünmekten korktu ya da

Dayan'ın yatıştırıcı yorganına ve güçlü kollarına sarılmış bir şekilde nefes alıyordu. Bebeği hayatta kalmak için mücadele ediyordu. Kan onun minik bedenini çok hızlı değiştiriyordu - bu bebek için rahatsız edici ve korkutucuydu. Corinne, Darius'un çocuğa fısıldadığını duydu, kelimelerden çok görüntüler aktarıyordu. Güzel, sakın, yatıştırıcı görüntüler.

Çocuk çevresinin kötüleştiğinin, vücudunda hızla meydana gelen değişikliklerin farkındaydı. Corinne kızını rahatlatmak için kendi sesini ekledi. Dayan ona katıldı, onları birleştirdi, sevgisini, rahatlığını ve bebeğe olan bağlılığını sundu. Ve sonra Gregori de onlara katıldı. Corinne, Gregori'den yayılan güç ve kuvvete, bebeğin içinde bulunduğu rahatsız yuvadan çıkmasını engellemek için kullandığı beceriye hayret etti. Bebeğin vücudu sıcaktı, içi yanıyordu. Gregori onu yatıştırdı ve kıvrılan acıya serinletici bir merhem sağladı.

Corinne gözyaşları yüzünden akarken hızla gözlerini kırptırdı. "Benim yüzümden acı çekiyor, benim için yaptıkların yüzünden! Bu çılglık yüreğini parçaladı. "Bu onu incitiyor. Onun canını yaktığını hissedebiliyorum!

Bir anda kalp atışları düzensizleşti, mağarada yüksek ve düzensiz sesler çıkarıyordu. Desari, Corinne'in elini sıkmak için Dayan'ın etrafından dolandı. "Corinne." Desari yüksek sesle konuştu, böylece sesi bir sükûnet çıpası olacaktı. "Dayan'ın kanı hem seni hem de bebeği hayatta tutan tek şey. Dönüşüm vücut için zordur ve acı vericidir. Darius bebeğin acısını en aza indirmek için elinden geleni yapıyor ve biz de gücümüzü onunkine ekliyoruz, ama hepsini ortadan kaldıramayız. Vücudu çok küçük ve az miktarda kan onda büyük değişikliklere neden olacaktır. Dönüşüme ihtiyacınız var. Kalbinizin onarımı bir ya da iki günden fazla sürmeyecek, belki de sadece birkaç saat. Çocuk doğacak ve buna hazır olmalıyız. Ona senin karşılayamayacağın bir zaman veriyoruz. Bu kanla, vücudu değişirken, kalbinin ve ciğerlerinin olgunlaşacağını umuyoruz.

Dış dünyaya dayanacak kadar. Bu hiçbirimizin yapmaktan mutlu olmadığı bir değiş tokuş ama gerekli olduğu düşünülüyor."

Dayan eğildi, koyu renk gözleri Corinne'in yüzünde sevgiyle gezindi. "Artık panik yapamazsın, aşkım. Biz bir yol seçtik ve o yola çoktan girdik. Bu yolculukta beraberiz. O güçlenecek - Darius'a güven. O aileden biri. Bizim ailemiz, onun ailesi. Ve Gregori'ye güvenin. O büyük bir şifacıdır ve doğmamış çocuğumuzu korumak için mümkün olan her şeyi yapacaktır. Ne Darius ne de kardeşi girmeyi seçtikleri savaşları kaybetmezler."

Corinne kendine bebek için oksijen soluması gerektiğini hatırlattı ya da belki de bunu ona hatırlatan diğerlerinden biriydi. Birlikte paylaştıkları zihinlerin farkındaydı, bu yol sadece Dayan'la kullandığından biraz farklıydı. Onları özüldü, samimi ve şehvetli görünüyordu. Bu farklıydı ama yine de rahat ve şefkatli hissettiriyordu. Dayan'ın kollarında olduğu gibi, onun ailesi ve arkadaşları tarafından korunduğunu ve el üstünde tutulduğunu hissetti.

Çok yorgundu ve böyle hissetmek istemiyordu. Hepsi çok çabalıyordu ve Gregori ile Darius onun adına muazzam bir enerji harcıyorlardı. Hepsi için daha iyi olmak istiyordu ama kalbi tekliyordu ve vücuduna garip bir uyuşukluk yayılıyordu. Bu onu güçsüz bırakıyor ve Dayan'ın kollarında uzanmaktan, olabildiğince yavaş ve istikrarlı bir şekilde nefes alıp vermekten başka bir şey yapamaz hale getiriyordu.

Desari endişeyle Darius'un yüzüne baktı. Çocuğun hayatı için verdiği mücadeleden dolayı solgun ve bitkin görünüyordu. Gregori başını salladı. "Bir yükseliş, belki de en fazla iki. Çocuk, onun için kazanabileceğimiz her saatten faydalanacaktır." Elini Corinne'in elinin üzerine koydu. "O da senin gibi bir savaşçı. Başına gelenleri kabulleniyor, senden örnek alıyor. Bunun zor olduğunu biliyorum - her şey yeni ve sana tamamen yabancı - ama çok iyi gidiyorsun. Kızınızı kaybetmeyeceğiz. O bizimle birlikte savaşmaya istekli ve bu da savaşın yarısından fazlası."

"Teşekkür ederim." Corinne yüksek sesle konuşmak için sesini zorladı, ince, cılız bir fısıltıydı ama Gregori onu net bir şekilde duydu. Bundan sonra pes etti, gözlerini kapadı ve Dayan'ın bedeninin sıcaklığına ve gücüne daha da sokuldu.

Dayan endişeyle Gregori'ye, "Artık vücut ısını ayarlayamıyor," dedi. "Neden kana ve senin iyileştirmene yanıt vermiyor?"

"Yanıt verdi Dayan," diye yanıtladı Gregori sessizce. "Hızla parçalanıyor olmasına rağmen kalbi hâlâ atıyor. Sadece yaşamak için tüm enerjisini kullanıyor. İrade gücüyle, ona verdiğimiz güçle daha fazla devam edemediğinde, onu derhal dönüştürmelisiniz. Hazırlıklı olmalıyız. Bu çok hızlı olacak. Dua edin de en güçlü anımızda olsun, güneşin en tepede olduğu zamanda değil."

Dayan gözle görülür bir şekilde soldu. "Böyle bir şey olamaz."

"Çocuk tehlikenin farkında," dedi Darius yumuşak bir sesle, sesi güç ve kadifenin mükemmel bir karışımıydı. "En zayıf anlarımızda bize tutunmaya çalışacak. Anlıyor ve tutunmak için savaştacak."

Gregori, "O sırada tamamen güçsüz değilim ve doğum erken başlarsa yardım edeceğim, ancak Corinne'in kalbi iflas ederse hiçbir şey yapamam" dedi.

"O halde onu şimdi dönüştüreceğim," dedi Dayan, siyah gözleri kristallerden yansıyan alevlerle parıldıyordu. Soğuk bir rüzgâr devasa odayı süpürüyor gibiydi, böylece mumların titreyen ışıkları çılgınca bir çılgınlıkla büyüdü ve dans etti.

Corinne'in küçük eli çırpındı, Dayan'ın ağzını buldu, parmak uçları nazik bir suçlama jestiyle onun mükemmel yontulmuş yüz hatları üzerinde hafifçe hareket etti. "Bana söz verdin Dayan. Sözünü tutmanı istiyorum."

Hemen avucunun ortasına bir öpücük kondurdu ve sanki onu kendisiyle birlikte dünyaya zincirleyebilecekmış gibi elini sıkıca tuttu. "Onu onurlandırmaktan başka bir şey yapamam."

"Corinne." Savannah'nın sesi çok yumuşaktı. "Shea harika bir şifacıdır. Bizden biri olmadan önce bir cerrahtı, tıpkı senin gibi bir insandı. Hatırladın mı? Ondan bahsetmiştik. Onu çağırdım; hızla bize doğru geliyor. Bebeğiniz konusunda bize çok yardımcı olacak. Beni anlıyor musun?"

Corinne başını salladı. "Bana ne anlatmaya çalıştığını anlıyorum. O gelene kadar dayanacağım. Bebeğime daha iyi bir şans verecekse, her şeyi yaparım."

"Shea olağanüstü bir kadın," diye ekledi Gregori. "Bu özel sorunu uzun süredir araştırıyor ve çocuklarımız büyürken onlara yardımcı olacak yollar bulduğu konusunda umutlu."

Dayan yumuşak bir sesle, "Corinne çok yorgun," dedi. "Yardımlarınız için hepinize teşekkür ederim."

Corinne odadaki hareketliliğin farkındaydı, kendisi için bir yatak hazırlanırken başka bir telaş vardı. Onu yüzeye, onu ilk götürdükleri eve geri götürmek gibi bir düşünce yoktu. Kalbi ona hayat vermeyi bırakana kadar Dayan'la birlikte kristal dünyanın derinliklerinde kalacaktı.

Dayan, odadan çıkan belli belirsiz, gölgeli figürlere teşekkürlerini mırıldanırken onu kendine yakın tuttu. Corinne onun kollarında yatmaktan memnundu, onun sağlam gövdesini hissediyor ve içindeki güç için minnet duyuyordu. Oda, onu sükûnet ve huzurla saran bir kokuyla doluydu. Kendini huzur içinde, bu garip yeraltı dünyasının tadını çıkarabilecek kadar özgür hissediyordu.

Darius eğilerek elini kızın ipeksi saçlarının tepesine koydu. "Ailemize hoş geldin küçük kardeşim. Bulunduğun için sana minnettarız." Elini çekti ve muazzam gücünün hissini de yanına alarak sessizce ilerledi.

Tempest eğilip onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Güçlü ol Corinne ve hoş geldin." Darius'un uzattığı eli tuttu ve onu dışarı kadar takip etti.

Desari ve Julian kızın alnına bir cesaret öpücüğü kondurdular ve aralarında yumuşak bir konuşma yaptılar

Dayan'la birlikte dışarı süzüldüler.

Gregori ve hayat arkadaşı Savannah en son kaçan kişilerdi. Dayan'a ihtiyaç olması halinde yakınlarında olacaklarına dair güvence verdiler.

"Nihayet," diye fısıldadı Dayan usulca, "yalnızız." Corinne'i yatağa rahatça yerleştirdi. Şelalenin sesi yüksek olmalıydı, ama Corinne çoktan işitme duyusunu kapatmayı öğrenmişti, bu yüzden Dayan'ın onun için yapması gereken bir şey daha azalmıştı. Yorganı onun üzerine örttü. "Bebek doğduktan sonra tamamen iyileşmiş olacaksın ve ben de seninle sevişerek sonsuz geceler geçireceğim. Saçlarımın rengi döndü mü? Tüm bu korkulardan sonra beyaz saçlarla doğmayı umuyorum."

Gülümsedi, eli adamın uzun siyah saçlarına dolanmıştı. "Saçlarını olduğu gibi seviyorum. Benim yüzümden saçlarını beyazlatma. Hangimiz kutsal olmayan ejderhayla savaşmaya giden kaçtık?" "O da neydi öyle? Sesini kullanmak çok zahmetliydi, bu yüzden zihin birleşmesinin mahremiyetine kaydı. "Bir maceraya ihtiyacın olduğunu mu düşündün? Bir kova dolusu suyla yanan ateşlere hücum eden beyaz şövalye mi?

Yanına uzanıp onu bir kez daha kendine yakınlaştırırken usulca güldü. "Hikâyelerini karıştırıyorsun." Parmak uçları onun sevgili yüzünde gezindi, her bir narin kemiğin, her bir klasik kıvrımın izini sürdü.

"Burası çok güzel." Corinne'in gözleri kapalıydı ve sesi uykulu bir memnuniyetle çıkıyordu. "Böyle olacağını biliyordum. Eskiden yeni dünyaları keşfetmeyi hayal ederdim. Okyanusta yüzmek ve mercan resiflerini görmek isterdim." Parmakları onun saçlarını okşadı. "Bu kadar kısa sürede bana çok şey verdin Dayan. Teşekkür ederim. Gökyüzünde bir kuş gibi uçtum. Yerin altına inip kristalleri ve mücevherleri görebildim. Ağzının kenarlarında merak uyandıran bir gülümseme belirdi. "Bazı çok ünlü müzisyenlerle tanıştım - hayatımın hayali, biliyorsun."

Dayan gözlerini sıkıca kapattı, bir elin kalbini mengene gibi sıkıldığını hissetti. Göğsü dehşetle yanıyordu. Zihin birleşmelerinden sıyrılıyor ve sesini kullanıyordu, bundan tamamen habersizdi. "Seni seviyorum Corinne," diye fısıldadı yüksek sesle.

"Ben de seni seviyorum. Onun kollarında sürükleniyordu. "Bana sen olmanın, Dayan, koşmanın, uçmanın ve böylesine harika bir özgürlüğe sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu göster. Onun korkunç üzüntüsünü hissetti ve içgüdüsel olarak yükünü hafifletmek istedi. Parmakları onun saçlarını hafifçe çekiştiriyor, zaman ve uzayda inanılmaz bir yolculuğa çıkmasını istiyordu.

"Seni seyahate götüremem," dedi usulca, ona istediği her şeyi vermek için yanıp tutuşuyor, onu kollarının arasına alıp gece gökyüzünde onunla birlikte uçabilmeyi diliyordu. "Hava soğuyor ve bir fırtına yaklaşıyor. Bu güvenli olmaz."

"Bu gece hayal gücün nerede, Dayan? Nerede benim şairim? Benim için şarkı söyle ve anılarını görmeme izin ver. Vahşi olanları istiyorum, koşma ve zıplama, kendim için hayal etmeye asla cesaret edemeyeceğim şeyler. Bunu benimle paylaş." Kadın ona bakmak için gözlerini açmadı ama Dayan onu içinde, en derin yerinde hissetti.

Dayan yaklaştı, elini kızının, onların kızının, John'un kızının üzerine koydu, onu dahil etmek, ona gecenin dünyasını göstermek için. Bebeğin cevap olarak hareket ettiğini hissetti ve kendini gülümserken buldu. Corinne elini Dayan'ın elinin üzerinden geçirdi ve parmaklarını onun büyük parmaklarının arasından geçirdi. Korkusunu, ikisini de ölümle kaybetme korkusunu bastırdı ve zihnini tamamen Corinne'inkiyle birleştirdi.

Onun anılarının içinden geçmesine, onu alıp götürmesine izin verdi, böylece o şekil değiştirirken bedeninden akan gücü hissedebildi. Kürkü derisinin üzerinde dalgalandı ve kasları vücudunun üzerinde uzanan sinirli iplere dönüştü. Leoparın bedeninin derinliklerinde birleştiler. Kedi ormanda yavaşça, kendinden emin adımlarla ilerliyor, yoğun bitki örtüsü arasında neredeyse tembelce ilerliyordu. Bu inanılmazdı - o

Rüzgârın leoparın kürkünü karıştırdığını hissedebiliyor, havadaki kokuları alabiliyordu; bıyıklarının ucundan etrafında neler olup bittiğini biliyordu.

"Radar gibi!"

Dayan onu memnun ettiği için mutluydu. Leopar orman zemininden başının altı metre yukarısındaki bir ağaç dalına rahatça sıçradı. Zahmetsizdi, şık kasların rahat bir omuz silkmeye benzer kolay bir hareketiydi. Etrafında sık bir orman vardı, devasa yapraklar ve kılıç gibi yapraklar gökyüzüne doğru uzanıyordu. Tepedeki gölgelik, esintiyle sallanıyor ve şerit halindeki ışık huzmelerinin aşağıdaki zeminin üzerinde dans eden gölgeler oluşturmalarına izin veriyordu. Corinne leoparın keskin zekâsı karşısında hayrete düşmüştü. İlk başta bunun Dayan'ın büyük kedinin bedenini işgal etmesinden kaynaklandığını düşündü ama sonra hayvan hareket edip avlanırken zihninin derinlerde saklı kaldığını fark etti.

"Sen ve leopar onun bedeninde bir arada varsınız."

'Bu benim çocukluğumdan bir anı. Beceriler öğrenmem gerekiyordu. Leoparlar gerçekten inanılmaz yaratıklardır. Hızlı ve kurnazdırlar, dikkatlidirler ve tespit edilmeleri her zaman zordur. Ormandan çöle kadar çeşitli ortamlara çok iyi uyum sağlarlar. Daha fazla bilgi edinmek için çeşitli yaşam alanlarını keşfettik. Hayvanlar dünyamız hakkında muazzam bilgi sağlıyor.

Corinne konuyu büyüleyici buldu ve onun hayvanlara duyduğu derin takdir ve saygıdan çok etkilendi. "Bana daha fazlasını göster."

Bu sefer arazi tamamen farklıydı. Leopar bile farklı görünüyordu. Daha uzun bir kürkü ve daha büyük benekleri vardı. Corinne onu dikkatle inceledi. "Kar leoparına benziyor ama tam olarak değil."

"Bu türe Amur leoparı deniyor ve adını Rusya ile Çin arasındaki nehir sınırından alıyor. Onları Rusya, Kuzey Kore ve Çin sınırları boyunca uzanan dar bir dağ zincirinde bulduk. Çok güzeller ama avlanmaları çok zor."

kıt ve tıpkı bizim türümüz gibi yok olma tehdidiyle karşı karşıyalar."

Bir anda, kendisinininkiyle bağlantılı gibi görünen bir hüznün dalgası hissetti. O kadar derinden birleşmişlerdi ki, onun nerede bırakıp kendisinin nerede başladığını anlayamıyordu. Bu alışık olmadığı bir yakınlıktı ama yine de doğru hissettiriyordu. Artık bir evi vardı ve onun adı Corinne'di. Corinne onun dünyasıydı, ciğerlerine çektiği havanın ta kendisiydi. Ölmekte olan bir tür gibi önemli bir konuda bile onun üzülmeye dayanamıyordu.

Dayan anılarını çağırdı ve leoparın avına doğru acımasızca, tek bir amaç uğruna ilerleyişini aktardı. Gözleri odaklanmıştı, niyetliydi, acımasızdı. Vahşiliğin Dayan'ın üzerinden geçtiğini hissedebiliyordu.

Dayan, Corinne'in derin ve heyecanlı bir nefes aldığını hissetti. Bebek onun avucunun altında zıpladı. Corinne hemen yatıştırıcı bir şekilde bebeğe uzandı. Dayan hemen kendi tesellisini ekledi. Annesinin mutluluğu Dayan'ın güven vericiliğiyle birleşince bebek yeni izlenimleri daha kolay kabul etti.

Anıyı tekrar değiştirdi, daha az korkutucu bir şeyden, bir kedinin günlük yaşamının basit mekaniklerinden yararlandı. Leopar bir ağacın dalına uzandı ve uzun bir süre durdu, vereceği zengin bilgi için rüzgârı test etti. Tembelce gerindi ve yere sıçradı. Sessiz pençeleri üzerinde ilerleyerek ormanda su içebileceği küçük dereye doğru ilerledi. Etrafta daha küçük yaratıkların izleri vardı ve kedi sık örtünün içinde hızla ilerlerken zarar görmemek için kaçıyorlardı. Koşmaya başladı, hız ve güç dolu bir sprintti bu, sırf zevk için hızla hareket ediyordu. Bu Dayan'ın anısıydı, çocukluğunda leoparın bedenini işgal etmekten aldığı zevki ve Corinne bunu paylaştığı için minnettardı.

Onu uzun zaman önceki o ormandan alıp günümüz konserine, konuşan ve gülen insanlarla dolu büyük bir odaya götürdü. Işıklar kısıldı ve ani bir sessizlik oldu.

Beklentinin. An uzadıkça uzadı. Corinne de en az kalabalık kadar heyecanla grubun sahneye çıkmasını bekledi. The Dark Troubadours, müzikleriyle, şarkı sözlerinin güzelliğiyle ve enstrümanlardaki olağanüstü yetenekleriyle ünlüydü. Grup aniden koşarak sahneye çıktı ve kalabalık kükreyerek ayağa kalktı, tepindi ve çılgınca alkışladı.

"İnanılmaz derecede yakışıklısın. Düşüncelerinde gurur vardı, onu inanılmaz derecede mutlu eden memnun, oldukça sahiplenici bir zevk.

Dayan'ın parmak ucu kızın ağzının kıvrımlarında gezindi. "Benim küçük hayranım," diye alay etti ve dudaklarını almak için başını eğdi. Kendine engel olamıyordu. Onun ipeksi ağzının tadını ve hissini arzuluyordu. Son derece şefkatli ama bir o kadar da sahipleniciydi, acıyla kıvranıyordu. Corinne de aynı hararetli şefkatle karşılık verdi; bu vahşi, yalnız adama karşı büyüyen sevgisini ifade etmenin tek yolu bu. Kollarını adamın boynuna dolayarak başını kendine doğru çekti, vücudu bu kadar yorgun ve yıpranmışken bu muazzam bir çabaydı.

Dayan bir anda onun yorgunluğunu hissetti ve yavaşça, isteksizce teması keserek ağzının köşesini, çenesini, yumuşak, savunmasız boğazının çizgisini öptü. Ona duyduğu aşkla yanıp tutuşuyor, aynı acıyı onda da hissediyordu. Bu onu başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar alçaltmıştı. Onun her düşüncesini okuyabiliyor, anılarını kolayca görebiliyordu. Yüzyıllardır yalnızdı, etrafı sadece sevdiğine dair anıları olan insanlarla çevriliydi. Kız onun dünyasını değiştirmiş, ona çok şey katmıştı.

Corinne onu olduğu gibi kabul etmişti. Sürekli zihin birleşmeleri ve şimdi de bağlama ritüeli ve kan bağı sayesinde onun anılarına ve düşüncelerine erişim kazanıyordu ama kabulü tüm bunlardan daha derindi. Bunu hissetti, hayat arkadaşı oldukları için değil, ona duyduğu derin sevgi ve bağlılığa dayanarak kabul gördü. Corinne'in kendine ve yargılarına inancı vardı. Ondaki iyiliği sezmiş ve kucaklamıştı. Onun içindeki şairi, müziğinde ve şarkı sözlerinde kendini ifade etme şeklini seviyordu. Kabul etti

karanlık tarafını, bunun onun doğası olduğunu, kim olduğunu bir parçası olduğunu biliyordu. Ona ve kim olduğuna inanıyordu. Ne olduğuna.

"Uyumani istiyorum aşkım," diye fısıldadı usulca, ağzı narin köprücük kemiğinde gezinirken. "Yorgun olduğunu hissedebiliyorum. Sadece kendini bırak ve uyu. Bu vücuduna dinlenmek için bir şans verecektir. Ben burada senin yanında kalacağım."

İnce kolları isteksizce adamın boynuna dolandı ve gevşekçe yorganın üzerine düştü. Adamın gezinen ağzı doğru düzgün düşünme yetisini elinden alıyordu. Gözlerini kapattığında yakıcı yaşlar canlanıyor, kirpiklerine dolanıyordu. Onun için, onun korkunç üzüntüsü için acı çekiyordu. Uyumak istemiyordu. Uyandığında onu kaybedeceğinden korkuyordu. Normal sakinliği tamamen yok olmuştu. Corinne yeni farkındalığıyla birlikte giderek daha fazla Dayan'a benzediğini, gelişmiş yeteneklere sahip olduğunu fark etti.

"Burada benimle güvende misin? Onu yatıştırıyor, güvenini tazelemeye çalışıyordu.

Dayan onun elini yakaladı ve ağzına götürdü. Güçlü dişleri kızın parmak uçlarını olağanüstü bir nezaketle kemiriyordu. Dayan'ın içini dışına çıkarıyordu. "Toprağın derinliklerindemiz. Her zaman besleyici bir toprak örtüsünün altında uyumak zorunda değilim. Senin yanında kalmayı tercih ederim. Eğer gün batımından önce uyanırsan, korkma. Bedenim ölümlü gibi görünecek. Ama bu sadece gençleştirici. Karpatlar için doğal bir durum Corinne. Hiçbir şekilde telaşlanmanı istemem."

Onun güvencelerine gülümsedi. Dayan'la ilgili her şey olağanüstüydü. Büyülü. Onunla ilgili her şeye inanabilirdi, ölü gibi görünen bir durumdan dirilmesine bile. Onun zihnindeki görüntüleri keşfetmişti. Karpatyalılar askıya alınmış canlılığa benzer bir durumda dinleniyorlardı. Dayan'ın yeryüzü ve gökyüzüyle gerçekten bir olabildiği doğal bir durum olarak hissettiği şifalı toprağın karşılmasını hissetti.

"Korkmayacağım Dayan, eğer uyanırsam. Uyuyan Güzel gibi ortaya çıkmanı bekliyor olacağım." Sesi o kadar kısıktı ki insan kulağı zar zor fark edebiliyordu ama Dayan onu rahatlıkla duyabiliyordu. Sesinde bir gülümseme vardı. "Seni öpersem, bu seni uyandırır mı?"

"Bana ihtiyacın olursa Corinne" -kızın onunla dalga geçtiğini biliyordu ama yine de ciddiyetle cevap verdi- "Seni duyacağım." Kasıtlı olarak parmaklarını Corinne'in parmaklarının arasından geçirerek bedenini kendine yakın tuttu. "Bana olan çağrını her zaman duyacağım."

"Yapacağını biliyorum. Artık korkmuyorum Dayan. Korkmuyorum. Ne olacaksa olacak. Buna hazırlanmak için elimizden geleni yaptık. Ya bunu atlatırım ve sonsuza dek mutlu sona ulaşırız ya da ulaşamam. Seninle geçirdiğim her dakikanın, her saniyenin tadını çıkarmak istiyorum. Lütfen benim için bu kadar korkma.'

Kalbinin göğsünde korku ritmiyle çarptığını hissedebiliyordu. Derin bir nefes aldı, onun kokusunu ciğerlerine çekti. Huzuru, sakin bir ruh halini içine çekti. Onun söylediklerinin doğru olduğunu bilerek, kokunun üzerine, içinden akmasına izin verdi. "Başka bir dünyaya seyahat etmekten korkmuyorum. Eğer sen oradaysan, ikimiz de orada olacağız. Bu dünyanın güzelliğini seninle paylaşmak için bu zamanda ve yerde kalmayı umuyorum. Aileme olan sevgimi bir kez daha hissedebilmek ve ileriye doğru seyahat etmeden önce çocuklarımızı burada onlarla birlikte büyütmek istiyorum. Ama eğer böyle olması gerekmiyorsa, öyle olsun."

Corinne onun yanında yatıyor, yarı rüya gibi bir halde sürükleniyordu. Dayan'ın sıcak elinin altında bebek içinde hareket ediyordu. Bu üçünü birbirine bağladı. Dayan bu bağı çok güçlü bir şekilde hissetti ve Corinne kendini gülümserken, rahatlamış ve tamamen mutlu buldu. Dayan ona her türlü bedelin ötesinde bir hazine vermişti. Onu olduğu gibi sevmiştir. Kalbi parçalanırken ve bedeninde başka bir adamın çocuğu varken. Onu garip yeteneği ve gerçekçi tavırlarıyla sevmiştir. Kim ve ne olduğu için kabul edilmiştir. Ne eksik ne fazla. Kimse daha fazlasını isteyemezdi.

Onun müziğini duymak, kulaklarında onun şarkılarının sesiyle rüyalarına dalmak istiyordu. Dayan onun dileğini zihninde hissetti, mağaranın etrafına bakındı, aniden değerli enstrümanının yanında olmadığını ve onu bir kez bile düşünmediğini fark etti. Her zaman elinin altındaydı ama şimdi ona ihtiyaç duyduğunda görünürde yoktu.

"Güvenlik battaniyen. Sanki onun paniklediğini hissetmiş gibi bir kahkaha attı. "Bebeğim.

Dayan kendini gülerken ve onun arkadaşlığının sıcaklığında rahatlarırken buldu. "Gitarım olmadan senin için çalamam.

Seni bu kadar kolay bırakmayacağım. Bizim için şarkı söyle - bebek ve benim için. Bize şarkı söylemek için enstrümanına ihtiyacın yok. Sesi inanılmaz derecede kendini beğenmiş, alaycı ve mutluydu.

Dayan onu sıkıca kendine doğru çekti, böylece başı omzuna rahatça oturdu. O da buna boyun eğmekten başka bir şey yapamadı. Güzel sesi aşkıyla doluydu, şarkı sözleri erimiş altın gibi içinden dökülüyordu. Kız, ağzında küçük bir gülümsemeyle onun kollarında uykuya daldı. Elinin altındaki bebek daha da sokuldu ve annesiyle birlikte uykuya daldı.

Bölüm 16

Corinne uyandı, vücudu acıyla dalgalanıyordu. Bebeğin yankılanan yumuşak ağlamasını duydu ve doğum zamanının çok erken gelmiş olmasından korktu. Corinne'i sakinleştiren şey zihnindeki o küçük, kimsesiz ağlamaydı. Kızına değerli oksijeni sağlamak için derin ve yavaş bir nefes aldı. "Biz iyiyiz bebeğim," diye mırıldandı usulca. "Bunun olmasını bekliyorduk."

Mağaranın içi çok karanlıktı. Sadece siyah gümüş gibi parlayan su zayıf bir ışık yayıyordu, bu da çok yukarıdaki bir menfezden gelen bir yansımaydı, yine de Corinne gündüzmüş gibi net görebiliyordu. Vücudunun temkinli bir envanterini çıkardı, heyecanlıydı, korkuyordu ama yine de kararlıydı. Kalbinin çok sert attığını ve ağır ağır çalıştığını fark etmemeye çalıştı.

Ölmeyi düşünmek ya da bundan korkmak istemiyordu. Sevmiştii. Tamamen. Tamamen. Çekincesiz. Ve karşılığında aynı şekilde sevilmiştii. Kaç kişi bunu söyleyebilirdi ki? Ve hayatının bu en önemli, en anıtsal görevini başaracağını biliyordu. Güzellik ve mucize dolu bir miras bırakacaktı. Dünya için bir hazine. Kızını. Gözlerini kapadı ve derin nefes aldı, kendini merkezledi. Bunu başarabilirdi. Kendisinden isteneni her zaman yapabilirdi. Hayatındaki her şeyden çok, bu onun için önemli bir andı. Kızına hayat vermek.

"Bunu yapabiliriz bebeğim," diye fısıldadı usulca. "Birlikte. İkimiz. Bunu başarabiliriz." Ondan önce pek çok kadın gitmişti ve ondan sonra da milyonlarcası gidecekti ama bu onun zamanıydı ve kızını hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

Corinne Dayan'a bakmak için başını yavaşça çevirdi. Adam onun yanında tamamen hareketsiz yatıyordu. Çok solgundu, göğsünde fark edilebilir bir yükselme ya da alçalma yoktu. Cildi, genellikle

dokunulamayacak kadar sıcak, taş gibi soğuktu. Ölü gibi yatıyordu. Uzun, koyu, ipeksi saçlarını buldu ve onunla bağlantı kurmak için parmaklarını saçlarına doladı. Ona ihtiyacı vardı, onun yanında katı ve gerçek olmasına ihtiyacı vardı. Uykuda ya da uyanık, varlığıyla ona güven veriyordu. Güneş henüz batmamıştı ama içgüdüsel olarak vaktin yaklaştığını biliyordu. Dayan'ın zihninde bir gölge olmaması garipti. O kadar çok yanında olmuştu ki, artık bunu kanıksamıştı, ancak o ana kadar ona her zaman bu kadar bağlı hissettiğini fark etmemişti. Bunun ne kadar önemli olduğunu.

"Evet, aşkım, oluyor. Parmakları adamın saçlarında sıkılaştı. İpeksi telleri yüzüne doğru tuttu. 'Sanırım buna hazırız, herkesin olabileceği kadar hazırız. Seni çok seviyorum. Duy beni, Dayan. Seni seviyorum.

Dalga yeniden başladı, gittikçe yükseliyor gibi görünen uzun, öfkeli bir dalgalanma, böylece onun tepesinden nefes aldı, ciğerlerinde hareket eden havaya konsantre oldu, bebeğine doğru yol aldı. Çocuk rahatsızdı, korkmuştu. Bir şey onu sıkıştırıyor, hareket etmesi için baskı yapıyordu ama o henüz bunun olmasını istemiyordu.

İçgüdüler devreye girdi ve anne ile çocuk bir tür birlik içinde çalışmaya başladı. Corinne vücuduna rahat ve sakin kalmasını emrediyor, rahatsız edici kasılmalar boyunca nefes alıyor, bir yandan da zihniyle bebeği yatıştırıyordu. Bebeğin zihnine dokunabildiğine, bebeğin bu kadar küçük yaşta bu kadar zeki ve farkında olduğuna hayret ediyordu. Bebek, Corinne kasılmanın başladığını hissetmeden önce onu uyarıyor, derin, sakinleştirici bir nefes almasını ve her bir kasılma boyunca nefes almasını sağlıyordu. Süreci hızlandıracağını bildiği için ayağa kalkıp etrafta dolaşabilmeyi diledi ama bunu göze almaya cesaret edemedi. Panik yapmama konusundaki kararlılığına rağmen Corinne, kasılmalar arttıkça ve göğsünün yakınına ağır bir taş yerleşir gibi oldukça korktuğunu fark etti.

Dayan'ın uyandığı anı biliyordu. İlk nefesini aldığı anda bile zihnindeydi.

Kalbi güven verici, sabit atışlarıyla odayı doldurdu. Onun kayası. Onun dayanağı. "Dayan. Onun adını soludu, kokusunu içine çekti. Elbette ihtiyacı olduğunda ona gelecekti.

Eli yüzünde gezindi, sevgi dolu, şefkatli bir jestti bu. Adamın ona olan sevgisinin kalbinden ve ruhundan akıp onunkine aktığını hissedebiliyordu. "Asla yalnız olmayacaksın aşkım, bir daha asla. Bu gece burada ne olursa olsun, ben seninle olacağım."

"Benimle olmana sevindim. Lisa'yı istedim ama biliyorum ki başa çıkmakta zorlanacaktı. Ona çok fazla yaslanamazdım. Bu onu çok suçlu hissettirir. Bana bir sürü başka hediye verdiğinin farkında değil. Onu sevmek için ona yaslanmama gerek yok." Bir sonraki kasılma büyük bir dalga gibi kabarmaya başladığında nefesi boğazında düğümlendi.

"Vakit geldi." Bunu yumuşak bir ifadeyle söyledi. Sesi kadife yumuşaklığındaydı. Adamın siyah gözleri Dayan'ın yosun yeşili gözleriyle buluştu ve Dayan bir anda zamanın ve mekânın içinden derin, dipsiz bir kuyuya düştü. Dayan, hipnotize edici bakışlarıyla onu büyülerken bile pozisyon değiştirdi. 'Onun zamanı geldi. Bebek geliyor ve kalbi iflas ediyor. Şimdi şifacılara ihtiyacımız var. Diğerlerinin yakınlarda bir yerlerde, yeraltı tünelleri ve odaları ağında toprağın altında uyuduklarını bilerek çağırıyor geceye gönderdi. Çağırısı onları anında uyandıracaktı.

Onu bakışlarının esareti altında tuttu, kalbini dinlendirmek için doğum deneyiminin acısını ortadan kaldırdı. Felaketin habercisi olan o korkunç atlamayı duyabiliyordu. Vücudu çoktan yıpranmıştı ve o daha yeni başlıyordu.

"Artık kasılmaları hissedemiyorum," diye fısıldadı. "Bebeğe bu konuda yardım etmem gerekiyor Dayan. Neler olduğunu hissedemezsem ona nasıl yardım edebilirim?"

"Ben sadece ölümlülerin doğum yaparken ilaçlarla yaptığı gibi acıyı engelliyorum; doğum sancısı olmadan kasılmaları hissedeceksin." Dışarıdan bakıldığında sakin, zihninin içinde ise huzurluydu.

güvenli bir şekilde onunla birleştirdi. Derinlerde, göremediği bir yerde, bir el kalbini mengene gibi sıkıyordu. "Eğer bunu engelleyebiliyorsam kalbini gereksiz yere zorlamana gerek yok." Gerçekçi görünmeye çalıştı. Kasılma biter bitmez Dayan, pozisyon değiştirme ihtiyacını hissederek onu kollarına çekti.

Corinne kalbini diri tutmak için tüm iradesini ortaya koyuyordu ama doğum sancısı enerjisini hızla tüketiyordu. Dayan yüzünü Corinne'in ipeksi saç tellerine gömdü ve kendi korkularını uzaklaştırmak için bir süre orada saklandı. "Keşke bunu senin için yapabilseydim Corinne," diye mırıldandı usulca.

Onu öpmek için başını eğdi. "Lisa kırılıgandır, Dayan. O benim ailem ve onu çok seviyorum." Corinne konuşacak kadar nefes almakta zorlanıyordu.

Dayan, sanki bu onun kendi dünyasının ötesine geçmesini engelleyecekmiş gibi onu güçlü kollarıyla sardı. "Sus tatlım, Lisa'nın hayatı boyunca korunmasını ve sevilmesini sağlayacağım. Onun için endişelenmene gerek yok."

'Ama ya başaramazsam Dayan? Ona kim söyleyecek, bebeğin ve senin yanında olmak için buraya nasıl gelecek? Cullen - '

"Cullen şu anda çok iyi durumda, Lisa elini tutarken rahatça dinleniyor," diye hızlıca güvence verdi. "Syndil ve Barack onları koruyor ve ikisine de zarar gelmemesini sağlıyorlar. Sizin yapabildiğiniz gibi ben de onlara her an dokunabilirim. Tek yapman gereken korkularını kardeşlerimize iletme ve onlar da benim yaptığım gibi seni rahatlatacaklardır. Syndil doğum sancısı çektiğinizi biliyor; benim onları izlediğim gibi o da bizi izliyor."

'Lisa'ya bir sorun olduğunu söylemesine izin verme. Eğer bana bir şey olursa, Lisa'ya kendin git. Sen git, Dayan. Ona söyleyecek kişi sen olmalısın.'

"Sessiz olmanı istiyorum tatlım. Enerjini koru. Senin görevin bu süreçte hayatta kalmak ve çocuğumuza hayat vermek. Asla gerçekleşmeyecek bir şey için endişelenme, hele ki tamamen güvende olan Lisa için hiç endişelenme."

Bir sonraki kasılma, bir öncekinden çok daha şiddetli bir şekilde vücudunu kasıp kavurdu. Kalbi şiddetli ve çılgınca çarpmaya başladı. Nefes almak imkânsızdı. Bir taş göğsünü eziyordu ve içindeki bebek çok ama çok sessizleşmişti. Sadece nefes almak için savaşıırken panik içindeydi. Dayan'ın ona yardım ettiğini biliyordu ama yine de ciğerlerine hava çekemiyordu.

Gregori parıldayarak odaya girdi. Bir an yatağın yanında kimse yoktu ve bir sonraki anda dimdik, yenilmez bir şekilde duruyordu. Gülümsemesi güven verici görünüyordu ama Corinne sürekli zihin birleşmeleri sayesinde onu tanımaya başlamıştı. Zihninde endişe vardı. Darius da Corinne'in üzerinde yükseliyordu, hayattan daha büyük bir figürdü, o kadar güçlüydü ki sarsılmaz görünüyordu. İnce havadan bir kadın çıktı, önce şeffaf, sonra çok gerçek. Ufak tefekti, şarap kırmızısı saçları vardı ve tam bir yetkinlik izlenimi veriyordu. Yakınına eğilip elini Corinne'in karnına koyan oydu, yüzünde hafif bir konsantrasyon ifadesi vardı.

Gregori yumuşak bir sesle, "Bu Shea, Corinne," dedi. "Bizim gibi onun kararlarına da güven." Gregori onun elini tuttu. "Halkımız bulundukları her yerde toplanıyor ve onlar da yardımlarını esirgemeyecekler. Bunu başaracağız."

Corinne gözlerini Dayan'a dikti. "Bebeğimi kurtarın. Umutsuz bir yalvarıştı. "Bir terslik var, hissedebiliyorum.

"Corinne - " Shea'nın sesi nazik ama çok sertti. "Hemen bebeği almaya gidiyorum. Başı belada ve onu hemen oradan çıkarmalıyız." Dayan'a baktı. "Benim yaptığım gibi sen de ayini tamamlamalısın Dayan. Onu tamamen bizim dünyamıza getir ve vücudunun, yaşamını sürdürecekt kadar hızlı bir dönüşüm geçirmesini umalım. Gregori ve Darius bu konuda sana yardım edecekler. Julian da Jacques gibi kanını vermek için hazır bekliyor. Dayan'la konuşurken bir yandan da Corinne'i hazırlıyor, ışığa ihtiyaç duymadan giysileri ustalıkla kesiyordu. Zihni Darius ve Gregori'yi yönlendiriyordu.

Birlikte iyi yağlanmış bir makine gibi çalıştıkları için kelimeleri kullanmak zorunda kalmadan.

Dayan tekrar pozisyon değiştirdi, kolları Corinne'i sardı, Corinne'in başı göğsüne yaslandı. Shea hızlı ve etkiliydi, Karpatyalı bir şifacı olduğu kadar çok yetenekli bir cerrahtı da. Corinne için Shea'nın ne yaptığını bildiği çok açıktı. Hiç acı hissetmiyordu; acıyı önlemek için uyum içinde çalışıyorlardı. Shea acil prosedürü uygularken, bebeğe erişim sağlamak için rahmini açarken garip hisler hissetti.

Corinne tüm prosedürden kopmuş hissediyordu. Yine bir hayal dünyasında sürükleniyor, neyin gerçek neyin hayal olduğundan emin olamıyordu. Kızıl saçlı kadının onu kestiğini gördü. Dayan'ın boynuna sokulduğunu, ağzının nabzının üzerinde gezindiğini, dişlerinin derisine battığını gördü. Bunların hiçbirini onu endişelendirmemişti. Gregori kendini merkeze almış, kendi bedeninden çıkıp saf ışık ve enerjiye dönüşmüş, ölüm sürecini yavaşlatmak ve dönüşümü hızlandırmak için Corinne'in içine akmıştı.

Corinne eski bir dilde ilahi söyleyen sesler duydu, diğerlerinin kuluçka makinesine benzer küçük bir muhafazayı odaya getirirken yaşanan telaşı gördü. Dayan başını kaldırdı, yüzü bir işkence maskesiydi. Başka hiçbir şey onu etkilemese bile bu onu etkilemişti. Onun için, onun üzüntüsü için acı çekiyordu. Daha yaşlı görünüyordu; karanlık, şehvetli yüz hatlarına derin çizgiler kazınmıştı. Onun göğsünün ağır kasları boyunca, kalbinin üzerinde ince bir kesik açtığını gördü. Onu kendine bastırduğını, yakın tuttuğunu, ona mırıldandığını, ikisinin de yaşaması için teklif ettiği şeyi kabul etmesini emrettiğini gördü.

Kendisini onun emrine itaat etmeye çalışırken gördü, hareketleri zayıf ve güçsüzdü, bu yüzden Dayan başını ona doğru tutmak, sarsılarak yutkunması için boğazını okşamak zorunda kaldı. Aynı anda Shea'nın bebeği kaldırdığını gördü, minicik bir form. Yardımcıları şimdi daha da hızlı hareket ediyor, kordonu kesiyor, bebek üzerinde çalışıyorlardı, Darius en öndeydi. Bebeğin üzerine eğilmiş, koruyucu, hatta şefkatli bir tavır takınmıştı.

Corinne gözyaşlarını yüzünde hissetti. Mutluluk. Her şey bitmişti. Kızı hayattaydı ve onu sevecek ve onunla ilgilenecek insanların arasındaydı. Her şeyin üzerinde sürüklenen Corinne o kadar yorgundu ki sadece gözlerini kapatıp kendini bırakmak istiyordu. Uzun, çok uzun bir süre uyumak. Belki de sonsuza kadar. Hayatı boyunca yorulmuş gibi görünüyordu.

"Hayır! Komut keskindi. 'Burada işin bitmedi Corinne. Bunu yapmanı yasaklıyorum. Ses buyurgan ve otoriterdi. Onu rüyalarına kadar takip etti ve rüya gibi durumundan silkeledi. Kendini Dayan'ın kollarında buldu, ağzı göğsüne bastırılmıştı, ılık tuzlu sıvı boğazından aşağı akıyordu.

"Bu kadar yeter! Gregori, Corinne ne olduğunu tam olarak anlayıp paniğe kapılmadan ya da geri püskürtülüp savaşmadan önce Dayan'ı uyardı. 'Onun tarafından hiçbir direniş olamaz. Direnirse hayatta kalacak kadar güçlü değil.

Dayan hemen Julian'ın göğsündeki yarayı kapatmasına izin verdi ve Corinne'i kendisine doğru tutarak zihnini onunkine kilitledi. Corinne kayboluyordu - ruhunun kendisinden uzaklaştığını hissedebiliyordu, ancak bu ayrılış bilinçli bir seçim değildi. Kadim kanıyla bile, Karpatyalılar irade güçlerini onun zayıf bedenine akıtsalar bile, savaşmaya devam etmek için yeterli gücü toplayamıyor gibiydi.

Dayan başını onunkine yasladı. Çok uzun süre beklemişlerdi. Zavallı ölümlü bedeni elinden geldiğince savaşmış, bir başkasına hayat verebilecek kadar uzun süre kalabilmişti. Şimdi yaşam gücü elinden kayıp gidiyordu. Artık vücudunda dolaşan kanı hissetmiyordu. Kırılğan kalbi hâlâ pompalıyordu çünkü Gregori hasarlı organı görevini yapmaya zorluyordu ama Corinne geri çağıramayacak kadar uzakta görünüyordu.

Dayan onları etrafında hissetti - halkını, ailesini. İlahinin sesi giderek yükseliyordu. Shea onunla çalışırken bebeğin yumuşak ve sıkıntılı ağlayışını duydu. Şifalı bitkilerin kokusunu içine çekti. Bir an için kendine her şeyi, odanın güzelliğini, odanın içindeki

Hayatına dair anılar seli: şekil değiştiren, yükselen, bilgi edinirken dünyanın kendisine meydan okuyan; çok sevdiği müziği, onun bir parçası. Hepsini seviyordu ama kollarındaki kadın her şeyiydi. Başka hiçbir şey onun için önemli değildi.

O olmasaydı, kalbinde ya da ruhunda ne renk, ne ışık, ne de müzik olurdu.

Dayan başını eğerek Corinne'in göz kapaklarını ve ağzının kenarını kendi göz kapaklarıyla okşadı. "Seni seviyorum Corinne. Yabancı bir dünyaya yalnız gitmiyorsun. Ben senin yanıdayım.

Bir anda yüksek sesli bir protesto duyuldu. Keskin. Talepkar. Hepsi birden. Ailesi. Uzaktan Barack'ın ve Syndil'in alarm çığlıklarını duydu. Barack'ın zihninden gelen itirazı yakalamış olması gereken Cullen'ın yankısını duydu. Julian'ın keskin inkârını ve Desari'nin yumuşak muhalefet mırıltısını duydu. Tempest ona seslendi. Gregori ve Savannah taleplerini eklediler. Ama Dayan'ın hayatı boyunca takip ettiği kişi Darius'tu, sadece Darius'a cevap veriyordu. Ve şimdi ona komuta eden de Darius'tu.

"Onu takip etmeyeceksin. Onu kurtaracaksın. Ses inanılmaz derecede yumuşaktı ama Darius'un itaat edilmesi için sesini yükseltmesine hiç gerek yoktu.

'Devam etmek istemiyor, Darius. Dinlenmesine izin vermekten başka bir şey yapamam.

Darius'un eli Dayan'ın omzuna sertçe indi ve onları fiziksel olarak birbirine bağladı. 'Daha sonra onun hayat arkadaşı olabilirsin, her arzusuna boyun eğebilirsin ama şimdi değil. Sen Karpatyalı'sın Dayan. Biz hayatı kucaklarız. Dayanırız. Dayanırız. Ne onu ne de kendini bu dünyadan bırakmayacaksın.

"Kararını vermeye hakkı var. Kendi seçimini yapma hakkına sahipti; Corinne de aynı saygıyı hak ediyordu. Bu ona verebileceği son şeydi.

"Bu onun seçimi değildi Dayan! Darius ısrar etti. 'Ona asla bir seçenek sunulmadı. Ölüm kaçınılmazdı ve o bunu biliyor ve kabul ediyordu. Yorgun ve yıpranmış durumda ama bu onun seçimi değildi. Seni kucakladı, seni kabul etti, bunu bilerek.

ne olduğunuzu. Onu dünyamıza getirmeyi teklif ettiğiniz her seferinde direnmedi. Bu bilgiyi ondan saklamıyordunuz; o her zaman bir düzeyde biliyordu. Onun seçimi hayat olacaktı, sen, onun çocuğu. Bu kararı o veremez, bu yüzden onun yerine sen vermelisin. Kendinizin ne kadar yorgun ve yıpranmış olduğunuzun, çocuğa bir şans vermek için onu hayatta tutarken ne kadar enerji harcadığının farkında değilsiniz. Doğru düşünemiyorsunuz. Onunla gitmeyeceksin. Bizimle kalacaksın ve iradeni ondan yana kullanıp bu trajediyi önleyeceksin. Bu bir kararnameden farksızdı. İtaat edilmesi gereken bir emirdi.

Darius aniden çömeldi ve Dayan'ın gözlerinin içine baktı. "Eğer bana güvendiysen, kararlarıma güvendiysen, bana inandıysan, şimdi beni takip et."

Dayan, liderinin, kardeş dediği adamın gücünün içine aktığını hissetti ve başını salladı, ağzının kenarlarını yumuşatan yavaş, acımasız bir gülümseme. Ailesinin yanında duygularını ifade edemeyeli uzun zaman olmuştu ve şimdi onlara karşı duyduğu gurur ve sevgi çok baskındı. İçine döndü, hızla peşinden gitti ve kendisinden çok uzaklaşan o zayıf, titrek ışığı yakaladı. Corinne'in ruhunu kuşattı; iradesi güçlü bir duvar, onu kendi dünyasında tutacak bir çapa oldu. "Corinne. Beni tanı."

Onun tepkisini hissetti. Zayıf. Titrek. Ama onu tanıyordu. Tabii ki tanıyordu. Onu her yerde tanırdı. Ne düşünüyordu ki? Corinne hayatı severdi. Hayatı kucakladı. Hayatın ona sunduğu zorlukları kabul ediyor olabilirdi, ama her şeyde neşe, etrafındaki dünyada güzellik buluyordu. Kızını büyütme, Lisa ve Cullen'in mutluluğunu görmek istiyordu. Corinne, Dayan'la birlikte bir hayat istiyordu.

Dayan onu kendine kilitledi. Ruhu ondan, hasarlı bedeninden uzağa çekiliyordu. Gregori ve Darius'un çalıştığını gördü, iki saf ışık noktası kalbine masaj yapıyor ve onu uyarıyordu. Gregori'nin daha fazla kan verilmesini emrettiğini ve bunun Jacques olduğunu biliyordu,

Corinne'e veren Prens'in kardeşi. Dayan, iki şifacının dönüşümü hızlandırmak umuduyla kanı Corinne'in vücudundaki organlara yaymak için hararetle çalıştığını gördü. Her ikisi de beden dışı deneyimi sürdürmekten bitkin düşmüştü ama ikisi de görevlerinde tereddüt etmedi.

"Yorulдум. Biraz uyumama izin ver."

Onu ikna eden bu son altı küçük kelimeydi. Uyumak istiyordu, ölmek değil. Sonsuz uykuyu değil. "Henüz değil, aşkım. Henüz bitmedi. Bir şey daha var. Sadece bir tane ve istediğin kadar uyumana izin vereceğim. Bana katıl, zihnimle birleş ki benim dünyama tamamen geçerken seni güvende tutabileyim. Acının ilk dalgalanması şok ediciydi. Kan dolaşımında hızla ilerleyen bir ateş gibi hissetti. Corinne'in bedeni Dayan'ın kollarında sarsıldı. Dayan acının gücüne inanamadı, bir ateş topu onu tüketiyordu. Corinne haykırdı, boğazından kopan ses odanın sessizliğinde öyle yükseldi ki havalandırma deliğinden gece gökyüzüne doğru yankılandı.

"Tanrım, bundan sağ çıkamaz. Onun sonunu istemiyorum "Böyle acı dolu anlar. Alnından küçük boncuklar halinde kan sızarken kelimeler ağzından döküldü. Acıyı dindirememiştir. Acıyı hafifletmiştir ama bu hiçbirinin tam olarak engelleyemeyeceği bir şeydi.

"Hayatta kalmalı. Darius kararlılığında amansızdı.

Dayan derin bir nefes aldı, tüm dikkatini inşa ettiği duvarların içinde zayıf bir şekilde büzüşen o kırılğan ruha vermeden önce acının onu yıkayıp geçmesine izin verdi. Corinne onu şaşırtmıştı. Hiç korkmamıştı. Dönüşümünü de tıpkı emeğini kabul ettiği gibi kabullenmişti. Yine de zayıftı ve yaklaşan savaş için güç toplamasında ona yardım edemiyordu.

Bir sonraki ateş dalgası iç organlarını öylesine şiddetli bir sarsıntıyla yaktı ki neredeyse Dayan'ın kollarından kurtulacaktı. Kademeli bir birikim yoktu. Şifacılar dönüşümü zorluyorlardı.

paralanen kalp. Eğer iki şıfacı işlerini bırakmış olsalardı, kalp çoktan iflas etmiş olurdu.

Dayan, tekrar tekrar şiddetli bir şekilde hastalanan Corinne'in başını tuttu. Hareket edemeyecek ya da kendine yardım edemeyecek kadar gszdz. Vücudundaki tüm zararlı toksinleri dışarı attığından emin olmak için Corinne'in nefes almamasına büyük zen gösterdi. Vücudunda hızla yayılan korkunç acı dalgalarına karşı dişlerini sıkarken buldu kendini. Zihninin derinliklerinde onun ruhunun bocaladığını, ışığın titrediğini hissetti. Hayır! Ona sarıldı, ışığın snmesini engellemek için iradesinin her zerresini ortaya koydu. Buraya kadar gelmişlerdi. Ölüm onu şimdi almamalıydı.

İlahi zihninde sürekli mırıldanıyordu ve bunun sürece yardımcı olduğunu biliyordu ama başka bir şeye, onu kendisine çekecek bir şeye ihtiyaı vardı. Bebek sessizdi, Shea'nın yardımıyla kendi yaşam savaşını veriyordu. O zaman aklına geldi. Ona verebileceği ve sevdiğini bildiği tek şey. Müziği. şarkı söylemeye başladı. nce yumuşak bir şekilde, karanlık ve tehlikeli bir aşk melodisi. Bir ihtiyaç baladı. Bir adamın her şeyden çok sevdiği kadın için verdiği umutsuz mücadelenin.

Desari koroya katıldı, güzel ve büyülü sesi göklerden gelen bir armağandı. Onunla birlikte şarkı söyledi, Corinne'i ölümün pençesinden kurtarmak için sesini kullanmasına yardım etti. Notalar havaya sıçradı, gümüş ve altın, karanlık odada parlayan güneş ışığı gibi dans ediyordu.

O zaman Corinne'in tepkisini hissetti. Zayıftı ama oradaydı. Onların sesine sarıldı, melodinin onu vücudundaki korkunç yanmadan, vücudunun insan toksinlerinden arınmasının yarattığı aşağılanmadan uzaklaştırmasına izin verdi. Kontrol kaybı, bedeni acıdan kıvranırken hareket edemeden yatmanın çaresiz hissi. Kendini onun kendisine armağanı olan notalara zincirledi ve ateşin üzerinde süzüldü, hayata tutundu, Dayan'a, sağlam dayanağına yapıştı.

Kadının kendisine olan tam güveni ve inancı karşısında alçakgönüllüydü. Hayatını bu kadar tamamen ona verebileceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

başkasının ellerine teslim etti. Huşu içindeydi, alçakgönüllüydü ve minnettardı. Kan kırmızısı gözyaşları elinin arkasına damladı ama ona şarkı söylerken sesi hiç titremedi.

Çile ona sonsuzluk gibi geldi ve yeni keşfettiği duyguları hamdı. Ama tüm kalbi ve ruhuyla şarkı söyledi. Sesi onu çevreledi, korkunç acının üzerine çıkardı ve ona sıkıca bağlı kalmasını sağladı.

"Şimdi, Dayan. Darius'un sesinde rahatlama vardı. "Onu uyumaya gönder ve biz de iyileşmeyi tamamlayalım.

Dayan'ın Darius'un ne demek istediğini anlaması birkaç dakika aldı. Şifacılar onun kanını ve Prens'in soyundan gelen değerli kanı kullanarak Corinne'in zayıflayan insan kalbini güçlü bir Karpat kalbine dönüştürmeyi başarmışlardı. Tehlike sona ermişti. Bunun böyle olabileceğini güçlükle kavrayabiliyordu. Sanki on bin savaşta savaşmış, sanki tüm zamanlar boyunca savaşmış gibi hissediyordu.

Uyuma emrini verdi, güçlü, zorlayıcı ve anında. Corinne'in itaat etmekten başka seçeneği yoktu ve zayıflamış haliyle onu Karpat usulü uykuya göndermek onun için çok kolaydı. Dayan rahat bir nefes aldı. Sonunda acıyı atlatmıştı. Başını kaldırdı, geniş omuzları sarkmıştı. Enerjisi tamamen tükenmişti. Corinne'e büyük miktarda kan vermiş, beslenmemiş ve gençleştirici toprakta uyumamıştı. Enerjisinin her zerresini Corinne'in kalbini ve ciğerlerini çalıştırmak, onu kendisine bağlamak için kullanmıştı. Dayanmaya çalıştığı duygular onun büyük gücünü tüketmeye yeterdi. Tehlikeli derecede zayıf ve solgundu.

Odanın içinde kendisi ve Corinne için çok şey teklif eden diğerlerine baktı. Shea bebek üzerinde çalışıyordu. Kendini gülümserken buldu, yorgunluğunun yerini sıcaklığın aldığı yavaş bir sırtış. Onun çocuğu. Corinne kızlarının John'un olduğunu düşünebilirdi ve bunu anlıyordu ama gerçekte Dayan'ın kanını taşıyordu. Darius ve Gregori Corinne'i iyileştirmek için çalışmaya devam ederken o da bebeği inceledi.

"Yaşayacak mı?" diye sordu Shea'ya sessizce.

Kızıl saçlı kadın ona baktı. "O çok güçlü ve yaşamak istiyor. Corinne, Gregori, Darius ve siz ona güçlü bir irade aşılayarak iyi bir iş çıkardınız. Sevgi dolu, besleyici ebeveynleri olacak. Vücudunun dış dünyaya uyum sağlaması için birkaç hafta burada kalmasının en iyisi olacağını düşünüyorum ama gayet iyi gidiyor."

"Çok az bebek ilk yıl hayatta kalır." Bebeği kaybetme düşüncesi içini acıya boğdu. Onu şiddetle koruduğunu hissetti.

"Öyle," diye itiraf etti Shea, "ama muazzam miktarda araştırma yaptım ve onu hayatta tutabileceğimi düşünüyorum. Beslenme şekli önemli. Bir Karpat bebeğinin vücudu bir yetişkininkinden farklıdır. Onları artık insanlar gibi emziremiyoruz ve besinlerin bir karışımına ihtiyaçları var. Kanımız onlar için çok zengin. Bu yüzden bebeğin doğmadan önce dönüşmemesi önemliydi. Yaşamak için çok küçük."

"Bir annenin kendi bebeğini besleyememesi mantıklı değil. Bu hep böyle mi olmuştur? Doğa yavruların ihtiyaçlarını karşılar."

Shea başını salladı. "Gabriel ve Lucian'a göre yüzlerce yıl önce halkımızın böyle bir sorunu yoktu. Aradan geçen yıllar içinde bu ikileme neden olan bir şey oldu. Değişim on üç yüzlerin sonlarında ya da on dört yüzlerin başlarında gerçekleşti. Bundan neredeyse eminim. Bunu öğrenmeye çok yakıным." Kendinden emin bir şekilde konuştu. "Bu arada, bu bebeğin özel ihtiyaçları var. Ne tam olarak insan ne de tam olarak Karpatyalı. Onu dönüştürmeye çalışmak yerine, en azından büyüyene kadar olduğu gibi büyümesine izin vermemiz gerektiğine inanıyorum. Ben de tam bir Karpatyalı değildim ve hayatta kalmayı başardım. Gregori ve ben bu ufaklığın güçlü büyümesine yardımcı olacağını düşündüğümüz bir diyet üzerinde çalıştık. Ve herhangi bir sorun olursa, uzaktan izleyebilir ve hemen size yardım edebiliriz. Şansı yüksek Dayan."

"Bizim için yaptıklarınızdan dolayı teşekkür ederiz."

Shea ona gülümsedi. "Buraya zamanında gelebildiğim için memnunum. Yolculuk uzundu ve sadece geceleri seyahat edebiliyorduk, kilometrelerce yolu hızla kat edebiliyorduk. Corinne için duyduğun endişeyi anlıyorum. Darius ve Gregori onun bedenini tamamen iyileştirecek. Ayağa kalktığında, güçlü bir kalple ve mükemmel şekilde iyileşmiş bir bedenle kalkacak. Doğum sonrası herhangi bir etkisi olmayacak. Hiçbir rahatsızlık hissetmemesini sağlayacaklar. İyileşen toprağın altında birkaç gün dinlenmesine izin verin. Bebek bizimle iyi olacak. Bizi tanıyor ve annesinin rahatını istese de biz onun için her şeyi yapacağız."

"Gündüz saatlerinde ona kim bakacak? Bizim yapmamız gerektiği gibi toprağa gidemez ve bizim uyku saatlerimizde uyuması emredilerek gözetimsiz bırakılamayacak kadar zayıf. Lisa'yı buraya getirmeliyiz." Dayan aniden bir Karpatyalı gibi değil, bir baba gibi düşünmeye başlamıştı.

Shea güven verici bir şekilde gülümsedi. "Zavallı Gary Jansen'i de yanımızda sürükledik. Araştırmalarımnda bana çok yardımcı oldu ve tüm Karpatyalıların koruması altında. Biz toprağın derinliklerindeyken bebeğe o bakacak."

Dayan şüphesi görünüyordu.

Shea ona güldü. "Gary bu bebeğe bakabilecek kapasiteye sahip. Güvenin bana. Onunla her zaman çalışıyorum. Gündüz saatlerinde Falcon ve Sara'nın evlat edindiği çocukların bakımı da ona emanet edildi."

Dayan isteksizce başını salladı ve küçük muhafazayı gösterdi. "Nedir bu?"

"İnsan kuluçka makinesine çok benziyor. Hâlâ kendi başına yaşayamayacak kadar küçük ama sizin kanınız ve bakımınızla çok hızlı büyüyecek." Shea boğazını dikkatle temizledi, gözleri aniden bebeğe kaydı. "Corinne ayağa kalktığında bebeği görmek isteyecektir Dayan. Bir annenin böyle hissetmesi doğaldır."

Dayan aniden gülümsedi, beyaz dişlerinin parıltısı şehvetli yüz hatlarındaki yıpranmış ifadeyi yok etti. "Sen

Hassas üslubunuzla bana hayat arkadaşımın benimle aynı iştahla doğmayacağını mı söylemeye çalışıyorsunuz?"

Shea usulca güldü. "Bence o da aynı açlığı duyacak Dayan, ama içgüdüleri kızını görmesini isteyecek."

"Corinne, John ve Lisa'nın annesinin adını Jennifer koymak istedi. Zihninde kızına bir isim vermekten korktuğunu, bunun bebeğe uğursuzluk getireceğinden korktuğunu okudum." Dayan eğilip şeffaf muhafazanın içine baktı. Yüzünde dehşete kapılmış bir ifadeyle çocuğa baktı. "Elime sığardı."

Shea ona güldü. "Yaklaşık dört kilo ağırlığında. Merak etmeyin, yeterince hızlı kilo alacaktır."

"Dayan - " Julian onu omzundan alkışladı. "Tebrikler sırayla. Bir hayat arkadaşın var ve artık bir babasın. Bu büyük bir kutlama sebebi. Ancak, sen beslenip toprağa girene kadar kutlamaları ertelemeliyiz. Bu uzun bir çile oldu ve düzgün bir şekilde gençleşmeniz gerekiyor. Hayat arkadaşın sıcak toprağın altında iyileşecek. Darius ve ben dinlenme yerinizi ve çocuğunuzu canımız pahasına koruyacağız." Konuşurken bile bileğini rahatça ağzına götürüyordu. Hiç irkilmeden derisinde bir yara açtı ve elini Dayan'ın ağzına bastırdı. "Sana sunduğum şeyi özgürce al ki hayat arkadaşını ve çocuğunu korumak için güçlenebilesin."

Dayan kadim kanı minnetle kabul etti. Hücrelerine ve dokularına nüfuz ederek, tükenmiş bedenine bir güç akışı getirdi. Julian, Dayan'ın Corinne'i terk etmeyeceğini bildiği için özgürce teklif etmişti. Corinne'le birlikte onu başkasına emanet edemeyeceği kadar çok travma yaşamıştı. Dayan Corinne'i kendisi koruyacaktı ve Darius da yüzyıllardır yaptığı gibi tüm aileyi koruyacaktı. Desari'nin hayat arkadaşı Julian, Darius'un arkasını koruma görevini üstlenmişti.

Barack ve Syndil sevinçlerini kanatlandırarak Dayan'a gönderdiler, havai fişekler gibi parıldayan bir mücevher yağmuru

Odanın bacasındaki havalandırma deliğinin üstünden gökyüzüne bakıyordu. Dayan, mutluluğunu paylaştıkları için ailesine minnettardı.

Grubun sevgilisi Desari yanağına bir öpücük kondurmak için yaklaştı, mutluluk saçıyordu. Hayat arkadaşı Julian, o tanıdık alaycı bakışıyla sıırttı. Diğer Karpatyalıların odadan çıkışını izlediler, merhamet görevleri tamamlanmıştı. Artık evlerine dönmekte özgürdüler.

Dayan'ın aile üyelerinin yanı sıra sadece Gregori ve Shea hayat arkadaşlarıyla birlikte geride kaldı. Şifacılar işlerini bitirdiklerinde bitkin düşmüş olacaktı ve umutsuzca kana ihtiyaçları vardı. Bu gece kendi başlarına avlanmadan önce can dostları onlara kan sağlayacaktı.

Önce Gregori çıktı, vücudu solgundu, yorgunluğu yüzünden okunuyordu. Sonra Darius tökezledi, öyle ki Tempest ve Julian aynı anda ona uzandılar. Teni neredeyse griydi. Hayat arkadaşının beline sevgiyle sarıldı. "Bitti Dayan. Yaşayacak, bütün ve güçlü."

Gregori başıyla onayladı. "İki ya da üç gün boyunca toprağın altında dinlenmesine izin verin. Shea, Darius ve ben bebeğin yaşamasını sağlayacağız. Corinne'in vücudunun tamamen iyileşmesi için zamana ihtiyacı var. Bu şimdiye kadar yaptığım en zor işti. Kalkmadan önce dikkatli olmanızı öneririm; onu uyandırmadan önce kontrol edin. Şüpheniz varsa, beni ya da Darius'u arayın. Onu sizin için muayene eder ve size tavsiyelerde bulunuruz."

Dayan'ın arkasında, Julian usulca güldü. "Gregori, belki de seni yenilemek için karanlık kucağımı kabul edersin. Savannah oldukça ufak tefek."

Savannah kuzguni saçlarını savurup Julian'ın göğsüne vurdu ve Gregori'nin elini tutmak için ondan çok daha iri olan bedenini itti. "Neden kısa olduğum konusunda ısrar ettiğinizi anlamıyorum. Ben kendimi çok uzun boylu olarak görüyorum."

Dayan, şifacı oldukça ufak tefek hayat arkadaşına bakarken Gregori'nin yüzündeki şefkatli ifadeye gülümserken buldu kendini. Şifacı hakkında duyduğu her şeyi hatırlamaya çalıştı.

Gregori. Karanlık olan. Ünlü bir vampir avcısı olarak ün yapmıştı, başkalarının etrafında dikkatle dolaştığı biriydi. Ama Dayan, Savannah'nın seçtiği kişi tarafından en ufak bir şekilde korkutulduğundan şüpheliydi; çok aşık ve ilişkisinde güvende bir kadın gibi görünüyordu.

Dayan Julian'ı oldukça iyi tanıyordu. Desari'nin hayat arkadaşı olarak Julian grupla birlikte seyahat ederdi. Yüzyıllar boyunca dünyayı tek başına dolaştıktan sonra kendine güvenen ve yeteneklerinden emin olan, kesinlikle kendi başına bir kanundu. Alaycı mizah anlayışıyla hem Darius'u hem de Gregori'yi kolayca iğneleyebilirdi, sanki iki adamın kadınlarıyla olan çöküşlerine gizlice gülüyormuş gibiydi. Dayan, Julian'ın alaycı ve bağımsız doğasından hoşlanıyordu, her ne kadar ilk başta ailelerine girmesine izin vermek zor olsa da.

Gregori Savannah'ya gülümsedi, yüz hatları sevgi doluydu, sonra buz gibi gümüşü gözlerini Julian'a çevirdi. "Teklifini kabul etmeliyim Julian ve seni kurutmalıyım. Bu seni birkaç günlüğüne toprağa gömer ve hayat arkadaşının saçlarından uzak tutar."

Julian yumuşak bir kahkaha atarak Desari'nin kalın, uzun ve ipeksi saçlarını okşadı. "Beni saçlarında seviyor, değil mi Desari?"

Dayan odadaki rahatlamayı, gerginliğin yerini mizaha bırakmasını hissedebiliyordu. Gregori yorgunluktan neredeyse griye dönmüştü ama kimse bundan bahsetmedi. Savannah şifacıya baktı ve Dayan onlara teşekkür etmeye fırsat bulamadan ikisi de sise karışıp odadan çıktılar. Gregori'ye büyük bir borcu olduğunu biliyordu.

Desari yumuşak, müzikal sesiyle, "Şimdi sizi yalnız bırakacağız," dedi, "rahatsız edilmeden uyuyabilirsiniz. Corinne'i bir kız kardeş olarak karşılamak için sabırsızlanıyorum. Bu gece Cullen'ı da kontrol edeceğim. Merak etmeyin, hepimiz Darius'un sözüne bağlıyız. Cullen'i aileye aldı ve Corinne ile birlikte Lisa da geliyor. Onlar insan ama çok seviliyorlar. Lisa'nın tüm haberleri aldığından ve Corinne'in tehlikede olmadığını bildiğinden emin olacağım. Corinne güvenli bir şekilde seyahat edebildiği anda Corinne ve bebeği ona getireceğinizi söyleyeceğim. Syndil,

Corinne'le ilgili haberleri duyduğunda Lisa'nın çok rahatlayacağını söylüyor."

Dayan bir elini siyah saçlarının arasından geçirdi ve saçlarını her zamankinden daha dağınık bıraktı. "Teşekkür ederim, Desari. Corinne Lisa konusunda endişeli. Ve Cullen'in ona karşı çok güçlü hisleri olduğunu biliyorum."

"Syndil bana öyle söyledi. Artık endişelenme Dayan. Herkesin Julian'ı aileye kabul etmesi biraz zaman aldı. Corinne ve Lisa da zamanla kendi yerlerini bulacaklardır. Corinne'in bebeği olduğu için bizimle seyahat etmek istemeyeceğinden endişe ettiğini biliyorum ama o seni seviyor. Kalbinizde ve ruhunuzda bir müzisyen olduğunuzu biliyor. O senin için nasıl bir evse, sen de onun için öylesin." Desari eğildi ve Dayan'a sarıldı. "Seni çok seviyorum ve senin adına çok mutluyum."

Dayan onu öptü ve Julian ile Desari'nin yan yana yürüyerek odadan çıkışlarını izledi. Julian kolunu Desari'nin ince omuzlarına dolamıştı ve kulağına usulca, imalı bir şekilde fısıldıyordu. Dayan onun müzikal sesinin yumuşak ve mutlu bir şekilde güldüğünü duydu. Bu ses onu pek çok anıyla doldurdu, içini sıcaklıkla doldurdu.

Corinne hayattaydı ve tehlikenin dışındaydı. Bebek hayattaydı ve muhafazanın içinde güvendeydi. Darius toprağı açtı ve Dayan'a Corinne'in cesedini kollarına alması için işaret etti. Dayan tereddüt etti. "Bu Jansen'in kızıma göz kulak olacağından emin misin?"

Shea usulca güldü. "Şimdiden endişeli bir baba olmaya başladın. Gary çok güvenilirdir. Ben burada Jacques'la birlikte olacağım elbette. Darius ve Tempest senin ve Corinne'in üstünde uyuyacak. Gregori ve Savannah bir sonraki odada. Adamlarımız bu tünel ağının her yerindeler. Siz dinlenirken bebeğe hiçbir zarar gelmeyecek."

Dayan bebeğe son bir kez baktı, parmak uçlarıyla şeffaf muhafazanın tepesine, minik bebeğin başının tam üzerine dokundu. Sonra Corinne'le birlikte zengin, misafirperver toprağa süzüldü, onu yakınında tuttu, kalbinin yavaşlamasına ve sonunda atmayı bırakmasına izin verirken vücudu korumacıydı.

Darius toprağı başlarının üzerine kapattı ve gücünü yenileme ihtiyacıyla sevgili hayat arkadaşı Tempest'ın kollarına döndü.

Bölüm 17

Dayan yeryüzünün derinliklerinde, kalbi küt küt atarken ve vücudu alev alev yanarken uyandı.

Corinne.

Başını çevirip ona baktı, korkmuştu, heyecanlanmıştı, ona o kadar açtı ki alevler içinde kalacağını düşündü. Kız, adamın onu koyduğu yerde, yanında, kıpırtısız, tamamen hareketsiz yatıyordu; ölü gibi yatıyordu. Onun yanında inanılmaz derecede küçük ve kırılgan görünüyordu. Vücudu bir kadına aitti, yumuşak ve kıvrımlıydı ve bir aslanın kalbine sahip olduğunu biliyordu ama yine de uykusunda bir çocuk gibi görünüyordu.

Onunla birlikte dünyaya geldiğinden beri üç sabah olmuştu. Her gece bebeğin yaşadığını ve küçük kozasında iyi durumda olduğunu kontrol etmek için uyanmıştı. Corinne'nin bunu beklediğini biliyordu ama bunu yapıyordu çünkü bebek için endişelendiğini fark etmişti. Nefes her bedenine girdiğinde, bebek, yani kızı için duyduğu korku içinde dönüp duruyordu. Kızı. Kelimenin tadını aldı. O bir babaydı. Dayan otomatik olarak etrafı taradı, önce tehlike olup olmadığına baktı, sonra başkalarının olmadığından emin olmak için Türünün diğer üyeleri dinlenme yerlerinin yakınında oyalanıyordu.

Darius ve Tempest ayağa kalkmış ve biraz uzaklaşmışlardı. Shea çoktan uyanmış ve çocuğun üzerine eğilmiş, kendi hazırladığı bir formülle onu besliyordu.

"Bebek iyi mi? Daha istirahat ettiği yerin toprağından ayrılmadan önce bu soruyu sordu, haber almak için endişeliydi, bebeğin zihnine kendi zihniyle nazikçe dokunmak istiyordu.

"Her yükselişte daha da güçleniyor Dayan. Shea'nın cevabı nazik ve sabırlıydı.

Dayan dikkatini tamamen diğer iki şifacıya odakladı.

"Corinne'i yüzeye çıkarmak istiyorum. Sanki şifacılar fikir alışverişinde bulunuyormuş gibi kısa bir duraklama oldu.

Ona cevap veren Gregori oldu. "Hemen geliyorum."

Gregori aceleyle odaya girerken Dayan sabırsızlıkla bekledi. Dayan başlarının üzerindeki toprağı açmak için elini salladı. Gregori acele etmeden, kendini merkezleyerek, odaklanarak, kendi bedeninin dışına çıkıp Corinne'in bedenine geçerek onarımları incelerken Dayan endişeyle bekledi. En küçük ayrıntıya bile dikkat ediyor, Corinne'in uyanmadan önce tamamen iyileştiğinden emin oluyordu. Dayan, Gregori'nin kendine gelmesini izledi ve Dayan'ın bariz endişesi karşısında zarif bir kaşını kaldırdı.

"O iyileşti Dayan ve seninle birlikte yaşamaya tamamen hazır. Bebeği muayene edip seni rahat bırakacağım," dedi Gregori, Dayan'ın aklından geçenleri çok iyi biliyordu.

Dayan, Corinne'i kucağına alarak yeryüzüne çıkarken, hem onu hem de kendisini temizledi ve Corinne'in yemyeşil bedeninde çektiği çileye dair izler ya da işaretler olup olmadığını inceledi. Cildinde tek bir iz bile yoktu, hatta çocuğu vücudundan çıkarmak için açılan uzun, kötü kesik bile yoktu. Corinne'in doğal alçakgönüllülüğünü bildiği için hem onu hem de kendisini giydirdi.

Uyandırma emrini vererek onu güvenli bir şekilde yere indirdi, karanlık başını eğerek ağzını buldu ve ilk nefesini yakaladı. Corinne. Hayat arkadaşı. "Seni istiyorum aşkım, bedenimin dayanabileceğinden çok daha fazlasını.

Onunla o kadar derin bir şekilde birleşti ki, vücudunun acil taleplerini hissetti, ateşlenmesine engel olamadı, vücudu onunkine mükemmel bir şekilde uyum sağladı. Adamın vücudunun dolgun ve sert olduğunun, zihninin erotik düşünceler ve görüntülerle dans ettiğinin farkındaydı. Shea'nın her gece verdiği güvencelerin kafasında tekrarlanmasına izin verdi, bu yüzden bebeğin gelişmekte olduğunu hemen anladı.

Dayan onu hızla odanın diğer ucuna, Shea'nın bebeği koruma altına aldığı küçük alana taşıdı. Corinne kızını görünce haykırdı. İnce kollarıyla Dayan'ın boynuna sarıldı ve gözyaşlarına boğuldu. Onun hayatta olduğuna inanamıyordu. Vücudu güçlüydü ve

Esnekti, kalbi Dayan'ınkiyle mükemmel bir ritim içinde atıyordu. Her hücresi canlı, alev alev yanıyor gibiydi. Dayan'ı, onun kendisini istediği kadar ya da daha fazla istiyordu.

"Bu mümkün değil. Sesi günahkârca kötüydü.

Gözyaşlarının ortasında güldü, o kadar inanılmaz mutluydu ki her şeyi kabullenemiyordu. "Onu tutmalıyım. Onu kollarıma almalıyım." Kocaman gözlerinde parlayan kalbiyle Dayan'a baktı. "Onu kucağına aldın mı?"

Başını iki yana salladı. "Onu sadece Shea ve Gary kucağına aldı. Gregori ve Darius onu her gün muayene etti ve hepimiz ona güven verdik ama onun istediği sensin."

Shea ona gülümsedi. "O çok güçlü Corinne. Kesinlikle annesini istiyor. Onu korunduğu ortamdan uzun süre uzak tutmak iyi olmaz. Dayan ve ben birlikte, o seninle vakit geçirirken ona bir kalkan sağlayabiliriz. Ama sadece birkaç dakikalığına. Güvende olması daha iyi."

"Onun nesi var?" Corinne endişeyle sordu.

"Bağışıklık sisteminin daha güçlü olmasını istiyorum. Zor bir dönem geçirdi ve biraz daha zamana ihtiyacı var. Onun için bir isim seçtiniz mi? Dayan, John ve Lisa'nın annelerine atfen ona Jennifer adını vermek isteyebileceğinizi düşündü."

Corinne başını salladı, gözlerini kızından ayıramıyordu. "O çok güzel. Küçük Jennifer, sonunda tanıştık."

Shea bebeği dikkatle muhafazadan çıkardı, minik bedeni Corinne'in bekleyen kollarına yerleştirdi. Dayan, Corinne ile olduğu gibi, anne ve çocuk arasındaki o anlık bağı, kopmaz bağı, sevgi ve saygı alışverişini paylaştı. Bu duygu üçünü de sardı. Kabullenme. Sevgi. Dayan gözlerinin yaşardığını hissetti. Bu onun her zaman için ailesiydi. Sonsuza kadar.

"Her şeye sahibiz aşkım, iyi talihimize inanamıyorum.

Corinne bebeğe usulca mırıldandı, onu nazikçe ileri geri sallarken Dayan ikisini de kollarıyla sardı. "El ve ayak parmaklarının ne kadar küçük olduğuna bakın," dedi.

hayret etti. "Her şeyi var, gerçek bir insan gibi." Minik bebeğe dokunmaya neredeyse korkuyordu; bebek yumruğunu sıkarken parmağı çok büyük görünüyordu.

Corinne usulca güldü. "Daha önce hiç bir bebeğin etrafında bulunmadın, değil mi?"

Ona sırtıttı, boynuna sokuldu, böylece aralarında beklenmedik kıvılcımlar sıçradı. "Belli oluyor mu?"

"Kesinlikle. Onu tutmak ister misin?"

Dayan oracıkta bayılacakmış gibi görünüyordu ve iki kadın da ona açık açık güldü. İlk ayılan Corinne oldu. "Çok üzgünüm Shea. Savannah bana bir çocuk beklediğini söyledi ve buraya gelmek için bu kadar uzun bir yolculuk yapmak zorunda kalmışsın. İyiliğinin karşılığını nasıl ödeyebiliriz bilmiyorum. Bebeğiniz iyi mi?"

Shea iki elini karnına koymuş, bebeğini koruyucu bir şekilde tutuyor, odada onlarla birlikte olmasa da hayat arkadaşının nefesini ensesinde hissediyordu. "İnsanlarımız için bazen bebeği tam olarak doğurmak zordur. Bebek iyi ama komplikasyonları önlemek için dikkatli seyahat etmemiz gerekti."

"Dayan bana Karpatyalı bebeklerin genellikle yaşamlarının ilk yılında hayatta kalamadıklarına dair endişeler olduğunu söyledi." Corinne endişeyle Shea'ya baktı.

Shea içini çekti ve elini şarap kırmızısı uzun saçlarının arasından geçirdi. "Bu doğru Corinne. Yüzyıllardır sorunlar var. Gregori bu konuda çok araştırma yaptı ve ben de birkaç yıl önce ona katıldım. Sorunların başlangıçta düşündüğümüzden daha uzun süredir yaşandığını keşfettik. Yetişkinlerimizin ve çocuklarımızın çoğunun yok edildiği on dördüncü yüzyılda, pek çok hayat arkadaşımızı kaybettiğimiz varsayılıyordu. Karpat kadınlarının, sadece erkek fetüsün başarılı bir şekilde implantasyonunu mümkün kılan bazı kimyasal yapılara sahip olduğuna oldukça evrensel bir şekilde inanılıyordu."

Shea eğildi ve uyuyan bebeğe gülümsedi. "Bence bundan çok daha fazlası var. Bunun vebayla bir ilgisi olduğuna inanıyorum."

Corinne başını kaldırdı ve bebeği koruyucu bir şekilde kucakladı. "Ne demek istiyorsun?"

Shea usulca güldü. "Jennifer'da veba yok, panik yapmayın. Veba çoğu insanın bildiğinden çok daha uzun süredir var. Çin'deki örneklerini biliyoruz.

M.Ö. 224. M.S. 262 civarında Roma'da günde beş bin kişinin ölümüne neden olan bir salgın yaşandı. Haçlılar vebayı Avrupa'ya taşıdı. 1300'lerde ve 1400'lerin başında kıtayı kasıp kavurdu."

"İnsanlarımız nasıl etkilenmiş olabilir? İnsan hastalıklarının bizim üzerimizde hiçbir etkisi yok. Onların uyuşturucuları ve alkolleri de etkilemiyor," dedi Dayan.

Shea başını salladı. "Böyle düşünüyor ama bu tam olarak doğru değil. Uyuşturucu ve alkol sistemlerimizden itilir, bu yüzden etkilerini hissetmeyiz. Aynı şey insan hastalıklarında da olur. Bu, sistemlerimizde hiçbir iz kalmadığı anlamına gelmez."

"Hiç böyle bir şey yüzünden hastalanan bir Karpatyalı vakası oldu mu?" Dayan, Shea'nın söylediklerine inanmakta güçlük çekiyordu. "Yüzlerce yıl yaşadım - bir hastalığa yakalanmamış olmam nasıl mümkün olabilir?"

Shea yine güldü. "Siz Karpat erkekleri. Kıta büyüklüğünde egolarınız var. Düşüncelerinizi sizin benimkileri okuduğunuz kadar kolay okuyabiliyorum. Evet, annem insandı ve babam da Karpatyalı. Ben bir araştırmacıyım Dayan. Sadece bir hipoteze bakıyorum. Bir Karpatyalı'nın yapısını anlayıp anlayamayacağımı düşünüp düşünmemen pek umurumda değil. Benim için önemli olan bu bulmacaya bir cevap bulmak. Eğer bulunursa, çocuklarımızı kurtarabiliriz. Bunu yaparken, ırkımızı yok olmaktan kurtarma şansımız da var."

Dayan nazikçe, zarif bir şekilde, kibar bir jestle eğildi. "Düşüncelerim için af diliyorum, Shea. Daha önce hiç bir

İnsan hastalığı olan bir Karpatyalı."

Shea sabırla, "Geride hâlâ izler kalmış olabilir," dedi. "Vebadan kurtulanların insan torunları mutasyona uğramış bir gen taşıyor. Bu gen onlara HIV virüsüne karşı koruma sağlıyor gibi görünüyor. Halkımız o dönemde hasta olanları beslenmek için kullanmak zorunda kalmış olmalı. Günde beş bin kadar insanın bu hastalığa yakalandığı düşünülürse, başka seçenekleri de olmayabilirdi. İşte o dönemde düzenli olarak bebeklerimizi kaybetmeye başladık. Bunun hiçbir anlamı olmayabilir, sadece bir tesadüf de olabilir ama ilginç bir gerçek."

"Tüm bunlar Jennifer'ı nasıl etkiliyor?" Corinne korkuyla sordu.

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum," dedi Shea. "Ona verdiğimiz besin karışımıyla gelişip gelişmediğini görmek için sizinle birlikte çalışacağım. Şu ana kadar iyi gidiyor. Bir hafta kadar sonra sürekli sizinle birlikte olabilecek. Şimdilik küçük kuluçka makinesinde kalması gerekiyor." Corinne'e sırtıttı. "Sana ve Dayan'a biraz baş başa kalmanızı öneririm. Keyfinize bakın - bunu hak ettiniz. Gregori, Darius, Gary ve ben Jennifer'a göz kulak olacağız. Hastanede kalmak zorundaymış gibi düşünün. Uzun saatler boyunca uyuyacak. Uyandığında anlayacaksınız; zihni sizinkine uzanacak."

Corinne isteksizce Shea'nın minik bebeği kollarından almasına izin verdi. "Çok küçük ve çaresiz görünüyor."

Shea ona, "Büyüyor," diye güvence verdi. "İkiniz de son derece solgunsunuz. Bir süreliğine uzaklaşın, doktorun emri," diye ekledi kararlı bir şekilde.

Corinne, Shea'nın uyuyan bebeği dikkatle şeffaf muhafazanın içine yerleştirmesini izledi. Dayan kollarını Corinne'in beline doladı. "Üzülme tatlım," diye fısıldadı saten tenine karşı. "Uyandığında haberimiz olacak ve hemen burada olabiliriz. Gidelim ve yeni dünyanı keşfedelim." Vücudunda ve zihninde çığ bir sızı vardı.

Bunu onun sesinde duydu. Dayan hiçbir zaman ihtiyaçlarını, kırılganlığını ondan saklamaya çalışmamıştı. İçindeki derin bir şey ona karşılık verdi, ısındı ve eridi, böylece onu istemekle uysal ve yumuşak oldu. Eli boynuna dolandı, parmak uçları gergin kaslara hafifçe masaj yaptı. Ona yaklaştı, ağzının sıcaklığını teninde hissetmek istiyordu. "Seninle birlikte olmak için daha fazla bekleyemem. Sesinde inanılmaz derecede seksi bulduğu nefes nefese bir tutukluk vardı. Onu kollarına aldı ve fırtınalı gece gökyüzüne doğru tünellerden akmak için odanın içinde ilerledi.

Corinne onun kollarında, göğsüne yaslanmış bir şekilde yatıyordu. Adamın endişeden yıpranmış yüzüne baktı ve orada daha önce hiç görmediği çizgilerin kazındığını gördü. Onun için. Rüzgâr üzerlerine doğru hızla geliyordu, soğuk ve ısıricıydı ama Dayan ona hemen vücut ısısını nasıl ayarlayacağını gösterdi, böylece kendini tamamen sıcak hissetti. Havada bilmediği bir hedefe doğru ilerlerken serin bir sis tenine püskürdü. Altlarında, rüzgârda sallanan ve dans eden dnmlerce ağaç tepesi vardı. Gecenin karanlığında yaprakların gümüşi görünmesi çok garipti. İşte o zaman Corinne, ne kadar hızlı giderlerse gitsinler yeri net bir şekilde görebildiğini fark etti. Yağmurdan kaçmak için am iğnelerinin arasında koşuşturan en küçük fareye kadar her şeyi görebiliyordu.

Yağmur damlaları gecenin içinde mücevher gibi parlıyordu. Dayan'ın vücudu sıcak ve sertti ve gökyüzünde uçmak tamamen heyecan vericiydi. Yüzünü Dayan'ın boğazına çevirdi, ona sokuldu, kanı yoğunlaşmıştı, erimiş bir lav vücudunda dolaşıyordu. Sadece olmasına izin verdi, olmasını istedi. Adam onun tüm dünyası haline gelmişti. Konuşma şekli, başını çevirme şekli. Yavaş, seksi sırtışı. Gözlerinin onun üzerinde yanması.

'Düşüncelerini okuyorum. Gökyüzünden dşmemizi mi istiyorsun?' Onun yumuşak bedenini daha sıkı kavradı, her kıvrımın farkındaydı.

Onun boğazını öptü, kokusunu içine çekti. İçinde derinlerde bir şey özgürlük için mücadele ediyordu. Orada olduğunu bildiği, dışarı çıkmak isteyen - hayır, ihtiyaç duyan - bir vahşilik. Corinne gülümsedi. Her zaman ruhundaki o kadın olma özgürlüğünü istemişti. Şimdi buna sahipti. Dili onun nabzını buldu, küçük bir okşayışla döndürdü. Onun tepkisini, kalbinin anlık çarpışını, vücudunun kasılmasını hissetti. Ağzı kulağına doğru sürüklendi, çenesi boyunca ilerlemeden önce keşfetti ve kısa bir süre alay etti. "Eğer beni öpmezsen ölebilirim ve beni götürdüğün yere asla varamayız.

Yağmur damlaları artık daha büyüktü, ısıltılı su damlacıkları teninde geziniyor ve vücudunun sıcaklığıyla cızırdıyordu. Beyaz bluzunun ince ipeği hemen şeffaflaşıyor, bakışlarını göğüslerinin cezbedici cazibesine çekiyor ve gökyüzünde hızla ilerleme yeteneğine zarar veriyordu. Aradığı taş evin, bir orman açıklığının kenarındaki kayalıklara yuvalanmış bir şekilde yükseliyor olmasına minnettardı.

Sıcak, arayış içindeki ağzını onunkine bağlarken, sahiplenirken, keşfederken, yaptığı hiçbir şeyin yeterli olmayacağını düşünene kadar onu daha fazla arzularken, neredeyse havadan düşüyorlardı. Bekleyişin sonu gelmemişti. Verandaya değil ama verandanın karşısına, kolları ve giysileri birbirine karışmış bir şekilde, biraz gelişigüzel indiler. Dayan bu sorunla hemen ilgilenmiş, bir çatı sığınağını beklememiş, kumaşları yırtıp atmış ve ayakkabılarını her yöne savurmuştu. Ona dokunmalıydı, saten yumuşaklığındaki teninin her santimine. Onu hissetmeliydi. Onu ezberlemeliydi.

Ağzı sıcak, nemli ve doymak bilmezdi, Corinne'in hâlâ dışarıda olduklarını anlamasına fırsat vermiyordu. Etraflarındaki yağmur damlaları toprağa sıçrıyor, tenlerinde cızırdıyor ve buharlaşıyordu. Elleri Corinne'in vücuduna dokunuyor, kendi keşiflerini yapıyor, belirgin kaslarını, dar belini ve kalçalarını izliyor, sonra daha aşağılara, kalın ve acil bir ihtiyaçla sertleştiği yere doğru ilerliyordu.

Adamın vücudunun sarsıldığını, parmakları adamın üzerinde gezinirken nefesinin kesildiğini hissetti.

Şimşek gökyüzüne yayıldı ve cenneti ikiye böldü. Ağızları tekrar buluştuğunda yeryüzü ayaklarının altında yuvarlandı, ısı ve ateşle birbirine kaydılar. Yeterince yaklaşıp yaklaşıp, ten tene, bir olmak için çaresizce. Dayan alevler içinde kalacağını düşündü, vücudu sıcak, sert ve talepkârdı. 'Sana sahip olmalıyım Corinne. Sana hemen sahip olamazsam çıldırabilirim.

Corinne'in kaygısız kahkahası boynunun yan tarafında boğuklaştı. Nefesi nabzını buldu; dişleri sıyırdı ve alay etti. İçinde öyle bir neşe vardı ki, adamın içine taşıyordu. Dili tekrar dönüyor, dudakları köprücük kemiğinin yolunu izliyordu. Tüm bunlar olurken, elleri onun ağırlığını test ediyordu, kalın, sert ve çok muhtaç. Parmak uçları kayıyor ve dans ediyordu; vücudu kendi ateşli talepleriyle huzursuzca hareket ediyordu. "Beklemek istemiyor musun?" Sesi boğuk, seksi ve cennet vaat eder gibiydi. Ağız göğsünün ağır kasları üzerinde dolaşarak düz karnına doğru ilerliyordu. Karnının çukurunda ateş patlarken mide kasları sıkıştı.

Dayan'ın eli vücudunun üzerinde kayıyor, saten teninin her santimini ezberlemeye çalışıyordu. Mantıklı düşünme yetisini kaybetmişti ve bunun bir önemi yoktu. Corinne'in elleri ve ağız onu daha da tahrik ediyordu, vücudu istekliydi, kabul ediyordu, sıcaktı ve kendisinininki kadar muhtaçtı. Parmakları onun davetkâr nemli sıcaklığını buldu, yokladı, itti, onu hevesle bekleyen sıcak sıvının akışını hissetti. Dayan onu kaldırdı, zihninden talimatlar fısıldadı ya da belki de sadece bir imgeydi.

Corinne'in kolları adamın boynunu, bacakları da belini çevreliyordu. Adamın sert ve kalın bir şekilde içine doğru bastırıldığını hissedebiliyordu. Ona karşı açık ve tamamen savunmasızdı. Gözlerini kapadı, o anın, enfes zevkin, sıcaklığın ve ateşin tadını çıkarırken, onu sardı, vücuduna aldı, olmaları gerektiği gibi onları birleştirdi. Bu zevk, hayal etmeye bile cesaret edemeyeceği kadar büyüktü. Onun sesini duydu

küçük bir mutluluk ılığı attı ve kalçaları neredeyse kendi istekleriyle hareket etmeye başladı. Adamın üzerine sertçe biniyor, onu olabildiğince içine alıyordu. Göğüsleri adamın göğsüne değiyor ve yağmur damlaları, hassaslaşmış tenlerinin üzerinde minik okşamarlar yapan diller gibi vücutlarından aşığı akıyordu.

Dayan başını kadının göğsüne yasladı, kadın arkasına yaslanmıştı ve yüzü bir tür vecd içinde gökyüzüne doğru kalkmıştı. Böyle olması gerekiyordu. Doğru. Mükemmel. Aynı bütünün iki yarısı. Sıcak, arayış içindeki ağzı baştan çıkarıcılığı buldu, vücutu onunkinin etrafında sıkılaşıırken güçlü bir şekilde çekti, her zaman içinde kaybolduğu ateşli kadife bir kılıf. Dişleri sıyırdı, ısırdı, derinlere battı.

Corinne haykırdı, yumrukları adamın saçlarında kenetlenirken, vücudunda beyaz-sıcak bir ateş dolaşıyordu, o kadar keskin bir zevkti ki acının sınırındaydı. Adamın beslenmesini izlemek için gözlerini açmaya zorladı, vücutu onunkini alıp onu doldurmak için güçlü bir şekilde yukarı doğru yükselirken, sürtünme onu sınırda tutuyordu, böylece kasları sarsıcı bir şekilde onu kavrarken dişlerini sıkıyordu.

Onu izlemek erotikti, ağzı tenindeydi, boğazı çalışıyordu, siyah saçları yağmurda ıslanmış ve kaygandı. İşte o zaman, o mükemmel anda, vahşi rüzgâr ve yağmurda, adamın saçlarının artık simsiyah değil, yumuşak bir kömür rengi olduğunu fark etti. Bir ses çıkardı, yumuşak bir aşk ve bağlılık ılığı, gözleri yaşlarla doldu. Adam başını kaldırdı, siyah gözleri obsidyen gibi parlıyordu. Göğsündeki iki iğne deliğinden çıkan iki ince kızıl iz yağmur damlalarıyla birleşti. Onu izlerken, başını eğdi ve onları takip etti, diliyle küçük iğneleri kapatmak için geri döndü. Adamın karanlık duygusallığı kadında benzer bir ağlığı tetikledi. Derin. Elemental. Duygusal.

Vücudunun, onu kaygan, sıkı, ateşli bir kavrama ile tutana kadar onun etrafında sıkıldığını, sıkıldığını hissetti. Dayan saçlarının ıslak tellerini kasıtlı olarak kenara itti. 'Hadi aşkım, benim için. Bunu benim için yap. Buna ihtiyacım var. Kalçalarını yavaşlattı, uzun, yavaş darbeler kullanarak ağlığın onu yıkamasına izin verdi. Yavaşça öne eğildi, onun kendisini izlemesini seyretti. Çok

Yavaşça nabzının üzerindeki suyu yaladı. Vücudu sıçradı ve bin derece ısındı. Dişleri deneysel olarak ısırıldı. Corinne onun karşılık verdiğini hissetti, kalçaları biraz daha hızlı bir şekilde ileri fırladı. Corinne ona baktı, gözleri uykulu ve seksişti. 'Bunu kendim için yapıyorum çünkü buna ihtiyacım var. Her şeyini istiyorum Dayan. Bana ait olmanı istiyorum. Aldığım her nefeste, her parçamda seni istiyorum.

Tereddüt etmeden olmasına izin verdi. Ona ulaştı. Onu kucakladı. Bu onun hayatıydı ve yolun her adımında olduğu gibi onun liderliğine güvendi. Onun ihtiyacından, karanlık açlığından iğrenmemişti; bunun yerine onu hiç hayal etmediği şekillerde arzuluyordu. Her şeyden çok ona güveniyordu. Kendisi başaramazsa, Dayan'ın ona yardım edeceğini biliyordu; Dayan'ın büyüleyici bir niteliği vardı, nereye götürürse götürsün onu takip etmeyi kolaylaştıracaktı. Dayan onu seviyordu. Ona ya da kızına zarar verecek hiçbir şey yapmazdı.

Adamın vücudu kadınınkinden içinde şişiyor, kalınlaşıyor ve sertleşiyor, kadının vücudu da adaminkini kavırıyor gibiydi. Yepyeni içgüdüleri devreye girdi, dişleri derine battı ve adam onun içine nektar gibi aktı. Beyaz ateşli ateş topu kan dolaşımında hızla ilerlerken, elleri kalçalarını kavrar ve güçlü vuruşlarla ileri atılırken onun nefesini tuttuğunu hissetti. Sonra birlikte patlıyorlardı, bedenleri dalgalanıyor ve yanıyor gibi görünürken zihinleri parçalanıyordu. Toprak hareket etti, altlarında güçlü bir sallanma oldu. Corinne bunun gerçek mi yoksa hayal mi olduğunu anlayamıyordu. Sadece Dayan'a nefes nefese sarılabildi, her hücreyi sevinçle çılgınlık atıyordu. Yaşıyordu! Cennetini bulmuştu ve bu çok gerçekti.

Corinne iğne deliklerini kapattı ve başını Dayan'ın omzuna yasladı. Birbirlerine sarıldılar, kalpleri çılgınca atıyor, nefeslerini kontrol altına almak için mücadele ediyorlardı.

"Seni seviyorum Corinne," diye fısıldadı Dayan onun çıplak tenine usulca, gözleri kapalıydı, siyah kirpikleri yüzünün solgunluğunu vurguluyordu. "Seni çok seviyorum." Başını kaldırdı

Yavaşça, isteksizce, yarı kapalı gözlerle ona bakıyordu.

Ona bakıyordu, kalbi gözlerindeydi. Vücutları hâlâ birbirine yapıştı ve vücudu hâlâ küçük artçı şoklarla dalgalanıyordu. Adamın ıslak saçlarına dokunmak, ağzının mükemmelliğini izlemek için uzandı. "Beni bulduğun için çok teşekkür ederim."

O zaman gülümsedi, her zaman kalbini çalabilecek yavaş, şefkatli bir gülümseme. "Rica ederim." Saçlarından damlayan küçük su damlacıkları kızın yüzüne sıçradı. İkisi de kahkahayı patlattı. "Eve girmeyi başaramadık."

"Anlıyorum," diye onayladı Corinne, sanki bir rüyadan uyanıyormuş gibi etrafına bakınarak.

Dayan isteksizce bedenlerini ayırdı ve onu kollarının arasına almak için uzandı. "Çılgın kadın. Bir dahaki sefere beni baştan çıkarmaya karar verdiğinde, bunu yağmurun dışında yap."

Başını eğerek adamın omzundaki suyu kucakladı. "Bilemiyorum. Ben daha çok seviyorum."

Kadının dilinin dokunuşu alevlerin teninde dans etmesine neden oldu. Dayan kapıyı ayağıyla iterek açtı ve mumları ve şöminedeki odunları yakmak için rahat bir el salladı. Parke zeminde kalın bir kürk halı vardı ve onu yere yatırdı, kürk hemen çıplak tenine sürtündü, böylece vücudu beklentiyle tekrar gerildi. Dayan onun yanında sırt üstü uzandı, uzun vücudu çok erkeksiydi. "Bir süre dinleneceksin." Bunu bir emir gibi söyledi. "Seni yarı ölü bir halde şifacılar geri götürmeyeceğim."

Corinne ona güldü. "Sence sevişirken ölmek mümkün mü?"

"Bizim sevişme şeklimizle her şey mümkün." Tavana baktı, yağmur camlara vururken titreyen ışıkların dansını izledi. Onun eline uzandı, parmaklarını birbirine geçirdi. "Bir daha asla öldüğünü sandığım zamanki gibi hissetmek istemiyorum Corinne. Ruhumu da yanında götürüyordun."

Yüzünü onun omzuna, artık kırılmış olan gür saçlarına sürttü. Ona olan sevgisinin nişanıydı bu. "Sen bir mucizesin Dayan, ve benim olduğumu düşünmekte ısrar ediyorsun." Kadın ona eleştirel bir gözle baktı. "Neden bu kadar solgunsun? Hiç böyle olmazdın." Onun yüzüne dokundu.

"Beslenmem gerek," dedi basitçe. "Kısa bir süre sonra avlanacağım ama şimdi değil. Her dakikamı, her saniyemi seninle geçirmek istiyorum."

Bir süre sessizce yattı ve adamın anlattıklarını özümsemi. "Bunu yapmak zorunda mıyım Dayan?" Ona bakmak için yan dönmüştü. "Çünkü yapabileceğimden emin değilim. Seninle durum farklı ama başkalarını bilemem."

Dayan'ın siyah gözleri kızın yüzünde bir tür karanlık, düşünceli incelemeye dolaştı. "Böyle bir olasılığı düşünmemiştim. Bu fikirden pek hoşlanmadım." Yağmur ve rüzgâr duvarlarda ve pencerelerde eserken kısa bir süre sessiz kaldı. "Madem konuyu açtın, Tempest'in bizim önümüzde beslendiğini hiç hatırlamıyorum."

Corinne umutla, "Tempest insandı," dedi. "O Darius'un hayat arkadaşı."

"Evet, bize geldiğinde insandı. Onu beslenirken gördüğümü hiç hatırlamıyorum." Ağzında yavaş bir gülümseme belirdi. "Darius onun insan ya da başka bir erkekten beslenmesine asla müsamaha göstermezdi. Sanırım bizim de aynı politikayı benimsememiz en iyisi olacak. Kıskanç bir yapım olması tamamen mümkün."

Corinne ona güldü. "Benim aklımda olup da kıskançlık yapamazsın." Onun elini çekiştirdi. "Hadi tembel, yine dışarı çıkalım. Koşmak istiyorum."

Kaşları havaya kalktı. "Eğer aşırı enerjin varsa, koşmaktan başka yapacak çok daha zevkli şeyler düşünebilirim. İyi davranıyorum çünkü dinlenmeye ihtiyacın var."

Corinne usulca güldü. "Dinlenmem gerektiğini mi düşünüyorsun?" Kollarını gökyüzüne doğru kaldırarak gerindi. "Duran sensin, ben değil. Bir kadın olmayı öğrenmek istiyorum."

Carpathian. Koşmak istiyorum Dayan. Hayatımda ilk defa bunu yapabilirim. Gerçekten koşmak istiyorum. Lütfen, koşmaya gidelim." "Hemen şimdi mi?" Tembel bir memnuniyetle arkasına yaslandı, parmaklarını boynunun arkasında birleştirdi, onu yakından izledi, vücudunun mükemmelliğini içti. Onun hareketlerini seviyordu, onun içindeki neşeyi, doğallığı. "Dışarıda bir fırtına var."

Kahkahası odayı sıcaklıkla doldurdu, kalbini ve ruhunu doldurdu. "Sanırım burada da bir fırtına var. Küçük bir fırtınanın kimseye zararı olmaz." Onu öpmek için eğildi, saçları göğsünün üzerinde kayıyor, ipeksi teller onun beklentiyle titremesine neden oluyordu. "Hayır deme. Aşırıya kaçmıyorum, gerçekten Dayan. Koşmam gerek."

"Sen deli bir kadınsın." Derin bir iç çekti çünkü fırtınada onunla birlikte koşacağını biliyordu. Onun mutluluğuna nasıl karşı koyabilirdi? Bu onun için imkânsızdı. Onunla birlikte güvenli bir yere sokulmak istiyordu ama Corinne hayat istiyordu. Yeni dünyasıyla, eski hayatında karşılaştığı korkusuzlukla yüzleşti.

Corinne onun kolunu yakaladı ve çekiştirdi. "Haydi tembel, yoksa sensiz giderim." Odanın içinde etrafına bakınıyordu. "Kıyafetlerimizi ne yaptık biz böyle?" Kızarıyordu, kıpkırmızı bir renk boynundan yanaklarına doğru süzülüyordu, öyle ki parlıyormuş gibi görünüyordu.

Pozisyonunu değiştirdi, yan döndü ve başını elinin üzerine koyarak kızın çıplak bedenini ışıltılı, aç gözlerle inceledi. "Giysiye ihtiyacın olduğunu sanmıyorum, tatlım," diye gözlemledi, siyah bakışları dikkatle dolgun göğüslerine odaklanmıştı.

Bir anda vücudu sıcaklıkla karıncalanmaya başladı. "Kes şunu Dayan." Onun ulaşamayacağı bir yere doğru geri çekildi ama kendini örtmeye çalışmadı. Onun kendisine o yoğun ve aç bakışlarla bakması hoşuna gitmişti. "Durmamız gerektiğini söyleyen sendin. Gel hadi." Ona sırtını döndü ve yavaşça, kışkırtıcı bir şekilde kapıya doğru yürüdü, kalçaları davetkâr bir şekilde sallanıyor ve sert poposu onu çağırıyordu. Kadın

güzel bacakları ve uzun, zarif bir sırtı vardı. Kız adamın nefesini kesmişti.

Dayan hızla hareket ederek ayağa fırladı ve herhangi bir tehlike olmadığından emin olmak için evin dışındaki alanı taradı. Omzunun üzerinden ona baktı, bakışları açıkçası seksiydi. "Böyle bir vücuda sahipken çıplak koşmanın pek iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum" - ona profilini göstermek için döndü, elleri cömert, sıkı göğüslerini avuçlamak için yukarı kalktı - "çok iyi bir fikir."

Parmaklarının arasından ona bakan göğüs ucunu görünce vücudu gerildi. "O zaman çıplak yürümek zorunda kalacaksın, çünkü sana bakmayı seviyorum." Adam onun elini tuttu, parmak uçları ipeksi teninde okşarcasına kayıyordu.

Gözleri adamın vücudunda gezinirken, ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi. "Bunu görüyorum," diye belirtti, tamamen mutluydu. İsteddiği zaman bebeğin zihnine dokunabiliyor, Dayan'ın ona verdiği olağanüstü yetenekleri keşfederken bebeğin şifacıların gözetiminde mışıl mışıl uyuduğunu biliyordu. Her şeye sahip olabilir, her şeyi deneyimleyebilirdi ve bunu yapmaya kararlıydı.

Birlikte kapıdan verandaya çıktılar. Dayan onu daha yakına çekti ve korumak için geniş omzunun altına aldı. "Vücut ısını ayarlamayı unutma," dedi. Birlikte yürürken Dayan'ın vücudu Dayan'inkine sürtünüyordu ve tenleri o kadar hassaslaşmıştı ki, aralarında elektrik akımı oluşmaya başlamıştı.

Corinne başını geriye atarak gece gökyüzüne baktı ve üzerlerindeki gölgeli bulutlardan yağan parıltılı gümüş damlaları izledi. Küçük bir ay parçası ağır bir kara bulutun arkasından kısa bir süreliğine sıyrılarak etraflarında sallanan sık ağaçların üzerinde parladı. Gölgeler dans ediyordu, hava temiz ve berraktı ve yağmurun bitki örtüsü üzerindeki sesi müzikal bir melodiydi.

Çıplak ayaklarına baktı, sopaların, kayaların ve çam iğnelerinin üzerinde ayakkabısız yürüyebildiği için şok olmuştu. Bir hayvan gibi yüzeyde süzülüyor gibiydi, vücudu içgüdüsel olarak en sessiz, en kolay yolu buluyordu

ormanın içinden. Böyle bir yeteneğe sahip olmasına hayret etti. Sadece vücudu verimli bir şekilde hareket etmekle kalmıyor, koku alma duyusu da keskinleşmişti ve karanlığa rağmen görebiliyordu. Bilgi rüzgârda uçuşuyor, neredeyse gözeneklerinden içeri giriyordu. Bu kez Dayan'dan gelmiyordu; kendi kendine alıyordu.

Yumuşak ve mutlu bir şekilde güldü, bu kadar canlı olduğuna inanamıyordu. Etrafındaki dünyanın bu kadar güzel ve yeni olduğuna. Daha hızlı yürüyor, kalp atışlarını dinliyor, güçlü ritminden keyif alıyordu.

Dayan onun omzunun altından kaymasına izin verdi, vücudunun hareketini izledi, duygusal, büyüleyici. Kollarını tekrar aya ve kara bulutlara doğru kaldırdı, saçları vahşi ve yağmurdan kayganlaşmıştı, gecenin kokularını içine çekmek için sertçe nefes alırken göğüsleri yükseliyordu. Bir tanrıçaya benziyordu, yavaş bir daire çizerek dönerken kollarını pagan kurbanıyla kaldıran vahşi, evcilleşmemiş bir siren. "Kaçmak istiyorum Dayan," diye tekrarladı.

"O zaman şekil değiştireceğiz, tatlım." Kim onu bir şeyden mahrum edebilirdi ki? Dayan bunun kendisi için imkânsız olduğunu biliyordu. "Sana daha önce ne söylediğimi hatırlıyor musun? Her zaman zihninde başlar. Kafanda tam bir resim oluşturmali ve o görüntüyü tutmalısın. Tatsız olmasa da garip bir his. Eğer bu seni korkutursa, Corinne, bana ulaş. Ben her zaman zihninde seninle olacağım."

Corinne aniden hareket etmeyi bıraktı, hızla dönüp ona baktı, gözleri heyecandan kocaman olmuştu. "Korkmuyorum. Gerçekten Dayan, korkmuyorum."

"Bir leopar hayal edin." Bunu her ikisi için de yaptı, en küçük ayrıntısına kadar yakalayabilmesi için görüntüyü yarattı.

Tüyleri kolları boyunca dalgalanırken, kasları kasılırken, vücudu gerilirken küçük bir ses çıkardı, gırtlaktan gelen bir mırıltı ve sonra dört ayak üzerinde koşuyordu, şık bir orman kedisi. Vücudu iyi yağlanmış bir makine gibiydi. Hızla koşuyor, bunu yapabilme yeteneğinin tadını çıkarıyordu. İp gibi kasları ve siniri vardı. Yastıklı patileri. Bu şekilde koşmak

Daha önce deneyimlediği hiçbir şeye benzemiyordu, tam ve mutlak bir özgürlük. Pençeleri toprağı zar zor sıyrarak zeminde sıçradı. Postu yağmurun derisine nüfuz etmesini engelliyordu. Bıyıkları radar gibi çalışıyordu, böylece etrafındaki her şeyin farkındaydı. 'Dayan! Bu harika bir şey!

Erkek leopar aralarındaki mesafeyi tek bir sıçrayışta kapattı, daha büyük ve ağır bedeni koruyucu bir şekilde yakındı. Onun coşkusuna kapılmasını istemiyordu. Korkunç bir çile çekmişti ve yeterince güçlü olduğunu düşünse bile, yaralanma riskini göze alamazdı. Ayak parmağını bile incitemezdi. Tırnağı kırılrsa bile.

'Düşüncelerini okuyorum ve aptallık ediyorsun. Ben bir bütünüm! Hayatta olmak ne kadar güzel, değil mi?' Kalın bir ağaç dalının üzerine sıçrayıp ağzını rüzgâr ve yağmura doğru kaldırdığında onun heyecanlı kahkahalarını duyabiliyordu.

Onun neşesini yakalıyordu. Nasıl yakalayamazdı ki? Kadın onu sıcaklığıyla, ışığıyla, o andaki bütün zevkiyle yıkıyordu. Eğer kız isteseydi aya doğru yükselir ve onu gökyüzünden çekip çıkarırdı. Onun altında sinsice dolaşıyor, kulakları ve gözleri tehlikeye karşı tetikte, yine de onunla derinden kaynaşmış, onun çocuksu mutluluğuna dalmıştı.

Corinne daldan atladı çünkü atlayabiliyordu. Kedinin bedeninde anlatılmamış bir güç vardı. Bunu kullanmak, denemek, leopar olmanın nasıl bir his olduğunu görmek istiyordu. Dayan, erkek leoparın bedeninde inanılmaz derecede duygusaldı. Hafif bir şokla, hayvanın özelliklerini aldığını fark etti. Bu onun için inanılmazdı. Uzun çimen yapraklarına sürtünerek bu hissin tadını çıkardı.

"Bebeğim, burada dikkatli ol. İkimiz de cinsel olarak çok yükselmiş durumdayız. Bu halimizle aramızda seks mümkün ve ikimizin de içgüdülerini tetikleyebilirsin, ancak bunun senin için tamamen zevkli olacağından emin değilim. Leoparlar her zaman çok tehlikelidir. Çiftleştiklerinde, erkek dişiyi itaatkâr bir pozisyonda tutmalıdır.

Koruma. Hayvan tutkularını kontrol etmek için çok daha fazla deneyime ihtiyacınız vardır. Av sırasında bu formu kontrol etmek son derece zordur.

Corinne onun neden bahsettiğini keşfetmek istiyordu. Dişi leopar kesinlikle çiftleşmek istiyordu ama Dayan'la bir arada olduğu için, erkek de aynı arzuyu paylaşıyor olsa da onun endişeli olduğunu kolayca okuyabiliyordu. Dürtülerini hemen kontrol altına aldı ve şık, kaslı vücudunu gererek yeniden koşmaya başladı. Sessizdi, sıçrayışları onu devrilmiş ağaç gövdelerinin ve daha da geniş derelerin üzerinden geçiriyordu. Bu hissi seviyor ve sonsuza dek sürmesini istiyordu.

"Bunu istediğimiz zaman yapabilir miyiz?"

"Elbette. Benimle sık sık pratik yapmalısın. Öğrenecek çok şey var tatlım ve bunu kolayca öğreneceğini görebiliyorum.

"Uçabilir miyim?"

Kahkahası kafasının içinde yumuşak, neşeli bir sestir. 'Yağmur yağıyor. Kuşlar ıslanmaktan hoşlanmaz.

"Bu kuş bunu seviyor. Lisa ve Cullen'ı görmek için uçabiliriz.

Leoparın bedeninde Dayan onu omuzlayarak sırtını evin sığınağına doğru çevirdi. 'Çok erken. Lisa çok hasta olduğunu ve bebeği doğurduğunu biliyor. İyileşmek için birkaç gün beklemeni beklerdi.

"Birkaç gün oldu.

Seni istiyorum Corinne. Hepsini kendime istiyorum. Vücudunun her santimetrekaresini tatmak istiyorum. Bu yükselişi ve bir sonrakini ve seninle sevişmek için on tane daha istiyorum.

Cevap olarak attığı kahkaha şefkatliydi. "Gerçekten mi? Öyleyse neden söylemedin?"

Bölüm 18

Corinne buharı tüten havuzları ve titreyen mumlarıyla kristal odaya baktı. Su, büyük kaya oluşumlarına vuruyor ve kıvrımlı duvarlar ve tavan boyunca çeşitli kristallerden gelen renkleri yansıtıyordu. Tünel ağı ve geniş odalarıyla bu yeraltı mağarası ona evi gibi gelmeye başlamıştı. Bebek güçleniyor, yeterince kilo alıyordu ve Shea yakında onu korunduğu ortamdan çıkarabileceklerinden emindi. Corinne, kuvözün dışındaki tehlikelerin çok farkında olarak kızını küçük zaman blokları halinde kucağına aldı. Hem Dayan hem de Corinne onu rahatlatmak ve yatıştırmak için sık sık bebekle birleştiler. Onun sevildiğini ve istendiğini bilmesini istiyorlar ve kendileriyle birlikte dışarı çıkmasını sabırsızlıkla bekliyorlardı.

Desari ve Julian sık sık gelen ziyaretçilerdi ve Corinne ikisinden de gerçekten hoşlanıyordu. Julian'ın mizah anlayışını onun korkutucu tavrına karşı iyi bir denge unsuru olarak görüyordu. Desari'nin onu hiç de korkutucu bulmadığını biliyordu. Desari'nin tatlı bir kişiliği vardı ve Corinne'i bir kardeş gibi karşıladı. Biraz zaman alıyordu ama Corinne Dayan'ın ailesine uyum sağlayabileceğini hissetmeye başlamıştı. Hepsi bebek için heyecanlı görünüyordu, Corinne'in şimdiye kadar tanıştığı en korkunç adam olan Darius bile.

"Darius hiç de korkutucu değil," diye karşı çıktı Dayan, bebeğe bakabilmek için arkasına geçip başını onun omzuna yasladı. "Jennifer'ın rengi bugün daha iyi görünüyor."

"Yine aklımı okuyorsun." Corinne arkasına yaslandı ve vücudunu onun çok daha sert bedenine bastırdı. Adamın vücudu bir anda canlandı ve Corinne'in poposuna sıkıca yapıştı.

Dayan her zaman onun aklındaydı. Eğer başarabilirse, her zaman onun bedeninde de olacaktı. Onun yanından ayrılmak istemiyordu. Corinne onun düşüncelerinin yankısını yakaladı ve güldü

usulca. "Sahnedeki grupla çalarken iyi görünecek. Gerçi biraz müstehcen. Sansürcülerin bundan kurtulmamıza izin vereceğinden emin değilim."

Dayan rahatlamamanın üzerine çökmesine izin verdi. Son birkaç gün içinde Desari birkaç kez nazikçe grupla birlikte yola çıkmaktan bahsetmiş, ancak Corinne hiçbir zaman öyle ya da böyle bir cevap vermemişti. Dayan onun bu konudaki ruh halini ölçmek için zihnine dokunduğunda, her seferinde Corinne'in bu konuyu düşünmekten kaçındığını fark etti. "Müzisyenlerle birlikte şehir şehir dolaşmaya karşı değil misin? Sevdiğin herkesi geride bırakmaya?"

Corinne vücudunu onunkine karşı kışkırtıcı bir şekilde hareket ettirdi. "Sevdiğim her şey burada, yanımda. Ve Lisa. Onun için evde kalamam. Lisa'nın seyahat edecek parası var, eğer bizi ziyaret etmek isterse. Eğer herkesten duyduğum gibi Cullen'a gerçekten aşıkça, o zaman tahminimce kendi evini isteyecektir."

Dayan onun ensesindeki saçları kaldırarak teninin sıcaklığına bir dizi küçük öpücük kondurdu. "Ne yapacağımıza Cullen karar verecek."

Corinne bir süre onun ağzının tadını çıkardı, sonra küçük Jennifer'ı kuvöze koymak için eğildi. Bu hareket Corinne'in poposunu Dayan'a sıkıca bastırdı ve Dayan da bundan faydalanarak kalçalarından tutup onu daha da yakına çekti. Acele etmedi, kızını nazikçe öperken ve uyuyan bebeği kuvöze kapatırken mutluluğu dışarı taşıtı. Ayağa kalktı, hâlâ bebeğe bakıyordu. "Ne kadar güzel, değil mi Dayan?"

Elleri Corinne'in vücudunda arkadan yavaşça yukarı doğru hareket etti, kalçalarından kıvrılmış beline doğru kaydı, dar göğüs kafesinden geçerek göğüslerini avuçlarının içine aldı. "O gerçekten çok güzel Corinne, tıpkı annesi gibi." Kelimeleri kulağına fısıldadı, dili tenine değdi, onu tattı çünkü bazen bunu yapmak zorundaydı.

Ağırlığını ona doğru verdi, başparmakları meme uçlarını sert tepeler halinde okşarken elleri onunkileri sardı ve

Göğüslerim şişti, ona duyduğum ihtiyaçla sızladı. "Bazen ilk uyandığımda kalbim dehşet içinde çarpıyor çünkü bunun gerçek olmamasından çok korkuyorum." Omzunun üzerinden ona bakmak için yüzünü çevirdi. "Senin gerçek olamayacağından, uyanacağımdan ve her şeyin bir rüya olacağından korkuyorum."

Ağzı kızın boynunun kenarlarında dolaştı. Dişleri kulak memesini buldu ve sertçe ısırıldı. Kadın irkildi ve ona ters ters baktı. Dayan pişmanlık duymadan sıırttı. "Sadece çok gerçek olduğumu görmeni istedim." Ağrıyı hafifletmek için dilini kulağının üzerinde gezdirdi.

"Bugün Lisa ve Cullen'ı ziyaret etmek istiyorum. Barack ve Syndil'in onun durumu hakkında çok güven verici davrandıklarını biliyorum ama ben kendim görmek istiyorum. Lisa'ya iyi olduğum söylense de endişeli olduğunu biliyorum."

"Tamam o zaman tatlım, Shea Jennifer'ı kontrol etmeye geldiğinde gideriz." Yüzünü onun boynuna gömdü, kokusunu içine çekti. Erimiş lavlar kanına karışırken, adam kadının omurgasından aşağı ürpertiler gönderiyordu. Ona sadece bakması yetmişti ve onu istediğini fark etti. Onu istemekten daha fazlasını. Corinne onun kokusunu arzuluyordu. Onu hissetmeyi. Çıplak vücudunu görmeyi. Onun güzel sesini duymak. Onun kendisiyle sevişmesini izlemek, yüzünün şehvetli bir güzellikle kazındığını görmek istiyordu. Adamın kollarında döndü ve körü körüne onun ağzını buldu, kolları boynunu çevreledi, vücudu aynı anda yumuşak, esnek ve anında davetkârdı. "Harikasın," diye fısıldadı onun ağzının sıcaklığına.

Eliyle saçlarını tutup başını geriye yatırarak daha iyi keşfetmesini sağladı. Acele etmedi, onu iyice öptü ve tadına baktı. "Muhteşem olan sensin," diye düzeltti, diliyle onun nabzını buldu. "Bana güvenme şeklin. Kendini dünyamıza atma ve onu kollarını açarak kucaklama şeklin. Beslenirken bile çok az yardıma ihtiyaç duydun."

Başını kaldırdı. "Bunu tek başıma yaptığımı sanıyordum. Kendime şaşırdığımı itiraf etmeliyim. Eğer düşünürsem,

Bu fikir beni tiksindiriyor ama birlikte olduğumuzda..." Sözlerini yarıda keserek vücudunu onunkine yasladı.

"Beslenme ihtiyacınızı ve arzunuzu artırıyorum," diye itiraf etti. "Rahatsız olmanı istemiyorum. Yüzyıllar boyunca yemek yeme illüzyonunun yeterli olmadığı ve insan gıdası tüketmek zorunda kaldığım birkaç durum yaşadım. Vücudum onları hemen reddetse de sebzeler o kadar da kötü değildi, ama öldürülmüş hayvanların eti bana tamamen iğrenç geliyordu. Kan alma konusunda da böyle hissettiğinizi biliyorum. Bizim halkımız için bu kutsal ve çok doğal bir şeydir."

Dayan aniden inledi, yüzünü ellerinin arasına aldı ve ağzını bir kez daha onunkine götürdü. Corinne'in sessiz kahkahasının zihninde sıcak bir şekilde yankılandığını duyabiliyordu. Kulakları artık çok iyi işitiyordu ve Shea'nın odaya yaklaşırken çıkardığı kasıtlı gürültüyü fark etmişti.

"Bizi uyarması çok hoştu.

'Bu gerekliydi ama hoş değildi. Burada baş başa geçirdiğimiz zamanı boşa harcadık. Bir inilti daha duyuldu, adamın nefesi kızın boynunda sıcaktı. "Gülmeyi kes, iki büklüm yürümek zorunda kalabilirim. Kadının acı veren dolgunluğu hissetmesine izin verdi, kafasının içinde küçük çekiçler hareket ediyordu. Bilerek tekrar inledi, sadece iyi bir önlem için.

Corinne yüksek sesle güldü, sesi kaygısız ve mutluydu. "Zavallı bebek. Gerçek hayata hoş geldin."

Kollarını ona sıkıca doladı. "Ben gerçek hayat istemiyorum. Ben seks istiyorum." Ona doğru eğildi. "Ateşli seks, kavurucu seks." Sesi kızın kulağında hınzırca yankılanıyor, nefesi saç tellerini karıştırıyor ve kızın omurgasında ürpertiler yaratıyordu.

"Şimdi senin için gerçekten hiç üzülmiyorum." Aralarına mesafe koymak için göğsünün duvarını itti. Güliyordu, onunla alay ederken gözleri dans ediyordu. "Sen kötü bir adamsın ve acı çekmeyi hak ediyorsun." Onun bedenine ne yaptığını çok iyi biliyordu - sıcaklığın hücumu, ateşin yayılması. Hiç pişmanlık duymuyordu.

Shea odaya doğru ilerledi, onları gelişinden haberdar etmek için hâlâ gürültü yapıyordu. Güldüklerini duyabiliyordu.

birlikte, asırlık çiftleşme çağrısının kokusunu artan duyularıyla alabiliyordu. Suçluluk duygusuyla ayrıldıklarında onlara sırttı. "Jennifer uyurken ona göz kulak olacağım. Bugün Cullen ve Lisa'yı ziyaret edecek misin? Onlar uyurken Cullen'ı kontrol ettim, iyileştiğinden emin olmak için. Şimdiden kalkmak istiyor. Gregori de emin olmak için iki kez gitti."

Dayan'ın eli Corinne'in kolundan aşağı kaydı, parmakları Corinne'in bileğini kendi tarafına zincirledi. "Cullen'a benziyor."

"Lisa Corinne'i görmek için çok sabırsızlanıyor," diye itiraf etti Shea. "Cullen onun endişelenmesini istemiyor, bu yüzden kalkıp ikinizi de bulmaya karar verdi."

Dayan şifacıya, "Şimdi oraya gidiyoruz," diye güvence verdi.

Corinne başını salladı. "Lisa için endişeleniyordum ama Dayan, Lisa'nın tüm bu olanlardan sonra seyahat edebileceğimi düşünmesinin çok erken olacağını düşündü."

Shea kuluçka makinesinin üzerine eğilirken omuz silkti. "Sanırım bu noktada Lisa sizi gördüğüne o kadar sevinecek ki hiçbir şeyi sorgulamayacak. Kendi dünya görüşüne uymayan hiçbir şeyle yüzleşmemeyi tercih ediyor."

Corinne Dayan'ı çekiştirdi. "Gel hadi. Onu gerçekten görmek istiyorum. Jennifer uyuyor - şimdi bizim için bir fırsat." Birden ona sırttı, dişleri bembeyazdı ve gözleri heyecanla dans ediyordu. "Uçabiliriz. Bana uçmayı öğretebilirsin. Acele et Dayan, bekleyemem." Onu odanın girişine doğru sürüklüyordu.

Dayan onun coşkusunu yakalamadan edemedi. Çocukken yeteneklerini ilk kez deneyimlediği zamanlardaki anılarını geri getiriyordu. Onu durdurdu. "Havalandırmaya çıkan şu bacayı görüyor musun? Bu şekilde yukarı çıkmak çok daha hızlı."

Bir an için adamın kendisiyle dalga geçip geçmediğinden emin olamadan onu inceledi. "Çok dar görünüyor. Kuş olsak bile nasıl sığarız?"

"Yarasalar mağaralarda yaşar. Küçüktürler ve çok dar yerlere girebilirler."

"Yok artık. Kendini gerçekten bu kadar küçültebilir misin?"

"Rüzgârdaki sis, havadaki moleküller olabilirim. Elbette küçük şeyler yapabilirim. Sen de yapabilirsin. Tıpkı leopar gibi. Kafamdaki imgeyi çalış, böylece birebir kopyasını ayrıntılı olarak görebilirsin, sonra odaklan ve o imgeyi tut. Yapabilirsin." Tıpkı leopara yaptığı gibi, görüntüyü tutması için ona yardım edecekti.

Corinne tereddüt etmeden onun yolundan gitti, hayatın sunduğu her şeyi deneyimlemeye istekliydi. Duygular tamamen farklıydı: yarasanın bedenine akan bilgiler leoparın duyularından farklıydı. Gece gökyüzüne fırladığında, Dayan çoktan bir sonraki görüntüyü, bir baykuşun görüntüsünü sağlıyordu. Havadayken, bu kez Dayan'ın yardımının farkında olarak ve bunu kabul ederek dönüşümü gerçekleştirdi.

Gökyüzünde süzülme o kadar inanılmazdı ki, görüntüyü birden fazla kez kaybetti ve Dayan'ın onu tutmasına güvenmek zorunda kaldı. Önemli değildi - büyülenmişti. Ağaçların üzerinde daireler çiziyor, sessiz kanatlarını daldırıyor ve görebildiği ve duyabildiği her şey için yeryüzünü tarıyordu. "Sonsuza kadar burada kalabilirim!"

Uçmayı ve şekil değiştirmeyi onun gözünden deneyimliyordu. Bu onun öyle bir parçasıydı ki, bundan aldığı zevki unutmuştu. Ya da belki de şimdiye kadar hiçbir zaman Corinne'in hissettiği kadar güçlü hissedememişti, çocukken duyguları hâlâ sağlamken bile. Ya da belki de duygularının yoğunluğu Corinne'in yanında, kalbinde ve ruhunda olmasından ve her zevkini, her üzüntüsünü paylaşacak birine sahip olmasından kaynaklanıyordu. Belki de fark buydu. Tek bildiği, Corinne'in onu bir bütün haline getirdiği, dünyayı yeni ve parlak bir şeye dönüştürdüğü ve sevincinin sürekli olarak ona taşıdığıydı.

Dayan onu Syndil ve Barack'ın Cullen ve Lisa'yı korumak için götürdükleri eve doğru çevirdi

toplum üyelerinden. Dayan, Darius'un avcılarını izini sürdüğünü ve sayılarını azaltmayı başardığını biliyordu. Bunu daha önce de yapmıştı. Umarım, asker saflarını doldurmaları ve ailesinin peşine yeni suikastçılar göndermeleri biraz zaman alırdı. Corinne'e bu bilgiyi vermekten kaçındı, gerekmedikçe hayatlarının daha sert yönleriyle yüzleşmek zorunda kalmasını istemiyordu.

Altlarında, ormanla çevrili uzun, geniş bir yapı olan ev görüldü. Açıklıkta kır çiçekleri ve eğrelti otlarından oluşan bir bahçe vardı. Bir tarafta büyük bir meşe ağacı vardı. Kalın bir ipele bir dala asılmış bir lastik salıncak vardı. Ev bakımlı görünüyordu. Dayan süzülerek yere indi, inerken Corinne'e rehberlik etti, çam iğneleri ve bitki örtüsünün ortasında bir yere tutunmak için çabaladı. Dişi baykuş neredeyse lastik salıncağa çarpıyordu. Yüksek sesle gülererek normal şekline geri döndü. Giysileri temin eden Dayan'dı.

"Dayan, bu çok eğlenceli. Beni gördün mü? Meşe ağacına çarpacağımı sandım. Bir dala tutunmaya çalışıyordum ama son saniyede başaramayacağımdan korktum."

Saçları vahşi bir ipek yığınıydı, yanakları heyecandan kızarmıştı ve yosun yeşili gözleri yine dans ediyordu. Adamın nefesini kesmiş ve kalbini eritmişti. "İyi iş çıkardın, yine de inişin üzerinde çalışılabilir."

Sesi alaycıydı, siyah kadife gibi bir melodi bir şekilde Corinne'in bedeninde ve ruhunda oynuyordu. Corinne onun yüzüne dokundu. "Teşekkür ederim Dayan. Bunun her dakikasını seviyorum, gerçekten." Eve bir göz attı. "Lisa burada mı kalıyor? Harika bir yer - sahibi kim?"

Dayan omuz silkti. "Karpatların her yerde mülkleri vardır ve ihtiyaç olduğunda ödünç veririz. İçeri girmeden önce beni dinle tatlım. Lisa bizi bilmemeli. Bizim farklı olduğumuzu. Hiç öğrenmezse onun için daha iyi olur." Dayan olağanüstü bir nezaketle konuşuyordu.

Corinne ona sevgiyle gülümsedi ve elleriyle yüzünü çerçeveledi. "Lisa'yı herkesten daha iyi tanıyorum Dayan ve onu seviyorum. Onun kaldıracabileceğinden daha fazla yükün altına girmesini asla istemem."

Başını sallayarak kabul etti ve davetkâr dudaklarını öpmek için başını eğdi. "Korkarım ki böyle bir çile çekmiş olmak için fazla güzel görünüyorsun."

Lisa'nın senin iyileşmeni nasıl karşılayacağını bilmiyorum." Eli boğazının ince sütununda gezindi, daha aşağı inerek yumuşak, sıkı göğsünün ağırlığını avucunun içine aldı. Bu dokunuşun yeterli olacağını düşündü ama ihtiyaç bedenine çarptı. Kendini durduramadan, bluzunun ince ipeği arasından göğüs ucunu bulmak için başını aşağı eğdi, dişleri hafifçe sıyrıldı, ağzı aniden sıcak ve acil, güçlü bir şekilde çekiyordu.

Corinne gözlerini kapadı ve ona doğru eğildi, onu yeniden istiyordu, vücudu sıvı sıcaklığıyla dolup taşıyordu. Adamın başını çevreledi ve ona sıkıca sarıldı. "Ne yapıyorsun Dayan? Evin hemen dışındayız; bakan herkes bizi pencereden görebilir." Ama olması gerektiği gibi onu itmiyordu; onu kendine doğru bastırıyor, daha iyi erişebilmesi için vücudunu kamburlaştırıyordu. Nefesi kesik kesik, küçük soluklarla geliyordu. Onun dokunuşuna nasıl bu kadar ihtiyaç duyabiliyordu? Onu tam orada, o anda, tekrar ve tekrar istiyordu, vücudu sert ve kalın, onunkinin içine giriyordu.

"İstersek görünmez olabiliriz. Zihnindeyken bile sesi boğuk, şehvetli, hınzırca erotikti. Ağzında onun tadını alabiliyor, içinde derinlerde hissedebiliyordu ama yine de sadece göğsündeydi, ağzı talepkârdı. Bluzunun ipeği üzerinde sıcak ve ıslak olan ağzının hissi onu vahşileştiriyor ve acıktırıyordu.

"Görünmez mi demek istiyorsun? Bu düşünce onu heyecanlandırdı. Onun tam orada, tam o anda olması. İsteddiği zaman. Zaten ona karşı hareket ediyor, kendi isteklerini yapıyordu. "Bana nasıl olduğunu anlat.

"Önce kafamda ne görüyorsan onu yap. Eli kızın düz karnının üzerinde kayıyor, çıplak tenini hissedebilmek için tişörtünü kenara itiyordu.

Kafasında resimler vardı ama Corinne bunların görünmez olmakla hiçbir ilgisi olmadığından emindi. Onun yumuşak kahkahasını duydu. 'Bazen inanılmaz derecede kötü oluyorsun. ' Onu azarlamak istemişti ama sesi yumuşak ve seksi çıkmıştı. Çoktan o resimlere karşılık vermeye başlamıştı bile, onları meraklı gözlerden gizlemesi için ona güveniyordu. Giysilerini bir kenara itiyor, elleri onun sert uzunluğunu buluyor, parmak uçları dans ediyor ve alay ediyor, ona samimi sözler veriyordu.

Dayan, halkına özgü bir şekilde, kolayca, basitçe giysilerini çıkardı, böylece kadının vücudu ona açıktı, böylece onun kıvrımlı kadınsı formuna bakabilir ve yemyeşil mükemmelliğine hayret edebilirdi. Eli kızın düz karnından aşağı, buklelerin yuvasına doğru kaydı ve oraya yerleşti; parmakları kızın sıcak ve nemli ihtiyacından kayganlaşmış bedenini buldu. "Seni defalarca alabilirim ve asla yetinmem," diye fısıldadı, avucuyla girişine doğru iterken yüzünü izlemek için arkasına yaslandı. Onun yüzünü, içine doğru hareket edişini, kalçalarının daha fazlası için yalvarışını, onun için duyduğu aynı hevesle onu isteyişini görmeyi seviyordu.

"Dayan." Onun adını fısıldadı. Yumuşakça. Sesi her şeyi anlatıyordu. Ağzını bulmak için başını tekrar eğdi, aynı zamanda iki parmağını onun sıcak kanalına soktu, okşadı, alay etti, kalçalarının ritmine uydu. Kız ateş gibiydi ve kokusu onu çağırıyordu. Corinne ona karşı huzursuzca hareket ediyor, esintinin parmakları gibi vücudunun üzerinde kaymasını seviyor, meme uçlarını sert, çağıran zirvelere alay ediyor, böylece Dayan onun davetine karşı koyamıyordu. Onun zevkini izlemesini, onunla birleştiğinde onun zevkini hissetmesini seviyordu.

"Seni tatmak istiyorum, Corinne. Her parçanı istiyorum.'

'Seni hiçbir şeyden mahrum bırakmam Dayan. Bunu biliyorsun. Zihinlerinin birleşmesindeki samimiyeti seviyordu. Aralarındaki her şeyin bu kadar açık olması. Bunu yapmak zorunda değildi.

Ona daha sert sokmasını istediğini söylemesine gerek yoktu, bunu zaten biliyordu. Ona hareket etme ve ona olan ihtiyacını gösterme şeklinin kendisini dayanılmaz derecede heyecanlandığını söylemesine gerek yoktu.

Elleri kadının beline uzandı ve onu kaldırarak poposunu beklenmedik bir şekilde lastik salıncağın üzerine koydu. Onu arkaya yatırdı, böylece kılıfına erişebildi. "Şu görünmez şey konusunda haklı olsan iyi edersin," diye onu uyardı ama yumrukları adamın saçlarına yapışmıştı ve kadın çoktan alevler içinde kalmıştı.

Dayan onun tatlı, sıcak çekirdeğinin derinliklerine daldı. Artık ihtiyaçtan titriyordu, kasları gittikçe daha sıkı kenetleniyordu. Bacaklarını Dayan'ın sırtına dolamış, zevkten inliyor, kendini bu kadar canlı ve her an paramparça olmaya hazır hissedebileceğine inanamıyordu. Adamın elleri kadının kalçalarında ve onu kendisine doğru çekerek sonsuza dek sürecekmış gibi görünen, zihnini sarsan bir boşalmaya doğru sürüklüyordu. Tatmin olmuş bir şekilde ayağa kalktı, salıncağı ileri doğru sürükleyerek kalçalarını sabitledi, böylece patlayıcı zevkini paylaşmak için kendini ona gömebildi. Adam sert ve derin vuruşlarla hareket ederken, kadının vücudu onunkinin etrafında patladı ve ellerinin ipi kavraması onu gerçeklikle temas halinde tutan tek şey oldu.

Dayan, Corinne'in kalçalarının kıvrımına daha sıkı sarıldı ve doğasının vahşiliğinin onu ele geçirmesine izin verdi. Corinne küçük, soluksuz çığlıklarla onu teşvik ediyor, sıkı, sıcak vücudu Dayan'inkini sarıyor, onu daha da derinlere çekiyordu. Gökyüzünde şimşekler çakıyor ve gökleri yararak etraflarına kıvılcım yağmuru yağıdırıyordu. Ya da belki de sadece zihinlerindeydi - Corinne emin değildi. Elektrik aralarında çatırdıyor gibiydi, öyle ki alevler cızırdıyor ve tenleri boyunca dans ediyordu.

Başını geriye attı, tekrar tekrar ileri fırladı, rüzgâr yüzündeydi, vücudu onun sıcak kadife kılıfına gömülmüştü, sıkı ve ateşli, onu dünyanın sınırına daha da yaklaştırıyordu. Corinne o kadar onun bir parçasıydı ki, kendi zevkinin nerede başlayıp onunkinin nerede bittiğini anlayamıyordu.

İlk dalgalanmayı, kasılmayı, kaslarının onu güçlü bir şekilde kavradığını hissetti ve kendi isteğiyle onunla birlikte dünyanın ucuna doğru gitti. Etraflarında dünya sallanıp yuvarlanırken ve havai fişekler ateşli bir gösteriyle gece gökyüzüne dağılırken, zaman ve uzayda serbest düşüş yapıyorlardı.

Corinne kendini tekrar kendi bedeninde buldu, iki eliyle kalın ipi tutarak vahşi nefes alışını kontrol etmeye çalışıyordu. Dayan onu izliyordu, kalbi kulaklarında gök gürültüsü gibiydi. Siyah bakışları o kadar aç ve yoğun ki Corinne'in kalbi anında eridi. İkisi de gülümsedi, aynı yavaş sırtış doygun bir memnuniyetin ifadesiydi. Samimi bir komplonun.

Dayan onu yavaşça çözdü, ayağa kalkmasına yardım etti ve kendisine yakın tuttu. Ona sarılmayı en az onunla çılgınca sevişmeyi sevdiği kadar seviyordu. Kafasının içinde müzik çalıyordu, notalar ve sözler kalbinden ve ruhundan geçiyordu. Corinne. Onu ciğerlerine çekerek ikisinin de doğal bir şekilde iyileşmesine izin verdi.

"Bir ölüm perisi gibi bağılıyor muydum? Dürüstçe hatırlayamıyorum," diye sordu Corinne.

Dayan, "Eğer öyleyse, ben de seninle birlikte bağılıyor olmalıyım," diye onu temin etti. Çıplak tenlerini giydirmeden önce rüzgârın vücutlarını serinletmesine izin verdi. Başını bir yana eğerek ona ciddiyetle baktı. "Çok güzelsin Corinne. Ben sahnedeysen ve sen ya yanımda, benimle birlikte performans sergilerken ya da seyirciler arasında oturup tüm o bekâr erkekler sana bakarken, birkaç kötü an yaşayacağım."

Ona güldü, kolunu boynuna doladı ve onu derin bir şekilde öptü. "Deli adam, az önce dünyayı yerinden oynattık. Kendini kibirli ve tüm zamanların en büyük aşığı gibi hissetmiyormuş gibi davranmayacağını biliyorum. Bu ani güvensizlik de neyin nesi?"

Beyaz dişleri parladı, siyah gözleri çocuksu bir yaramazlık içindeydi. "Eğer doğru planlarsam, eninde sonunda itiraf edeceğimi biliyordum." Yele gibi saçlarını bir eliyle tuttu ve deri bir bağla ensesinde sabitledi.

Corinne'in parmak uçları alnına düşen kömür tellerini şefkatle okşadı. "Bu seferlik bunu hak ediyorsun. Seni çok seviyorum."

"Sonunda. Gelip bana söyleyeceğini hiç düşünmemiştim! Daha fazla bekleseydin senden zorla alacaktım. Artık görünmez değiliz. Lisa buraya gelir de araba getirmediğimizi fark ederse diye eve gidip içeri girsek iyi olacak. Yukarıda perdelerin dalgalandığını gördüm."

Corinne hevesle eve döndü ve aceleyle verandanın basamaklarını çıkarak ön kapıya yöneldi. Daha dokunamadan kapı çekilerek açıldı. "Corinne!" Lisa kendini Corinne'in kollarına öyle bir attı ki neredeyse ikisini de deviriyordu. Dayan, Corinne'in sırtına koyduğu sabitleyici eliyle onları kurtardı. Gözyaşları Lisa'nın mavi gözlerinde yüzüyor ve kontrolsüzce yüzünden aşağı akıyordu. Dayan çaresiz bir erkek dehşetiyle bakarken iki kadın birbirlerine sarılmış, aynı anda hem gülüyor hem de ağlıyorlardı.

"Senin için çok korktum," dedi Lisa ona sarılarak. "Sana bakmama izin ver. Hastanede bana senin öleceğini söylediler. Hastane yatağından bir anda yok oldun. Syndil bana kalbinin güçlü olduğunu ve bebeğin yaşadığını söyledi. Nerede o?"

Corinne, kelimeler ağzından dökülmeye başladığında Lisa'ya sarıldı. "Ben ölmedim. Kalbim çok güçlü, hiç olmadığı kadar güçlü. Dayan'ın ailesi şifacıları tanıyor - inanılmaz doktorlar, bebeği ve beni kurtardılar. Jennifer hâlâ kuvözde ama söz veriyorum, onu almama izin verdikleri anda sana getireceğim. Bana Cullen'dan bahset. O nasıl?"

Lisa, Corinne'i güzel evin içinden Cullen'ın yatak odasına doğru götürüyordu. Dayan mesafesini koruyarak onu takip etti ve Lisa'nın Corinne'i tamamen görmesine izin verdi.

Dikkat. "Cullen gerçekten iyi gidiyor ama ne söylersem söyleyeyim yatakta kalmıyor. Dün sabah kalkıp bana kahvaltı hazırlamak istedi! O böyledir - her zaman en tatlı şeyleri yapmak ister. Ben onun için bir şeyler yapmayı seviyorum ama o bunu istemiyor; dayatmacı olduğunu düşünüyor."

"Vejetaryen lazanyanızın tadına baktı mı? Bu onu çok evcimen olabileceğinize ikna edecektir," diye öneride bulundu Corinne.

Lisa kapıyı iterek açmadan önce durdu. "Onunla birlikte olmak istiyorum Corinne. Ciddiyim - onun gibi biriyle, saatlerce konuşabileceğim biriyle hiç tanışmadım. Onunla birlikte olmayı seviyorum." Gülümsedi. "Bir nevi tutsak bir izleyici oldu."

"Bu iyi, değil mi?"

Lisa omuz silkti. "Onunla birlikte olmak için modellikten vazgeçerdim. Büyük bir emeklilik fonum ve sırtımı yaslayabileceğim bol miktarda param olduğunu bilmenin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun. Ama onun için her şeyden vazgeçerdim, gerçekten vazgeçerdim."

"Ama..." Corinne nazikçe cesaretlendirdi.

Lisa koridorun biraz aşağısında bir tabloyu inceleyen Dayan'a baktı. Sesini alçalttı. "Cullen bana hiçbir şey söylemedi. Sanırım benimle birlikte olmaktan hoşlanıyor, etkilendiğini biliyorum ama benim hakkımda gerçekten ne hissettiğini bilmiyorum. Ya da ne kadarını. O diğer erkeklerden farklı Corinne, gerçekten öyle."

"Senin adına sevindim Lisa. Cullen'dan hoşlanıyorum. Sanırım onu sevmeye başlayabilirim ve onun da benim gibi sana tapmayacağını hayal bile edemiyorum." Lisa'nın koluna girdi. "Cullen'ın odasına gitmeden önce sana Dayan'la evlendiğimizi söylemeliyim."

"Ne?" Lisa ona ters ters baktı, belli ki incinmişti.

"Bebeği korumak için bu gerekliydi. Onu seviyorum, gerçekten seviyorum ve senin de onu bir kardeş olarak sevmeni istiyorum. Bana karşı çok iyiydi. Benim hayatımı kurtardı; Jennifer'ın hayatını kurtardı." Corinne Lisa'ya sabit, neredeyse büyüleyici bir bakışla baktı. "Hayatımın geri kalanını onunla geçirmek niyetindeyim. Onu ailemden biri

olarak kabul etmeni istiyorum."

Lisa başını salladı ve kollarını tekrar Corinne'e doladı. "Küçük Jennifer'ı ve seni kurtardığı için her şeyi ona borçluyum."

"Lisa!" Cullen'ın sesi hâlâ biraz kısıktı ama yeterince güçlüydü. "Orada ne yapıyorsun?"

Dayan, Cullen'ın gelişmiş işitme duyusuyla her kelimeyi duyabildiğini gayet iyi biliyordu. Dayan koridorda yürüdü ve iki kadının yanından geçip kapıyı iterek açtı. "Hey, tembel çocuk, bu ikisi ağlasalar mı gülseler mi yoksa birbirlerine sarılıp öylece dursalar mı bir türlü karar veremiyorlar. Denge için etrafta bir erkeğe daha ihtiyacım var."

"O kadar da kötü değiliz," diye karşı çıktı Corinne, Lisa Cullen'ın yanına doğru koşarken kolunu Dayan'ın dar beline doladı.

Cullen bir sandalyede oturuyordu, biraz solgundu ama Corinne'in beklediğinden daha güçlü görünüyordu. Onda farklı bir şeyler vardı. Sadece birkaç dakika sürdü ama Corinne Dayan'a baktığında, adam belli belirsiz başını salladı. 'Güç gücü tanır. Bizim yapabildiklerimizi yapamıyor ama kısmen bizim dünyamızda dolaşıyor. Barack ile aynı zihni paylaşıyor.

Corinne bunu biliyordu, Dayan onunla konuşmuştu ama odaya girer girmez Cullen'daki farkı görebilmesi ona garip gelmişti. Nazik parmaklarıyla onun eline dokundu. "Yaralandığın için çok üzgünüm Cullen ve aynı anda kalbim de rahatsızlandığı için. Zavallı Lisa ve Dayan bizim için endişelenmenin yükünü çekmek zorunda kaldılar. Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Sanki biri bana fırsat verse dansa gidebilirmişim gibi."

"Acele etmemelisin Cullen," dedi Lisa endişeyle. "Bu acele niye?" Bir eliyle parmaklarını Cullen'ın parmaklarının arasından geçirirken, diğer eliyle de Cullen'ın saçlarını itti.

"Bir erkek bornoz giymişken ve doğru düzgün bir yüzüğü yokken bir kadına evlenme teklif edemez. Bu yapılmaz," dedi Cullen.

Lisa sanki onu anlamaya cesaret edemiyormuş gibi endişeyle Corinne'e baktı. "Bir kadının bunu umursayacağını sanmıyorum.

ya da diğeri," dedi Lisa dikkatle. "Birine evlenme teklif etmeyi mi planlıyordun?"

"Birine teklif etmek istedim," diye itiraf etti Cullen, "ama o güzel, ünlü ve benim için fazla iyi. Mum ışığında bir akşam yemeği ve bir yüzükle resmi bir kıyafet giyerek bunu başarabilirdim ama bornoz bir erkeğin cesaretini alıp götürüyor."

Lisa orada öyle çaresiz duruyordu ki, Corinne onu kollarının arasına almak istedi. Belli ki Cullen da aynı şekilde hissediyordu. Kollarıyla Lisa'nın vücudunu sararak onu kucağına çekti. "Lisa Wentworth, benimle evlenmeyi düşünür müsün? Bana cevap vermeden önce, düşmanlarım olduğunu bilmeni istiyorum. Zamanımızı yolda, grupla seyahat ederek geçireceğiz ve olmadığımız zamanlarda da bunun gibi yerlerde saklanacağız. Rahat bir yerde yaşayabilmemiz için tehlikeden kurtulmak için elimden geleni yapacağıma söz verebilirim, ancak bu arada grupla birlikte güvenli bir şekilde seyahat etmemiz gerekecek."

Lisa saçlarını geriye taradı. "Seninle birlikte olmak istiyorum Cullen. Kontratımdan kurtulmak için bir yol bulmam gerekecek ama bulacağım. Bir yolunu bulacağım."

Dayan, "Barack ve Syndil bu konuda size yardımcı olacaklar," dedi. "Bu işi halletmeleri için seninle gelmelerine izin ver. Barack mükemmel bir işadamıdır ve Cullen seninle gelemeyeceğine göre, içimizden biri seni ve çıkarlarını korumalı."

"Bu harika bir fikir," dedi Corinne.

Lisa kendini hızla gözlerini kırıştıtırarak başını sallarken buldu. Bazen doğrudan kendisine bakan Dayan'ın gözlerinin içine doğru düşüyormuş gibi hissediyordu. Bu çok çılgınca bir şeydi. Ve her zaman normalde kabul etmeyeceği şeyleri kabul ediyor gibi görünüyordu. Cullen'a biraz çaresizce baktı. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Bence ben gidemezsem, Barack seninle gelmeli. Sözleşmeler hakkında çok şey biliyor ve bir açık bulabilecek biri varsa, o da o olacaktır. Eğer sen gidersen Lisa, Barack ve Syndil'in yanında kalmalı ve sana söyledikleri her şeyi yapmalısın."

Barack neden Lisa'yla gitmek zorunda? Biz gitmeliyiz Dayan. O bu durumdan rahatsız'. Corinne itiraz etti.

'Yalnızca sana güvenemez, tatlım. Barack ve Syndil onu etrafta pusuya yatmış olabilecek toplum üyelerinden koruyacaklardır ve elbette her ikisi de sözleşmesini elinde tutanları onu sözleşmeden çıkarmaları için kolayca ikna edebilirler. Bırak da Cullen ve diğerlerine güvensin.

Cullen, "Syndil birkaç gün daha burada kalmam gerektiğini düşünüyor ama Lisa ve ben ilk konser tarihinden önce size katılacağız," diye söz verdi. "Mümkün olduğunca çabuk evlenmek istiyorum." Corinne'e baktı. "Çabucak evlenirsek çok üzülür müsün? Lisa bu kadar ünlü bir isimken büyük bir düğün planlamak tehlikeli olur. Sosyete üyelerinin dikkatini çekeceği kesin. Bence bunu gizlice yapmalıyız ve sonra grup üyeleriyle birlikte bir kutlama yapabiliriz. Sen ne düşünüyorsun Lisa?"

"Her zaman uzun bir tren ve her yerde güller olan büyük bir düğün istediğimi düşünmüştüm, ama gerçekten sadece seni istiyorum. Dayan ve Corinne şahit olarak orada olurlarsa çok iyi olur."

Dayan hemen, "Yeri ve zamanı sen söyle, Cullen," diye söz verdi. "Orada olacağız." Corinne'in mutluluğunun içinde filizlendiğini hissettiğinde bunu söylediğine memnun olmuştu. Lisa'yı seviyordu ve onun evlendiğini görmek istiyordu.

Kolunu Lisa'nın omuzlarına doladı ve onu kendine doğru çekti. "Barack sana iyi bakıyor mu?" Yumuşak sesinde yavaş bir çekilme vardı.

Cullen güldü. "Syndil'in bana tapmasına alışıyor. Beni gördüğü andan beri öyle. Sadece bunu henüz kabullenemiyor gibi görünüyor."

Corinne'i şaşırtan bir şekilde Lisa da onunla birlikte güldü. "Cullen Barack'a çok kötü davranıyor. Her zaman Syndil'e göz kırpmıyor ve ona öpücükler gönderiyor. Ona çirkin şeyler söylüyor. Barack'ın yüzündeki o ifade paha biçilemez Corinne."

"Syndil ve Barack'la henüz tanışmadım," diye itiraf etti Corinne. "Ama Desari ve kocası Julian çok iyi insanlar."

Lisa başını salladı. "Her akşam ziyarete geliyorlar. Tüm grupla tanıştığım inanamıyorum. Hatta koruma Darius ve karısı Tempest ile bile. O gerçekten iyi biri ama Darius göz korkutucu."

Corinne, Lisa'nın düşüncelerinin yankısını yakaladığında şok oldu. Dayan gibi. Lisa hem Dayan'ı hem de Darius'u korkutucu buluyordu. Barack'ın komik, Syndil'in ise çok tatlı olduğunu düşünüyordu. Corinne elini Lisa'ya uzattı. "Sana bebek Jennifer hakkında her şeyi anlatmak istiyorum. Hadi, Dayan Cullen'in gerçekten söylediği kadar iyi olduğundan emin olurken konuşalım."

"Kaç kiloydu?" Lisa sordu.

"Çok küçük, sadece dört kilo ama kilo alıyor. Yakında kuvözden çıkacaktır. Bir sürü saç ve ağzının kenarlarında küçük gamzeleri var."

Lisa, "Lake you do," dedi.

Corinne güldü ve ona sarıldı. "Çok mutluyum, Lisa. Gerçekten, gerçekten mutlu."

Bölüm 19

Corinne çarşaflara dolanmış bir halde uyandı, kalbi düzensiz bir şekilde çarpıyordu ve boğazında bir alarm çığı vardı. Yüzünde gözyaşları vardı ve her iki eli de koruyucu bir şekilde karnından kaybolan küçük tümseğe uzandı.

"Ne oldu? Dayan onu kendine yaklaştırdı, kolları onu sardı, kâbuslarının fırtınasında güvenli bir sığınak oldu. "Söyle bana, tatlım. Etraflarını tarıyor, Corinne'in perili rüyalarını görebilmek için daha derine iniyordu.

"Nefes alamadım Dayan - bir an için nefes alamadım!" Kalbi onunkinin daha sakin, daha sabit ritmine uyum sağlamaya başlamıştı. Dayan'ın kollarına uzandı ve onun bedeninin gücüne minnettar oldu. Kalbinin güven veren sesini ve kızının nefes alış verişinin daha yumuşak, neredeyse fark edilmeyen sesini dinledi. "Bir an için bunların hiçbirisi gerçek değildi - ne sen, ne bebek, ne de yeni kalbim. Sen gitmiştin ve ben yalnız kalmıştım."

Dayan ağzını Corinne'in şakağına bastırdı. "İnsanların yolunda dinleniyordun, Corinne. Yeni evimizdeki yatağa uzanmak istedin."

Corinne korkunç rüyasının yankılarına rağmen kendini gülümserken buldu. "İnsanlar tur otobüslerini evleri olarak mı görüyor?"

Dayan yüzüne bakabilmek için döndü, parmak uçları narin kemik yapısını izliyordu. "Çoğunlukla yolda yaşıyoruz, bu yüzden bu otobüsler çok çabuk eve dönüşüyor. Kedilerin yanında çok gergin olduğunu fark ettim."

Başparmağı alt dudağının köşesinde küçük okşamalar yapıyor, sırtından omurgasının dibine doğru küçük ürpertiler gönderiyordu. Her zaman vücutlarındaki farklılıkların farkına varmasını sağlardı. Adamın kasları ne kadar sert, kemikleri ne kadar kalın ve güçlüydü; kadının vücudu ise kasları oldukça sıkı olmasına rağmen yumuşak ve çok kadınsı görünüyordu.

Yeni gücünün tadını çıkarıyordu. Yine de adam ona her zaman kendisinin bir erkek, onunsa bir kadın olduğunu hatırlatıyordu.

"Benim kadını. Ona her zaman zihninde bir gölge olduğunu hatırlattı.

"Kediler mi? Bu şeylere böyle mi diyorsunuz? Onlar kedi değil Dayan, onlar vahşi hayvanlar. Gerçek vahşi hayvanlar. Leoparlar bebekleri yer. Küçük Jennifer onlar için lezzetli bir ikram olacaktır," diye belirtti.

"Lezzetli bir ikram mı? Bunu sevdim." Ağzını ele geçirmek için eğilirken eli boğazına uzandı. Yavaş bir ateş girdabı. Başını kaldırdığında, ışıltılı gözleri açlıktan kararmış, eli aşağıya kayarak kadının dolgun göğüslerini bulmuştu. "Herkesin ara sıra lezzetli ikramlara ihtiyacı vardır." Koyu renk başını eğdi, böylece uzun saçları ipek teller gibi teninin üzerinde kayarak her sinir ucunu ham bir ihtiyaç haline getirdi. Nefesi sıcaktı ve kadının vücudu beklentiyle gerildi.

Corinne kendini gülümserken ve hâlâ kâbusun yankılarını duyduğu içeride rahatlarırken buldu. Jennifer kuvözden çıkmıştı ve Dayan'ın yeni karavanları için tasarladığı küçük gömme beşikte huzur içinde uyuyordu. Tur bir hafta sonra başlıyordu ve harekete geçmeleri gerekiyordu. Jennifer o kadar küçüktü ki hem Dayan hem de Corinne onu kucaklamaya korkuyordu, bu yüzden diğer grup üyelerinin yardım etmek için yanlarında olması güven vericiydi. Gary Jansen, Jennifer artık onun korumasına ihtiyaç duymayana ya da Cullen ve Lisa onlarla birlikte seyahat etmek için geri dönene kadar onlarla seyahat etmeyi seçmişti.

"Saat kaç?" Corinne aniden endişelenerek sordu.

Dayan onu çağıran bir zirveye yaklaştı, ağzı kremi teni sıyrıp geçti, böylece düşünceleri hemen her yöne dağıldı. Elleriyle Dayan'ın kömür rengi saçlarını avuçlarının içine aldı ve başını kendi istekli bedenine doğru çekti. "Benimle alay etmeyi bırak. Bütün gece bekleyemeyiz."

Dili bir okşamayı okşadı. "Zaman ayırmayı seviyorum. Her santimin ilgiyi hak ediyor."

"Kesinlikle," diye kabul etti, "ve burada biraz acelemiz var, bu yüzden ihtiyacım olan ilgiyi bana vermeyi planlıyorsan, devam et ve beni çıldırtmayı bırak!" Onu çıldırtıyordu ve bunu biliyordu. Vücudu onunkine bu kadar yakinken sıcaktı ve ihtiyaçtan ağrıyordu.

Sonunda taleplerine boyun eğip göğsünü ağzının sıcak, nemli mağarasına aldığı anda, yumuşak alaycı kahkahası aklındaydı. Kızın vücudu, onu çağıran nemli bir sıcaklıkla karşılık verdi. Dayan acele etmedi, vücudunu uzun, tembel, çok yavaş bir şekilde keşfetti, her oyuğu ve kıvrımı, her gizli gölgeli yeri okşadı. Elleri ve dili kan dolaşımına erimiş bir ısı ve Corinne'in görmezden gelemeyeceği bir aciliyet getirdi. İçi ve dışı yanıyordu. İçinin derinliklerinde bir yangın, patlayabileceğini düşündüğü kadar sıcak yanan bir ateş fırtınası vardı. Adamın dokunuşu Corinne'in içini dışına çıkarıyordu, öyle ki nefesini zorlukla tutabiliyordu.

Hinzırca elleriyle onun vücudunu buldu. Zihninde gezinerek onu çılgına çeviren her gizli şeyi keşfetti. Ağzı boğazını buldu, kemirdi ve nabzını kazıdı. Kalbinin çarpma sesinin yankısını duydu. Elleri onun sert kalçalarını okşadı, kaslarına daldı, göğsünün ağır kaslarına minik öpücükler kondururken oradaki kazınmış çizgilerin izini sürdü. Şimdi kalın ve sertti, düz göbeğinin çizgisi boyunca ilerlerken teni sıcaktı. Nefesi kesilmişti ve zihni açlıktan kırmızı bir bulanıklığa bürünmüştü.

Dili kalça kemiği boyunca bir yol çizerken, elleri uyluklarının sütunlarını buldu. Kasları beklentiyle sertleşmiş ve katılaşmıştı. Corinne nefesini adamın ağır ereksiyonunun kadife başının üzerinde gezdirirken, onu elleriyle kavradı, parmakları dans etti ve alay etti. Adam inleyip başını ellerinin arasına alıncaya ve onu kendine doğru çekinceye kadar bunu sürdürdü. Ağzı sıkı ve sıcaktı, dili dans eden bir ateş gibiydi. Kalçaları aceleyle hareket etti, durdurmak için çaresiz görüldüğü sert bir ritim.

Dayan bir şeyler mırıldandı, katıksız bir zevkin kalın, boğuk bir sesi ve aniden liderliği geri almak için muazzam gücünü kullandı. Onu karmakarışık çarşafların üzerine itti, üzerinde diz çökerken elleriyle kıvrımlı kalçalarını yakaladı. Onu kendine doğru çekti, şaftı kalın ve sertti, giriş talep ediyordu. Kadın sıcak bir sıvıyla kayganlaşmıştı, sıkı kılıfı onu ateşli bir karşılamayla sarıyordu. Sert ve hızlı bir şekilde içine daldı, vücudu biraz vahşi, biraz kontrolden çıkmıştı. Kafasının içinde müzik notaları ısı, ışık ve saf erotik zevkten oluşan bir kreşendoya dönüşürken, onların bir araya gelişini, sadece ikisi için tasarlanmış bir tangoyu izledi.

Corinne onunla birlikte hareket ederken yüzünü izledi. Onu seviyordu. Ona yaptıklarını seviyordu. Onun ona yaptıklarını. Ateş her zaman büyüdü ve şimdi onun müziğini duyabiliyordu, içindeki alevlerle dans eden vahşi, sınırsız notaları. Onun ruhunu. Ya da onunkini.

Bizimkiler! Bu kelime aklından geçti ve birlikte parçalandılar, fırtınalı denizlere çarptılar ve parıldayan yıldızlara doğru fırladılar. Yeryüzü sallanırken ve içlerindeki vahşilik yatışırken birbirlerine sarıldılar.

Dayan'ın karanlık bakışları onun yüzünü hiç terk etmedi. Onu öpmek, tekrar tatmak için eğildi, daha fazlasını istiyordu ama zamanlarının kalmadığını biliyordu. "Ruhumuz, Corinne. Müzik ikimizden de geliyor. Sen olmasaydın, onu asla içimde bulamazdım." Onu tekrar öptü. "Neden orada öylece yatıyorsun? Bu düşünün baş nedimesi sen değil misin? Sağdıcın ben olduğumu biliyorum. Beş dakika önce orada olmamız gerekiyordu. Lisa paniğe kapılacak."

"Unuttum! Lanet olsun sana Dayan, bunu hep yapıyorsun. Yüzündeki o memnun sırıtışı sil." Onun yüzündeki bu ifadeye bayılıyordu. Doğrulup yüzünü ellerinin arasına aldı çünkü onu öpmek zorundaydı, o kadar mutluydu ki.

"Ben sadece sana bunun bir rüya değil, gerçek olduğunu gösteriyordum. Minnettar olmalısın," diye alay etti.

Karavanın kapısına vurulan gürültülü bir gümbürtü onları suçluluk duygusuyla ayırdı. Corinne bir kahkaha patlattı, elinde değildi. Dayan yatağın kenarında çırılçıplak otururken o kendini tamamen giyinik buldu.

Darius karavanlarının dışından, "Siz ikiniz aşın artık," diye emretti. "Herkes bekliyor. Burada gösteriyi geciktiriyorsunuz."

"Kıyafetler için teşekkürler," diye fısıldadı Corinne Dayan'a, yüzünü ekşitmeden. "Çok düşüncelisin."

Ona ters ters baktı. "Darius'un kulakları çok iyi işitir," diye belirtti.

Omuz silkti, hâlâ gizliden gizliye ona gülüyordu. "O zaman umalım da ağzı sıkı olsun." Aynada vücudu saran elbisesine baktı. Seksi, kadınsı ve zarif görünüyordu. Farklı. O farklıydı. Bir bütündü. Tamamen giyinik ve takım elbisesi içinde olağanüstü yakışıklı görünen Dayan, kollarıyla belini sarmak için arkasından yaklaşırken Corinne yansımasına gülümsedi. Şakağını öpmek için başını eğdi ve Corinne ona olan sevgisinin gözlerinde parladığını görebiliyordu.

"Jennifer'ı ben alırım," dedi usulca, onun sıcaklığının tadını çıkararak. Dünyası hayal ettiğinden çok daha mükemmeldi. "Şapele giderken evcil hayvan olarak beslediğiniz leoparlar hakkında konuşabiliriz. Lisa da hepinizin deli olduğunu düşünüyor, gerçi küçük hain bu sabah Syndil'le birlikte bir tanesini sevdi."

Dayan onun Jennifer'ı kucağına almasını izledi. Uzun bir süre onlara baktı - kahkaha ve sıcaklıkla dolu güzel karısı - tüm halkı için bir mucize olan minik kızı. Hayatının melodisi çok uzun zamandır karanlıktı, sonsuz bir sonsuzluktu, ancak bir anda yok oldu, yerini her zaman için sevginin melodisi aldı.

CHRISTINE FEEHAN

Kaliforniya, Lake County'nin güzel dağlarında yaşıyorum. Yürüyüş yapmayı, kamp kurmayı, rafting yapmayı ve açık havada olmayı her zaman sevmişimdir. Ayrıca yıllardır dövüş sanatlarıyla ilgileniyorum, üçüncü derece siyah kuşağım var, Kore karate sisteminde eğitmenlik yapıyorum ve kendimi savunmayı öğrettim. Düşünceliliğiyle bana sık sık ilham veren romantik bir adamla mutlu bir evliliğim var. Sizin, benim ve bizim bir ailemiz var ve on bir çocuğumuz olduğunu iddia ediyoruz. Her zaman kitap yazdım, on kız kardeşimi her kelimesini okumaya zorladım ve şimdi kızlarım el yazmalarımı okuyor ve düzenlememe yardımcı oluyor. Vahşi hayvanlar, yırtıcı hayvanlar, vampirler, hava durumu ve volkanlar üzerine yaptığım tüm araştırmaları romantizmle birleştirmek çok eğlenceli. Lütfen web sitemi ziyaret edin

www.christinefeehan.com .

BİR EĞLENCE KİTABI © Kasım 2003
Dorchester Publishing Co. Inc. 200
Madison Avenue tarafından yayımlanmıştır.
New York, NY 10.016

Eğer bu kitabı kapaksız olarak satın aldıysanız, bu kitabın çalıntı olduğunu bilmelisiniz. Yayıncıya "satılmadığı ve imha edildiği" bildirilmiştir ve ne yazar ne de yayıncı bu "kapağı çıkarılmış kitap" için herhangi bir ödeme almamıştır.

Telif hakkı © 2003 Christine Feehan Kapak
resmi John Ennis'e aittir. www.ennisart.com

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yasaların izin verdiği durumlar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sistemi dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

ISBN 0-8439-5049-8

"Leisure Books" adı ve tasarımı stilize "L" harfi Dorchester Publishing Co. Inc. şirketinin ticari markalarıdır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde basılmıştır.

ÜCRETSİZ özel Christine Feehan animasyonlu ekran koruyucusuna sahip olmak ve ÖZEL kitap duyuru listesine kaydolmak için christine@christinefeehan.com adresinden Christine'e yazmayı unutmayın. Sizden haber almayı çok ister!

Photo: Christine Jenkins

İçindekiler

- [Bölüm 1](#)
- [Bölüm 2](#)
- [Bölüm 3](#)
- [Bölüm 4](#)
- [Bölüm 5](#)
- [Bölüm 6](#)
- [Bölüm 7](#)
- [Bölüm 8](#)
- [Bölüm 9](#)
- [Bölüm 10](#)
- [Bölüm 11](#)
- [Bölüm 12](#)
- [Bölüm 13](#)
- [Bölüm 14](#)
- [Bölüm 15](#)
- [Bölüm 16](#)
- [Bölüm 17](#)
- [Bölüm 18](#)
- [Bölüm 19](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.